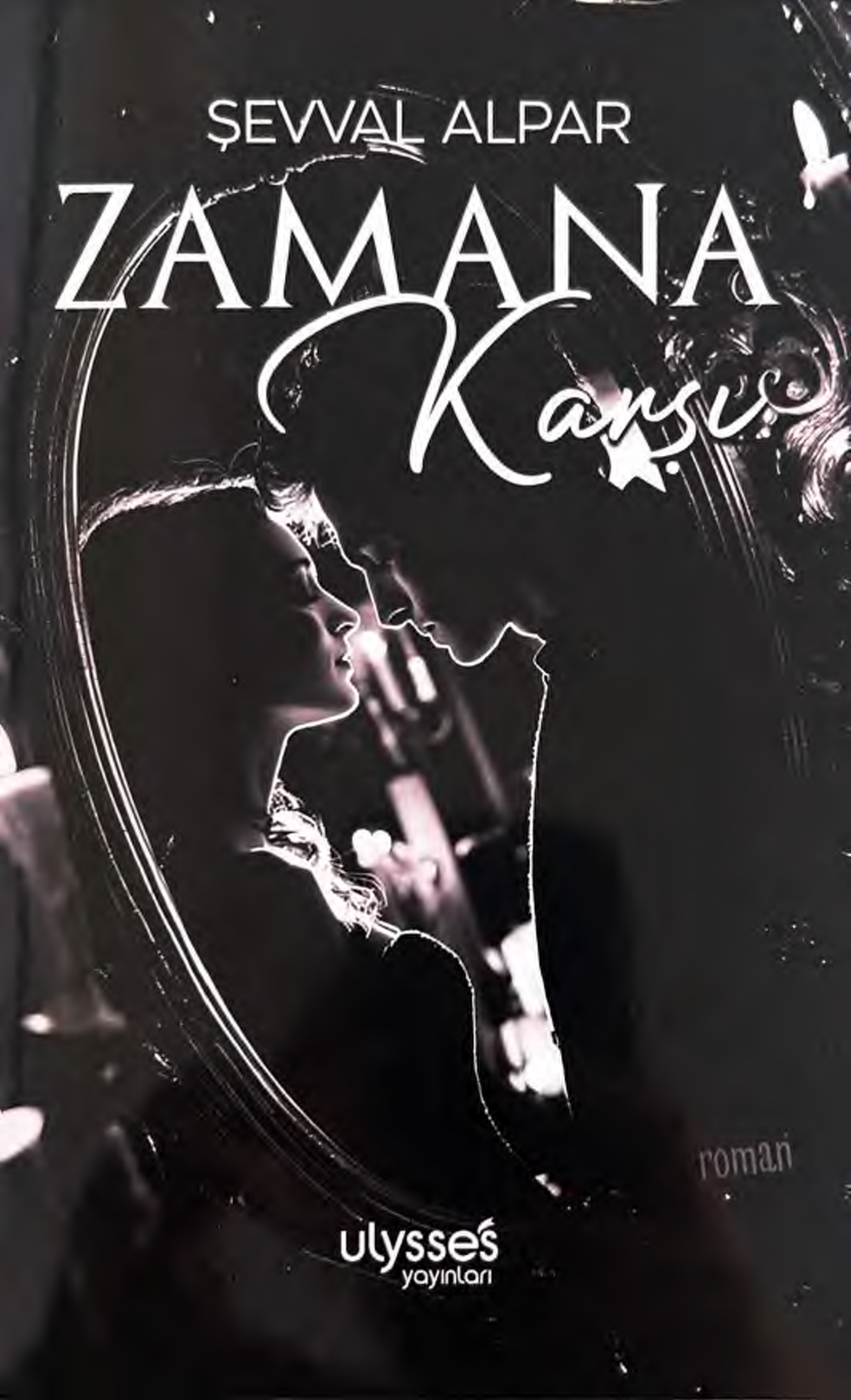
ŞEVVAL ALPAR

ZAMANA Karşı

roman

ulysses
yayınları

ŞEVVAL ALPAR

ZAMANA Karşı

Yavaşça ayağı kalkıp kapıya doğru adımlamaya başladım. Her zamanki gibi bir adım arkamdan geliyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zaten nefesini ensemde hissederken başka türlüsü olmazdı. Ensemden aşağıya soğuk bir damla ter aktı bile.

Adımlarımı oldukça yavaş atıyordum. Kendimi kandırmamın bir anlamı yoktu, şu an korkuyordum işte. O odaya girmek istemiyordum ama belli edemezdim asla, güçsüz görünemezdim. Kendi içimde kurallarım vardı benim.

Babam her ne kadar ona itaat etmemi istediği için bana acı verse de asla güçsüz ve korkak duramazdım. Eğer durursam benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Karaca işte o zaman hiçbir şeye karşı gelemez ve yavaşça yok olurdu. O istediğim kadına dönüşemezdim.

Her ne kadar yavaş yürüsem de yine hiçbir şey benim bu lanet kapının önüne gelmemi engelleyemedi. Bu kapının arkasında kan, ter, acı, çaresizlik, gözyaşı ve daha nicesi vardı. Ama bunu bilen sadece bendim. Dedim ya, kurallar...

Bu kapıdan girdiğim an gözyaşlarım içime akacaktı. Çığlıklarım ağzımdan çıkmayacak, kalbimde kaybolacaktı. İçimden feryatlar edecektim yine. O sert, nasırlı elleri durana kadar sabretmem lazımdı. Her şey ona bağlıydı, diğer her şey gibi.

Ama şimdilik...

Yemin ederim ki bir gün bana ne yaşattıysa misliyle alacağım intikamımı. Kendi ellerimle...

Ben, Karaca... Gün gelecek, yaşadığım acıların da içimden ettiğim feryatların da hesabını soracağım. İçimden akıttığım çaresiz gözyaşlarım kadar kan akıtacağım ve kalbim durana dek durmayacağım.

Ben, Karaca...

Hiçbir zaman benliğini kaybetmeyecek, kimsenin karşısında eğilip acı çekmeyecek o kadın olacağım.

ASLA DURMAYACAĞIM.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

ulysses yayınları

Websitemizi Ziyaret Edin

9 786259 578330

Ulysses Yayınları
Sertifika No: 53587

Roman
ZAMANA KARŞI 1
ŞEVVAL ALPAR

1. Baskı
Nisan 2025

ISBN
978-625-95783-3-0

Baskıya Hazırlık
Ulysses Yayınları

Editör
Hande Yalçınkaya

Baskı: Bulut Matbaa
Sertifika No: 48120

ulyssesyayinlari@gmail.com
ulyssesyayinlari
www.ulyssesyayinlari.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; Yazarı'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

ŞEVVAL ALPAR

ZAMANA KARŞI

1

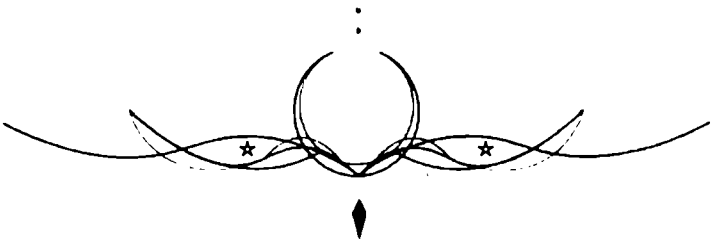

Duzenleme
Ny.ozlem

ulysses yayınları

Ninova

Tik tak, tik tak...

Son dört dakika... Önümdeki bulmacaya bakıyorum. Bulmam lazım, babam gelecek.

Tik tak, tik tak...

Son üç buçuk dakika... Düşün, Karaca. Ne olabilir? Her seferinde bu kadar zor olmak zorunda mı?

Tik tak, tik tak...

Son iki dakika... Bulmak zorundasın, Karaca, bulmak zorundasın. Daha fazla acı çekmek istemiyorsan bulman lazım.

Çıldıracağım şimdi, olmuyor!

Lanet olsun, son bir dakika! Saat başı bulmacaya bakmaktan boynum kırılacak, az kaldı. Çok güzel, ayak sesleri geliyor. Zaten hep son dakika gelip başımda Azrail gibi dikilmekten vazgeçmiyor.

Amaç belli, elim ayağım birbirine dolaşsın, bulacağım varsa da bulamayayım! Hele o sinsi gülüşü var ya, beni resmen başka bir boyuta gönderiyor sinirden.

Ve kapı açıldı...

Zaman doldu, lanet olsun!

Yavaş ve sakin adımlarla karşıma geçip durdu. "Bulabildin mi, kızım? diye sordu, sessiz kaldım. Bulamadığımı biliyordu. Ben sessiz kalınca, "Evet, bulabildin mi?" diye tekrarlamak zorunda kaldı.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Demek bulamadın, öyle mi? Peki̇âlâ, o hâlde ne yapmalıyız?" diye sordu, sanki bilmiyormuş gibi.

"Ceza..." diye cevap verdim.

"Ah, evet! Biliyorsun, hepsi senin için," diye kendini kandırmaya devam etti her zamanki gibi.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

İnkâr etsem ne fayda? Sadece sakin olmalıyım. Geçecek, bu da geçecek, Karaca. Dayanmak zorundasın, her zaman olduğu gibi.

Of, kimi kandırıyordum ki? Canım fena yanacaktı. Alışamıyordum acıya, sanki bunu hissediyormuş gibi her defasında daha fazla acı veriyordu.

Karaca, dik dur, kaldır çeneni, kaldır omuzlarını. Eğilme, vazgeçme, geçecek...

"O hâlde gidelim," dedi. Gidelim, gidelim... Geç bile kaldık.

Yavaşça ayağı kalkıp kapıya doğru adımlamaya başladım. Her zamanki gibi bir adım arkamdan geliyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zaten nefesini ensemde hissederken başka türlüsü olmazdı. Ensemden aşağıya soğuk bir damla ter aktı bile.

Adımlarımı oldukça yavaş atıyordum. Kendimi kandırmamın bir anlamı yoktu, şu an korkuyordum işte. O odaya girmek istemiyordum ama belli edemezdim asla, güçsüz görünemezdim. Kendi içimde kurallarım vardı benim.

Babam her ne kadar ona itaat etmemi istediği için bana acı verse de asla güçsüz ve korkak duramazdım. Eğer durursam benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Karaca işte o zaman hiçbir şeye karşı gelemez ve yavaşça yok olurdu. O istediğim kadına dönüşemezdim.

Her ne kadar yavaş yürüsem de yine hiçbir şey benim bu lanet kapının önüne gelmemi engelleyemedi. Bu kapının arkasında kan, ter, acı, çaresizlik, gözyaşı ve daha nicesi vardı. Ama bunu bilen sadece bendim. Dedim ya, kurallar...

Bu kapıdan girdiğim an gözyaşlarım içime akacaktı. Çığlıklarım ağzımdan çıkmayacak, kalbimde kaybolacaktı. İçimden feryatlar edecektim yine. O sert, nasırlı elleri durana kadar sabretmem lazımdı. Her şey ona bağlıydı, diğer her şey gibi.

Ama şimdilik...

Yemin ederim ki bir gün bana ne yaşattıysa misliyle alacağım intikamımı. Kendi ellerimle...

Ben, Karaca... Gün gelecek, yaşadığım acıların da içimden ettiğim feryatların da hesabını soracağım. İçimden akıttığım çaresiz gözyaşlarım kadar kan akıtacağım ve kalbim durana dek durmayacağım.

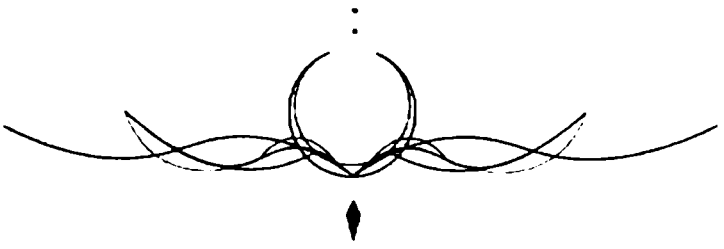
Ben, Karaca...

Hiçbir zaman benliğini kaybetmeyecek, kimsenin karşısında eğilip acı çekmeyecek o kadın olacağım.

ASLA DURMAYACAĞIM.

Ve kapı açıldı...

Duzenleme
Ny.ozlem

KARACA

Gözlerimi açtım. Alarm ilk defa tam vaktinde çalıyordu. Yine kâbus ve yine ter içindeydim, en azından devamını göremedim. Evet, bunun için şanslı hissediyordum kendimi. Ne zaman rahat bir uyku çekeceğimi merak ediyordum. Yüzümü sertçe ovuşturarak yataktan doğruldum. Aşağıdan yine sesler geliyordu. Nasıl bu kadar yüksek sesle konuşuyorlar anlamıyordum. Duş almak için banyoya yöneldim. Önce dişlerimi fırçaladım, sonra üstümü çıkarıp duş başlığının altına girdim. Suyu soğuk dereceye getirip duş almaya başladım. Beni kendime getirecek tek şey şu an soğuk suydu. Bir süre sonra suyun altından çıkıp bornozumu giydim. Saçlarımı da havlu ile kurulayıp taramaya başladım. Şüphesiz ki beni şu hayatta yoran şeylerden biri de kalçama dek uzanan siyah saçlarımdı ama ne yapayım, saçlarımı seviyordum.

İşim bitince banyodan çıkıp dolabıma yöneldim, siyah iç çamaşırlarımı alıp giydim. Sonra beyaz bir crop ve altına gri eşofmanımı giydim. Ayaklarıma da beyaz spor ayakkabılarımı giydim.

Odamdan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde sesler arttı. Her basamakta daha da yükseliyordu. Tam da tahmin ettiğim gibiydi... Beren elinde nerden bulduğunu bilmediğim bir oklava ile Karan'ı kovalıyor, Yeşim abla ise Karan'ı korumaya çalışıyordu.

Karan 23, Beren ise 22 yaşındaydı ama gelin görün ki çocuk gibilerdi. Bu duruma alışık olduğum için direkt kahvaltı masasına geçip baş köşeye oturdum. Beni ilk fark eden her zamanki gibi Yeşim abla oldu.

"Günaydın, kuzum," dedi. Her ne kadar sesi nahif olsa da kadını o kadar yormuşlardı ki iki kelimeyi nefes nefese konuştu. "Günaydın, Yeşim abla," diye cevap verdim.

Bu iki deli beni fark etmemiş olacak ki Beren hâlâ, "Gel buraya," deyip oklavayı Karan'ın kafasına vurmaya, Karan'ın kafasına vurmaya çalışıyor, Karan ise "kızım bir dur" diye kendini korumaya çalışıyordu.

"İkiniz de kesin şunu!" diye sert bir şekilde uyarınca aynı anda irkilip bana döndüler. Beren elindeki oklavayı aralarında kalan zavallı kadının eline tutuşturup omzunun hemen altındaki kızıl saçlarını savura savura yanıma geldi ve yanaklarıma öpücük kondurdu. Sonra, "Günaydın," deyip sevimlilik yapmaya başladı.

Sanki hiçbir şey görmemişim gibi mavi gözlerini masumca kırpıştırıp hemen sağ tarafımdaki yerine oturdu. Karan ve Yeşim abla ise Beren'in bu değişken hâline afallayıp ona baktılar. Tabii ki haklılardı, ne diyebilirdim ki? Beyaz teni sinirden kıpkırmızı olmuştu. Allah bilir Karan yine ne yapmıştı?

Karan da yanıma gelip başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve sol tarafıma oturdu. Temastan nefret ediyordum ama onlara kıyamıyordum. İkisi dışında kimse bana dokunamazdı. Tabii dövüştüğüm zamanları saymazsak.

"Bugün işe gidecek misin?" diye sordu Yeşim abla.

"Evet" diye cevap verdim önüme çay bardağını koyarken. İki tane poğaça ve birkaç tane zeytin alıp kahvaltımı yapmaya başladım.

"Abla, sekizde davet var. Bugün işe gitmesen olmaz mı?" diye araya girdi Karan.

Kendimi fazla yorduğumu söyleyip duruyordu bana, benim için endişelendiklerini görebiliyordum.

"Davet aklımda, sen hazırlıklarla ilgilen. Benim Ferman Baba'nın yanına uğramam gerek, döndüğümde beraber çıkarız," diye cevap verdim.

"Birgün yorgunluktan hasta olacaksın diye korkuyorum," diyerek Karan'a katıldı Beren.

İkisine bakarak, "Bu konuları konuşmaktan yorulduğum kadar yorulmuyorum," diye cevap verdim.

Üstüme bu kadar düşmelerini anlıyordum elbette, bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

"Abla, ben de gelsem ne olur?" diye sordu Beren, son bir haftadır olduğu gibi. Ben de bir haftadır verdiğim cevabı geciktirmeden verdim.

"Hayır."

Beren benim için kardeşten öteydi, kızım gibiydi. Onu tehlikeli olan hiçbir yere götürmezdim. Karan'ı götürmemin sebebi, benim gibi ustaca dövüşüyor ve silah kullanmayı biliyor olmasıydı. Ama Beren'i bu tür şeylerden hep uzak tuttum. Onun gibi narin ve kırılgan bir kızın tehlikeli yerlerde işi olamazdı. Masumluğunu kaybetmesine asla izin vermezdim.

"Ama Karan geliyor, neden ona güvendiğin kadar bana da güvenmiyorsun? Onu benden ayrı kılan ne senin için?" diye sitem etti. Gözlerimi anında tabağımdan kaldırıp yüzüne baktım. Gerçekten Karan'ı onun üstünde tuttuğumu düşünüyor olamazdı, değil mi?

"Beren!" diye uyardı Karan sinirli bir şekilde. Büyük ihtimalle o da benimle aynı şeyi düşündü.

Beren bakışlarını Karan'dan çekip yüzüme baktı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama yutkundu.

"Hayır, abla, öyle deme..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, "Açık konuş, ikiniz arasında ayrım yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

Yeşim abla tedirginlikle bizi izliyordu. Araya giremezdi çünkü kardeşlerim ile aramıza girmemesi konusunda onu daha önce uyarmıştım.

"Özür dilerim, abla. Öyle demek istemedim, gerçekten," diye telaşla cevap verdi.

"Bence de. Bırak demeyi, öyle düşünmemen gerektiğini bilmen lazım. Aksi takdirde benim seni sevmediğimi düşünmen ve aramıza mesafe koyman gerekebilir," diye konuştum.

Belki biraz ağır olmuştu ama asla öyle bir şey yapmayacağımı bilmesi gerekiyordu. Gözleri dolan Beren'e, Karan'ın endişeli bakışları eşlik etti.

"Ben gelene kadar evden çıkma," diye uyarıp ayağı kalktım. Arkamdan, "Abla," diye mırıldansa da bakmadan merdivenlere yönelip odama geçtim. Dolaba doğru yürüyüp giyeceğim kıyafetleri çıkardım. Siyah kargo pantolon, üstüne de omuzları açık beyaz bir bluz alıp aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı ensemde at kuyruğu yapıp önde küçük tutamlar bıraktım. Düz olduğu için şekil vermeme gerek yoktu. Yüzüme güneş kremi sürdüm ama göz altlarıma kapatıcı gerekiyordu. Onu da sürüp siyah gözlerimle aynı olan uzun, kıvrık kirpiklerime maskara sürdüm. Son olarak dolgun dudaklarıma kırmızı, mat rujumu sürüp ayağa kalktım.

Üzerimi çıkardım, iç çamaşırlarımla kaldım. Aynaya dönüp baktığımda yüzümde acı bir tebessüm oluştu. Vücudumdaki birçok izi estetik ile geçirmeyi başarmıştık ama bazıları o kadar derindi ki maalesef hâlâ izlerini taşıyordum. Fiziksel bir ağrım yoktu ama ruhumda hâlâ kanayan yaralar vardı. Aynaya sırtımı dönüp üzerimi giydim. Spor ayakkabılarımı giyip kafama deri, siyah bir şapka taktım. Parfümümü de abartmadan sıkıp, telefonumu alarak çıktım odadan.

Aşağıya indiğim de Karan L şeklindeki büyük koltukta, başını Beren'in bacaklarına koymuş uzanıyordu. Beren ise telefonla uğraşıyor, ara sıra Karan'a bir şeyler gösterip yorum yapıyordu. Yeşim abla ortalıkta yoktu.

"Ben çıkıyorum," diye seslendiğimde, ikisinin de gözleri aynı anda bana döndü. Beren, sabahki olayı unutmamış olacak ki yanıma gelmek için aniden ayağa kalktı. Karan da doğrulmak üzereydi; bu yüzden Beren'in karnına çarpması kaçınılmaz oldu. Karan dengesini kaybedip yere düştü. Acıyla inleyip kafasını tutunca, yüzümü buruşturdum. Canı yanmış olmalıydı. Beren, Karan'ın sesiyle ona dönüp yerde olduğunu görünce şaşkına döndü. Ama şaşkınlığını çabucak atıp Karan'a doğru eğildi ve onu kaldırmaya çalıştı. Aynı anda durmadan, "Özür dilerim," deyip duruyordu.

"İyi misin?" diye sordum, endişeyle yanına giderken.

"Acıdı," diye sitem etti.

Hemen başını vurduğu yere hafif bir öpücük kondurdum. Sonra elimi saçlarına daldırıp okşadım. Yüzü anında gevşedi. Karan biraz ilgi görünce acısını unutan biriydi.

"İşte şimdi daha iyi," diyerek gülümsedi ve yanağıma ufak bir öpücük kondurdu.

Beren'e baktığımda, gözleri hafifçe nemlenmişti ama dudaklarında silik bir tebessüm vardı.

Dayanamazdım... Böyle bakarsa hiç kıyamazdım.

"Buraya gel," dedim, kollarımı açarak. Büyük bir gülümsemeyle yanıma gelip boynuma sıkıca sarıldı.

"Abla, lütfen yanlış anlama. O an aptallık edip öyle konuştum. Asla öyle bir şey olmadığını biliyorum. Özür dilerim, seni seviyorum," diye telaşla kendini açıklamaya çalıştı.

"Sorun değil," diyerek saçlarına hafif bir öpücük kondurdum. İkisini de üzgün görmek istemiyordum. Her ne kadar yaş farkımız az olsa da onlar benim için birer çocuktu. Küçüklüklerinden beri

gözüm gibi baktığım, koruduğum iki insandı. Onları hiçbir şeyin üzmesine izin veremezdim; buna ben de dahildim.

"Yeter bu kadar," deyip gülümseyerek kollarımı açtım.

Karan hemen, "Çok bile dayandın, çiçek ablam," diye şakayla karşılık verdi.

Omzuna hafifçe vurup kapıya doğru yöneldim. Arkamı dönerken, "Bir sorun çıkmasın. Akşam görüşürüz," dedim.

İkisi de yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle, "Görüşürüz, abla," diye karşılık verdi.

Kapıyı çekip dışarı çıktım. Siyah Maserati'ye doğru yürüyüp arabaya bindim. Motoru çalıştırıp yola koyuldum. Radyoda çalan şarkının sesini biraz açarak usulca eşlik ettim. Cem Adrian'ın "Zincir" şarkısı çalıyordu. Bu şarkıyı seviyordum. Kim bilir kaç insanın yarasını deşmiş, kaç acıya sessizce eşlik etmişti...

Yaklaşık bir saat sonra mekâna vardım. Arabadan inip büyük harflerle "Soylu Club" yazılı tabelanın altına ilerledim. Kapının önündeki güvenlikler beni görünce ceketlerinin önünü ilikleyip hafif bir baş selamı vererek yolu açtılar. Gündüz vakti olduğu için içerisi boştu. Doğrudan asansöre binip -3 tuşuna bastım. Asansör durduğunda kapılar açıldı ve karşıma "DOJO" yazılı kapı çıktı. Burası bana her zaman huzur vermişti... Dövüşürken.

Eskiden eğitim almak için burada çalışırdım ama kendimi geliştirdikçe dövüşmeye başladım. Son altı yıldır, yani yirmi yaşımdan beri profesyonel olarak dövüşüyordum. Kendimi epey ilerletmiştim ve kaybettiğimi hiç hatırlamıyordum. Tabii ki dövüşmemden hoşlanmayan insanlar da vardı. Ama ben durmadım. Daha hırslı çalıştım, güçlendim ve işte şimdi buradaydım. Kimsenin acısından zevk almıyordum, bir senedir sadece ara sıra buraya uğruyordum. En son bir hafta önce dövüşmüştüm. Mirza adında iri yapılı biriyle... Kas gücü vardı ama aklı yoktu. İzleyenlerin ağzından çıkan "Karaca" tezahüratı yüzünden aklını bir kenara bırakıp gücüne yöneldi.

Ve akıl olmadan güç ne işe yarardı ki?

Sonuç değişmedi. Kazandım.

Ezbere bildiğim koridorda ilerleyip "Ferman Soylu" yazılı kapıya iki kere tıkladım.

"Gel," diye seslendiğinde içeri girdim. Beni görünce yüzüne içten bir tebessüm yayıldı. "Hoş geldin, kızım," dedi, karşısındaki koltuğu eliyle işaret ederek.

"Hoş bulduk, Ferman Baba," diyerek oturdum.

"Ne içersin?" diye sordu.

"Hiçbir şey, bizim adamı konuşalım, eve gidip hazırlanmam lazım davet için," diye cevap verdim.

"Emin misin? Bu yaptığın tehlikeli, biliyorsun," diye sordu.

Evet, biliyordum ama başka çarem yoktu. Bugüne kadar boşuna eğitilmemiştim. Yıllardır intikamım için yaşıyordum.

"Evet, biliyorum ama sen de biliyorsun, emin olmadığım bir işe asla girmem. Bana yardım edecek ve bunu öyle ya da böyle yapmak zorunda," diye cevap verdim sinirle. Asla vazgeçmeyecektim.

"Biliyorum, kızım, biliyorum ama senin için endişeleniyorum," diye sitemde bulundu, haklı olarak.

Ferman Baba ile yolum, on yıl önce ben ölmek üzereyken kesişmişti. O zamandan beri hep yanımda olmuştu. Her kararımda arkamda durup beni büyütmüştü. Eğitimim için yardım etmişti. Bugüne kadar onun sayesinde gelmiştim. Zaman onu yaşlandırmış ama beni o ölü, güçsüz, zavallı hâlimden kurtarıp daha canlı, güçlü ve korkusuz biri yapmıştı.

Belki de biraz acımasız...

Ferman Baba, kırk beş yaşındaydı. Yaşına rağmen uzun boyu ve heybetli bir vücudu vardı. Yaşlandığını gösteren tek şey, saçlarına karışan beyazlar ve yüzünde beliren hafif kırışıklıklardı. Yoksa hâlâ birçok gence taş çıkartacak kadar güçlüydü. Mavi gözleri, ona daha da karizmatik bir hava katıyordu. Beni bulduğu zaman, kısa bir süre

önce karısını ve on altı yaşındaki kızını, frenleri tutmayan bir arabada şarampole yuvarlanarak korkunç bir şekilde kaybetmişti. Kendisi, o kazadan iki ay komada kalmak dışında sağ salim kurtulmuştu.

Bir gün, hastaneye bir yakını için geldiğinde, sedye üzerinde cansız bir şekilde yattığımı görünce gözlerinin önüne kaybettiği kızı gelmişti. Ne hikmetse, kızı bana çok benziyormuş... Ya da ben ona. Beni gördüğünde içindeki acı, daha büyük bir yangına dönüşüp yüreğine oturmuştu. Çünkü komadan uyandığında kızı ve karısı çoktan gömülmüştü. Onların yaralı hâllerini hiç görmemişti. Ama beni o şekilde görünce bir anlığına sanki kızını görmüş gibi hissetmişti.

Hemşirelerin kendi aralarında, "Kimsesi yok," diye konuştuklarını duyunca tedavimle bizzat kendisi ilgilenmiş, beni himayesine almak için çok çabalamıştı. Hem ben ona kızını hatırlatıp hasretine derman olacaktım hem de o benim yaralarımı saracaktı.

Gerçekten de öyle oldu. Bana çok iyi bakıp büyüttü. Tabii benimle birlikte Beren ve Karan'ı da... Çünkü onlardan vazgeçmeyeceğimi biliyordu. Huysuzluk etmemişti, aksine, "Ben istedim bir göz, Allah verdi üç göz," diyerek mutlu bile olmuştu. Hem onlardan nasıl vazgeçebilirdim ki? Ben olmadan ne onlar hayatta kalabilirdi ne de onlar olmadan ben yaşayabilirdim.

Ferman Baba, bana baktığı gibi onlara da baktı. Bana bir yedirdi ise onlara iki yedirdi. Çünkü ben öyle istemiştim. Bana göre onlar hâlâ küçüktü ve fazlasıyla besine ihtiyaçları vardı. Hepimizi okutmuş, büyütmüştü. Aynı zamanda kardeşlerime aile sevgisini de tek başına vermiş, onları hiçbir şeyden mahrum etmemişti. Bana verememesinin sebebi ise elbette bendim. Karan dışında hiçbir erkeğin sevgisini üzerimde hissetmeme izin vermemiştim. Bana göre, bir erkeğin sevgisi zarardan başka bir şey getirmezdi. Tabii bazen istisnalar oluyordu ama onlar da kısa süreliydi.

Ferman Baba'nın sevgisine bile ancak beş yıl sonra inanıp güvenmiştim. O süre boyunca güvenmemiştim ona. Ama en güvenli

yerin onun yanı olduğunu da biliyordum. Kardeşlerimi hiç yanımdan ayırmazdım. Akşamları bir gözüm açık uyurdum ki eğer bir şey olursa onları koruyabileyim. Ne zaman ki bir gece su içmek için kalkıp aşağı indiğimde, Ferman Baba'nın kızının fotoğrafına bakıp, "Senin yaşayamadığın çocukluğunu, ergenliğini, gençliğini, mutlu anılarını, gülüşlerini... hepsini bu üç çocuğa yaşatacağım. Senmişsin gibi seveceğim üçünü de. Biliyorum, Allah seni kaybetmemin karşılığında bana onları gönderdi. Belki de sen yalvarmışsındır, ha? *Babam çok üzülür benim arkamdan,* diye... Değil mi, kızım?" diyerek hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm...

İşte o an, her şeyi anladım. Beni girdap gibi içine çeken anılardan sıyrılıp, "Merak etme, kendimden eminim. Hiçbir sorun çıkmayacak," diye cevap verdim.

Derin bir nefes alıp, "Pekâlâ, görüşeceğin adam, Mir Zemheri," diye anlatmaya başladı. "Kolay olmayacaktır. Bu adam, zekâsı ve gücü ile tanınıyor. Bilirsin, ikisini bir arada kullanmak kolay değil. Ama Zemheri, ustaca ikisini de bir arada kullanabiliyor. Zaten oturduğu tahtın sebebi de bu. Stratejik zekâsı, birçok adamı kendine hayran bırakıyor. Herkes onu yanında istiyor ama o, 'Kimseyle bir olmam, tahtın sahibi bir tane olur,' diye geri çeviriyor. Hatırı sayılır bir adam. Herkes tarafından tanınıyor ve gücü sayesinde ondan korkmalarını sağlıyor," diye devam etti.

Etkileyiciydi.

Peki, böylesine güçlü bir adamın bana yardım etmesini nasıl sağlayacaktım?

Ah, Karaca...

"Bunlar da fotoğrafları, zor bulduk. Adama dair hiçbir özel bilgi yok," deyip bana birkaç fotoğraf uzattı.

Elime alıp incelemeye başladım. Zemheri Holding çıkışı, gazeteciler tarafından çekilmiş birkaç fotoğraf karesi sadece... Koyu kumral saçlarının birkaç teli, rüzgârın etkisiyle isyan edercesine

alnına düşmüştü. Biçimli kaşları, yüzüne tam oturan burnu, uzak mesafeden bile belli olan uzun kirpikleri, sert çehresi ve dolgun dudakları ile oldukça yakışıklıydı.

Hem de fazlasıyla...

Tabii, dar gömleğinin altında belirginleşen kasları ve uzun boyu, onu tüm kadınlar için daha da etkileyici kılıyordu. Gözlerinin rengi, yanlış görmüyorsam gri gibi duruyordu ama emin olamıyordum. Yanında, kendisi kadar heybetli bir adam yürüyordu. Arkasından gelen üç iri yarı adamı da unutmamak gerekirdi. Eminim ki daha fazla adamı vardı ama diğer fotoğraflarda da sadece bu adamlar yer alıyordu. Demek ki en güvendikleri onlardı...

İşim zordu ama imkânsız değildi.

Şaka yapıyor olmalısın, Karaca! Adamı görmüyor olamazsın!

İç sesim, her zamanki gibi yorum yapmadan duramamıştı.

"Sence benimle görüşmek ister mi?" diye sordum.

"Kör değilse sana karşılıksız kalmaz," diyerek güzelliğime vurgu yaptı.

"Ferman Baba, eğer konu güzellikse benim gibi binlerce kadına kayıtsız kalmaz," diye mırıldandım.

Ha şunu bileydin! Zaten her gün bir kadın vardır bunun yanında. Adam afet-ül zelzele resmen!

İç sesimin geldiği yere geri dönmesi gerekiyordu.

"Ayrıca konu, onu güzelliğimle etkilemem değil. Kendisiyle ne hakkında konuşacağımı biliyorsun," dedim, kararlı bir sesle.

Senden de başka bir şey beklenmezdi zaten! Kuruduk, kızım Karaca, kuruduk!

Ferman Baba, derin bir nefes verip, "Pekâlâ, haklısın," dedi. Fotoğrafları alarak ayağa kalktım. "Gitsem iyi olacak," diyerek kapıya doğru yürüdüm.

"Karaca," diye seslendi Ferman Baba.

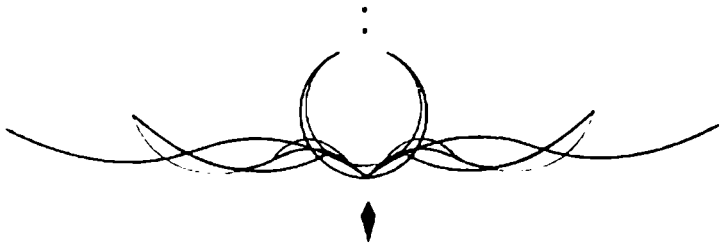
Arkamı döndüğümde gözlerindeki endişeyle karşılaşınca boğazıma bir yumru oturdu.

"Seni de kaybedemem. Her ne kadar beni baban gibi görmesen de ben seni kızım olarak görüyorum. Sen de gidersen yaşamamın bir anlamı kalmaz, biliyorsun," dedi.

Gözlerinden belliydi... Bana adadığı on yılı nasıl görmezden gelebilirdim ki?

"Biliyorum. İyi olacağım, Ferman Baba, merak etme," dedim. Boğazımdaki yumruyu yok sayarak hafifçe tebessüm ettim. Aynı şekilde karşılık verince, kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Şimdi eve gidip hazırlanma vaktiydi.

Evet, malum akşam koca Mir Zemheri ile karşılaşacaksın. Umarım her şey yolunda gider. Şahsen ben o afet-ül taşın önünde küçük düşmek istemem! Hadi, Bismillahirrahmanirrahim!

Geldiğim yolu aynı şekilde yürüdüm, vakit kaybetmeden arabama binip eve doğru sürdüm. On dakika sonra arabada telefon sesi yankılandı. Ekrana baktığımda "Güzellik" yazısıyla bakıştım. Tabii ki Beren'di... Her hafta ismini değiştirmezse olmazdı çünkü. Ama ilk defa kendine yakışan bir şey yazmıştı. Evet, Beren çok güzel bir kızdı. Aynı zamanda zarif ve asildi. Güzel kızım benim... Aramayı kapatmadan açtım.

"Güzel ablam!" diye seslendi.

"Efendim, Beren?" diye cevap verdim, tebessüm ederek.

"Abla, çok işin var mı?" diye sordu.

"İşim bitti, geliyorum. Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, Karan ne zaman geleceğini merak etmiş. Onun için aradım," diye cevap verdi.

"Yoldayım, geliyorum," dediğimde, "Tamam abla, bekliyoruz," diyerek telefonu kapattı.

Eve vardığımda saat dördü geçmişti. Tabii ki doğrudan gelmemiş, önce sahile gidip boş boş oturmuştum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile. Gerçi sorsalar, sahile neden gittiğimin cevabını ben de veremezdim. Telefonum arabada olduğu için birçok cevapsız çağrı vardı. Hepsi Karan, Beren ve Duru'ya aitti. Tam elimi kapıya uzattığım an, kapı içeriden hızla açılınca elim havada kaldı.

Karan, ayakkabısını giymeye çalışırken öfkeyle bağırıyordu. "Geliyorum, yoldayım demişti. Yol bu kadar uzun sürmez! Gidip

her yere bakacağım! Ablam, bizim aradığımızı gördüğü hâlde açmamazlık yapmaz!"

Kafasını kaldırıp beni görünce yüzü gevşedi ve derin bir nefes aldı. Arkasından Beren de geldi. Nemli gözlerini görünce boğazıma bir yumru oturdu. Ağlamıştı...

Yutkunamadım. Nasıl bu kadar sorumsuz olup onları endişe içinde bırakabilmiştim? İkisi de aynı anda, "Abla!" diyerek bana sarıldığında afalladım. Ben tam bir aptaldım... Bu kadar korkacaklarını tahmin etmemiştim. "Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Abla, iyi misin? Sen cevap vermeyince bir şey oldu sandık," dedi Karan, endişeyle.

"İyiyim, ablacım. Sahilde oturdum biraz," dedim, onları kollarımdan ayırırken.

"İçeri geçelim," dedi Beren.

Sırayla içeri girip koltuklara yayıldık. "Saat kaç oldu?" diye sordum.

"Beş buçuk," diye cevap verdi Beren. "Abla, Duru abla aradı. Sana ulaşamamış," diye ekledi.

"Duru ile konuştuktan sonra hazırlanacağım. Yukarıdayım," diyerek ayağa kalktım. Merdivenleri hızla çıkarak odama girdim. Hemen Duru'yu arayıp beklemeye başladım. Üçüncü çalışta, "Nerede kaldın, kızım?" diye cırlamasını duydum. Sesinin yüksekliğinden dolayı yüzümü buruşturup telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Sanki görmüş gibi, "O telefonu hemen kulağına yaklaştır!" diye bağırınca afalladım. Bu kız bazen beni gerçekten korkutuyordu.

"Bağırıp durma o zaman!" dedim, kaşlarımı çatarak.

"Boş ver şimdi sesimin yüksekliğini! Sana ulaşamayınca merak ettim. Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, telefon sessizdeydi. O yüzden görmedim," diye cevap verdim.

"Pekâlâ, yoldayım. Yirmi dakikaya orada olurum. Beraber hazırlanırız," deyince, "Tamam, bekliyorum," diyerek telefonu kapattım.

Duru, benim en yakın arkadaşımdı. Altı senedir beraberdik. Hatta ilk dövüşümü onun için yapmıştım. Onu kulüpte bir adamın sıkıştırdığını görmüş, araya girmiştim. Sebebini sorduğumda babasının borcu olduğunu ve o borcun onun üzerine yıkılıp babasının ortadan kaybolduğunu anlatmıştı.

Duru'nun maddi durumu fena değildi ama milyon dolarları da yoktu. Asıl sorun, o adamın borç karşılığında ondan başka bir şekilde ödeme talep etmesi, yani onu taciz etmesiydi. Buna asla sessiz kalamazdım. Şanslıydım ki o adam, Ferman Baba'nın daimî müşterisiydi. Ona söyleseydim bu işi hallederdi ama adam, yine de Duru'nun peşini bırakmazdı. Tacizci adamla konuşup, onun için dövüşüp kazandığım parayı borç karşılığında kabul etmesini istedim.

Kabul etti... Ama istediği şey para değildi. O dövüşte ölmemdi. Ferman Baba yüzünden bunu kendi elleriyle yapamazdı. Duru'ya arka çıktığım için başka bir yol seçmişti. Ferman Baba, kesinlikle dövüşmeme izin vermemişti. Tabii, Duru da aynı şekilde karşı çıkmıştı.

"Gerekirse boyun eğerim ama benim yüzümden zarar görmeni istemiyorum!" deyip durmuştu. Ama ben kabul etmemiştim. Dövüşe çıkmıştım... Ve evet, kazandım. Ama kaburgalarımın ikisi kırılmıştı. Duru, başımdan bir an olsun ayrılmamıştı. Ağlayarak yanımda beklemişti. O adam ise o günden sonra ortadan kaybolmuştu.

İşte o gün bugündür, Duru ile arkadaş değil, kardeş olmuştuk. Ayrıca onu da dövüş derslerine zorlamıştım. Şimdi, en az benim kadar iyi dövüşebiliyordu. Bunu, bir gün ben olmazsam kendini koruyabilmesi için yapmıştım.

Kapı zili çalınca odamdan çıkıp aşağı indim. Beren'in kapıyı açtığını, "Hoş geldin!" diye şakıdığını duydum. Duru ile iyi anlaşıyorlardı. Duru, Beren'i öpücüklere boğduktan sonra aynı şeyi Karan'a da yaptı. İkisi de Duru'yu bildiği için bu durumu yadırgamıyordu.

"Hoş geldin, Duru," diyerek yanlarına gittiğimde, "Hoş buldum, kelebeğim," diyerek kollarını bana doladı. Aynı şekilde karşılık verdim ve bir süre sonra ayrıldık.

"Bir şey içer misin?" diye sordum.

"Hayır, saat altı. Hemen hazırlanalım, geç kalacağız," dedi.

Olumlu bir şekilde başımı aşağı yukarı salladıktan sonra, "Karan, sen de hazırlan," diyerek Beren'e göz kırptım ve yukarı çıktık.

Dolabıma yönelirken, "Ne giyeceksin?" diye sordum. Ellerinde kıyafet kılıfları vardı. Kararsız kalmış olmalıydı ki iki tane getirmişti.

"O kıyafetten haberi olmayan dolabın önünden çekil!" diye cırlayınca elim, dolabın kapağında kaldı.

Hayır, bana elbise getirmiş olamazdı. Çıplak olmak istemiyordum.

"Sana da getirdim," deyince korktuğum başıma geldi.

"Hayır," diye cevap verdim hemen.

"Ne demek hayır? Bugün benim getirdiğim elbiseyi giyeceksin!" dedi ve ufak bir savaş başladı.

Tabii ki ona kalsa sabaha kadar inat ederdi. Evet, çok inatçı bir arkadaşım vardı. Geç kalacağız korkusuyla sonunda kabul ettim. Elbiseyi gördüğümde az kalsın kendi tükürüğümde boğulacaktım. Çok cüretkâr bir dekoltesi vardı. Siyah, tek askılı bir elbiseydi. Göğsümün biraz üzerinde duruyordu ve askısı gri parlak taşlardan oluşuyordu. Bir tarafı ayak bileğime kadar uzanıyordu ama diğer tarafı, kalçamın hemen altında bitiyordu. Ayrıca oldukça dardı. Sırtından bahsetmiyorum bile... Tamam, o kadar kapalı giyinmezdim ama en azından rahat edebileceğim şeyler seçerdim.

Ufak bir tartışmadan sonra elbiseyi giyip hazırlanmaya başladım. Saçlarım zaten dümdüz olduğu için açık bıraktım. En azından sırtımı kapatırdı. Gözlerime siyah gölgeli hafif bir makyaj yapıp bordo rujumu sürdüm. Ayağa kalkıp aynaya baktım. Takı kullanmayı pek sevmezdim ama kulağıma ve sağ bileğime pırlanta bir set taktım.

Evet, hazırdım.

Duru'ya döndüm, lacivert saten bir elbise giymişti. Elbise, kalçalarının biraz altına kadar uzanıyordu ve onun da askıları sadece taşlardan oluşuyordu. Sarı saçlarını dalgalandırmış ve makyajını hafif tutmuştu ama yine de göz kamaştırıyordu.

"Çok güzel olmuşsun," dedik ikimiz de aynı anda. Gülerek fazla yüksek olmayan topuklu ayakkabılarımızı giyip aşağı indik. Beren, pijamalarıyla koltukta oturmuş kahvesini yudumluyordu. Bir ıslık sesi duyduğumuzda mutfak kapısına döndük. Siyah gömleği ve aynı renkteki pantolonu ile Karan, karşımızda duruyordu. Siyah saçları, aynı tondaki gözleri, kavruk teni ve sinek kaydı tıraşı ile gerçekten çok yakışıklı görünüyordu.

"Hanımlar, bu ne güzellik!" diyerek bize yaklaştı. Gelip ikimizin de elini öperek ne kadar centilmen olduğunu gösterdi.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun," dedim tebessüm ederek. Duru, "Kızlar bugün gözleriyle yiyecek seni," diyerek beni onayladı.

Beren de yanımıza gelip, "Üçünüz de muhteşem görünüyorsunuz. Sizi bugün birileri kapmadan bana geri dönün!" diyerek kocaman gülümsedi. Her ne kadar gülümsese de gitmek istediğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Söz veriyorum, hep beraber daha güzel bir yere gideceğiz," diyerek yanağına küçük bir buse kondurdum. Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. Beren'e sırayla sarılıp, "Bir şey olursa hemen ara ve dikkat et," diyerek evden ayrıldık.

Arabaya bindiğimizde Karan kullandı. Çünkü hiç rahat değildim. Bir buçuk saat sonra büyük bir gece kulübüne vardık. Evet, davet burada olacaktı. Şimdi bekleme zamanı...

Evet, bakalım bizim afet-ül taş nerede?

Bir sen eksiktin, iç sesim!

Önümdeki kuru kalabalığa bakıyordum. Kim bakarsa baksın, yüzümde hiçbir ifade göremezdi ama içten içe patlamak üzereydim. Buraya, beni yanına çekmek için fırsat kollayan insanları görmeye gelmemiştim. Tek bir kişi için buradaydım.

Karaca Saye...

Duyduğuma göre beni araştırıyormuş. Benden istediği bir şey varmış. Beni ona getiren şey, onun benden ne istediğine duyduğum meraktı. O beni tanımıyordu ama ben onu altı yıldır tanıyordum. Hakkında pek fazla bilgi yoktu. İki kardeşi, onu on yıldır büyüten bir adam ve bir de yakın arkadaşı vardı. Başka kimsesi yoktu.

Onu ilk kez altı yıl önce dövüşürken görmüştüm. Alper yüzünden oradaydım. Arkadaşım, kardeşim, sırdaşım yüzünden oradaydım. Nişanlısının onu aldattığını öğrendiğinde, adamın bir mekânda dövüşeceğini öğrenmiş ve bir şekilde rakibinin yerine kendisi çıkmıştı. Onu öldürmek üzereyken beni aramışlardı, gitmek zorunda kalmıştım. Dinlenme odasına gideceğim sırada Karaca'yı gördüm. Ferman denen adam, ringe çıkmaması konusunda onu ikna etmeye çalışıyordu. Ama Karaca, korkusuz ve kesin bir dille dövüşeceğini söyledi.

Ve çıktı.

Alper'i aldıktan sonra, dövüş alanının üst kısmında durup izledim onu. Tamamen meraktan. Merak etmeye değermiş...

Zaten simsiyah saçları, zifiri gözleri, küçük burnu, biçimli kaşları ve kiraz gibi dolgun dudaklarıyla her erkeğin dönüp bakacağı bir kadındı. Ama onun gerçekten etkileyici yanı dövüşüydü. Kusursuz bir şekilde dövüşmeye başladı.

Karşısındaki adam kolay lokma değildi. Belliydi, özellikle tutulmuş bir adamdı. Kaçak oynuyordu. Adam ölümüne vuruyordu ama Karaca, ustaca her darbeyi savuşturuyordu.

Muhteşemdi.

Saçları oldukça uzundu ve dövüş boyunca at kuyruğu yapmıştı.

Adam, Karaca'nın saçlarını eline dolayıp kaburgalarına sert bir tekme atınca, istemsizce kaşlarım çatıldı. Ellerim yumruk oldu.

Pislik herif.

Yanımdaki adamlara dönüp onu araştırmalarını söyledim. Döndüğümde Karaca, sol ayağının üzerinde durmuş, sağ ayağıyla kendi etrafında dönerek adamın boğazına sert bir tekme savurmuştu. Adamın nefesinin kesilişine bizzat şahit oldum.

Kusursuzdu.

O darbeyle adam bir daha kalkamadı. Ne diyebilirim ki? İnsanlar boşuna "Karaca!" diye deli gibi haykırmıyormuş.

Belki de saçlarına tahmin ettiğimden daha fazla değer veriyordu. Çünkü dövüş boyunca ölümcül bir darbe vurmamıştı. Onun yenmesiyle oradan ayrıldım. Adamlarımın söylediğine göre bir kadın için ilk kez dövüşe çıkmıştı. Babasının kızına bıraktığı borç yüzünden kızı taciz ediyormuş. O kız, şu an en yakın arkadaşı olan Duru.

O adam, Karaca kazandığı hâlde peşlerini bırakmazdı. Her türlü pislik vardı içinde. Aslında borcu kendim ödeyip işini bitirebilirdim. Ama ben onu aslanlarıma yem etmeyi tercih ettim.

Ne yapabilirim? Açlardı.

Benim de bir kız kardeşim vardı. Böyle şeylere asla göz yummam. Affetmem.

Görüş alanıma Alper girdiğinde, anılardan sıyrıldım. Yanıma oturup sırıtarak, "Seninki giriş yaptı," dedi.

"Nereden benimki oluyor lan?" diye sertçe tersledim.

"Yeme beni şimdi. Altı senedir bu kızı gözetliyorsun. Onun seni araştırdığını öğrendiğimizde gözlerinin nasıl parladığını bana kim unutturabilir ki?" dedi, sırıtmasını sürdürerek.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

Gözlerimin parlaması mı?

"Yok öyle bir şey, kapa çeneni," deyip ayağa kalktım.

Yukarıda, bana ait locada oturuyordum. Locam, aşağıdaki alanla doğrudan bağlantılı değildi. Aşağıdan yukarısı, yukarıdan da aşağısı görünmüyordu. Elimdeki viski bardağıyla aşağıya göz attım. Gözlerim, aradığı kişiyi anında buldu. Duru ve kardeşi Karan'la bir şey hakkında konuşup gülüyorlardı. En köşedeki locada oturuyorlardı. Kaşlarım yine çatıldı. Çünkü giydiği şey bir elbise değildi.

Bez parçasıydı!

Ve sanki hissetmiş gibi bir anda bakışlarını yukarı kaldırdı. Göz göze geldik.

Siktir.

Niye sıcak bastı lan birden?

Yutkundum. Tamam, çok güzeldi. Hem de bayağı güzeldi. Ama olamazdı, değil mi? Gözlerini bir an bile kırpmadan bana bakıyordu. Onun da yutkunduğunu buradan bile fark ettim. Gözleri dikkatlice üzerimde dolaşıyordu. Sıcaklık içimde yükselmeye başladığında, aniden arkamı dönüp gözlerimizi ayırdım.

Siktir. Siktir. Siktir.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu.

KARACA

Bir süredir sohbet ediyorduk. Birden üzerimde yoğun bakışlar hissedince başımı kaldırıp yukarı locaya baktım ve onu gördüm.

Mir Zemheri.

Evet, bu oydu. Kaşları çatık bir şekilde durmuş, bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde yutkunduğunu fark ettim. Şık siyah takım elbisesi içinde fazlasıyla karizmatik duruyordu. Şekil verdiği koyu kumral saçları ve kusursuz yüzüyle beni izliyordu. İçimde istemsiz bir sıcaklık oluşunca yutkundum.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ne hissettiğini anlamıyordum ama bakışları fazlasıyla keskindi. Neye sinirlendiğini bilmiyorum ama dişlerini sıktığı gibi arkasını dönüp gözden kayboldu.

"Kızım, sana diyorum!"

Duru'nun sesiyle bakışlarımı yukarıdan çekip ona döndüm. Ne hakkında konuştuğunu anlamadığım için, "Ne?" diye sordum.

"Şu gelen diyorum, seninkinin arkadaşı değil mi?" dedi ve gözlerini bana dikti. Benimle birlikte Karan'ın da kaşları çatılmıştı.

"Benimki derken?" diye sordum.

"Onun arkadaşı," diyerek başıyla bir yeri işaret etti, sırıtıyordu. Dönüp baktığımda Mir'in her zaman yanında yürüyen adamı gördüm. Ve bize doğru geliyordu. İşin garibi, gözleri sadece Duru'nun üzerindeydi. Duru hâlâ sırıttığı için dirseğimle hafifçe koluna vurdum ve bana dönmesini sağladım.

Bana bakıp, "Çok yakışıklı," diyerek omzunu silkince şaşkına döndüm. Yok artık!

Bir sende iş yok, Karaca!

İç sesim de bir şeyi görmeyiversin yani...

Tam, "Ne saçmalıyorsun?" diyecektim ki adam yanımıza geldiği için sustum. Gayet rahat bir şekilde masaya oturdu, ardından masadaki ikramlardan birini alıp ağzına attı. Ona şaşkınlıkla baktığımızı fark etmiş olacak ki gözlerini bize çevirip ağzındakini yuttu ve oturuşunu düzeltti.

"Affedersiniz, biraz kaba bir davranış oldu, hanımlar. Ben, Alper Yüce," diyerek kendini tanıttı. Şaşkınlığını ilk üzerinden atan Duru oldu.

"Merhaba, ben Duru Saygın. Bu, arkadaşım Karaca ve kardeşi Karan," diyerek üçümüzü de tanıttı.

"Evet, biliyorum. Memnun oldum," dedi Alper.

Gözlerini bana çevirip, "Karaca, Mir Zemheri seni bekliyor," dediğinde küçük dilimi yutacaktım. Tamam, onunla görüşmek is-

tiyordum ama bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. Karan ve Duru'nun bana baktığını hissedince hâlâ cevap vermediğimi fark ettim.

"Onunla görüşmek istediğimi nereden biliyor?" diye sordum.

Alper bu sorumu komik bulmuş olacak ki hafifçe gülerek, "Mir Zemheri'den bahsediyoruz, onu tanımadığını söyleme bana," dedi.

Cevap veremedim. Haklıydı. Ne bekliyordum ki?

Başımı hafifçe sallayıp ayağa kalktım.

Karan ve Duru da benimle birlikte ayağa kalkınca, "Size burada ben eşlik edeceğim, Karaca tek gidiyor," dedi Alper.

İkisi de tam itiraz edecekti ki, "Burada kalın," demem onları susturdu. Mecburen yerlerine oturup somurttular.

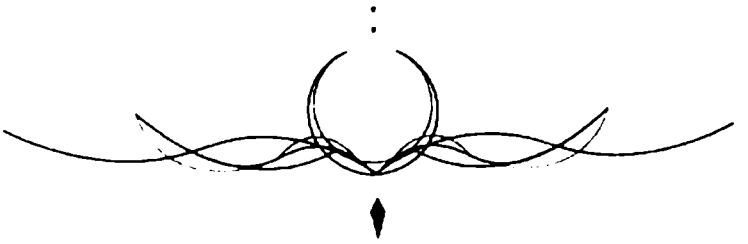
Arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Ben yukarı locaya çıkarken herkes aşağıya iniyordu. Garip olan, hiçbir erkeğin dönüp bana bakmamasıydı. Son basamağı da çıkıp sağa yöneldiğimde onu gördüm.

Kat tamamen boştu.

Sadece o ve her zamanki gibi yüzleri yere eğik duran üç koruması vardı. Büyük locada oturmuş, sağ bileğini sol bacağının üzerine koymuş, arkasına yaslanmış bir şekilde elindeki viskiyi içiyordu. Topuklu ayakkabılarımın sesi ona ulaşmış olmalıydı ki bakışlarını bardaktan çekip bana döndü. Oturduğu yerden hafifçe doğruldu, ardından beni baştan aşağıya ağır ağır süzdü.

Bana böyle bakınca etraftaki sıcaklık bir anda arttı. Geri çekilme dürtüsünü zor bastırdım. Tam karşısında durduğumda bakışları yavaşça yüzüme kaydı. Dilim damağım kuruduğu için dudaklarımı hafifçe dilimle ıslattım. Gözleri anında dudaklarıma kaydı. Bakışları bir süre orada oyalandı ve bugün ikinci kez yutkunduğunu gördüm.

Ortam fazla sıcak oldu sanki, ha Karaca?

KARACA

İnsan bazen ne konuşacağını bilemez ya, işte tam da öyle bir durumdaydım. Karşımda oturan adamla yapacağım konuşmayı çok düşünmüştüm ama bana böyle bakarken düşündüklerim ağzımdan çıkmıyordu.

"Ayakta mı duracaksın böyle?" diye sordu en sonunda. Ses tonu sert ve kalındı ama dinlediğinde sıkılmayacağın bir melodi gibi geliyordu kulağa.

"Affedersin," diyerek yavaşça karşısına oturdum.

"Ne içersin?" diye sordu bu sefer. Göründüğü gibi biri değildi, daha nazik davranıyordu.

"Viski olabilir," diye cevap verdim.

Arkasındaki adamlara dönmeden bir el hareketi yaptı. Onlardan biri yanımızdan ayrılınca kısa bir sessizlik oldu. O bana baktı, ben ona.

Adam viski bardağını getirip önüme bıraktığında, "Bir adamı arıyorum," diyerek birden konuşmaya daldım.

Oha, Karaca! Nefes alsaydın.

Ne yapayım? Bana böyle dikkatli bakınca aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Kim?" diye sordu, sorgulayıcı bir tavırla.

"Ahmet Kara," diye cevap verdim. Yıllardır adını bile anmamıştım. İstemsizce ürperdim. Mir, gözlerini üzerimden ayırmadan bakıyordu. Bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Bu kim ki adını ağzına alınca bile tedirgin oluyorsun?" diye sordu. Bu sefer daha dikkatli bakmaya başladı. Her hareketimi inceliyordu. Onun hakkında konuşmak bile öfkenin tüm vücuduma yayılmasına sebep oldu.

"Orası seni ilgilendirmez, sadece onu bulmak istiyorum," dedim sert bir şekilde. Onun hakkında konuşunca kapalı kapıların arkasına kilitlediğim anılar gözümün önüne geliyor ve beni sinirlendiriyordu. Bu yüzden kimse benim geçmişimle ilgili soru sormazdı. Kimse yaşadıklarımı bilmezdi. Zaten o piç kurusu tam bir yıl önce Beren'in dışarıda çekilmiş fotoğraflarını bana göndermeseydi ve not olarak, "Çok güzel, değil mi kızım?" diye yazıp beni kardeşimle tehdit etmeseydi onun peşine düşmezdim. Ama yıllar sonra ortaya çıkıp kardeşim üzerinden bana saldırınca, her şeyi bırakıp onu aramaya başladım. Ne yaptıysam onu bulamadım. Arkasını sağlama almış olmalıydı ki hiçbir iz bırakmıyordu. Mir Zemheri ile görüşmek istememin sebebi buydu. Kardeşlerim için.

Onun her yerde adamları vardı. Güçlü, tanınan ve korkulan biriydi. Ona ihtiyacım vardı. Bu yüzden şimdi karşısında oturmuş, sorgulayıcı bakışlarına maruz kalıyordum.

O piç kurusunu geberteceğim.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Onu bulmam gerekiyor. Bu yüzden buradayım. Duydum ki ona ulaşabilecek biri varsa o da senmişsin," dedim.

Yüzüme daha dikkatli bakıp hafifçe tebessüm etti. Tebessümü ona bu kadar yakışıyorsa gülüşünü merak etmiştim. Yüzümde bir şeyler arıyormuş gibi bakıyordu.

"Evet, onu bulabilirim," diye cevap verdi. Bakışları hâlâ yüzümde dolaşıyordu.

"Ne istiyorsun karşılığında?" diye sordum.

Bu kadar ciddi bir işin karşılıksız yapılacağını sanmıyordum. "Sadece anlatmanı," dediğinde yüzüne boş boş baktım.

Ne anlatmamı istiyordu? Bunu sesli dile getirip, "Neyi?" diye sordum.

"Gözlerindeki acıyı," dediğinde daha da afalladım.

Şaka yapıyor olmalıydı. "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum.

Bir süre gözlerime baktı. Sonra, "O adam sana ne yaptı? Gözlerindeki acı nedir?" diye sordu merakla. Bunu ona anlatacağımı düşünüyor olamazdı, değil mi?

"Bu seni ilgilendirmiyor. Senden istediğim, onu bulup bana vermen. Gerisi beni ilgilendirir. Ne istiyorsan ya da ne kadar istiyorsan verebilirim. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum," dedim duruşumdan ödün vermeden.

Beni izlemeye devam etti.

Sessizlik...

Anlaşılan başka bir yolunu bulmalıydım. Ona asla anlatmazdım. Üstelik kardeşlerime bile anlatmamışken...

Elimdeki viskiyi tek seferde içtim. Boş bardağı sertçe masaya bırakıp ayağa kalktım ve ona arkamı döndüm. Tam bir adım atmıştım ki, "Nereye?" diye sordu. Sesi olduğundan daha sert çıkmıştı. Sanırım birden ayağa kalkıp ona arkamı dönmem sinirini bozmuştu.

"Yardım edecek gibi görünmüyorsun. Vakit kaybetmemin anlamı yok. Başımın çaresine bakabilirim," diyerek ona döndüm.

O da ayağa kalkmıştı. Kollarını arkada bağlamış, yüzüme bakıyordu. Kollarını böyle tuttuğunda zaten belli olan kasları daha da belirginleşmişti. Boyu o kadar uzundu ki ona bakmak için başımı geriye atmam gerekiyordu. Bana doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi azalttı.

Üzerime eğilip, "Yardım etmeyeceğimi söylemedim. Sadece anlatacaklarına göre onu ne kadar hızlı bulmam gerektiğini ve rahatça

işini bitirebilmen için nasıl bir ortam hazırlamam gerektiğini anla-
maya çalışıyordum," dedi.

Afalladım. Ne yani, ona daha rahat işkence edebileceğim bir or-
tam mı yaratmaya çalışıyordu?

Adamdaki düşünceye bak, Karaca. Tam bizlik.

Kapa çeneni, diye içimden cevap verdim, sevgili iç sesime. Bir adım geriye çekilip, "Yardım edecek misin?" diye sordum safça.

Başını aşağı yukarı salladı. Gözlerimin içine baktı. Bu, evet demekti.

"Peki, karşılığında ne istiyorsun?" diye sordum.

"Zamanı gelince söyleyeceğim," diyerek geçiştirdi.

Kaşlarımı çattım. Beni aptal biri mi sanıyordu? Şimdi söylemediğine göre kesin işim bittikten sonra kabul etmeyeceğim bir şey isteyecekti.

Yüzümde nasıl bir ifade belirdiyse, "Merak etme. Canını yakacak ya da yapamayacağın bir şey olmayacak," dedi hemen.

Pekâlâ, ona güvenebilir miyim? İçimden bir ses güvenebileceğimi söylüyordu.

Hayır, o ses, sapık ses değil.

Kurban ol sen bana.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım onu.

Elini uzatıp, "Görüşmek üzere, Karaca Saye," dedi. Bunu söylerken daha sonra mutlaka görüşeceğimizi belirtiyor gibiydi. Aynı şekilde elini sıktım. İri elleri, küçük ellerimi sıkıca kavradığında, "Görüşmek üzere, Mir Zemheri," dedim. Hafifçe tebessüm edip gözlerini yüzümün her miliminde dolaştırdı. Umarım yanlış görüyordum çünkü şu an bakışlarında açıkça belli olan bir hayranlık vardı.

Karaca, adamın gözleri bildiğin gri.

Evet, gözleri griydi ve ona fazlasıyla yakışıyordu. Bakışma faslımız biraz uzun sürdüğü için tuhaf hissedip hemen elimi çektim. Sı-

cak avuç içinden kurtulunca ellerim bir an boşluğa düşer gibi oldu. Hep o iç sesin işi bu, yoksa ne alaka sanki?

"Hoşça kal," diyerek arkaya doğru bir adım attım.

"Hoşça kal," diye karşılık verdi.

Arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Sırtımda yoğun bakışlarını hissedebiliyordum ama kendimi zorlayarak dönüp bakmadım. Merdivenleri bitirip aşağı indiğimde Alper, Duru ve Karan gayet rahat bir şekilde oturmuş, bir şey hakkında konuşuyorlardı. Yanlarına doğru gidip pat diye oturdum, üçünün de gözleri hemen bana döndü.

"Gidelim," dediğimde, Duru ve Karan anında ayaklandı. Ben de oturduğum yerden kalktım. Alper'e elimi uzatıp, "Tekrar memnun oldum, hoşça kal," dedim. Bana güzel bir tebessüm gönderip, "Ben de memnun oldum, Karaca. Umarım daha sık görüşürüz. Hoşça kal," diyerek elimi sıktı. Aynı şekilde karşılık verip elini bıraktım.

Duru ve Karan da aynı şekilde vedalaştıktan sonra Alper'in yanından ayrılıp çıkışa doğru ilerledik. Bir anlık dürtüyle arkamı dönüp yukarı locaya baktım. Ellerini korkuluklara dayamış, hafif aşağı doğru eğilmiş bir şekilde bana bakıyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde, hemen kendini toparlayıp düz bir pozisyona geçti. Sert çehresini takındı.

Hafif bir baş selamı verdiğimde, aynı şekilde karşılık verdi. Arkamı dönüp oradan çıktım. Eve vardığımızda o kadar yorgundum ki hemen bir duş alıp yatağa girdim. Yolda olan biteni zaten bizimkilere anlatmıştım. İkisi de yardım edeceğine çok sevinmişti. Çünkü Beren hepimiz için fazlasıyla değerliydi ve bu durumu ondan saklamak hoşuma gitmiyordu. Karan, defalarca tekrar anlatmamı istedi ama diken üstünde olmasını istemediğim için anlatmadım.

Yukarı çıkmadan önce yanına uğradığımda, mışıl mışıl uyuyordu. Saat gece yarısını geçmişti zaten. Gözlerimi kapatıp uyumaya

çalıştım. Ama gözlerimin önüne gri gözler gelince, elektrik çarpmış gibi irkilerek açtım gözlerimi.

Ne alaka şimdi, Karaca? Kendine gel!

Lanet iç ses...

Bir süre kendi kendime telkin verdikten sonra, kendimi uykuya teslim ettim.

MİR ZEMHERİ

Önümdeki dosyaya bakıyordum. "Karaca Saye." Bugüne kadar onu hiç detaylıca araştırmamıştım. Adamı ararken onun hakkında da bilgi istedim ama önüme koydukları sadece bir sayfa yazı oldu. Ne yapacağımı ilk defa bilmiyorum. Karaca ile görüştükten sonra tüm imkânlarımı kullanıp her yere haber saldım ve adamı buldum. Tam iki saat sonra adamın haberi geldi. Ama ölü haberi. Üstelik beni asıl bozguna uğratan, Karaca ile arasındaki bağdı. Bu kız neden babasını böyle büyük bir nefretle arıyordu ki?

Evet, adam Karaca'nın babasıydı. Onu altı senedir tanıyordum ama hiç annesi ve babasıyla ilgili araştırma yapmamıştım. Sadece kardeşleri olduğunu biliyordum. Bu yüzden anne ve babasının öldüğünü ve kardeşlerine onun baktığını sanıyordum. Ama annesini yedi yaşındayken bıçaklı bir saldırıda kaybetmişti. Üstelik sadece bıçak yaraları değil, kadının tırnakları arasında birden fazla adamın DNA'sı bulunmuştu. Yani tecavüze uğrayıp, ardından altı yerinden bıçaklanarak öldürülmüştü. Görgü tanığı yoktu. Söylenenlere göre evinde tecavüze uğramış ama o sırada ne Karaca ne de babası evdeymiş. Karaca küçük olduğu için ifadesini almamışlar. Bunun yerine babasının ifadesine başvurmuşlar. Ama adam hakkında pek bilgi yoktu.

Ve kardeşleri...

Evet, Karaca'nın kardeşleri de yokmuş. Annesi öldürüldüğünde beş aylık hamileymiş ama maalesef bebeğiyle birlikte hayatını kaybetmiş. Tüm kayıtlara göre tek çocuk olarak görülüyordu. Karan ve Beren ile kan bağı yoktu.

Bu işte bir iş vardı. Eğer babasını seviyor olsaydı onun yanında olurdu. Zaten Karaca'nın babasının soyadını kullanmaması bile bunu kanıtlar nitelikteydi. Bir de gözden kaçan bir şey vardı. Karaca'nın kardeşleri bile onun kullandığı soyadını kullanmıyordu. Evet, Karaca'nın soyadı yoktu. "Saye" ikinci adı olarak görülüyordu ama soyadı boş bırakılmıştı. Kendisi, ikinci adını soyadı olarak kullanıyordu. Karan ve Beren ise Ferman Soylu'nun soyadını kullanıyordu. İki kardeş de onun üzerine kayıtlı çocukları olarak görünüyordu ama öz çocukları değildi.

Babasıyla hiçbir bağı yoktu. Çünkü tam on senedir Ferman Soylu'nun yanında kalıyordu. Eğer babasıyla bir bağ hissetseydi onun yanında olurdu. Ama şimdi büyük bir öfkeyle babasını bulmak istiyordu. Bu da babasının hayatında pek de güzel bir yeri olmadığını gösteriyordu. Adam, yedi ay önce silahlı saldırıya uğramış ve üç kurşun yarasıyla ölmüştü.

Haksız değildim. Gözlerinde acı vardı. Babası hakkında konuşurken nasıl ürperdiğini gördüm. Ardından gözlerine dolan o duyguları... Hayal kırıklığını. Nefreti. Öfkeyi. Ama sevgiden eser yoktu. Zaten babası öldüğünde gömmesi için aramaları gereken kimseyi bulamamışlardı. Hastane, hayrına sahip çıkıp kimsesizler mezarlığına gömmüştü. Şimdi onu aramalı mıyım, bilmiyorum. Telefon numarası bende var tabii ama o bunu bilmiyordu. Aslında benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Peki, bu neden beni rahatsız ediyordu?

Saat 03.25'ti. Muhtemelen şu an uyuyordu. O topuklu ayakkabı ve bez parçası elbisesi içinde rahat olmadığı belliydi. Kendini fazla rahatsız hissettiyse bütün gece bedenini kastığı için yorulmuş olma-

lıydı. Kafamı oturduğum deri koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Gözlerimin önüne zifiri gözler geldiğinde, açmak istemedim.

Gözleri... Saçları... İnce beli... Kıvrımlı hatları... Ve o dar elbisesinin altında belli olan karın kasları... Sıkı vücudu...

Kusursuz bir güzellikti. Uzun zamandır spor yapıyor, dövüşlere çıkıyordu. Sıkı bir vücuda sahip olması şaşırtıcı değildi.

Tam emin olmadan haber vermeyecektim. Belli ki babasından kurtulmak istiyordu. Bir yanlışlık varsa heveslenmemesi için daha iyi bir araştırma yapacaktım.

KARACA
1 Hafta Sonra

Mir ile görüşmemizin üzerinden bir hafta geçmişti ama hâlâ bir haber yoktu. Piç kurusu nasıl saklanıyorsa, o bile bulamamıştı anlaşılan. Bu bir haftadır elim telefonda, gözüm kapıda bekliyordum ama hiçbir haber gelmemişti.

Tek beklediğin şey onun hakkında vereceği haber olmayabilir mi, Karaca?

Bu iç sesi susturmanın bir yolu yok muydu acaba?

Ben de sen olmasaydım, olabilirdi belki.

O kadar stres yapmıştım ki bir haftadır doğru düzgün bir şey yiyememiştim. Bu yüzden Duru beni üç defa hastaneye götürüp serum taktırmıştı. Güçten düşmemem için... Yoksa kaç kere bayılırdım, bilmiyorum. Ayrıca bugün dövüş vardı. Ringe çıkacaktım ve bu, Karan, Beren ve Duru tarafından bana savaş açılmasına sebep olmuştu. Endişeleniyorlardı ama patlamak üzereydim. Onları biraz olsun rahatlatan tek şey, dövüşün eşli olacağıydı. Karan çok ısrar etmişti ama Duru ile dövüşecektik. Çünkü Beren'i bu sefer de yanımızda götürmezsek onu dışlamış gibi görünmekten ve benden

uzaklaşmasından korkuyordum. O yüzden, ben bir darbe aldığımda kendini ringe atacak olan Beren'i tutması için Karan onun yanında olmak zorundaydı.

Şu an yolda, Club'e doğru gidiyorduk. Üç arabayla yola çıkmıştık. Duru ve ben kendi arabalarımızdaydık. Beren ise Karan ile kendi arabasında gidiyordu. Her ihtimali düşünmem gerekiyordu. Beren, kırmızı arabasına âşık bir kızdı. Ayrıca eğer benim bir tek saçım bile kopsa salya sümük ağlayacak kadar duygusaldı. O hâlde onu kendi arabasına tek bindiremezdim. Kaza yapmaması için bizimle gelmesini istesek bile ne arabasını orada bırakır ne de başkasının binip getirmesine izin verirdi. Bu yüzden böyle bir çözüm bulmuştuk. Zaten o şerefsiz bulunana kadar onu asla yalnız bırakmayı düşünmüyorduk. Biz kendimizi koruyabilirdik ama Beren en ufak bir savunma yolu bilmiyordu. Bu yüzden ben, Karan, Duru ve Ferman Baba'nın her zaman bir gözümüz ve bir elimiz Beren'in üstünde oluyordu. O bizim göz bebeğimizdi.

Mekâna vardığımızda araçlardan inip yan yana yürüdük ve içeri girdik. Önce Ferman Baba'yı ziyaret ettik. Sonra Duru'yla birlikte hazırlanmak için yanlarından ayrıldık. Zaten burada benim için özel bir oda vardı, orada hazırlanacaktık.

"Sence burnuma darbe alır mıyım?" diye sormuştu Duru odaya girerken. Haklıydı, yüzünü seviyordu.

"Merak etme, hiçbir darbe güzelliğini bozamaz," diye onu teselli ettim gülerek.

"Yaa, ısırırım seni, görürsün!" diyerek yanağıma saldırdı. Elimi kafasına koyup kendimden uzaklaştırarak kahkaha attım.

"Haadi, yirmi dakika var. Hazırlanalım artık," diyerek dolaba yöneldim. Duru için siyah bir tayt ve sporcu atleti çıkardım. Kendime de siyah, rahat bir şort ve aynı renkte bir crop alıp giyinmeye başladım. Gözleri bir an karnımdaki derin yaraya kaydı ama hemen bakışlarını kaçırdı. İkimiz de saçlarımızı tepeden at kuyruğu yapıp

ellerimize sargı bezlerini sarmaya başladık. Tam hazır olduğumuzda, "Dikkat et. Çabuk sinirlenme ve rakibini iyi gözlemle. Saldırdığı zaman ilk on dakika darbelerden kendini koru sadece. En ufak terlemesi bile yorulmaya başladığını gösterir. Üst üste saldır ve dinlenmesine izin verme," diyerek anlatmaya başladım.

"Merak etme, iyi olacağım. Tabii sen de iyi olursan... En ufak darbe alırsan kural falan dinlemem, ikisini de ringin içinde yakarım. Ona göre dikkat et," diye beni uyarmıştı.

Kollarımı ona doladım. Aynı şekilde karşılık verince bir süre öyle kaldık. Kapı çalınca ayrıldık.

"Gel," diye seslendim. Gelen Ferman Baba'ydı. Zaten ne zaman uyarmaya geleceğini merak etmeye başlamıştım.

"Kızlar, hazır mısınız? diye sordu.

Duru hemen, "Tabii ki hazırız! Ne sandın sen bizi, Ferman Baba?" diyerek sıntıp ona doğru yürüdü. Sonra yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Dikkat edin," dedi Ferman Baba. "Eğer en ufak bir terslik olursa, kendinizi koruyamayacak duruma gelirseniz darbenin gelmesine bile izin vermeden bana bakıp bir işaret gönderin. Dövüş orada biter."

İkimiz de aynı anda, "Merak etme, iyi olacağız," diyerek onu biraz rahatlatmaya çalıştık ama nafileydi. Altı senedir dövüşmeme rağmen her dövüşte uyarmayı ve vazgeçmemi söylemeyi ihmal etmiyordu. Gerçi bu sefer Duru da benimle birlikte olduğu için endişesi iki katına çıkmıştı.

Bizi onayladıktan sonra odadan çıkıp DOJO yazan kapıya geldik. Kapı açılmadan birbirimize bakıp gülümsedik. Kapının arkasından bile duyulan büyük bir gürültü vardı. Kapı iki yandan açılınca insanlar deli gibi ismimizi haykırmaya başladı. Bu hareket beni değil ama Duru'yu her zaman heyecanlandırırdı. İkimiz de bize ait

yerden ringe çıktık. Kalabalık daha çok haykırdı, gürültü iyice yükseldi.

Duru ile son kez birbirimize bakıp başımızı aşağı yukarı salladık. Bu bizim dilimizde, "Halledemeyeceğimiz bir şey yok, kazanıp çıkacağız buradan," demekti.

Karşı kapı açıldığında, rakiplerimiz göründü. Biri kadın, diğeri erkekti. En az 1.95 boyunda, fazlasıyla kaslı ve her yerinden güç fışkıran adam karşımda durunca iç sesimin, ***Karaca, şimdi naneyi yedin,*** diye dalga geçmesine ve bana götüyle gülmesine sebep oldu.

Duru'nun rakibi ise onun boylarında, esmer ve kendince kaslı bir kadındı. En azından Duru rahat olacaktı. Çünkü ben birkaç kırık ile kurtulacağımı sanmıyordum.

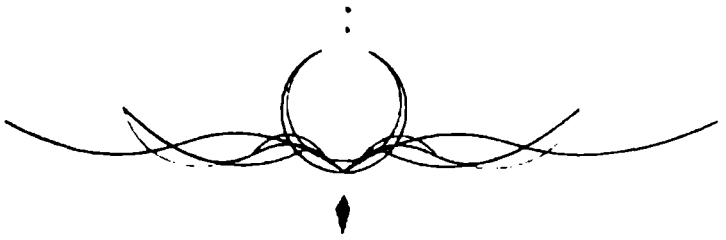
Duru, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Bakışları, "Rakipleri değiştirelim!" diye âdeta yalvarıyordu. Anlaşılan, bugün ağlayacak olan bir tek Beren değildi. Beren ve Karan'ın durumuna bakmak için başımı kaldırıp yukarıdaki locaya baktım. Ferman Baba, Karan ve Beren gözleriyle bana, "Maçtan çekil!" diye resmen yalvarıyorlardı.

Hayır, "Al sana dövüş, sen salaksın," bakışları atıyorlar, Karaca.

İç sesimin benimle derdi neydi, bilmiyordum. Ama sinirlerimi gerçekten bozuyordu artık. Bana hiç mi güvenmiyorlardı, bilmiyorum ama Karan saçlarını sertçe karıştırıyordu. Beren tırnaklarını bile yemeye başlamıştı, Ferman Baba ise rakibime sert sert bakıyordu. Sonra bakışları bana döndü ve üçü de aynı bakışları atmaya devam etti.

Tek sorun şu ki, bana endişeyle bakan sadece dört çift göz değildi. Evet, endişeyle bakan bir çift gri göz de vardı bu bakışların içinde.

Mir Zemheri buradaydı.

KARACA

Evet, buradaydı. Yanında Alper ile durmuş, bizi izliyordu. Yanlış görmüyordum; gözlerinde endişe vardı. Buradan bile bakışlarındaki duyguyu seçebiliyordum. Bir bana, bir de karşımda duran adama bakıp kafasını sağa sola salladı. Kazanacağıma dair hiç inancı yok gibiydi ve bu beni sebepsizce öfkelendirdi. Tamam, karşımda duran adam yenilmez gibi görünebilirdi ama bu sadece bir ihtimaldi.

Emin misin, Karaca? Gerçekten bir ihtimal mi? Adam seni çiğ çiğ yer be! Bence bunu ikimize de yapmamalısın.

Hayır, kazanacaktım. Ayrıca onun burada ne işi vardı? Onun yerini mi bulmuştu yoksa?

"Son 10 saniye!" diye anons geçilince ona bakmayı bırakıp Duru'ya döndüm. O da görmüş olacak ki Alper'e doğru bakıyordu.

"5."

Duru bana baktığında güven verircesine gülümsedim. O da aynı şekilde karşılık verince rakiplerimize döndük.

"4."

"3."

"2."

"1."

"Ve başladı, bol şans!"

İlk atağı rakibim yaptı. Hızlı adımlarla bana doğru yürüyüp sağ bacağıyla karnıma tekme savurdu. Sol tarafa doğru kendi etrafımda dönerek kurtuldum ama ne yazık ki sol taraftan gelen yumruktan kaçamadım.

Siktir, bu acıttı.

Hemen toparlanıp sağ bacağımla göğsüne tekme attım ama sadece attım. Çünkü adam kıpırdamadı bile. Ve sanırım bileğimi incittim.

Lanet olsun, bu adam demirden mi?

Duru'ya baktığımda rakibinin yüzüne tekme atarak yere düşürmeyi başardığını gördüm. İyi gidiyordu.

Senin aksine, Karaca.

Rakibime geri döndüğümde attığı tekmeden son anda kurtuldum. Hızla üstüme atılıp beni yere düşürdü ve üzerime oturdu.

Lanet herif, çok ağırdı.

Yüzüme yumruk attığında kafam sol tarafa düştü. Ağzımda mekanik bir tat hissedince dudağımın patladığını anladım. Diğer yumruğunu yüzüme indiremeden bileğinden tuttum. Kasıklarına sert bir tekme attım ve biraz doğrulmasını bekledim. Beklediğim hamle geldiğinde kendimi yukarı çekerek kafamı yüzüne gömdüm. İnleyerek biraz geri çekildiğinde boşta olan sağ elimle sert bir yumruk daha indirdim. Tamamen üzerimden çekildiğinde derin bir nefes aldım. Sonra hızla üzerine çıkıp yumruklarımı art arda yüzüne geçirdim. Ama göğsüme attığı yumrukla nefesimi kesti ve hamle sırası ona geçti.

Nefes alamıyordum... Geri çekildiğinde nefes almaya çalıştım. Ama onun benim nefes almamı beklemeyeceği bir gerçekti. Yanağıma sert bir tokat attığında kendimi yine yerde, sırtüstü yatarken buldum. Tekrar üstüme oturup yumruklarım art arda yüzüme indirmeye başladı. Bakışlarım yukarı kaydığında Mir'in kaşlarını ölümcül bir

şekilde çattığını gördüm. Ellerinin boğumları sıkmaktan bembeyazdı ve gözlerini üzerimdeki adamdan ayırmıyordu.

Ahh, sanırım burnum kırılmıştı ve yüzüm kan içindeydi.

İnsanlar hâlâ "KARACA!" diye haykırıyordu.

Ne olduğunu anlamadan rakibim durdu. Sonra kulağıma eğilerek, "Babanın selamı var. Kendine, doktor arkadaşına, ona destek olan Ferman'a ve çok sevgili kardeşlerine dikkat etmeni, aynı zamanda yakında birinin cenazesine katılacağın gerçeğiyle üzgün olduğunu iletmemi istedi," diyerek sırıttı.

Bir an için zaman durdu. Sanki bütün sesler sustu ve gözlerimin önü karardı. O piç kurusu beni ailemle mi tehdit ediyordu? Hem de öleceklerini söyleyerek. Yukarı baktığımda Karan ve Ferman Baba'nın dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Beren'in çoktan ıslanmıştı gözleri, ağladığını fark ettim.

Mir'e döndüğümde, bir şey olduğunu fark etmiş gibiydi. Üzerimdeki adama bakıyordu. Büyük ihtimalle kulağıma bir şey söylediğini görmüştü çünkü kaşlarını daha da çatmıştı. Çenesini sıkmıştı, gözünün seğirdiğini bile görmüştüm. Yumruk olan ellerini saymıyordum bile.

Sonra Duru'ya baktım. Rakibini altına almış, öfkeyle yumruklarını art arda indiriyordu. O kadar sinirli görünüyordu ki kadının kayıp giden bilincini bile fark etmemişti. Üzerimdeki adama döndüm, yukarıdan bana bakıyordu. Hâlâ sırıtıyordu. Öfke ve nefret tüm bedenimi sardığında yüzüne sert bir kafa attım. Beklenmedik hamlem yüzünden afallayıp geriye düştü. Onu üzerimden iterek ayağa kalktım. Duru, artık rakibini öldürecek kadar hırslanmıştı. Bu yüzden maçları bitirmişler ve kadını dışarı çıkarmışlardı.

Rakibim de beklemeden ayağa kalktı. Hamle yapmasına izin vermeden ona doğru koşup tüm gücümü kullanarak göğsüne sert bir tekme attım. Bu sefer birkaç adım sendeledi. Toparlanmasına izin vermeden sol bacağımı omzuna doladım, sağ bacağımı da boynuna

dolayarak tüm gücümü verip onu ters bir şekilde döndürerek takla attırdım. Ben de onunla birlikte yere düştüm ama hemen toparlanarak ayağa kalktım. O, sırtüstü düşmüştü. Sağ ayağımla nefes borusuna sert bir tekme indirdim.

Şu an ringde değildim. "KARACA!" diye haykıran insanların sesi vardı ama görüntüleri yoktu. Sadece gözlerimin önünde o adamın yüzü ve aklımda ise ailemin tehlikede olduğu gerçeği vardı. Nefesi kesildiği için karşılık veremiyordu. Üstüne oturup yumruklamaya başladım. Ellerimin kanaması umurumda değildi, sadece o adamın bana yaptıklarının acısı vardı. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama birileri beni adamın üstünden almaya çalıştı. Ancak güçleri, öfke ile attığım yumrukların önüne geçemiyordu. Kimseyi görmüyordum, sadece sesleri duyuyordum. "Dur!" diye bağırıyorlardı.

Hiç kimse beni ailemle tehdit edemezdi. Buna asla müsaade etmezdim. Bırak onları öldürmeyi, saçlarının teline dahi zarar gelirse o kişiyi asla sağ bırakmazdım. O piç kurusunu öldürmezsem bana KARACA demesinler.

"Abla!" diye bağıran Beren'in sesini duyunca yumruk yaptığım elim havada kaldı. Kafamı kaldırıp etrafıma baktığımda Duru, Karan, Beren ve Ferman Baba'nın ringin içinde olduğunu gördüm. Bana sesleniyorlardı. Bu boşluğumdan yararlanan hakemler, beni adamın üstünden aldılar ve ilk yardım yapılması için adamı sedye ile uzaklaştırdılar.

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım. Dördü de bana doğru koşunca, elimi kaldırıp durmalarını sağladım. Bu hareketime şaşırsalar da durdular. Yumruk atmaktan ellerimdeki sargılar çözülmüştü zaten. Kalanını da söküp yere attım. Arkamı dönüp ringden çıktım. Arkamdan seslenmelerini umursamadan odama girdim. Hemen banyoya girip soğuk suyun altına girdim. Bir süre öyle kaldıktan sonra yanıma aldığım siyah bol paça pantolonumu ve siyah saten göm-

leğimi giyip ayağıma da spor ayakkabılarımı geçirdim. Saçlarımı kurutmadan duştan çıktım.

Kapıyı açmam ve Mir ile yüz yüze gelmem bir oldu. Hâlâ buradaydı.

"Ne işin var burada?" diye sordum.

Soruma cevap vermeyip, "Muhteşemdin," deyince afalladım. Gözlerinde bariz bir gurur vardı ve bu, söylediğini doğruluyordu. Hâlâ şaşkın bir yüz ifadesine sahip olduğumu fark etmiş olacak ki, "O adamı buldum. Haber vermek için evine gittim ama dövüş yapılacağını söylediklerinde buraya geldim," dedi.

Neden geldiğini o an anladım. Ama boş boş yüzüne bakıyor olmam onu şaşırtmış olacak ki bir süre sonra, "Sormayacak mısın?" diye sordu.

Neyden bahsettiğini biliyordum ama yine de soğuk bir sesle, "Neyi?" diye sordum.

"Nerede olduğunu," dedi merakla. Boş bir ifadeyle, "Gerek kalmadı," diye cevapladım.

"Nasıl yani?" diye sordu, merakı iyice artmıştı.

"Duydun işte, gerek kalmadı. Çünkü o gelip beni bulacak. Benim bulmama gerek kalmadı."

Yüzüne baktığımda, yüzünün her santiminin şaşkınlıkla dolduğunu gördüm. Gözlerini boşluğa dikip, "Bu mümkün değil," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama şu an kafam o kadar doluydu ki anlamak da istemiyordum. Bir an önce eve gitmek ve uyumak istiyordum.

"Yine de teşekkür ederim araştırdığın için. Anlaşma devam ediyor, ne istiyorsan yapacağım ama daha sonra. Şimdi müsaade edersen dinlenmek istiyorum," diyerek yanından uzaklaşmak için bir adım attım. Ama birden kolumu tutunca durmak zorunda kaldım.

"Karaca, o adam ölmüş," dediğinde, ne demek istediğini anlamadım. Hangi adam ölmüştü?

"Kim ölmüş?" diye sordum.

"O işte, aradığın adam."

"Hayır, ölmedi," dedim emin bir şekilde.

"İnan bana, ölmüş. Bir hafta önce öğrendim ama emin olmak, iyice araştırmak için bir haftadır uğraşıyorum," dedi.

Sıkkın bir şekilde, "Mir, bu akşam dövüştüğüm adamı o göndermiş. Sence ölü biri bunu yapabilir mi?" diye sordum. Şu an kafam çok doluydu ve başım ağrıyordu.

"Ama nasıl olur?" dediğinde baş ağrım katlanılmaz bir hâle geldi.

"Demek ki iyi araştırma yapan biri değilmişsin. Anla işte, bazen bazı şeyler yanlış olur," dedim.

Kaşlarını çatıp, "Emin ol, araştırmamı gayet sağlam bir şekilde yaptım," dedi. Ses tonu sertti. Sanırım ondan şüphe etmem hoşuna gitmemişti. Alayla güldüm.

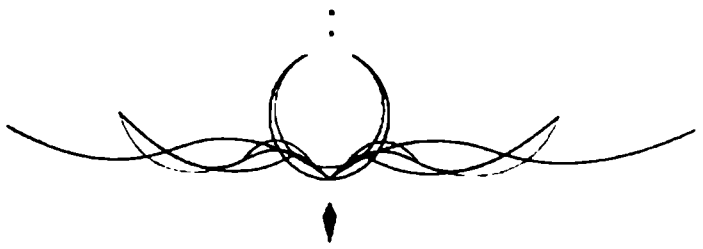
"Öyle mi? Aslında haklısın. Yaşayan birini ölü olarak bulmak gerçekten sağlam bir araştırma olmalı," dedim.

"Derdin ne senin? Ölü olarak görülüyor. Bir silahlı saldırıda üç kurşun yarası alarak ölmüş ve kimsesi olmadığı için hastane tarafından gömülmüş," diye sesini yükseltti.

"Ee, başka ne öğrendin?" dedim, sıkkın bir sesle.

Bu tavrım canını sıkmış olmalıydı çünkü çenesi kasıldı. "Her şeyi araştırdım. Ailen hakkında... Kardeşlerinin öz olmadığını, aranızda kan bağı bulunmadığını... Araştırdığın kişinin baban olduğunu... Mesela, annenin sen daha yedi yaşındayken teca..."

Sözünü bitirmesine engel olan şey, odada yankılanan tokat sesiydi. Elimin ne ara havaya kalktığını ve onun yüzüyle buluştuğunu anlamamıştım bile. Bugün Mir Zemheri'ye ilk tokadımı atmıştım ve eğer bir daha annem ile tecavüz kelimesini bir arada kullanırsa son olmayacaktı.

Göz kapaklarımın ardında bir sızı hissettim. "Nasıl olur da annem ile tecavüz kelimesini aynı cümlede kullanırsın?" diye haykırdım. Evet, ona tokat atmamı sağlayan bu cümle oldu. "Annemle ilgili ben bile kendi içimde konuşmazken sen kimsin de buna cesaret edebiliyorsun? Hem de o kelimeyle birlikte!" diye bağırmaya devam ettim.

Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi. Gözlerimin dolduğunu görünce sinirli hâlinden eser kalmadı. Onu böyle bir anda değiştiren neydi bilmiyorum ama gözlerine pişmanlık doldu.

"Ben canını yakmak istemedim, özür dilerim... Sadece sen benden şüphe edince, bir de..."

"Kapat çeneni!" diye bağırınca cümlesi yarım kaldı. "Senin annen baban yanında olabilir ama bu, acı gerçekleri sırf anlamsız bir mesele uğruna insanların yüzüne vurma hakkı vermez!" İşaret parmağımı yüzüne doğru sallayıp, "Sakın bir daha annemin adını ağzına alma. Seninle işim bitti. Ne istiyorsan yapacağımı söyledim diye sakın haddini aşma ve bir daha karşıma çıkma!" diyerek onu pişmanlığıyla baş başa bırakmak için kapıya yöneldim.

Tam kapıyı açacağım sırada arkamdan, "Benim de yanımda değiller ki..." diyen kısık sesini duydum. Elim kapıda, arkam dönük hâlde durdum. Belki dö[illegible]ir şey söylememi bekledi ama kapıyı

açıp çıktım. Hayır... Kimse benim zayıf noktamı öğrendi diye haddini aşıp canı sıkıldığında yüzüme vuramaz.

Bu, Mir Zemheri bile olsa.

Hızlı adımlarla ilerledim, kimsenin yüzüne bakmadan arabaya binip yola çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama kimseyle konuşmak istemiyordum. Bu hâlde eve gidemezdim. Biliyordum, sinirli hâlime aldanmayıp ne olduğunu anlamaya çalışacaklardı ve böyle bir durumda onları kırmak istemiyordum. Arabada melodi sesi duyulunca telefona baktım. Karan arıyordu.

"Efendim?" diyerek açtım.

"Abla, neredesin?"

Sorusunu geçiştirip, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, bir şey olmadı. Kimseyle konuşmadan çıkınca merak ettik. Evde misin? Hemen geliyoruz."

Derin bir nefes alıp, "Karan, eve geçin ve beni beklemeyin. Bir süre buralarda olmayacağım," dedim. Kafamı toparlamam lazımdı. O piç kurusu, yalnız olduğumu öğrendiği anda ortaya çıkacaktı, bundan emindim.

"O ne demek abla? Nereye gidiyorsun? Biz de gelelim. Giderken iyi değildin, bir şey varsa..."

"Yeter!" diye sert bir şekilde cümlesini böldüm. "Benim de bir hayatım var! Biraz yalnız kalmak istiyorum. Beni düşünüp kendime zaman ayırmama izin verin. Her şeyi bilmek zorunda değilsiniz! Size bağlı yaşamıyorum ben!"

Sözlerimden sonra bir süre sessizlik oldu. Kahretsin. Kalplerini kırmamak için uzaklaşmak istemiştim ama daha beterini yapmıştım. Nasıl böyle konuşurdum onunla? Elbette onlara bağlı yaşıyordum. Benim bütün hayatım onlardı.

Titreyen ellerimle direksiyonu sıkıp derin bir nefes aldım. Pişman olup, "Karan, ben..." diyecekken arka plandan Beren'in sesi duyuldu.

"Haklısın abla, özür dileriz. Biz böyle düşünmemiştik hiç... Karan fazla merak ettiği için üstüne geldi."

Telefon hoparlördeydi. Nasıl yapardım bunu, onları nasıl kırardım? Eve dönünce her şeyi anlatacaktım.

"Bir süre burada olmayacağım. Birbirinize dikkat edin... Özür dilerim," diyerek telefonu kapattım.

Dikiz aynasından arkaya baktım. Yanılmadığımı anladım. Beni takip ettirdiğini biliyordum. Yola çıktığımdan beri takip ediliyordum. Ortaya çıkmasını bekliyordum ama bu kadar erken değil.

Son aramalara girip hemen Duru'yu aradım. İkinci çalışta açtı. "Karaca, neredesin? Ve kardeşlerinle nasıl bu kadar kırıcı konu..." Cümlesini tamamlamasına izin vermeden, "Kimsenin olmadığı bir yere geç ve beni dinle," dedim. O da orada olmalıydı ki o şekilde konuştuğuma şaşırmıştı. Arkadan ayak sesleri gelince uzaklaştığını anladım.

"Karaca, sorun ne? Neler oluyor?" diye sordu, sesi endişeliydi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Arkayı tekrar kontrol ettiğimde hâlâ takip edildiğimi gördüm. Derin bir nefes alıp, "Duru, o piç ortaya çıktı. Takip ediliyorum. Birazdan önümü kesecekler, büyük ihtimalle... Çünkü tek değil, tam üç araba peşimde," dedim.

Evet, tam üç araba gelmişlerdi.

"Ne?" diye çığlık attı Duru.

Arkaya bakmayı bırakıp yüzümü buruşturdum. Bu kızın sesi kaç desibeldi böyle? Resmen sağır oldum.

"Karaca, hemen konum at! Geliyorum, çabuk ol!" dedi, sesi endişeliydi. Arkadan gelen tıkırtılar hazırlanıyor olduğunu gösteriyordu. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde.

"Ne demek hayır? Herkesi toplayıp oraya geliyorum! Anlamıyor musun? Seni yaşatmazlar!" diye bağırdı.

"Duru, bu iş bu sefer bitecek! Ya o ya ben, anladın mı? Bıktım artık kardeşlerimi sürekli saklamaktan! Beren'i her şeyden uzak tutup hayatını yaşamasına izin verememekten!"

Arkadan gelen hıçkırık sesini duyduğumda ağladığını anladım. Buradan dönmeyeceğimi biliyordu. Tekrar arkamı kontrol edip daha sakin bir şekilde konuşmaya başladım. "Duru, kardeşim... Artık dönemem. Karan, Beren ve Ferman Baba'ya bir şey söyleme. Eğer dönmezsem..."

"Hayır, Karaca! Lütfen böyle konuşma!" diyerek sözümü kesti. Sesi boğuktu, muhtemelen eliyle ağzını kapatıyordu.

"Duru, beni dinle ve sakin ol. Onlar sana emanet. Zaten onları çok sevdiğimi biliyorlar ama yine de bana bir şey olursa bunu onlara hep hatırlat. Seni de çok seviyorum. Lütfen kendinize dikkat edin. Ve sana söz veriyorum, elimden geleni yapacağım size dönmek için ama eğer dönmezsem, başımdaki belayı size bulaştırmadan kendimle beraber götüreceğim."

Gözlerimi zorlayan yaşlar tek tek firar etti yuvalarından. "Karaca!" dedi Duru. Nefes bile almadan ağlıyordu. Tam o an, arkadan sağ tekere bir el ateş edildi. Kurşun sesi Duru'ya gitmiş olmalıydı ki, "Karaca!" diye haykırışını duydum. Daha fazlasını duymaması için telefonu kapattım. Her şey daha yeni başlıyordu.

Arabalardan biri hızla önüme geçti, diğer ikisi de sağdan ve soldan çember kurdu. Kaza yapmamak için sert bir şekilde frene bastım ve durdum. Adamlar hemen arabadan inip bana doğru geldiler. Emniyet kemerimi çözüp ben de dışarı çıktım. Birkaç saniye hepsinin inmesini bekledim. Tam on kişiydiler.

Hadi ama... Biz bunlarla nasıl baş edeceğiz?

İç sesime içimden cevap verdim. *Belki tek tek gelselerdi baş ederdim ama bunu biliyor olmalılar ki hepsi birden geldi.*

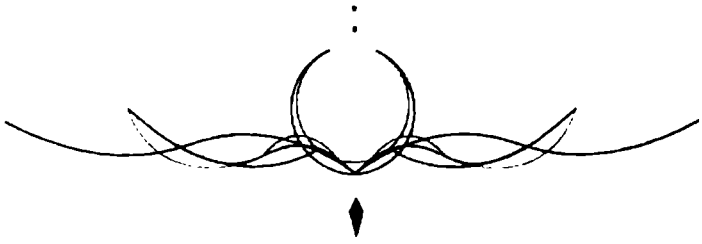
Hepsi birden silahlarını bana doğrulttuğunda yerimde kaldım. Torpidoda silahım vardı ama onlara karşı şansım yoktu.

O piçi öldürmeden ölmek olmaz şimdi.

İç sesime ilk defa katılıyordum.

İki adam kollarımdan tuttu. Karşımda duran adam gülümseyerek, "Baban seni çok özlemiş. Onu ziyaret etmeni istedi," dedi ve arkamdaki adama başıyla işaret verdi. En son hissettiğim şey, ensemde patlayan şiddetli bir ağrı oldu.

Gözlerim kapanmadan önce aklımdan geçenler; Duru, Karan, Ferman Baba ve bir çift gri gözdü...

MİR ZEMHERİ

Karaca gideli ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama hâlâ odasında, çıkıp gittiği kapıya bakıyordum. Onu çok kırmıştım. Amacım asla onu annesiyle vurmak değildi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bana inanmaması, bir an sinirlenip o lanet cümleyi kurmama sebep olmuştu. Öfkemden nefret ediyordum çünkü karşımda kim olursa olsun, ne dediğimi ancak sonradan anlıyordum.

Gözlerinin dolduğunu gördüğümde içimde bir sızı hissettim. Bana ne olduğunu bilmiyordum, onu üzgün görmek istemiyordum. Ama onu üzen de ben olmuştum.

O zifiri gözlerine asla hüzün çökmemeliydi. Çünkü onun gözlerine düşen her gölge, benim yüreğime saplanıyordu.

Evet, ben Mir Zemheri. Bir çift zifiri göze yıllardır vurgundum ve bugün buna emin olmuştum. Dövüştüğü zaman şüpheye düşmüştüm. Aldığı her darbe içimi kor gibi yakmıştı. Onun acısı, benim içimde bin kat büyümüştü. Ve bunu anlamam için gözlerinin dolması son darbeydi. Ne zaman, nasıl vurulduğumu bilmiyordum ama vurulmuştum işte. Ve bundan şikâyetçi olan hiçbir tarafım yoktu. Hem de yüreğimle vurgundum ona. Bu basit bir şey değildi. Daha önce de ilişkilerim olmuştu ama hiçbirini bu kadar derinden hissetmemiştim. Onu uzun zamandır izliyordum. Alper'in bile haberi yoktu ama her adımından haberdardım. İçimdeki bir şey sürekli

beni ona itiyordu ama bunu kabullenemiyordum. Bugün buraya, o adamın öldüğünü öğrenirse biraz rahat eder, gözlerindeki acı dağılır diye gelmiştim. Zaten bir haftadır bunun için uğraşıyordum. Hatta vurulduğu yere gidip kamera kayıtlarını almış ve kendim izlemiştim.

Evet, o adam vurulmuştu. Hem de üç kurşunla. Ama Karaca bana inanmamıştı. Bugün dövüştüğü adamın, babası tarafından gönderildiğini söylediğinde ne diyeceğimi bilememiştim. Ama eğer öyleyse... Eğer her şey bir yalansa... Eğer sırf onu üzmeme sebep olduysa... O adamı paramparça ederdim. Sonra da aslanlarıma ziyafet çektirirdim.

Odada durmayı bırakıp dışarı çıktım. Gidip onu bulacaktım. Bulup her şeyi anlatacaktım. Onu asla üzmek istemediğimi, gerekirse kamera kayıtlarını izletip bana inanmasını söyleyecektim. Ona her şeyi anlatıp özür dileyecek, sonra da birlikte güzel bir yemek yemeyi teklif edecektim. Evet... Bu hayatta bana özür dileten üçüncü kişi Karaca Saye olacaktı.

Yüreğimi yakan kadını kaybetmeyecektim.

Koridorda ilerlerken Alper'in nerede olduğunu bilmiyordum ama adamlarım dışarıda bekliyordu. Tam o sırada bir hıçkırık ve şiddetli bir ağlama sesi duydum. Adımlarım durdu. Ses, kapısında olduğum odadan geliyordu. Kapıyı yavaşça aralayıp içeri adım attım. Ve onu gördüm. Duru, koltuğa oturmuş içli içli ağlıyordu. Beni görünce hemen toparlanıp gözyaşlarını silmeye çalıştı. Kalbime bir ağırlık oturdu. Yanılmış olmayı çok istiyordum. Umarım bu gözyaşlarının sebebi Karaca değildi...

Yüzüne bakarak, "Neden ağlıyorsun?" diye sordum. Yeşil gözlerinden bir damla daha süzüldü. "Hiç... Hiçbir şey için." Zar zor konuşuyordu. O kadar ağlamıştı ki sesi kısılmıştı.

"Karaca nerede?" diye sorduğumda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yüreğimdeki ağırlık daha da arttı.

Hayır.

Üzerine birkaç adım attım. "Sana Karaca nerede diye sordum." Sesim sert çıkmıştı. Elimde değildi. Şu an deli gibi korkuyordum.

"Söyleyemem... Bana çok kızar." Ağlayarak konuştu. İçim yandı. Ağlamasının sebebi Karaca'ydı.

"Söyle! Karaca nerede?" Sesimi yükselttim.

Artık dolmuş olmalıydı ki, "Bilmiyorum! O şerefsiz onu takip ettirmiş! Gideceğini ve gerekirse öleceğini ama onu da öldüreceğini söyledi! Sonra... sonra..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Nefes alamadım. Doğruyu mu söylüyordu? O adam gerçekten yaşıyor muydu? Ve Karaca, bunu bildiği hâlde onu yakalanmasına izin mi vermişti?

"Sonra ne?" diye sertçe sordum.

"Silah sesi... Ona ateş ettiler, duydum. Ona seslendim ama cevap vermedi. Sonra telefon kapandı. Nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece kardeşlerini bana emanet etti. Son söylediği şey buydu."

Bunu söylerken kalktığı koltuğa tekrar çöktü. Hayır... Zarar görmüş olamazdı. Allah kahretsin! Gitmesine nasıl izin vermiştim? Üstelik onun için geleceğini söylediği hâlde...

Zarar görmesine izin vermezdim. Gidip onu bulacaktım ve o cehennemden çekip alacaktım. Ama önce ailesini güvenlik altına almam gerekiyordu. Eğer onlara bir şey olursa ölmeyi daha çok isteyecekti. Zaten onu takip ettiklerine göre, peşine düşmesinler diye ailesi de takip altında olmalıydı.

"Benimle geliyorsunuz. Karan'ı ve Beren'i de al. Onlara bir süre benim güvenli evimde kalacaklarını ve bunun gerekli olduğunu anlat," dedim. Duru, kafasını kaldırıp ıslak gözlerle bana baktı. "Ne?" diye sordu. Gözlerime boş bir ifadeyle baktı, söylediklerimi tam olarak kavrayamamış gibiydi.

"Duydun. Gidip onu bulacağım. Ama eğer onu takip ettirdilerse sizin de peşinizde birileri olabilir. Zarar görmemeniz için güvenli bir yerde olmanız en iyisi," dedim.

Haklı olduğumu bildiği için, "Tamam," dedi sadece.

Arkamı dönüp kapıya doğru adım atmıştım ki kolumdan hafifçe tuttu. Duru'ya baktım. "Lütfen... Onu bize geri getir," dedi ağlayarak. "O adam ona küçükken çok şey yaşattı. Onu öldürmek istiyor ve her ne kadar güçlü olsa da o adam onun zayıflıklarından vurup bitirmeye çalışacak. Lütfen... O eski günleri tekrar yaşamasın. Kardeşimi bana geri getir."

Canımın daha ne kadar yanabileceğini bilmiyordum ama içime düşen ateş gittikçe yayılıyordu. Elimi, kolumu tutan elinin üstüne koyu "Söz veriyorum. Onu ailesine geri getireceğim," dedim. Minnet dolu gözlerle bana baktı, kafasını sallayarak onayladı. Sonra beraber odadan çıkıp asansöre bindik. Kapı açıldığında dışarı çıkıp adamlarımın yanına ilerledim. Beni görünce hemen toparlanıp doğruldular.

Alper de geldiğinde ona dönüp, "Karaca yok. Ailesini benim çiftlik evime gönder ve güvenliği en üst seviyeye çıkar. En ufak bir zarar bile görmeyecekler. Aynı zamanda İlayda ve Mert'i de arayıp oraya geçmelerini söyle. Onlarla ilgilensinler, bir sorun çıkmasın," dedim.

Üst üste konuştuğum için bir an mal gibi yüzüme baktı. Bir süre sonra şaşkınlıkla, "Ne demek Karaca yok? Neler oluyor?" diye sordu.

"Her şey bir oyundan ibaretmiş. Adam tezgâh kurup kendini ölü gibi göstermiş. Karaca'nın bugün dövüştüğü adamı da o göndermiş. Kendini belli etmiş. Karaca buradan çıktığında takip edilmiş. Sonra..."

Duraksadım. Gerisini söylemeye ne aklım eriyordu ne de dilim varıyordu.

"Sonra ne, Mir?" dedi Alper, merakla.

"Ateş edilmiş... Ama ona isabet etti mi bilmiyorum. Duru duymuş, telefonla konuşuyorlarmış. Sonra da haber alamamış," dedim, sesim yükselmişti.

Göğsümdeki ağırlık kalbimi eziyordu. "Alper, arabasına ait bütün kamera kayıtlarını istiyorum. Hemen bana konumunu bulun," diye emir verdim.

"Tamam, kardeşim. Hemen bakıyorum," deyip yanımdan uzaklaştı. Adamlar arabamın kapısını açınca bindim. Çok geçmeden Alper de gelip yanıma oturdu ve yola koyulduk.

"Kardeşlerini ve Duru'yu adamlarla birlikte gönderdim. İlayda ve Mert de birazdan yola çıkacak," dedi Alper. Kafamı sallayarak onayladım. Yaklaşık on dakika sonra bildirim sesi duyunca Alper'e döndüm.

"Konum geldi," dedi ve telefonu şoföre uzattı.

"Ne kadar mesafe var?" diye sordum. Umarım fazla değildi. "Yaklaşık yirmi beş dakika," dedi. O bile fazlaydı. "Acele et," dedim şoföre. "Emredersiniz," deyip gaza bastı.

Kaç dakika geçti bilmiyordum, "Mir," diyen Alper'in sesiyle ona döndüm. Gözlerini takip edip baktığı yere yöneldiğimde... az ileride yanan bir araba gördüm. Kalbim ezildi.

Hayır.

O değil...

"Dur!" diye istemsizce bağırdım. Araba sert bir frenle durduğunda hemen inip yanan arabaya doğru koştum. Alper arkamdan, "Mir!" diye seslense de dönüp bakmadım. Şu an ihtiyacım olan tek şey, o arabanın Karaca'ya ait olmadığını öğrenmekti.

Arkamı dönüp, "Söndürün şunu!" diye kükredim. Adamlarımın bir kısmı itfaiyeyi aradı, diğerleri ise ceketleriyle söndürmeye çalıştı ama nafileydi. Arabanın plakasına baktığımda kaskatı kesildim. Bu onun plakasıydı. Kanım dondu. Öylece kalakaldım. Alper yanıma geldiğinde hâlâ yanan arabaya bakıyordum.

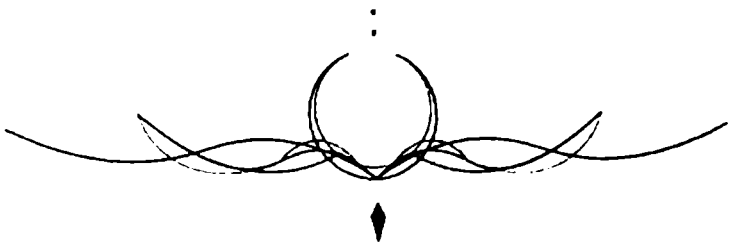
"Onun plakası," dedim, gözlerimi bir an bile ayırmadan.

Alper, endişeli bir sesle "Mir..." dedi. Sonra kurduğu cümle başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oldu. "Arabada biri var," dedi, kısık bir sesle.

Nefes alamadım. Biri var mıydı? O biri... kimdi?

Yavaşça Alper'e dönüp, "Kim?" diye sordum. Sertçe yutkundu. "Tamamen yanmış... Belli olmuyor," dedi. Konuşamadım bile. Sanki dilim lal, kulağım sağır olmuştu.

Karaca... Benden gitme... Sana daha kavuşamamışken gitme...

MİR ZEMHERİ

Kendimi o kadar berbat hissediyordum ki nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum.

Karaca... O sen misin bilmiyorum ama sen olma...

İtfaiyenin ne zaman geldiğini, şu an burada, hastanede nasıl teşhis için beklediğimi hatırlamıyordum bile. Evet, şu an laboratuvarın önünde bekliyordum. Karaca mıydı, değil miydi bilmiyordum ama o olmasını istemiyordum.

En son hatırladığım şey, arabaya doğru koştuğum ve alevlere rağmen elimi kapıya uzattığım andı. Ama Alper beni geriye çekmişti. Şimdi ise Zemheri Hastanesinde bir haber bekliyordum. Bütün doktorları toplayıp DNA testi için seferber etmiştim ve tam bir saattir içeride uğraşıyorlardı. Sonunda kapı açıldığında, hiç vakit kaybetmeden doktorun karşısına dikildim.

"Söyle, bana onun olmadığını söyle!" dedim.

Doktor derin bir nefes alarak, "Mir Bey, sakin olun lütfen. Aldığımız DNA sonucuna göre ceset bir kadına ait," dedi.

Korku ve çaresizlik... Şu an vücudumu saran tek duygular bunlardı. Buz kesmiştim.

Alper, donup kaldığımı görünce "Eşleşiyor mu?" diye sordu, sesi korkuyla titriyordu.

Doktor önce bana, sonra Alper'e baktı. "Hayır," dediğinde, göğsümdeki ağırlık bir anda dağıldı. Derin bir nefes aldım. O değildi. Karaca değildi.

O hayattaydı. Onu kaybetmemiştim.

Alper, derin bir nefes vererek omzuma dostane bir şekilde dokundu. "O yaşıyor. Merak etme, onu bulacağız," dedi.

Tuttuğum nefesi geri verip gözlerimi kapattım. Sonra, keskin bir sesle, "Bütün iyi adamlarını topla," dedim Alper'e. "24 saatleri var. Yer yarılıp içine girdilerse bile onu oradan çıkaracaklar. Duydun mu, Alper? 24 saat içinde onun yerini bulacaksınız. Eğer bir saniye bile geçerse çıktıkları yere kendim sokarım hepsini. Ve emin ol, senin de canını yakarım."

Alper'in yutkunduğunu gördüm ama umurumda değildi. Arkamı dönüp hastane çıkışına doğru yürüdüm. Onlar ararken ben oturacak değildim.

O piç herifi öldürecektim. Ve Karaca'yı onun elinden çekip alacaktım.

KARACA

Gözlerimde sanki tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Etraftan adım sesleri geliyordu ama gözlerimi açıp bakamıyordum. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Tabii ya, o herif beni kaçırttı.

Ensemde şiddetli bir ağrı hissetmiştim ve sonrasını hatırlamıyordum. Kendimi biraz zorlayarak gözlerimi araladım. Gözlerim tamamen açıldığında içimdeki ses çığlık attı.

Aralamaz olaydın Karaca, bu ne?

Ve ben de ona hak vermekten kendimi alamadım.

Bir de vermeseydin...

Tamam, sus artık, diye cevap verdim içimden.

Bir sandalyeye resmen kurdele gibi bağlanmıştım ve etrafımda on tane adam vardı. Yani ellerimi çözsem bile bunlarla baş edemezdim.

Ama iç sesimin çığlık attığı şey bu değildi. Karşımda kocaman bir ekran duruyordu ve hemen yanında, demirden bir masa vardı. İç sesimin çığlık atıp sinmesine sebep olan asıl şey, o masanın üzerinde duran işkence aletleriydi.

Evet... Masanın üzerinde bir sürü işkence aleti vardı.

Kırbaç, demir şişler, uzun sivri bıçaklar, büyük çiviler, bir su fıçısı ve daha birçok şey...

Gördüklerim karşısında gözlerim tamamen açıldı. O sırada bana selam getiren adi herif bunu fark edip pis pis sırıtarak bana doğru yaklaştı.

"Ooo, prenses hazretleri uyanmışlar. Şeref verdiniz," dedi alayla. Diğer adamlar da iğrenç bir şekilde gülmeye başladı. Elim bağlı olmasaydı, gösterirdim onlara ama işte, elim bağlıydı.

Tabii, tabii... Kesin gösterirdin Karaca, kesin.

İç sesim hiç yardımcı olmuyordu.

Adam bana yaklaştıkça yerimde rahatsızca kıpırdandım. Ensemdeki ağrı kendini tekrar gösterince hafifçe inledim. Etrafıma bakındığımda büyük bir depoda olduğumuzu gördüm. Çevrede devasa iş makineleri vardı.

"Babanı özledin mi? O seni çok özlemiş," dedi adam, iyice dibime girerek.

Gözlerimi etraftan çekip yüzüne baktım. Şerefsiz herif. "Evet, çok özledim ama onu göremiyorum. Yoksa tasmanızı uzaktan mı tutuyor? Söylesene, uzaktan eğitim için kaç yıl uğraştı üzerinizde?" dedim alayla.

Sus, Karaca! Canına mı susadın?

İç sesimi umursamadım. Onunla yüz yüze gelip öldürmek veya ölüp onunla birlikte gitmek için beni kaçırmalarına izin vermiştim. Uzaktan olmazdı, karşıma çıkması gerekiyordu. Onları köpek yerine koymam zoruna gitmiş olacak ki yüzüme indirdiği tokatla başım sağ tarafa düştü. Ve evet, ilk dakikadan dudağımda daha kabuk bile bağlamayan yara tekrar kanadı.

"Seni uyarıyorum, benimle düzgün konuşacaksın. Yoksa zaten çekeceğin acının yanında, biz eğitimli köpekleri de eğlendirmek zorunda kalırsın," dedi gözlerini vücudumda gezdirerek.

Midem bulandı.

"Ellerimi çözerseniz sizi çok güzel eğlendireceğimden şüphen olmasın," dedim sırtan yüzüne bakarken.

"Patronun seninle işi bittikten sonra neden olmasın?" dedi.

Senin de patronunun da...

Sıska, uzun bir adam bize yaklaşıp, "Abi, patron arıyor," dedi.

Adam son kez bana bakıp, "Bağlayın," dedikten birkaç dakika sonra dev ekranda onu gördüm. Tam karşımda duruyordu. Gözlerimin önüne onunla geçirdiğim on beş yıl geldi. Verdiği bulmacalar... Bulamadığımda çektirdiği acılar... Bulduğumda bile sinirlenip yaptığı eziyetler...

Çığlık çığlığa geçen saniyeler, dakikalar, saatler...

Saçlarının arasındaki beyazlar, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve hiç sönmeyen, kendince bir zafer sanan ama bana göre iğrenç olan gülümsemesi...

Hiç değişmemişti.

"Kızım..." dedi sanki özlemişçesine "m" harfini uzatarak.

Boş, hissiz bir şekilde ekrana bakmaya devam ettim. Midem daha da bulandı.

"Cevap vermek yok mu? Ne kadar ayıp! Seni özlediğim için o kadar organizasyon yaptım, sadece yüzüme bakıp sevdiğim sesini bana duyurmayacak mısın?" dedi alaylı bir sesle.

Sinir, nefret, kin... Hepsi birden vücuduma hücum edip damarlarımda dolaşmaya başladı.

"Korkak," dedim, çenemi dik tutarak. "Dev bir ekranın ve eğitimli köpeklerinin arkasına saklanmak yerine neden karşımda değilsin?" diye ekledim onunki kadar alaycı bir sesle.

Yüzündeki gülümseme, buradaki diğer adamlarınki gibi silindi. Kaşları çatıldı. Umurumda bile değildi. Beni buraya getirip karşıma çıkmaması sinirimi bozmuştu.

"Anlaşılan benimle nasıl konuşacağını unutmuşsun," dedi kaşları hâlâ çatık bir hâlde.

"Aksine. Seninle her zaman nasıl konuştuysam yine öyle konuşuyorum. Sadece bana işkence ettirerek bunu değiştirmeye çalışıyordun. Ama ne yazık ki hiç başaramadın," dedim gerçekleri dile getirerek. "Ve hâlâ başaramıyorsun... Gerçi şu an karşımda olmamanın sebebi de bu değil mi? Senden korkmamam ve seni öldürecek kadar güçlü olmam." Alaycı bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Söylesene, sırf artık karşında on bir yıl önce gücünün yettiği o küçük Karaca olmadığı için mi karşıma çıkmıyorsun?"

Yüzünün rengi değişti. Yine de, "Yanılıyorsun, kızım. Hâlâ benden korkuyorsun," dedi.

"Korkmuyorum, Ahmet Kara. Yanılan sensin! Karşında o çocuk Karaca mı var sanıyorsun? Hayır, ben o değilim! Ben o eski Karaca değilim!" diye bağırdım.

Bana "kızım" demesi, içimdeki nefreti ve öfkeyi dışa vurmama sebep oluyordu.

O da gittikçe sinirleniyor olmalıydı ki, "Çözün ve ayakta durmasını sağlayın! Bakalım, o çok sevdiği ailesinin tehlikede olması, güçlü duruşunu etkileyecek mi?" dedi.

Donup kaldım. Nefesim de aynı anda beni terk etti. Bunu gördü ve eski gülüşü yüzüne yerleşti. Hayır, bunu yapamaz...

Adamların hepsi birden üzerime yürüyünce çırpınmaya başladım. "Hayır!" diye haykırdım, sesim depoda yankılandı. Aynı şekilde onun mide bulandırıcı kahkahası da...

Adamlar önce ayaklarımı, sonra da ellerimi çözdüler. Önümdeki adamın kasıklarına tekme atarak kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Diğer dokuz adam beni her yerden kıstırıp ayağa kaldırdı ve kımıldayamayacak kadar sıkı tuttular.

"Bunu yapma!" diye bağırıp çırpınmaya devam ettim.

"Ne oldu, kızım? Az önce gayet başın dik bir şekilde bana kafa tutuyordun. Senin acı çekmeni izlemeleri, benden daha çok mu korkutuyor seni yoksa? Ne yazık ki acı çeken sen olacaksın ama onların izlemeleri daha çok düşündürüyor seni. Hâlbuki bu hayatta sana aşıladığım ilk şey bencil olmaktı," dedi ayıplayan bir tavırla.

"Şerefsiz herif! Benim ailem onlar! Sen ailenin ne demek olduğunu bilmiyorsun ama ben, aile ne demek onlarla beraber öğrendim!" dedim hırsla.

Yüzü şekilden şekle girerken, baş adamı olduğunu düşündüğüm kişiye döndü.

"Ailesini bağlayın da hasret gidersinler biraz. Malum, bir daha birbirlerini görmeleri mümkün olmayacak. Ne yazık ki son görüntü olarak bu anıları hatırlayacaklar," deyip kahkaha attı.

Hayır!

Bunu görmemelilerdi.

Karan ve Beren yıkılır, bir daha toparlanamazlardı.

Duru ve Ferman Baba da mahvolurdu.

Olamaz!

"Yapma!" diye haykırdım.

Beni bu hayatta, onların üzülmeleri kadar hiçbir şey korkutamazdı. Ama bu anları izlerlerse, benimle birlikte onlar da ölürdü.

Birkaç dakika sonra ekran ikiye bölündüğünde, kanım dondu. Oradaydılar. Hepsi bir arada, büyük bir salonda durup ekrana bakı-

yorlardı. Duru, Ferman Baba, Karan, Beren, Alper ve tanımadığım bir kızla bir erkek...

Karan ve Beren'le aynı yaşta olmalılardı ama kim olduklarını bilmiyordum. Ve bir çift gri göz...

Mir.

Duru ve Beren ağlıyordu. Ferman Baba ve Karan'ın gözlerine kan oturmuştu. Alper ve tanımadığım kişiler endişeyle ekrana bakıyordu.

Ve Mir...

Ellerini yumruk yapmaktan kollarındaki damarlar patlayacak gibi olmuştu. Yüzünde daha önce hiç görmediğim, korkunç bir ifade vardı. Beni tutan adamlara baktıkça çatık kaşları daha da çatılıyor, çenesindeki kaslar seğiriyordu.

Bakışları en son üzerime kaydı. Hasar tespiti yapıyordu, anlıyordum. Ve en sonunda yüzüme odaklandı.

Dudağımın köşesindeki, kanı kurumuş yaraya bakarken acı çekiyormuş gibi zorla yutkundu. Bir adım attı. Sanki yanıma gelebilecekmiş gibi...

Bunu istemsizce yapmıştı çünkü Alper kolunu tuttuğunda gelemeyeceğini anlayarak irkildi. Gözlerime baktığında... o gri gözlerinde, nefret ettiğim bir acı oluştu.

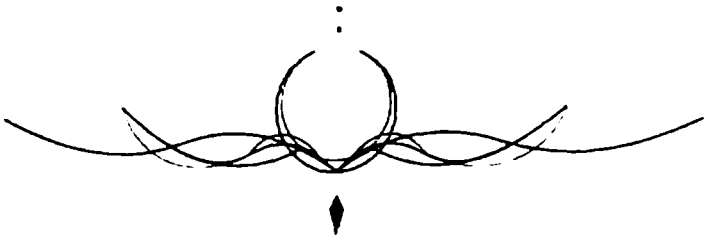
Kafasını iki yana sallayıp benden özür diler gibi baktı. Beni buradan çekip almak istiyordu ama yapamıyordu.

Düşüncelerim, karnıma gelen sert yumrukla kesildi.

Aynı anda Duru ve Ferman Baba'nın "Karaca!"; Beren ve Karan'ın ise, "Abla!" diye haykırışlarını duydum. Beklenmedik darbenin etkisiyle iki büklüm olmadan önce gördüğüm son şey, Mir'in acı içinde gözlerini yummasıydı.

Geriye kalan tek şey...

Dakikalar, belki de saatler sürecek olan, aile içinde yankılanan acıydı.

KARACA

Acı... Hissettiğim şey acıydı. Ama fiziksel olmadığı gibi kendim için de değildi bu acı... Ailem içindi.

Karşımda çırpınan, ne yapacağını bilemeyen, sadece bağırıp, durmaları için yalvaran ailem...

Yüzüme inen yumrukla başım yana düştü. Hepsini izletiyorlardı onlara.

Karan, "Dur artık, orospu çocuğu, dur!" diye haykırıyordu. Beren, Duru'ya sarılmış ağlıyordu. Duru ise aldığım her darbede yüzünü başka tarafa çevirip sessizce gözyaşı döküyordu. Alper, Ferman Baba'yı; tanımadığım genç ise Karan'ı tutuyordu. Tanımadığım kız, Mir'in kolunu sıkı sıkıya kavramış, hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Ve Mir...

Sanki canından can koparıyorlarmış gibi acı içinde, gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Tam otuz beş dakikadır bu hâldeydik.

"Yapmayın! Vurmayın ablama!" Bu kez Beren haykırarak yalvarmaya başladı.

Hayır, bu piç kurusuna yalvaramazlardı! "Kesin şunu!" diye bağırdım, bulduğum son güçle. Hepsinin bakışları bana çevrildiğinde, "Size böyle öğretmedim! Benim kardeşlerim kimseye yalvaramaz!

Söyleyin bana... Sizi yanlış mı yetiştirdim, yoksa artık beni ablanız olarak görmekten vaz mı geçtiniz?" diye haykırdım.

Ahmet Kara ve adamları donup kaldı. Kendi canım için değil, onlara yalvarmamaları için bağırıyordum. Canım umurumda bile değildi. Asla güçsüz duramazlardı! Yoksa bu hayatta hiçbir şeyi beceremezlerdi. Ve bunu onlar da biliyordu. Bu, bizim ailemizin birinci kuralıydı. O yüzden hemen gözyaşlarını sildiler, başlarını kaldırdılar. Biliyorum, içlerinden haykırmak, kırıp dökmek geliyordu. Ama güçsüz duramazlardı. Beren ve Karan'ın gözlerinde artık kararlılık vardı. Diğerlerinin gözlerinde ise hayranlık ve gurur. Sadece saf bir şekilde bana bakıyorlardı.

Ama Ahmet denen pislik bundan hoşnut olmamıştı ki daha da ileri gitmek ister gibi, "Kırbaçlayın!" diye bağırdı.

Baş adamı olan herif masaya doğru ilerlerken Karan ve Beren'e baktım. Gözlerindeki güçlü bakışların kırılmak üzere olduğunu fark ettiğim an, "Sakın!" dedim dişlerimin arasından.

İkisi de ne demek istediğimi anlamış olmalı ki hemen dik durdular. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Biz üçümüz, tek bir bedendik. Ve benim acım, onların acısıydı. Tıpkı onların acısının, benim içimde büyüyüp koca bir yaraya dönüşmesi gibi.

Adam, elindeki kırbacı alıp arkama geçti. İki adam, zorla üzerimdeki gömleği çıkarmaya çalışırken Ferman Baba, "Dokunmayın ona, kansız herifler!" diye bağırdı, gözleri öfkeyle doluydu.

Mir'e baktığımda köşeye geçmiş, telefonla konuşuyordu. Vücudu kaskatı kesilmişti. Sonra, hiçbir yere sığamıyormuş gibi volta atmaya başladı. Ama gözleri, sık sık bana kayıyordu.

Zorla da olsa gömleğimi çıkardıklarında, adamın parmakları sırtıma dokundu. İstemsizce irkildim. Ensemden başlayıp belime kadar indi parmakları. Gözlerimin önüne gelen korkunç görüntüyü Mir'in sesi parçaladı.

"O ellerindeki parmakları tek tek kesip sana yediririm!"

Kulakları sağır edecek bir kükremeyle herkes ekrana döndü. Bu, Mir'di... Ekranın dibine kadar yaklaşmıştı. Gözlerinde sadece ölüm, kan ve vahşet vardı. Ve arkamdaki adama bakıyordu.

Ahmet, gür bir kahkaha attı.

"Bu daha ne ki? Onun acı çektiğini gördükten sonra, yani ölmeye yakın... adamlarımın hepsinin onu becermesine izin vereceğim. Bu seni neden bu kadar sinirlendiriyor? Bu daha hiçbir şey..." dedi ve tekrar kahkaha attı.

Kanım dondu. Onu hiçbir zaman baba olarak görmedim. Ama bu sözlerinden sonra nefes almak bile zor gelmeye başladı. Gözlerimin önüne kesik kesik gelen görüntüler içimi yaktı.

Karan, "Orospu çocuğu!" diye bağırıp etrafındaki her şeyi kırıp dökmeye başladı.

Beren ise, "Seni öldürmek için, hayatımda en nefret ettiğim şeyi yapmak için her şeyimi vereceğim! Sana yemin ederim ki ablama bir şey yaparsan seni ellerimle parçalarım!" diye haykırdı. Beren'i ilk defa böyle haykırarak konuşurken görmek beni altüst etti.

Ahmet, her bir çığlıkla kahkahasını daha da güçlendirdi. Duru, tırnaklarını avuç içine öyle sert batırmıştı ki kanları yere damlıyordu. Bakışlarımı fark eden Alper, Duru'nun yanına giderek usulca parmaklarını yumruk yaptığı avuçlarından ayırdı. Duru, ıslak gözleriyle önce Alper'e, sonra onun işaret ettiği yere, yani bana baktı.

"Kesin bağlantıyı, Duru!" diye bağırdım, sesimdeki tüm gücü toplayarak.

"Yapamam! Biz değil, sadece onlar kesebilir bağlantıyı! Öyle bir sistem kurmuşlar, kardeşim," dedi, hıçkırarak.

Ahmet, sıkılmış olacaktı ki, "Başlayın," dedi sert bir sesle.

Adamın hareketlendiğini hissettiğimde kendimi hazırladım ve son kez, "Bakmayın!" diye haykırdım aileme.

Hepsi donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Depoda yankılanan kırbaç sesine, izleyenlerin, "Hayır!" diye yükselen haykırışları karıştı.

Beren, Duru, Karan ve Ferman Baba dışında, geriye kalan dört kişi de bu çığlığa eşlik etti.

Ne kadar acınası, değil mi? Sizi tanımayan insanlar bile bu acıya dayanamazken öz babanızın en ufak bir merhamet göstermemesi...

Evet, çok acınası...

Hayatımda hiç kimsenin önünde bu kadar alçalmamıştım. Çünkü... On bir yıldır yanımda olan herkes gerçekten benimleydi, ama o asla olmadı.

İkinci darbe geldiğinde yine başımı eğmedim. Üç, dört, beş... Hiçbiri beni durdurmadı. Ailem bile orada, dizlerinin üzerine çökmüş ağlarken ben tek damla gözyaşı dökmedim.

En sonunda Mir dayanamamış olmalı ki ekrandan gözlerimi bulup tam içine bakarken, "Dayan. Sana yemin ederim ki akıtamadığın her gözyaşı için, çığlık atamayıp yuttuğun her kelime için onlara kan kusturmazsam ve kendi kanlarında boğmazsam Mir Zemheri değilim," dedi yemin edercesine. Sonra arkasına bile bakmadan büyük salondan ayrıldı.

Onun bu sözleri, içimdeki gücü yeniden alevlendirmiş gibi daha dik durdum. Alper de peşinden çıkarken Duru onları takip etti.

Hâlâ üst üste kırbaç darbeleri yiyor ama tek ses çıkarmıyordum. Ahmet'in beklediği bu olmamalıydı ki, "Daha sert!" diye emir verdi.

Sırtım uyuşmuş durumdaydı. Daha önce de böyle acılara maruz kalmıştım. Üstelik çocukken bile bunlarla baş etmiş biri olarak beni böyle yıldıramazdı.

Adam, sözünü ikiletmeden daha sert vurmaya başladı. Bir süre sonra açılan yaraların üstüne gelen darbeler yüzünden istemesem de dizlerim büküldü. Ama adamlar daha fazla acı çekmem için çökmeme izin vermeyerek beni sıkı sıkı tuttular.

Sırtımda keskin bir ağrı vardı. Sürekli aynı yerlere vurmaya dikkat ediyordu ki yaralar açıldıkça açılsın, acıdıkça acısın. En sonunda ağzımdan istemsiz bir inilti kopunca içimden lanet ettim.

Hayır, dik dur, Karaca!

Ahmet, adama bir baş hareketi yaparak durmasını söyleyince kafamı kaldırıp aileme baktım ve içim paramparça oldu.

Beren bir köşeye oturmuş, elleriyle kulaklarını sımsıkı kapatmıştı. Aynı zamanda gözlerini de sıkıca kapatmış, her şeyi görmeyi reddeder gibi ağlıyordu. Tanımadığım kız, onun yanına oturmuş, ağlayarak sırtını sıvazlıyordu.

Karan da bir köşeye sinmiş, elini yumruk yaparak ağzına bastırmış, dişlerini sıkarak sessizce gözyaşı döküyordu. Tanımadığım çocuk, elini omzuna koyarak onu teselli etmeye çalışıyordu.

Ferman Baba ise koltuğa oturmuştu, sanki bu bir saat içinde on yıl daha yaşlanmış gibiydi. O da birkaç damla gözyaşı dökmüştü. Ama asıl beni mahveden şey, onu yıllar sonra ağlatan şeyin benim acım olduğunu bilmeme rağmen elimden hiçbir şey gelmemesiydi. Beni en çok yaralayan şey, onları teselli etmesi gereken kişi olamamamdı.

Buna rağmen, "Ferman Baba," diye seslendim, kısık bir sesle. Yutkunamamaktan boğazım kurumuştu, konuşmak bile acı veriyordu.

Ahmet, Ferman Baba'ya "baba" dediğimi duyunca hırıltılı bir ses çıkardı ama ona bakmadan devam ettim.

Ferman Baba hemen doğrulup, "Kızım... Güzel gözlü, yüreği temiz kızım..." dediğinde içim sıcacık oldu. Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim.

"Ağlamak sana yakışmıyor, Ferman Baba. Orada değilim. Kendi gözyaşlarını ve kardeşlerimin gözyaşlarını, bu seferlik benim yerime siler misin?" dedim.

Beren ve Karan, sesimi duyduklarında hemen doğrulup bana baktılar. Ama bu sözlerim, sanki canlarını daha çok yakmış gibi daha da hıçkırarak ağlamaya başladılar.

"Kesin artık şunu. Canım yanmıyor. En azından, sizin ağladığınızı görmek kadar..." dedim, yine o kısık sesimle.

Karan, "Ablam... Melek ablam... Çiçek ablam..." dedi titrek bir sesle.

"Sen, hayatımda gördüğüm en güçlü insansın. Senin kardeşin olduğumuz için ikimiz de gurur duyuyoruz," dedi Beren gözyaşlarını silerken.

Tam o sırada Ahmet araya girerek, "Bu kadar yeter. Son cümlelerini söyle bir daha göremeyeceğin ailene," dedi.

"Hayır abla! Bakma sen ona! Bu, son konuşmamız olmayacak!" diye bağırdı Karan, hızla ayağa kalkarak ekrana yaklaşırken. Beren, Ferman Baba ve diğerleri de ona eşlik ettiler.

Ahmet'in beni öldüremeyeceğini anlamıştım. En azından son sözlerimi aileme harcamak istiyordum.

"Sizi çok seviyorum. Bunu söylememe gerek bile yok," dedim ağlayan yüzlerine bakarken.

Beren ve Karan, başlarını sağa sola sallayıp susmam için yalvarıyorlardı. Yanımdaki iki genç de birbirlerine sokularak sarıldılar. Kız olan, Beren gibi çok duygusal olmalıydı, sürekli ağlıyordu. Diğeri ise onu teselli etmeye çalışıyordu.

"Beni dinleyin. Karan, Beren'i yanından ayırma. Evdeyken biliyorsun, karanlıktan korkar o. Elektriği sürekli kontrol altında tut ve onu hep takip ettir. Sen evde olmayınca giderse... Beren çok korkar, sonra ağlar ve astım krizine girer," dedim, boğazımdaki acıya rağmen zor konuşarak. İkisi de yine ağlamaya başladı ama susmadım. "Beren, ablacım... Karan, her ne kadar senden bir yaş büyük olsa da eğer sana bir şey söylerse onu dinle. Çünkü biliyorum, her dediği senin iyiliğin için olur. Ve lütfen... Onun konuştuğu kızlara yanlış şeyler söyleyip ayrılmalarına sebep olma," dedim, sahte bir kızgınlıkla.

Evet, Karan kimi sevse, kıskançlığından onun ilişkisini bozmak için elinden geleni yapardı. Bu sözlerime, ikisi de hem ağlayıp hem gülerek tepki verdi. Onlar gülünce, derin bir nefes aldım. Beren, Karan'ın kollarının arasına girdi, dediklerimi yapacağını göstermek istercesine.

"Ve Ferman Baba... Özür dilerim. Yıllar sonra döktüğün gözyaşlarına sebep olduğum için. Sen, benim seni baba yerine koyduğuma inanmadın. Çünkü ben öyle bilmeni istedim. Sebebi şu ki... Baba kelimesi, benim için sadece acı demekti. Ama bu, bizim son konuşmamızsa bilmeni isterim ki... sen, bu hayatta görebileceğim en güzel babaydın. Herkes, senin çocuğun olmak ister. Ama on yıl bana kısmet oldu. Seni çok seviyorum ve iyi ki beni buldun. Kardeşlerim sana ve Duru'ya emanet. Duru yok ama... Ona da çok sevdiğimi söyle."

Son gücümle konuştum. Ama gücüm tükendiğinde bile, onları son kez izlemekten vazgeçmedim.

"Kızım, sus, o ne demek? Bu bizim son konuşmamız falan değil. Ve ben hâlâ beni baba yerine koyduğuna inanmıyorum, o yüzden gelip beni inandırman gerekiyor. Senin için değil on sene, bir on sene daha feda ederim ve biliyorsun ki bayağı yaşlandım ben, kardeşlerine senin bakman lazım. Gel ve onlara yine gözün gibi bakmaya devam et. Bize geri dön, kızım. Lütfen," dedi gözyaşlarını dökerken.

"Abla, bizi bırakma! Biz sensiz ne yaparız? Ayrıca Karan beni hep tek bırakır. Elektriği de kontrol falan etmez! Bana sadece sen çok iyi bakarsın, lütfen bize geri dön abla, lütfen!" dedi Beren hem ağlayarak hem de bağırarak.

Karan, onun kötü hâlde olduğunu görünce kollarını daha sıkı dolayarak hareket etmesini engellemeye çalıştı.

"Beren, ağlamayı kes. Kriz geçireceksin," dedim.

Ninova

Ama o, Karan'ın kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Hem ağlamaktan hem de sinirden Yüzü kıpkırmızı olmuştu. İzin verseler ekrana koşup bana ulaşacağına ve kollarımın arasına atılacağına inanıyordu şu an. Deli gibi korkuyordum onun için. Ağlarsa kriz geçirebilirdi.

Bir süre sonra, onun biraz sakinleştiğini anlayan Karan da bir şeyler söylemek istemiş olacak ki söze girdi. "Abla," dedi, acı çeker gibi. "Bize geri dön. Beren beni hep kıskanıyor ve onun yüzünden evde kalabilirim. Onu bir tek sen engelleyebilir ve evlenmeme yardım edebilirsin. Ben onunla sen olmadan baş edemem ki. Ben sensiz hiçbir şeyle baş edemem, abla. Lütfen bize geri dön," dedi.

Boğazıma devasa bir yumru oturdu. Yutkunamadım. Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı. Ne kadar büyümüş olsalar da hâlâ çocuktular.

Ona bir şey söylemeye fırsatım olmadan, "Offf, amma dram yaptınız! İçim şişti yani! Yeter bu kadar, sıkılmaya başladım. İyi bir baba olarak kızımın daha fazla sizinle konuşup üzülmesini istemiyorum. Son sözleriniz de çok şükür bittiğine göre artık hoşça kalma vakti. Hadi, son kez el sallayın birbirinize!" dedi Ahmet ve kahkaha attı.

"Orospu çocuğu! Seni geberteceğim, duydun mu? Seni lime lime doğrayacağım! Ablama yaptığın her şeyin bedelini sana misliyle ödeteceğim, duydun mu lan?" diye boğazı yırtılırcasına kükredi Karan.

Beren, daha fazla ağlayarak elini ekrana koydu ve bana dokunuyormuş gibi gözlerindeki şefkatle ekranı okşamaya başladı.

"Abla, yapamam! Lütfen, sana bir şey olmasın. Ne olur, yapamam sensiz!" dedi, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ferman Baba da ayağa kalktı. Beren ve Karan'ın ortasında durup, "Kızım," dedi. Gözyaşları durmaksızın akıyordu.

Hepsine tek tek bakıp, "Benden sonra ne yapacağınızı ve nereye gideceğinizi biliyorsunuz. Sizi seviyorum, hep sevdim ve hep seveceğim. Kendinize dikkat edin ve asla ayrılmayın. Sizi önce Allah'a, sonra birbirinize emanet ediyorum," dedim.

Ahmet, adamına bir baş hareketi yaptı ve silahın emniyet sesi yankılandı depoda.

Beren ve Karan, aynı anda, "Abla!" diye haykırdı. Ferman Baba da, "Karaca! Kızım!" diye bağırdı. O iki genç birbirine daha sıkı sarıldı. Kız olan zaten hep ağlıyordu ama erkek olanın da sol gözünden bir damla yaş akınca o da bu gece için gözyaşını feda etmiş oldu.

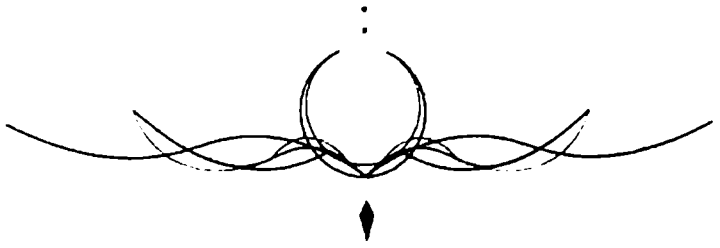
Bu bir kabullenişti.

Bu, bir vedaydı.

Onlara son bakışım acı içinde oldu ve onca acıdan sonra, bu gece için ilk gözyaşım yuvasından firar edip yanağıma süzüldü.

Sonrası... Depoda yankılanan silah sesi ve ailemin, gözyaşları içinde kendini parçalayarak haykırışları oldu.

Duzenleme
Ny.ozlem

MİR ZEMHERİ

Karaca... Canı yanmasına rağmen tek bir damla gözyaşı dökmeden çenesini dik tutan kadın. Anlamıyordum, ailesi ona işkence ettikleri için, "Yapmayın!" diye kendini parçalıyordu ama o yalnızca, "Kimseye yalvaramazsınız!" diye haykırıyordu. Acısı umurunda bile değildi. Tek düşündüğü şey, ailesinin acı çekmesine rağmen güçlü durmasıydı.

Şüphesiz ona duyduğum en büyük duygu hayranlıktı. Güçlü, hırsına yenilmeyen, fedakâr, ailesi için bir aslana dönüşebilen bir kadındı. Kimsenin kolay kolay içinde barındıramayacağı duygularla doluydu. O pislik ona dokunduğunda nasıl irkildiğini gördüm. Sonra gözlerini yere sabitledi, sanki bir şeyler görüyormuş gibi dudakları titredi. İçimde öyle büyük bir öfke yükseldi ki kendimi tutamayıp bağırdım.

Ona acı veriyorlardı ama aslında benim içimi parçalıyorlardı. Kalbimi lime lime doğrayıp üstüne tuz basıyorlardı. Canım yanıyordu. Acısını belki hissediyordu ama ben onun hissettiğinden kat kat fazlasını hissediyordum. Görüyordum. Canının nasıl yandığını, nasıl konuşmaktan bile kaçındığını... Sanki ağzını açsa zayıf düşecekmiş gibi sadece kendini sıkıyor, ailesi parçalanmasın diye susuyordu.

Ona vurmaya başladıklarında onun hissettiği kırbaç izlerini sırtımda hisseder gibi oldum. Onları gebertecektim. Ona vuran ellerini tek tek koparacaktım.

Tam vaktinde...

Telefonum çaldığında düşündüğüm haberin gelmesini diledim. Açtığımda aldığım cevap, düşmek üzere olan omuzlarımı daha da dikleştirdi. İçimdeki yangına su serpildi. Yerini bulmuşlardı. Hızlı adımlarla salondan çıkarken Alper'in peşimden geldiğini biliyordum ama Duru'nun da benimle geldiğini ancak arabaya bineceğim sırada fark ettim.

"Sen nereye?" dedim sert bir şekilde.

"İstediğini söyle, ben de geleceğim. Kardeşimi orada bırakmayacağım. Merak etme, dövüşmeyi de silah kullanmayı da Karaca bana öğretti. Kendimi koruyabilirim," diye telaşla konuştu. Normalde izin vermezdim ama onun da acısını görebiliyordum. Kendini koruyabileceğini de biliyordum. O yüzden Alper'e dönüp, "Bütün adamları topla. Tek bir hata istemiyorum. Hepsini sağ istiyorum. Etkisiz hâle getirin ama öldürmeyin. Hepsiyle kendim ilgileneceğim," dedim.

Alper kafasını sallayıp beni onaylayınca Duru'ya döndüm. "Dikkat et. Bir de sana göz kulak olmakla uğraşmayalım. Başına bir şey gelirse Karaca'yla sen uğraşırsın," dedim. Tebessüm edince dönüp arabaya bindim. "Benimle geliyorsun." Beni onaylayıp yan koltuğa oturduğunda arabayı çalıştırdım. Kendim kullanacaktım çünkü sabrım yoktu. Şoföre, "Daha hızlı!" diye bağırıp dursam, korkup kaza yapabilirdi. Zaten arkamdan on araba dolusu adam geliyordu. İçimden sürekli, *seni kaybedemem,* diyerek hızlandım.

Duru'nun, sesinin bilmem kaç desibel olduğunu kestirememem büyük hataydı. Siktir! Bu kızdan nasıl bu kadar ses çıkabilirdi? Duru bayılma noktasına gelip sürekli, "Alper ile gidebilirdim!" diye bağırsa da Karaca için büyük bir sabır gösterip tahammül ettim. Gerçi

bir ara öyle bir çığlık attı ki... Araba hızla giderken kapıyı açıp, "Bir daha bağırırsan seni hiç düşünmeden aşağıya atarım! Karaca'ya da onu hiç görmedim derim, kanıtlayamazsın!" diye tehdit ettim. Yerine sinmesine sebep oldum ama bu benim için büyük bir sabırdı.

Sonunda, yaklaşık kırk dakika sonra, büyük eski bir deponun önüne gelince Duru'ya dönüp, "Dikkat et," diyerek torpidoyu gösterdim. Hemen oradaki silahı alıp sıkıca kavrayınca arabadan indim. Bütün adamlar da benimle beraber arabalarından indiğinde, Alper yanıma geldi. Ona dönüp, "Dikkat et," dedim ve Duru'yu işaret ettim. Beni onayladı, Duru'yu arkasına alıp etrafa göz gezdirdi.

Deponun etrafında yalnızca birkaç adam vardı. Adamlarıma işaret verince, silahlarına susturucu takıp deponun etrafını sardılar. Biz biraz uzakta, karanlıkta kalıyorduk. Bu da gizlenmemizi kolaylaştırıyordu. Daha fazla dayanamayıp depoya doğru temkinli adımlarla ilerledim, adamlara tekrar bir baş hareketi yaptığımda susturucu takılı olan silahlarıyla sadece etkisiz hâle getirdiler.

Onlara kolay ölüm yaşatmayacaktım.

Kapıya kadar geldiğimizde önümüz tamamen temizlenmişti. İçeriden hâlâ Karaca'nın ailesinin haykırışları yükseliyordu. Yavaşça kapıyı açıp baktım, vurgun olduğum kadının ensesine soğuk bir namlu dayamışlardı.

Tam vaktinde geldiğim için Allah'a binlerce kez şükrettim.

O, hayattaydı...

Adam silahın emniyet kilidini açınca, içeriye doğru bir adım atarak ondan önce davranıp elimdeki silahı ateşledim. Ona silah tutan elini omzundan vurdum. En çok o acı çekecekti, yeminim vardı. Silahı ateşlediğim gibi ekrandan deli gibi çığlıklar koptu ama aynı anda ekranda kapandı. Adam inleyip silahı elinden düşürünce herkesin gözü beni buldu ama benim kalbimin hızlanmasına bir çift ziftiri göz sebep oldu.

Adamlar birden bana dönünce onu bırakmışlardı, ayaklarında derman kalmamış olacak ki yere düştü. Saçları yüzüne düşünce güzel yüzünü göremez oldum. "Mir..." diyen fısıltısını duyunca kalbim şaha kalktı.

KARACA

"Mir."

Daha önce hiçbir kelime beni bu kadar mutlu etmemişti. O buradaydı. Benim için gelmişti.

Karaca, ben bu adamdan artık ölsem de vazgeçmem. Çok havalı bir giriş oldu bu...

İç sesim yine kudurmuştu ama onu görmenin verdiği huzurla hiçbir şey demedim. Artık alışmıştım.

Adamlar beni birden bıraktığı için yere düştüm. Saçlarım yüzümü kapatınca Mir'in kaşları çatıldı ama adını fısıldadığımda yüzündeki sert ifade yumuşadı. Ortalık savaş alanına dönerken yerimden kıpırdamadım. Yaklaşık on dakika boyunca olan biteni izlerken fark ettiğim en önemli şey, Mir'in adamlarının ölümcül vuruşlardan kaçınmasıydı. Sadece silahları düşürmelerine sebep oluyorlardı. Nedenini anlayamadım ama bunu sorgulayacak durumda da değildim.

Ve en önemlisi... Duru.

Şu an içeri daldı ve "Karaca!" diye bağırmaya başladı.

Siktir, onun burada ne işi vardı?

Beni görür görmez hızla yanıma koştu. Alper, onu korumaya çalışıyordu. Muhtemelen buraya gelebilmek için her şeyi yapmıştı.

Diz çöküp bana sımsıkı sarıldığında nefes nefeseydi. "İyi misin, Karaca? Bir şey söyle, iyi misin?" diye durmaksızın sormaya başladı. Farkında değildi ama her saniye daha sıkı sarılıyordu. Yaralı

sırtıma değen elleri yüzünden inlediğimde hemen geri çekildi ve endişeli gözleriyle yüzüme baktı.

Üzerimde yalnızca sütyen olduğu için arkamdan dolaşıp yaralarımı görmesi uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra hıçkırık sesi duyduğumda ağladığını anladım. Yavaşça ona döndüm, gözlerindeki yaşları gördüğümde kendimi zorlayarak gülümsedim.

"Sorun yok," dedim, kısık bir sesle.

"Karaca..." diye fısıldayıp yüzümün her yerini öpmeye başladı. "Çok korktum. Seni kaybedeceğim diye, sana bir şey oldu ve biz yalnız kaldık diye çok korktum," dedi hıçkırarak.

"İyiyim, Duru. Sizi yalnız bırakmayacağım," dedim.

Üzerindeki ceketi çıkarıp sırtıma dikkatlice giydirdi, ardından önünü kapattı. Kollarımı ona sardığımda, o da sırtıma zarar vermemeye çalışarak başını boynuma yasladı.

Bu sırada, Alper ve adamlar zorlanıyordu. Ahmet denen pislik kahkaha attıktan sonra nereden çıktığını anlamadığım bir sürü adam içeri doluştu. Duru, gelen adamları fark edince başını kaldırdı. Yerde duran silahı kapıp beni dikkatlice ayağa kaldırdı. Bir eliyle ateş ederken diğer eliyle beni tutarak güvenli bir alana götürmeye çalıştı.

Belinden çıkardığı bir silahı elime tutuşturdu, sonra da istemesem de yanımdan ayrıldı. Alper'den biraz uzak bir noktaya geçerek savaşmaya devam etti. Ona güveniyordum. Ben dövüş konusunda ne kadar iyiysem, Duru da silah kullanmada o kadar iyiydi.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama biraz toparlandığımda ben de ateş etmeye başladım. Bakışlarım Duru'yu bulduğunda silahını yere attığını gördüm. Mermisi bitmiş olmalıydı. Alper'e baktığımda o da silahını yere bırakmıştı.

Şimdi dövüş zamanıydı.

Alper, saklandığı yerden, önünden geçen adamın silah tutan eline tekme attı. Adam silahını düşürerek sendeleyince, Alper yakasından tuttuğu gibi onu kendine çekip öyle bir kafa attı ki izlerken

burnumun sızlamasına neden oldu. Adam afallamıştı ama Alper işi ni bitirmekte kararlıydı.

Tam o sırada, arkasından gelen başka bir adamı fark ettiğimde ona seslenmeye bile fırsat bulamadım. Nereden çıktığını bilmediğim Duru, adamın sırtına atladı ve saçlarını çekmeye başladı. Sonra da kafasını ısırarak, "Siz kimsiniz ulan, ha? Siz kimsiniz de benim arkadaşımı kaçırıp işkence etmeye çalışıyorsunuz? Ben adama ne yapanm, biliyor musunuz lan siz?" diye bağırdı.

Adamın acı içinde inlemesiyle sırtından inip yüzüne sağlam bir yumruk attı. Adam yere düştüğünde üstüne oturdu ve yumruk atmaya devam ederken, "İşte adama böyle yaparım!" diye bağırdı.

Ben ve Alper, şok içinde onu izliyorduk. Hem korkutucu hem de inanılmaz komik görünüyordu. Alper'in yüzünde istemsiz bir tebessüm belirdi ama Duru bunu görmedi.

Fakat ben gördüm.

Alper, adamın üstüne oturan Duru'yu belinden tutarak kaldırdı. Ama Duru, hâlâ adamlara saldırmaya çalışıyordu. Alper bu sefer daha ciddi bir sesle, "Adamların üstüne oturup durma!" diye çıkıştı.

Silah sesleri azaldığında başımı çevirdim ve Mir'e baktım. İki elinde de silah vardı. Ve gözümün önünde iki kişiyi daha yere serdi. Birkaç dakika sonra silah sesleri kesilince o da kafasını çevirip bana baktı. Gözlerimiz kesişince derin bir nefes alıp bana doğru yürüdü.

Tebessüm ettiğimde, çok geçmeden o da bana karşılık verdi. Bugün benim için buradaydı. Beni kurtarmak için. Ona artık can borçluydum. Attığım tokadın pişmanlığı her zerremi acıtırken ona ne kadar haksızlık ettiğimi fark ettim. Evet, bir yanlışlık olmuş olmalıydı. Ama o gerçekten de istediğini yapabilecek bir adamdı.

Ve yakışıklıydı.

Aynı zamanda karizmatik.

Bir de güçlü.

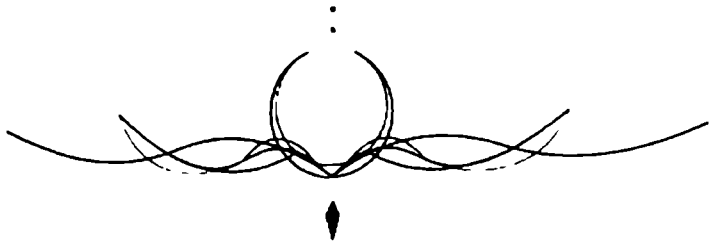
Hâlâ bana doğru yürüyordu. Aramızdaki mesafe giderek azaldı. Tebessümüm yüzümde asılı kalırken zor da olsa ayağa kalktım.

Ama o an tebessümümü bıçak gibi kesen şey, onun da tebessümünü yarıda bıraktı.

Bir el ateş edildi. Silah sesi. Tek bir kurşun. Ama iki kişinin nefesini kesmeye yetti.

"Mir!" diye attığım çığlık, silah sesinin ardından depoda yankılanan ikinci sesti.

Bu olamazdı.

KARACA

Nefesimi kesen neydi, hangi duyguydu? Korku mu, endişe mi? Peki, neden birinin canının korkusu, sizin canınızı aynı acıyla yakıyordu?

"Mir!" diye attığım çığlıktan sonra korku tüm ağrılarımı alıp götürdü.

Hepimiz şok içinde ona bakıyorduk. Kalbim sızladı. Elektrik çarpmış gibi irkilip ona doğru koşmaya başladım. Sırtım ağrıyordu ama bu, artık önemli değildi. Aramızdaki mesafe, sanki kilometrelerce uzamıştı ya da ben fazla sabırsızdım.

Vurulmuştu. Benim yüzümden vurulmuştu.

Yanına vardığımda tam karşısında durdum. Yanılmış olmayı diledim. Vurulmamış olmasını istedim. Gözlerim, yüzündeki ifadeyi dikkatlice taradı. Acı çekip çekmediğini anlamak istedim ama donuk gözlerle bana bakıyordu. Bu hiçbir şey anlatmıyordu. Vurulduğunu anlamam için dizlerinin hafif bükülmesi yetti.

Canım yandı.

Hemen düşmemesi için kollarımı beline doladım. Ama o kadar ağırdı ki ben de onunla birlikte diz çöktüm. Dizlerimiz birbirine değerken, yüzlerimiz çok yakındı. Ama o hâlâ donuk gözlerle bana bakıyordu. Sanki son görmek istediği yüz benim yüzümmüş gibi... Bakışları yüzümün her santiminde dolaştı.

Alper sonunda şoktan çıkmış olacak ki, "Mir!" diye bağırarak bize doğru koştu. O, Mir'in yanına diz çökerken Duru da benim yanıma geldi.

Kalan herkes ayakta endişeyle bizi izliyordu. Alper, yarasının nerede olduğunu anlamak için vücudunu kontrol etmeye başladı.

"Siktir!" diye telaşla küfrettiğinde gri gözlerden bakışlarımı çekip ona döndüm.

"Vurulmuş mu? Nerede yarası? Bir şey söyle Alper, vurulmuş mu?" diye bağırdım.

Korkuyordum. Ona bir şey olursa, benim yüzümden olacaktı. Ve ben bunu kaldıramazdım.

Duru, "Sakin ol, Karaca," diye fısıldayıp omzuma dokundu. Kendisi doktor olduğu için hemen Alper'in yanına geçip sırtını kontrol etti.

"Ağır mı yarası?" diye sordum gözlerimi ona dikerek.

"Sırtından vurulmuş. Çok kan kaybediyor," dedi. Gözleri dolmuştu. "Burada müdahale edemem. Yarası tehlikeli bir yerde, yanlış bir şey kötü sonuçlara yol açabilir. Acele etmeliyiz!" diye devam etti.

Alper, adamlara dönerek, "Ambulans çağırın!" diye bağırdı.

Adamlar hemen harekete geçti. Bir süre sonra yakın korumalarından biri bize doğru yaklaştı. "Abi, bizim götürmemiz gerekiyor. Mesafe uzun ve burada bir sürü yaralı adam var. Ayrıca yolları kapatmışlar," dedi.

Alper, ağzının içinde küfretti. "Arabaları hazırlayın! Acele edin! Açın yolları!" diye bağırdı.

Gözlerimde biriken yaş, yanağıma süzüldü. Hâlâ şok içinde Duru'ya bakıyordum.

Ne demişti?

Çok kan kaybediyor...

"Kan... Kan... Sırtından vurulmuş..."

Sessizce mırıldanırken, yüzümde hafif bir dokunuş hissedince irkildim.

"Ağlama."

Fısıltısı kulağıma çalındığında, ne ara dizlerime sırtüstü düştüğünü ve ne zaman önümü bile göremeyecek kadar ağladığımı fark etmedim.

"Mir." Adını fısıldayarak dizlerimin üzerindeki yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Lütfen, benim yüzümden sana bir şey olmasın," diye ağlayarak yalvardım.

"Ağlama," dedi, aynı benim gibi fısıldayarak. "Bir kurşun yarası beni öldürmez ama senin bir damla gözyaşın öldürür."

Bu ne demekti? Anlamıyordum. Tek düşündüğüm şey, vurulduğu ve kan kaybettiğiydi.

"Ölme. Sana bir can borcum var, hem benden istediğin bir şey daha vardı. Biliyorsun, sözüm var. Beni bu sözün altında bırakıp gitme."

Belki de yıllar sonra ilk defa yalvarıyordum. Aslında tek amacım, kapanmak üzere olan gözlerini açık tutmaktı. Çünkü içimde bir his, ne dersem diyeyim beni dinleyeceğini söylüyordu. O da bunu biliyordu.

"Bu gözyaşlarının sebebi ne? Sana vurduklarında bile tek damla gözyaşı dökmedin."

Sesi giderek kısılıyordu. Onu duymak için kendimi zorladım. Yüzü giderek beyazlaşıyordu. Hâlbuki esmer teni ona ne çok yakışıyordu. Bacaklarımda, sırtının denk geldiği yerde büyük bir ıslaklık hissettim. Bu beni ürküttü.

"Evet, dökmedim. Çünkü kimseye bir can borcum yoktu. Senin yüzünden," diye sitem ettim. Hem benden istediğin bir şey daha vardı. Bunları yaptıktan sonra sana ne olduğu umurumda bile değil," dedim.

Karaca hem ağlayıp hem de bunları söylemen ne kadar da inandırıcı.

İç sesim yine iş başındaydı. Doğru, ben bile inanmadım kendime. O da inanmamış olacak ki birkaç saniyelik öksürüğün ardından kendini zorlayarak dudaklarını kıvırdı.

"Can borcunu siktir et. Ama diğer istediğimi yapman lazım... Her şeyin başlangıcı için."

Konuşmakta zorlanıyordu. "Ne istiyorsun? Söyle bana," diye sordum burnumu çekerek.

"Yemek," dedi tek nefeste.

"Ne?" Aptal gibi yüzüne bakıyordum. Ne yemeğinden bahsediyordu?

"Seninle bir akşam yemeği yemeliyiz. Bu senden istediğim şey... Sadece bir akşam yemeği."

Bu mu yani? Benimle yemek mi yemek istiyordu? Onca seçenek arasından?

Korkudan algılarım kapanmış olmalıydı çünkü yüzüne tam anlamıyla bir aptal gibi bakıyordum. Beni kendime getiren şey, dudaklarının kenarından süzülen kan oldu.

"Alper!" diye bağırdım. "Bir şey oluyor! Acele edin!"

Yollar kapanmış durumdaydı ve adamlar açmaya çalışıyordu. Alper ve Duru, elime yarasına bastırmam için bir ceket tutuşturup adamların yanına gitmişlerdi.

Gözleri kapanmak üzereydi. Kendini kasıyordu. Canı yanıyordu.

Benim de.

"Cevap ver... bana. Kabul et... Et ki yaşamak için bir sebebim daha olsun."

Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısılmıştı. Daha çok ağlamaya başladım. Uzun zamandır böyle ağlamıyordum.

"Cevap ver."

Israr edince panikle başımı salladım. "Tamam, yemek yiyece-ğiz. Ama dayan!" dedim.

Son bir çabayla bana gülümsedi. Ve gözleri kapandı.

Gözleri kapandı.

"Alper!" diye haykırdım. Hareket etmiyordu. Lanet olsun, çok korkuyordum. Alper koşarak yanımıza gelip diz çöktü. Mir'in hare-ketsiz yattığını görünce titreyen elleriyle nabzına baktı.

"Nabzı çok düşük," dedi yutkunarak.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Boğazım yanıyordu ama umurum-da değildi. "Buraya bakın!" diyerek adamlara seslendim. Birkaç adam daha yanımıza geldi.

Duru, "Karaca, bırak onu! Kan kaybediyor!" diye telaşla seslen-di. Ne demek istediğini anlamak için başımı eğdim. Ona sıkı sıkıya tutunuyordum. Sanki gitmesine izin vermek istemez gibi. Avuçla-rımda kan vardı. Kan...

Hemen onu bıraktım. Alper ve adamları dikkatlice kaldırıp ara-baya taşıdılar. Duru beni ayağa kaldırırdı, biz de peşlerinden iler-ledik.

Alper, elime temiz bir ceket uzatıp, "Karaca, arka tarafa otur. Yaraya tampon yapman lazım," dedi.

Hemen arka koltuğa geçip oturdum. Adamların yardımıyla ce-keti, dikkatlice sırtındaki yaraya bastıracak şekilde yerleştirdim ve başını göğsüme yasladım.

Alper sürücü koltuğuna geçti, Duru da ön tarafa oturdu. Alper hızla arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Başımı eğip göğsümde hare-ketsiz yatan Mir'e baktım. Yüzü çok güzeldi. Uzun kirpikleri ha-reketsizdi. Dolgun dudakları solgundu ama yine de çok güzeldi. Gözleri ise benden saklanıyordu. Ellerim titremesine rağmen boşta kalan elimi kaldırıp yüzüne dokundum.

Soğuktu.

"Duru, o üşüyor r[illegible] sordum kısık bir sesle.

Duru, gözleri dolu dolu bana bakıp, "Yetişeceğiz, Karaca, merak etme. O iyi olacak," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım onu ama hâlâ Mir'e bakıyordum. Bir an eli boşluğa düştü. Yüzünden elimi çekip düşen elini tuttum, sıkıca.

O da soğuktu.

Alper, kendi kendine Mir'in iyi olacağını mırıldanıyordu. Yollar açılmıştı ama gecenin bu saatinde trafik yoğundu. Alper delirmiş gibi kornaya basarak ilerliyordu. Sonunda bizi bir saatte hastaneye yetiştirdi.

Arabadan hızla inip, "Sedye getirin!" diye bağırdı.

Mir'e bakıp, "Geldik işte, dayan. Daha yemeğe gideceğiz. Bugüne kadar hiç ekilmedim ama eğer beni ekersen mezarda bile rahat vermem," dedim. Ellerimi yüzünde gezdirdim ama tepki vermedi.

Bu, içimi bıçak gibi kesti.

Birkaç hemşire geldi, onu göğsümden çekip aldı. Hızla bir sedyeye yerleştirip hastanenin içine girdiler. Biz de arkalarından koştuk.

Sırtım öyle çok ağrıyordu ki kanadığını hissediyordum. Zorlandıkça adımlarım yavaşladı. En sonunda yalpalayınca Duru hemen yanıma gelip kolumun altına girerek destek oldu.

"Karaca, yavaş ol. Sen de yaralısın," dedi.

Ama durmadım. Şu an önemli olan bendeki yaralar değil, oydu. Ona bir şey olursa... O piç kurusundan alacağım dört canın yerine tam yüz kişiyi gözümü bile kırpmadan öldürürdüm.

Gerçi ona bir şey olmasa bile... bunu yapacaktım.

Ameliyathanenin önüne geldiğimizde onu yeni içeri alıyorlardı. Kapılar kapandığında, Alper bir kenara çöküp sırtını duvara yasladı. Ben de sandalyelerden birine oturdum.

Duru, "Hemşire çağırıp geliyorum. Sırtın çok kötü durumda, tedavi edilmesi gerekiyor. Yoksa enfeksiyon kapabilir," diyerek hızla yanımdan ayrıldı.

Yaklaşık on dakika sonra hemşireyle birlikte geri geldi. Ben, muayene odasına götürdüler. Duru, dikkatlice üzerimdeki ceketi ve sütyeni çıkarıp kenara koydu. Geri kalanları da çıkarmak istediler ama izin vermedim. Üstüm başım Mir'in kanına bulanmıştı. Ama asla hastane önlüğü giymek istemiyordum.

Hemşire, "Yaralar derin. Uyuşturmamız lazım," dedi.

Duru, "Tamam," derken, ben aynı anda, "Hayır. Devam et," dedim.

Duru homurdandı. İnat edeceğimi biliyordu. Bir an önce ameliyathanenin önüne gitmem gerekiyordu. Hemşire sırtımla ilgilenirken Duru da getirdiği ıslak mendille yüzümdeki ve ellerimdeki kanı siliyordu.

Hemşire sırtıma bir şeyler sürdü. Cehennem alevleri sırtımda yanıyordu ama sesim çıkmadı. Onun yerine, tırnaklarımı sedyenin kenarına geçirip dişlerimi sıktım. Yaklaşık yirmi dakika sonra hemşire sırtımı sardı ve yanımızdan ayrıldı. Duru, sütyeni çöpe atıp ceketi dikkatlice üstüme giydirdi ve önünü kapattı.

Hemen ayağa kalktım ama başım döndü ve tökezledim. Duru, anında kolumdan tutup beni geri oturttu.

"Karaca, biraz dinlen. Lütfen. Kaç saattir açsın hem de çok yara aldın," dedi. Sesinde acı vardı.

"Ben iyiyim," diyerek tekrar ayağa kalktım.

Tam o sırada iki ses birden yankılandı. "Abla!"

Arkama döndüğümde Karan ve Beren'i gördüm. Gözleri doluydu. Ferman Baba da arkalarındaydı. Bu kadar kısa sürede onları nasıl bu kadar özlediğimi fark ettim. İçim özlemle doldu. Kollarımı iki yana açtım. İkisi de hızla bana koşup sarıldı. Canım yandı ama dişlerimi sıktım. Karan benden uzundu, başım göğsüne denk geliyordu. Onları çok özlemiştim.

Duru, benim acı çektiğimi fark edince, "Açılın, veletler! Ablanız biraz yorgun, onu sıkmayın," diyerek ikisini kollarımdan çekiştir-

meye başladı. Ama ikisi de beni bırakmak istemedi. Beren, ceketimin ucunu sıkıca tuttu. Tırnakları yarama değince inledim.

Beren ve Karan hemen geri çekilip endişeyle bana baktılar.

Kendimi zorlayarak, "İyiyim," dedim. Avuçlarımı onların yüzüne koyup hafifçe okşadım. İkisi de aynı anda birer öpücük kondurdu ellerime. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Ferman Baba yavaşça yanıma yaklaşıp, "Teşekkür ederim... Bizi bırakmadığın için," dedi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnıma, küçük ama anlamı büyük bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde, "Abla, Mir abi nasıl?" diye sordu Beren.

Bunu duyar duymaz hızla kapıya doğru yürüdüm.

Nasıl unuttum? Duru hem olayları bizimkilere anlatıyor hem de beni takip ediyordu. Tam koridorun sonuna varıp ameliyathane kapısına ulaştığımda bir çığlık yükseldi.

Nefesim kesildi. Adımlarım durdu. Acı dolu bir çığlıktı. Mir'in kolunu sıkı sıkıya tutup ağlayan kızdan gelmişti.

Bir şey oldu.

Hayır.

Ona bir şey oldu.

"Abi!" diye çığlık atarak diz çöktü.

Abi mi?

Bizimkilerin yanında olan ve tanımadığım çocuk, "İlayda!" diyerek kızı tutmaya çalıştı.

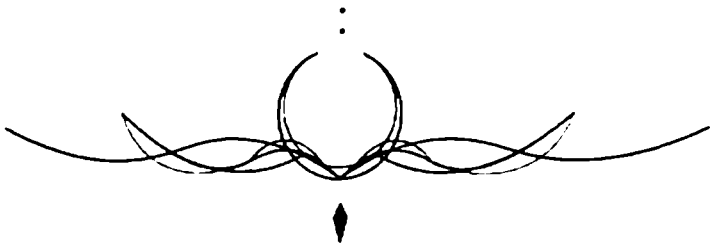
"Ne demek kalbi durdu, doktor!" diye bağıran Alper ile kaskatı kesildim. Arkaya doğru sendeleyince Duru ve Karan aynı anda kollarımdan tutarak beni sabit tuttular. Beren de koşup adının İlayda olduğunu öğrendiğim kızın yanına diz çöküp ona sarıldı.

"Bir şey yapın, abim ölemez!" diye bağırmaya başladı İlayda.

Öldü mü? MİR ZEMHERİ'NİN KALBİ Mİ DURDU?

"Hayır..." diye fısıldadım. Kalbimde bir sızı olunca elim kalbimin üzerine gitti. Ölemez. Daha yemek yiyecektik biz.

Mir Zemheri, "Evet dersen yaşarım," demişti, vaz mı geçti?

KARACA

"Mir," diye fısıldadım.

Kalbi durdu. Bu cümle kulaklarımda yankılanıp duruyordu. Doktorlar Alpergil'e bir şeyler söylüyordu ama duyamıyordum. Duru da bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama...

Her şey benden uzaklaşıyordu. Sesler kulaklarıma yalnızca bir uğultu gibi gelirken görüntüler bulanıklaştı. Sadece ameliyathane kapısına kilitlenmiş, donup kalmıştım. Ferman Baba, hemşirelerle bir şeyler konuştu. Kısa süre sonra yanımızdan hızla uzaklaştılar.

Benim yüzümden öldü.

Beni kurtarmak için öldü.

O ölmüştü.

Ölmüştü.

Ama...

Yemek?

Yer ayaklarımın altından kaymaya başladığında, birileri beni tuttu. Ama gözlerimin önüne sadece karanlık çöktü.

2 Gün Sonra

Göz kapaklarımın üzerinde tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. O kadar halsizdim ki açamıyordum. Etrafta konuşmalar vardı. Sesler geliyordu ama şu an ne dediklerini anlayamıyordum.

Allah aşkına, bana ne oldu yine?

Birileri, "Ne zaman uyanacak artık?" diyordu. Sanırım bu, Karan'dı. Elimin üstünde sıcak bir dokunuş hissettim. Parmaklarım nazikçe kavrandı, ardından tenime değen sıcak dudaklarla irkildim. *Duru...*

"Kendine geliyor."

Bu cümleyi duyduğumda sol tarafımda bir hareketlilik hissettim. Gözlerimi aralamaya çalıştım ama sanki içine kum taneleri dolmuş gibi yanıyorlardı. Yavaşça açıldığında, önce beyaz bir tavan, ardından Karan ve Duru'nun yüzüyle karşılaştım.

"Ablam."

Karan, sanki kör olmuşum gibi elini gözümün önünde salladı. Duru, Karan'ın eline sert bir tokat attığında, Karan anında elini tutup geri çekti ve ona ters ters baktı. Hâlsiz olmasaydım, ben de aynısını yapardım.

Ama neler olmuştu yine?

"Karaca, nasıl hissediyorsun?" diye sordu Duru.

"İyiyim, sadece hâlsizim." Sesim kısıktı. Biraz doğrulmaya çalıştığımda sırtımda ince bir sızı hissettim ve yüzümü buruşturdum. Karan hemen yardım ederek sırtıma bir yastık koydu ve daha rahat oturmamı sağladı. Eskisi gibi değildi, sırtım artık daha iyiydi. Ne sürdülerse işe yaramıştı. Sadece hareket ettikçe hafif bir sızı oluşuyordu, o kadar.

Lanet olsun. Üzerimde hasta önlüğü vardı.

"Bu önlük neden üstümde?" diye sordum, sesimde rahatsızlık vardı.

Duru alaycı bir ifadeyle, "Hastane odasında yattığın için olabilir mi?" diye sordu.

Başım çatlıyordu resmen. Duru kolumdaki seruma göz gezdirirken, "Ne oldu ki bana?" diye sordum.

"Bayıldın, abla." Karan'ın cevabı kısa ve netti.

Kaşlarımı çatıp ona döndüm. "Neden?"

Karan ve Duru göz göze geldiler.

Duru, "Açlıktan ve yorgunluktan olmalı," diye mırıldandı.

Başımı ovarken, "Ne zamandır uyuyorum?" diye sordum.

"İki."

"Saat mi?"

"Gün," diye cevap verdi.

"Ne?" diye çığlık attığımda ikisi de ani bir refleksle geri çekildi ve yüzlerini buruşturdular.

Ne demek iki gün?

Şaşkınlıkla, "Neden bu kadar uzun?" diye sordum. Mümkün değildi. Bu kadar uzun baygın kalmam imkânsızdı. Ölecek miydim yoksa? Bilmediğim bir hastalığım mı vardı?

Evet, bazen yorgunluk ve düzensiz beslenme yüzünden bayıldığım oluyordu ama bu kadar uzun süre değil!

Karan, tek nefeste, "Sen, Mir abinin kalbinin durduğunu ve öldüğünü duyunca bayıldın. Duru abla da sen iyi dinlen diye seni iki gündür uyutuyor," dedi.

Duru, Karan'ın ensesine sağlam bir şaplak yapıştırınca Karan gözlerini kocaman açtı. Sanki yanlışlıkla ağzından kaçırmış gibi endişeli bakışları üzerimde dolaştı.

Yüzümdeki şaşkınlık, yerini dehşete bıraktı. Odadaki hava bir anda ağırlaştı. Sessizlik çöktü.

Ne?

O öldü mü?

Gerçekten mi?

Gerçekten öldü mü?

Duru ve Karan, tedirginlikle bana bakıyordu. Duru, tam bir şey söyleyecekti ki salya sümük ağlamaya başladım.

Ama ben... rüya gördüm sanıyordum.

"O öldü mü?" Bağırarak sordum. Ama ağlamam durmadı. "Ama ben rüya gördüm sanıyordum!" Öyle bir ağlıyordum ki kimse konuşmaya cesaret edemedi. Ne söyleyeceklerse içlerinde kaldı.

Karan homurdanarak, "Umarım regl dönemine gireceğin için bu kadar duygusalsındır," dedi.

Sanırım gerçekten regl dönemine giriyordum. Çünkü bu kadar ağlamam normal değildi. Ama kalbim ağrıyordu. Oysa karnımın ağrıması gerekiyordu.

"O adi adam bana yemek sözü vermişti!" diye bağırdım.

Karan ve Duru, aynı anda, "Ne?" diye bağırarak bana döndüler.

Ne oluyordu?

Kapı birden açıldı. Ağlamaktan önümü göremiyordum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp kapıya baktım. Beren, İlayda ve hâlâ tanımadığım o çocuk pat diye içeri daldılar. Hepimize tek tek bakıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Beren hemen yanıma koşup, "Abla neden ağlıyorsun, canın mı yanıyor?" dedi ama ben gözlerimi İlayda'dan ayırmıyordum.

Ona nasıl bakıyordum bilmiyorum ama yutkunup yanındaki çocuğun kolunu tuttu.

"Özür dilerim," deyip kafamı eğerek tekrar ağlamaya başladım. "Benim yüzümden abini kaybettin ama ben demedim ki ona gel silahların içine gir diye!" Kapı tekrar açıldı ama bu sefer başımı kaldırıp bakmadım. "Kusura bakma ama abin tam bir aptal, ne diye geliyorsun ki kurtarmaya? Al işte öldün, öldün! Ölünün arkasından konuşulmaz ama bir de gider ayak bana yemek sözü verdi, neymiş kabul edersem ölmezmiş. Hadi ya?" diye nefessiz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlayıp konuşmaya devam ettim.

Şu an kimseden çıt çıkmıyordu. Haklı olduğumu biliyorlardı, tabii ki.

"Onu gömdünüz mü? Eğer izin verirseniz ben de mezarına gitmek istiyorum. Yanlış anlama, 'Beni ekersen sana mezarda bile rahat vermem,' dediğim için değil... Sonuçta benim yüzümden öldü."

Bunu söylerken gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyordu. Başımı kaldırıp İlayda'ya baktım.

Ve o an...

Çığlık attım.

Siktir!

Yanımda duran Karan'ın koluna yapıştım, tırnaklarımı koluna geçirirken o da acıyla bağırdı.

"Abla, kolumu bırak! Parçaladın!" Sesindeki panik, benden çok acıya yönelikti. Ama şu an umurumda bile değildi. "Kar... an!" Kekeleyerek parmağımla kapıyı işaret ettim. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Neyi görecekmişim?" diye sorup kolunu kurtarmaya çalıştı ama bırakmadım.

Allah'ım, şimdi gerçekten deliriyorum!

"Gerçekten görmüyor musun?" diye ağlayarak tekrar sordum.

Sırtımdaki acı iyice kendini hissettirmeye başlamıştı ama şu an düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi.

Gördüğüm şey bana doğru bir adım attığında, çığlık atarak ayağa fırladım!

Siktir et şimdi acıyı falan! Şu an karşımda, gülmemek için yanaklarının içini ısıran ruh yüzünden altıma etmek üzereyim! Allah'ım, umarım halüsinasyon falan görüyorumdur...

O daha kötü değil mi, Karaca?

Evet, bu daha kötü! Delirdim mi ben şimdi?

Bu düşünceyle omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. Kesinlikle regl olacaktım.

"Allah'ın cezası adam, yani ruh! Sakın bana yaklaşma! Tamam, benim yüzümden öldün ama ben sana, 'Benim için öl!' demedim. Neden ruhunu buraya bırakıp bana musallat ediyorsun?"

Titreyen ellerimle serum demirini alıp kendimi korumak için önümde tuttum. Hayatımda hiçbir şeyden korkmamışken Mir Zemheri'nin ruhundan korkmam da ayrı bir olaydı.

Bu adam neden ruhunu burada bırakıp gitti?

Odadaki herkes bana şok içinde bakıyordu.

"Görmüyor musunuz? Mir denen Allah'ın cezası, ruhunu burada unutup gitmiş!" diye bağırdım.

Ve o an ne zaman geldiğini bilmediğim Alper kahkaha atınca, odadaki herkes sanki bu anı bekliyormuş gibi kahkahalara boğuldu.

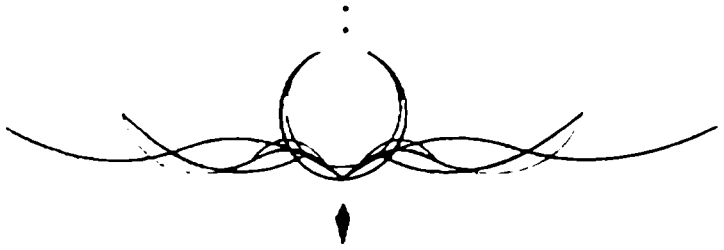
Şaşkınlık içinde hepsine bakarken, "Ne gülüyorsunuz be?" diye çıkıştım. Sonra hemen karşımda, gülmek üzere olan ruha döndüm. "Bak, arkandan nasıl gülüyorlar! Hadi bana doğru gelmeyi bırak da onlara git!" dedim telaşla.

Sanırım gerçekten altıma yapacaktım.

Ama o, "Ama ben sana gelmek istiyorum," dedi.

Ve o an dehşet içinde ona baktım. Elimdeki serum demiri düşerken bacaklarımın bağı çözüldü. Ve sonrası yine karanlıktı.

Allah, bu adamın belasını versin!

MİR ZEMHERİ

Şu an kucağımda bayılan kadına şok olmuş bir şekilde bakıyordum. Son anda yere düşmek üzereyken yakalamıştım. Sırtımdaki dikişlerin patladığından emindim ama umurumda değildi. Eğer o yere düşseydi canımın çok daha fazla yanacağından adım gibi emindim. Hem o da yaralıydı.

Karan, bize doğru bir adım atıp Karaca'yı benden almak istedi ama vermedim. Sırtımı zorlamamaya dikkat ederek onu yatağına uzandırdım ve üstünü örttüm. Çok güzeldi... Ağlamaktan gözleri şişmişti ama bu hâliyle bile tatlı görünüyordu. Benim öldüğümü sandığı için bu kadar ağlamıştı. Bunun benim için olduğunu bilmek içimi ısıtsa da onun ağlamasına üzülüp üzülmemem gerektiğini bilemiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı, yüzümde kimsenin görmediği bir tebessüm oluşmasını engelleyememiştim.

"Abi, sırtın kanıyor!" diye endişeyle kolumu tuttu küçüğüm, İlayda. Hayattaki en kıymetli varlığımdı. İsminin hakkını verircesine doğmuştu; su perisi gibi... Onun için nice acıya dayanmıştım ama yine olsa yine yapardım. Yeter ki hep yanımda, dizimin dibinde olsun. Yüzümü ona çevirip, "Sorun değil, güzelim," diyerek rahatlatmaya çalıştım ama dolu dolu gözleriyle bana baktığında bunun pek mümkün olmadığını fark ettim. En sevmediğim huyuydu her

şeye ağlaması. İlayda çok duygusaldı. Çocukken yaşadıklarına veriyordum bunu ama yine de hoşuma gitmiyordu.

Alper de yanıma gelip, "İlayda haklı. Dikişlerini zorladın, gidip baktıralım," dedi. Arkamı dönüp Karaca'ya baktım. Mışıl mışıl uyuyordu. İlayda'nın huysuzlanacağını bildiğim için hafifçe başımı sallayıp onayladım. "Çağırın, buraya gelip yapsınlar," dedim. İkisi de hayretle bana bakınca bu sefer daha sert bir ses tonuyla, "Hadi," diye tekrarladım.

"Abi, saçmalama. İki gün önce ağır bir ameliyat geçirdin. Tamam, hemen ayaklandın ama dinlenmen lazım. Kendini çok zorluyorsun. Hem Karaca abla da iyi, seni görünce korktu sadece. Eminim Karan ve Beren ona durumu anlatabilirler," diye itiraz etmeye başladı İlayda.

"Kardeşin haklı," diye araya girdi Karan. "Her şey için teşekkür ederiz ama gerisini biz hallederiz. Eminim ailecek bunun da üstesinden gelebiliriz."

Sanırım benden hoşlanmıyordu. Şaşırmadım. Zaten genelde İlayda ve Alper dışında kimse beni sevmezdi. O yüzden zorlamadım. Yalnız kalsalar daha iyi olacaktı. Beren ve Duru, Karan'ın bu tutumundan memnun değilmiş gibi ona ters ters bakıyorlardı. Muhtemelen Karaca'nın hayatını bana borçlu olduğunu düşünüyorlardı. Ama ben kimsenin gözüne girmek için yapmamıştım. Sadece canım yanmasın diye yapmıştım. Çünkü biliyordum ki altı senedir taşıdığı yük yalnızca kendi canı değildi.

Yine de, "Onu tekrar görmeye geleceğim," dedim ve arkamı döndüm. Son kez Karaca'ya baktığımda Karan'ın ağzının içinde homurdanarak bir şeyler söylediğini duydum ama umursamadan odadan çıktım. Kim gelirse gelsin, beni ondan uzak tutamazdı artık. Ondan vazgeçmeyecektim.

"Vay anasını," diye hâlâ dert yanıyordum. Yaklaşık bir saattir uyanıktım ama hiç uyanmak istemezdim. Şu an Karan, Beren ve Duru'dan yaptığım rezilliği dinliyordum. Adam ölmemişti ama ben sanki ölmüş de ruhu buradaymış gibi korkup bayılmıştım.

"Niye beni uyarmadınız?" diye cırladım hemen.

"İzin mi verdin sanki? Hemen ağlamaya başladın. Sanki öldüğünde canından can kopmuş gibi," diye Karan huysuz bir tavırla cevap verdi.

Seni kıskanıyor olabilir mi, Karaca?

Yok artık sevgili iç sesim, neden kıskansın beni Mir'den?

"Rezil olduk desenize," diye homurdandım.

Duru hemen Beren'in koluna dirseğiyle vurup sırıttı. "Beren, gördün değil mi? Nasıl da yarasına rağmen Karaca'yı kucağına aldı," diye sordu.

Beren de aynı şekilde sırıtarak, "Evet, gördüm ama dikişlerini patlatmış," dedi ve dudak büktü.

"O Allah'ın cezası dikişlerini mi patlattı?" diye hayret ettim.

"Seni kucaklamasına değil de dikişlerini patlatmasına mı takıldın, abla?" diye tersledi beni Karan.

Ne oluyor bu çocuğa, Allah aşkına?

"Karan, sana ne oluyor acaba?" diye çıkıştı Beren de aynı sertlikle.

"Ne mi oluyor? Ablamı kucağına aldı," diyerek ters ters konuşmaya devam etti Karan.

"Adam Karaca'yı kurtarmak için vuruldu," diye cırladı Duru da.

O anlar gözümün önüne gelince içim sızladı.

"Hepiniz kesin şunu!" Kapıdan içeri giren Ferman Baba'nın sert sesiyle ortam bir anda sustu. İyi ki gelmişti çünkü bir ona, bir buna

bakmaktan boynum tutulmuştu. Ailem, Mir yüzünden ikiye ayrılmış gibiydi. Ama Duru'ya katılıyordum, benim yüzümden vurulmuştu. Karan da haklıydı. Niye beni kucağına aldıysa...

"Kızım," dedi Ferman Baba. Yumuşacık sesiyle bana doğru adımlayıp saçlarıma ufak bir öpücük kondurdu.

"Ferman Baba," deyip kollarımı beline doladım. Bu hareketimle biraz gerildi ama karşılığını hemen verdi.

"Nasıl oldun bakalım?" diye sordu. Kollarımı çözüp yüzüne baktım ve tebessüm ettim.

"İyiyim, merak etme," dedim.

"Hep iyi ol," diyerek o da gülümsedi.

"Ablam neden bu kadar duygusal?" diye sordu Beren, kısık olduğunu sandığı bir ses tonuyla. Duru da aynı şekilde fısıltıyla, "Sanırım regl olacak. Biliyorsun, o döneme girdiği zaman bambaşka bir Karaca oluyor," dedi

Katılıyorum.

Kapı çalınca, "Gel," diye seslendim.

Ve işte kalbimin neden birden şaha kalktığım anlayamadığım Mir, tüm heybetiyle içeri daldı. Gözleri direkt gözlerimi buldu ve o sert ama insanı dinledikçe sıkan değil, aksine bağımlılık yapan sesiyle, "Geçmiş olsun," dedi.

"Teşekkür ederim, sana da geçmiş olsun. Gelsene," diyerek tebessüm ettim.

Odadaki herkes, şok olmuş bir şekilde bana ve yüzümdeki saçma sapan tebessüme bakıyordu. Ne vardı yani bunda? Adam hayatımı kurtardı sonuçta!

Mir kısa bir, "Sağ ol," dedi ve bana doğru bir adım attı.

Onun bana yaklaşmasıyla Duru ve Beren hemen ayağa kalkıp, "Biz sizi yalnız bırakalım," dediler aynı anda.

Karan, bu sefer şok olmuş bir şekilde onlara baktı. Bundan hoşlanmamış olacak ki, "Neden ki? Biz buradayken konuşsunlar," diyerek tekli koltuğa geçti ve rahat bir şekilde oturdu.

Bu çocukta bir hâller vardı ama ne?

"Karan, hadi evlat, kantine inip ablan için yiyecek bir şeyler alalım," dedi Ferman Baba, kolundan tutup kaldırmaya çalışırken. Karan, ters ters Mir'e bakıp odadan çıktı.

Oda tamamen boşalınca Mir'in geçip bir koltuğa oturmasını bekledim ama o direkt gelip yatağın köşesine, yani yanıma oturdu. Yüzüne mal mal bakmaya başladım. O ise bu bakışımı umursamamış olacak ki, "Nasılsın?" diye sordu.

Sesli bir şekilde yutkundum. "Daha iyiyim, sen nasılsın?" diye karşılık verdim.

Yanaklarını ısırıp gülmemek için kendini kasarken, "Sanırım ölü olmadığıma inanmışsın. Ben birkaç seans daha bayılırsın sanmıştım," dedi.

Ne vardı yani bunda bu kadar eğlenecek?

Utanç tüm bedenime yayılınca kaşlarımı çatıp, "Normal değil mi? En son duyduğum şey öldüğündü," dedim ve kollarımı göğsümde bağladım.

İşaret parmağını kaşlarımın ortasına hafifçe vurup, "Çatma kaşlarını, haklısın," dedi.

Kalbim, göğsüme ağır bir darbe indirdi heyecanla. O, yüzüme bakıp bir tepki vermemi bekledi ama ben şu an şaşkın bir şekilde yüzüme değen parmağa bakıyordum.

Karaca, adam sana dokundu.

Fark ettim kes sesini.

Rahatsız olduğumu düşünmüş olacak ki hemen geri çekti parmağını.

"Öyle," diye mırıldandım. "Dikişlerini patlatmışsın, ayrıca neden ayaktasın ki? Şu an yatıyor olman gerekiyor," dedim. Tamam, ben de sırtımdan yaralıydım ama o kurşunla vurulmuştu. Hem bu adam nasıl bu kadar çabuk toparlandı?

"Sorun yok, vücudumu delen ilk kurşun değil," diye cevap verdiğinde içimde bir yerler acıdı. Gözleri dikkatle beni izliyordu. Tabii ki... Adam mafyaydı, bu onun yediği ilk kurşun değildi.

Yüzümün asıldığını fark edince, "Ama ilk defa vurulduğumda canım yanmadı çünkü düşündüğüm başka bir can vardı. Eğer sen vurulsaydın..." diye devam edecekti ama kapı birden gürültüyle açılınca sözü yarım kaldı.

Ama eğer sen vurulsaydın ne, Karaca?

Mir arkasına bile bakmadı ama ben görüş açımda olduğu için gelen kişiyi hemen gördüm. O ise sadece yüzümdeki her ayrıntıyı dikkatle izlemeye devam ediyordu.

Kalbime bir darbe daha inince yutkundum. Tabii ki de Karan'dı. Çok bile dayanmıştı.

"Pardon, çalmadım ama... Neyse, kardeşin İlayda seni arıyor," dedi, gözlerini Mir'in sırtına dikerek.

Mir, sanki onu duymuyormuş gibi sadece bana bakmakla meşguldü. "Mir," diye mırıldandım. Gözleri gözlerimi bulunca bu sefer beynimde bir şimşek çaktı. Biz durmuş birbirimize bakarken Karan, boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı.

Ama başlayacağım artık, bir dur be kardeşim! Şurada az bir bakışıyoruz, diye bağırdı iç sesim ama ben hemen gözlerimi kaçırıp Karan'a baktım.

Karan yanıma gelip, "Abla, taburcu olabilirmişsin. Çıkış işlemlerini Ferman Baba hallediyordu, artık çıkabiliriz," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım. Mir'e dönüp, "Sen hâlâ burada mısın? Yaran ağırdı, ne zaman taburcu olacaksın?" diye sordum.

"Sen çıktıktan hemen sonra," diye bekletmeden cevap verdi.

"Ama erken değil mi?" diye sordum bu kez.

"Gayet iyiyim, hem bir randevum var," dedi imalı bir sesle.

Sanırım bizim randevumuzdan bahsediyordu. Karan da bunu bildiği için hemen atılıp, "Abla, bugün yazlık eve gidelim. Bir hafta tatil yaparız," dedi.

Mir, başını kaldırıp geldiğinden beri ilk kez Karan'a baktı ve kaşları anında çatıldı.

Olası bir tartışmanın önüne geçmek için, "Yarın gideriz, Karan. Hem benim de bugün bir randevum var," dedim.

Her ne kadar beni sevdiği için böyle yapsa da benim kararlarıma saygı duymak zorundaydı.

Yani Mir ile yemek yiyeceğin için değil, diyerek gülmeye başladı iç sesim.

Mir de iç sesime uyup hafifçe tebessüm etti ama bu masum bir gülümseme değildi. Bayağı bir ima vardı içinde.

Ayağa kalktı, "Kendine iyi bak," deyip çıktı.

Arkasından bakmamı kesen şey, Karan'ın gözümün önünde salladığı eli oldu. Ona döndüğümde kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. Aynı sert ifadeyle karşılık verip, "Beren ve Duru'yu çağır, hazırlanayım," dedim.

"Abla..." diyecekti ki, "Karan, ne dediysem onu yap," diye uyarınca sustu.

Bir hışımla odadan çıkınca derin bir nefes aldım. Böyle davranması çok yanlıştı. Ne olursa olsun, ben hayatımı o adama borçluydum.

5 Saat Sonra

"Ne?" diye bağıran Duru ve Beren ile uğraşıyordum.

Evet, hastaneden çoktan taburcu olmuştum ve eve gelmiştik. Mir'i en son arabaya binerken görmüştüm ve gerçekten de benimle birlikte taburcu olmuştu.

Eve adım attığım an telefonuma gelen mesajla kapıda kalakaldım. Telefonum, kaçırıldığım için kayıplardaydı ve Karan bana yeni bir hat ile telefon almıştı. Mir'in bu kadar kısa sürede numarama nasıl ulaştığını ise sonra düşünecektim.

Mesaj Mir'den gelmişti. Gideceğimiz yerin konumunu atmış ve altına şöyle bir not düşmüştü:

"Bence kimsenin dikkatini çekmeyecek bir şeyler giymelisin. Benim dikkatimi çekmen yeter. Ama yine de senin kararın, buna karışmak benim haddime değil. Sadece senin rahat etmeni istiyorum."

Ama benim takıldığım nokta kesinlikle, "Benim dikkatimi çekmen yeter" cümlesiydi.

Yani onun dikkatini mi çekiyordum? Peki, bu neden bende saçma bir şekilde sırıtma isteği uyandırıyordu?

Şimdi ise odamdaydık, Duru ve Beren'e akşam yemeğine çıkacağımızı söylemiştim ve zil takıp oynamalarına ramak kalmıştı.

Duru, doğrudan kıyafet dolabıma koşarken Beren kolumdan tutup beni makyaj aynasının önüne oturttu.

Hay ben aklımı...

"Ay, bu ne! Burada kıyafet diye bir şey yok ki!" diye cırladı Duru.

"Duru abla, bir hafta önce muhteşem bir elbise sipariş etmiştim. Benim dolabımda, siyah kılıfın içinde, koş!" diyen Beren'in sözleriyle Duru koşturarak odadan çıktı.

Beren ise kendi kendine mırıldanarak, "Acaba topuz mu yapsak? Ama bu saçı hangi topuz kaldırır ki?" diye durum değerlendirmesi yapıyordu.

Ben ise dehşet içinde olan biteni izliyordum. Ne oluyor böyle? Evleniyorum demedim, alt tarafı bir yemekti!

Kapat çeneni, Karaca!

Pekâlâ, bakalım gecenin sonunda nasıl bir gelin olacaktım...

2 Saat Sonra

"Allah sizi kahretmesin!" diye bağırdım, sesim bütün evi inletti ama ne Duru'nun ne de Beren'in umurundaydı. İkisi de hayran olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

Üzerimdeki siyah ultra mini elbise, sırtı kapalı olduğu için beni rahat hissettiriyordu ama yine de çok kısaydı. Kolları, bileğime kadar uzanan bol tül detayıyla kapalıydı. Gerdanım açıktaydı ve elbisenin göğüs hizasında düz bir çizgiyle biten bir kesimi vardı.

Makyajım siyah ve kahve tonlarında yapılmıştı. Güzel duruyordu ama bana göre fazlaydı. Tek tesellim, saçlarımı onların ellerinden kurtarmış olmamdı. Tamam, davette de abartılı giyinmiştim ama adı üstünde, davetti. Bu ise sadece bir yemekti.

"Abla, çok güzel oldun!" diye zıplamaya başladı Beren.

Duru ise yaptığı işten gurur duyan biri gibi göğsünü kabartıp, "Tabii ki güzel olacak, kimin eseri?" diye sordu.

Omzuna hafif bir yumruk indirerek, "Kesin şunu, çok abartılı oldu," diye dert yandım, hâlâ aynaya bakarken.

"Karaca, lütfen. Hiç de abartılı değil. Sen böyle şeylere alışık olmadığın için öyle geliyor sana," diye ikna etmeye çalıştı beni.

Derin bir nefes alıp aynada kendimi tekrar süzdüm. Evet, çok güzel olmuştum ama tam da Mir'in dediği gibi dikkat çekiyordum.

"Hadi, geç kalacaksın abla!" deyip kolumdan çekiştirerek yürümeye zorladı Beren.

Büyük bir, "Off..." eşliğinde çantamı alıp onlarla birlikte odadan çıktım. Aşağı indiğimizde Karan koltukta oturmuş, telefonuyla meşguldü.

Bismillahirrahmanirrahim, başlıyoruz.

Karan, topuklu ayakkabılarımın sesiyle kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri baştan aşağı beni süzdü, sonra alaycı bir şekilde, "Hayırdır, abla? Kimin düğününe gidiyorsun?" diye sordu.

Kızlarla birlikte benim de kaşlarım çatıldı. Karan'ın bu hâllerinin sinirlerimi bozmaya başladığını fark ettim.

"Karan, kendine gel," diye uyardı Beren.

Karan, gözlerini benden çekip Beren'e döndü. "Sana ne oluyor, Beren? Ablamla Mir'in düzelince sen ve o Mert denen çocuk

da yakınlaşacaksınız sanıyorsan yanılıyorsun. Buna izin vermem," dedi sert bir şekilde.

Sanırım Mert, tanımadığım bir çocuktu ama Karan'ın bu kadar iğrenç konuşmasını anlayamıyordum.

Dönüp Beren'e baktım, gözleri dolmuş ve kıpkırmızı olmuştu. Karan'a öfkeli bir şekilde bakarken, "Haddini bil! Yok öyle bir şey! Ayrıca olsa bile, ne zamandan beri hayatıma giren biri için senden izin istiyorum?" diye çıkışarak ona doğru bir adım attı.

Duru hemen kolunu tutup onu durdurdu. Karan'ın bu şekilde konuşması, Beren ve Duru'yu sinirlendirdiği gibi beni de öfkelendiriyordu.

"Hadi ya, aptal mı var karşında? Neyin ne olduğunu görmüyor muyum sence?" deyip ayağa kalkarak Beren'e doğru bir adım attı.

"Kesin şunu!" diye ikisine de sesimi yükseltince oldukları yerde durdular.

Beren sustu ama Karan, "Abla, o adam hayatımıza girdiğinden beri kendini kaybetmeye başladın! Sen böyle biri değildin. Bırak bir adamla yemeğe çıkmayı, kimseye tebessüm bile etmezdin! Söylesene, senin için vuruldu diye vicdan azabı mı çekiyorsun, yoksa gerçekten ondan hoşlanıyor musun?" diyerek sesini yükseltti.

Dalga geçiyor olmalıydı.

"Asıl sen söyle, Karan, ne zamandır sana hesap veriyorum? Hangi hareketim sana yüz verdi de karşıma geçip böyle konuşma cüretinde bulundun?" diye sakince karşılık verdim.

"Abla..." diye söze başladı ama hâlâ uzattığı için, "Kes sesini," diyerek onu uyardım. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Laflarını düşün ve ona göre konuş. Bana yaptığın saygısızlığı bu sefer affederim ama bir daha Beren için böyle iğrenç şeyler söylersen karşında eskisinden daha sert bir abla görürsün," diye devam ettim.

Gözlerindeki hüzün belirginleşti. "Abla, o adam tehlikeli! Neden anlamıyorsun? Tamam, seni kurtardığı için ona hep minnettar

olacağım ama bu kadar yeter! Onlar bizim gibi değil. Mir, büyük bir mafya babası. Her şehirde namı duyuluyor. Eğer seninle bir ilişkisi olduğu duyulursa peşinde ne kadar düşmanı varsa senin peşine düşer!" diye çaresizce kendini anlatmaya çalıştı.

"Aramızda bir ilişki olacağını sana düşündüren ne?" diye sordum.

"Belli değil mi? Seni tanımayan biri belki anlamaz ama biz tanıyoruz ve farkındayız. Ona doğru çekiliyorsun, sen fark etmesen de... Onun, senin için bu kadar tehlikeye atılması da sana karşı bir şeyler hissettiğinin göstergesi. Bana sorarsan çoktan âşık olmuş bile olabilir," dedi.

Donup kaldım.

Âşık mı?

Duru, "Karaca, bunları sonra konuşuruz. Şimdi git ve keyfine bak. Eminim Karan biraz düşününce yaptığı konuşmanın yanlış olduğunu fark edecektir," diyerek yanıma geldi.

Beren de bana yaklaşıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, "İyi eğlenceler," diyerek Karan'a bakmadan odasına gitti.

Karan, arkasından pişman olmuş gibi bakıyordu.

"Kardeşinin gönlünü al, Karan. Onun üzülmesi ikimizi de ayrı üzer ve emin ol, ben üzülürsem bu seni daha çok üzer, ablacım," diyerek arkamı döndüm.

İkimize de kıyamaz, bunu biliyorum. Beren'e kendini affettirdikten sonra her zamanki gibi yanıma gelecektir. Çünkü ben ona her zaman kollarımı açarım. Ama Beren fazla duygusal ve şu an ağladığını o da bizim gibi biliyor.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda hafif bir rüzgâr yüzüme çarptı. Derin bir nefes alıp Duru'nun arabasına yöneldim. Malum, benimki hurda olmuştu.

Tam arabaya bindiğim anda, birinin boğazıma kalın bir ip dolamasıyla her şey altüst oldu.

Ellerimi hızla ipe dolayıp nefes alabilmek için aralık yaratmaya çalıştım. Burnuma ağır bir sigara ve içki kokusu çarpınca midem bulandı. Kulağımın hemen yanında, sıcak ve rahatsız edici bir nefes hissettiğim anda irkildim.

"Kara'nm selamı var. Eğer Mir denen adamdan uzak durmazsan annenin başına gelen her şeyin İlayda Zemheri'nin de başına geleceğine yemin etti. Ve bilirsin... Baban yemin ettiği zaman yapmadan durmaz," dedi tok ve soğuk bir ses.

Kaskatı kesildim.

Yine beni tehdit ediyordu.

Ama bu sefer masum ve genç bir kızın başına gelecek iğrenç şeylerle...

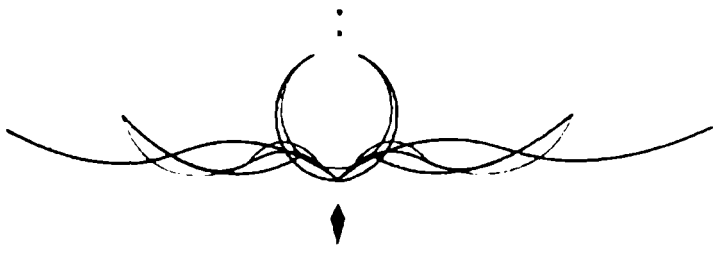
Ve o genç kız, az önce Karan'ın beni kendime getirdiği konuşmanın üzerine kabul ettiğim, hayatımda kapalı olan bir kapıyı zorlayan adamın kız kardeşiydi.

Adam, ipi boğazımdan sertçe çekerek kendini arabadan dışarı attı.

Peşinden koşup yakalayabilirdim. Ama ne boğazımı kesen ipin açtığı yara ne de kaçıp giden adam umurumdaydı.

Şu an sadece, kaskatı kesilmiş bir şekilde önüme bakıyordum.

Lanet olsun...

MİR ZEMHERİ

Her duygunun ilki güzeldir. Aşk, heyecan, heves... Ve daha birçok güzel duygu. Hayatımda birçok kötü şey yaşadım. Belki de başkalarının hayatını nasıl yaşadığını bilmediğim için kendi yaşadıklarım bana en kötüsü gibi geliyordur. Yine de benim hayatım, her açıdan zordu. İnsanlar benden korkar, çekinirdi. Bırak karşıma geçip esip gürlemeyi, iki kelimeyi bir araya getiremezlerdi. Ama ben hayatımda ilk defa birinin benden korkmamasını istiyordum. Benden çekinmeyip konuşmasını. Karaca'nın sabaha kadar bana esip gürlemesini... Ve sabaha kadar tek bir kelime etmeden o zifiri gözlerine bakmayı.

Ona vurgundum, bunu inkâr etmiyordum. O da beni sevsin istiyordum. Her ne kadar buna layık olmasam da ilk defa birinin beni korkmadan sevmesini istiyordum. Gerçi zaten benim Karaca'm korkusuz biriydi. Eğer o da benden korkarsa buna nasıl dayanırım bilmiyordum.

Tam bir saat önce oturduğum bu lüks masada onu bekliyordum.

Kalbimin gölgesi...

Yüreğimin en güzel parçası...

Gönlümün çiçeği...

Aklımın ve kalbimin hükümdarı...

Ben kara kıştım. Ama o benim kışımı bahara çevirecek nadide çiçekti. Bir saat önce burada olması gerekiyordu ama hâlâ gelmemişti. Onun gidip gelmesi imkânsızdı çünkü ben beş saat önce gelip yukarıda beklemeye başlamıştım.

Heyecanlıydım. Ama bir kadınla yemeğe çıkacağım için değil, onunla karşı karşıya oturup gözlerine bakacağım için.

Son dakika masada beklemek yerine yukarıdaki bana ait odada beklemeye karar vermiştim. Çünkü biri, "Bu deli beş saattir ne yapıyor burada?" diye düşünse ona türlü işkenceler çektirebilirdim. Ama gerek yoktu.

Geç kalınca telaşlandım. Onu gizlice takip eden adamlara ulaşıp bilgi aldım. Evden çıktığını görmüşlerdi ama arabaya bindikten beş dakika sonra bir kavga çıkmıştı. Dikkat çekmemek için hemen oraya yönelip ilgilenmiş, sonra geri dönmüşlerdi. Ama ne Karaca'yı ne de arabayı yerinde bulabilmişlerdi.

Yine de buraya gelir diye yerimden ayrılmadım. Ama ne gelen vardı ne de giden. Tam ayağa kalkıp onu bulmak için çıkacaktım ki gelen kişiyle olduğum yerde kaldım.

Alper...

Hareketleri sakindi ama gözleri endişeyle doluydu. Kalbime ağır bir yük oturdu. Elimi yakama götürüp kalbimin üstüne bastırdım. Ben onu kalbimle hissediyordum.

Alper tam karşıma geçtiğinde uzatmadan, "Ne oldu?" diye sordum. Gözlerime bakıp yutkundu. Ağırlık arttı. "Alper," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Karaca'nın nerede olduğunu bulduk," dedi.

"Nasıl? Bir şey mi olmuş?" Sesimdeki telaşı belli etmemeye çalıştım.

"Durumu gayet iyi, merak etme ama..." dedi ve duraksadı.

Sinirlenmeye başladım. "Ama ne?" diye sordum. Sesimin yüksekliğini kontrol edemiyordum.

"Kendin görsen daha iyi olur," diyerek cebindeki telefonu bana uzattı.

Bir yanım, *o telefona elini uzatma, canın yanacak,* diyordu ama diğer yanım, *gerçekler acıdır, al ve kabullen,* diye fısıldıyordu.

Telefona uzanıp aldığımda kalbim huzursuzlukla hızlandı. Ne oluyordu ulan bu kalbe şimdi? Derin bir nefes alıp ekrana baktım. Ve gördüğüm şey yüzünden neden huzursuz olduğumu anladım. Buz kestim. Bu fotoğraf gerçek olamazdı. Ben burada Karaca'yı beklerken o oturmuş, dibine kadar sokulan bir herifle yemek yiyemezdi.

"Yalan bu fotoğraf..." diye fısıldadım.

Randevu derken bizim randevumuzu kastetmişti, değil mi?

Evet.

Yapma, Karaca. Bana bunu yapma.

"Maalesef, gerçek," dedi Alper.

Kaskatı kesildim. Gerçek miydi yani? Bunu yapmış ve beni paramparça mı etmişti?

"Mir, kardeşim, üzgünüm ama gayet samimiydiler. Kendi gözlerimle gördüm," diye devam etti.

Hayır, susmalıydı. Hayatımda ilk defa biri beni gerçekten sevsin istedim... Ama o da beni sevmedi mi? Derin bir nefes aldım, sakinleşmeye çalıştım. Sinirden ellerim titriyordu. Dönüp ekrana baktığımda burnumun direği sızladı, kalbim titredi.

Ben, Mir Zemheri... Her şeyi elde edebilecek güce sahibim. Ama bir çift zifiri gözün içine giremedim. Onun sevgisini kazanamadım.

"Neredeler?" diye sordum telefonu uzatarak.

"Mir..." dedi Alper.

"SORUMU TEKRARLATMA!" diye gürledim.

Karaca Saye... Eğer ki önemli bir sebebi olmasaydı bunu yapmazdı. Onu biliyorum. Tanıyorum. Uğruna vurulmamın hatırına bile olsa, bana bunu yapmazdı.

Biliyorum.

KARACA

Kendimden hiç etmediğim kadar nefret ediyordum. Şu an oturmuş, midem bulanarak karşımdaki adama bakıyordum. Çünkü rol yapmamın bir anlamı kalmamıştı. Haber çoktan gideceği yere varmış olmalıydı. O piç kurusu, bu sefer büyük oynuyordu. Haber getiren adamdan sonra gelen telefonla başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Arayan oydu. Ahmet Kara.

Arabaya yerleştirdiği dinleme cihazı ve izleyici sayesinde bana verdiği adrese gitmemi söylemişti.

Aptal değildim, reddettim. Ama aramayı görüntülüye çevirip bir gece kulübünde sarhoş hâlde olan İlayda'yı ve dibine kadar sokulup ona tacizde bulunan adamı gösterince hemen kabul ettim. Ama adamın ondan uzaklaşması ve İlayda'nın sağlam bir şekilde eve gitmesi karşılığında...Ve şimdi, İlayda evindeydi, Allah bilir kaçıncı rüyasını görüyordu.

İlayda eve gittikten sonra vazgeçebilirdim. Kabul etmeyebilirdim. Ama bu onu durdurmazdı. Bunu biliyordum. O da bunu bildiğimi biliyordu. Bu yüzden kabul etmiş, onu sağ salim evine göndermişti. O daha küçüktü. Masumdu. Ve kalbimi ele geçiren adamın tek varlığıydı. Tabii bu yaptığımdan sonra, kalbimde onu saklamama izin verecek mi, orası meçhuldü. İlayda'nın neden tek başına olduğunu anlamamıştım ama gerçekten yalnız ve savunmasızdı. Tıpkı şu an benim olduğum gibi.

Büyük bir restorana vardığımda adam beni doğrudan karşılamıştı. Midem bulana bulana dibime girmesine ve Mir'e gitmesi gereken fotoğrafların çekilmesine izin verdim. Bir de sahte gülüşler eşliğinde poz verdim. Vicdanım sızlıyordu. Vurulduğunda bile tek isteğinin benimle yemeğe gitmek olduğunu ve bunu kabul ettirmek için neler söylediğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Belki de oturmuş, hevesle beni beklemişti. Ama karşılığında aldığı devasa bir hayal kırıklığı olmuştu. Belki de o kadar umursamamıştır, kim bilir. Oradan çıkıp ya evine gitmiştir ya da başka kadınların yanına.

Gerçekten mi, Karaca?

Hayır, kesinlikle kaşlarını çatmış, bunu nasıl yapabildiğimi sorguluyordur.

Haklı.

Ne diyebilirim ki?

Ne olduğunu anlamadan adam birden elimi tutup beni kaldırdı. Daha sonra belimi sıkıca sarıp kendine yaslayınca midem ağzıma geldi. Öğürme isteğimi zor bastırdım.

Bu... iğrençti.

"Bırak beni, ne yap..." diyecektim ki bana yaklaşan yüzü ve tam arkamdan gelen sert, baskın ayak sesleriyle duraksadım.

Bu adam... Seni öpmeyecek, değil mi Karaca? Sanırım kusacağım. Ve ayrıca... Ben bu ayak seslerini bir yerden tanıyorum.

"Sakın ters bir hareket yapma. Yoksa saniyesinde İlayda Zemheri'ye de kendine de veda edersin," dediğinde kanım dondu.

Allah kahretsin.

Tam adamın dudakları dudaklarıma yapışacaktı ki kolumdan sert bir şekilde tutulup geriye çekildim.

Oh be.

Yüzümü çevirip Mir'e bakmaya cesaret edemiyordum. Ama karşımdaki adamın tehdit dolu bakışlarıyla yüzüme ifadesiz bir maske takıp arkamı döndüm.

Burnumun direği sızladı. Gözyaşlarım yuvalarını terk etmek için âdeta haykırıp yalvardı ama ben yutkunmaktan başka bir şey yapmadım. Karşımda, takım elbisesinin yakaları çekiştirilip açıldığı belli olan, dişlerini kıracak kadar sıkan ve gözlerine sinirden kan oturmuş bir adam vardı.

Sarsıldım. Ama gözlerindeki mide bulantısını görünce yıkıldım.

"Yürü," dedi, sert bir şekilde kolumu çekiştirerek.

Beni yürümeye zorluyordu ama canımı yakmamaya da çalışıyordu. Bunu, kendini kasmasından anladım. Adam bize doğru bir adım attığında, daha yeni gördüğüm Alper hemen önünü kesti. Tek eliyle göğsüne vurup adamın geriye sendelemesine neden oldu.

Üstümde dinleme ve izleme cihazı olduğu için adam fazla uzatmadı.

Peki ya ben? Ben bu durumu nasıl uzatmadan bitirecektim?

Asansöre bindi ve beni de arkasından çekiştirmeye devam etti. Dördüncü kata bastı. Beni arkasında bırakacak şekilde iki adım atıp önümde durdu ve sırtını bana döndü. Şu an çok gergindi. Bunu vücudunun tepkilerinden anlayabiliyordum. Omuzları büyük bir hiddetle inip kalkıyordu. Sinirliydi. Hem de fazlasıyla. Asansör durduğunda beni bırakıp dışarı çıktı ve ilerledi. Arkasından baktım. Gitmek istemiyordum. Onu üzmek de istemiyordum.

"Devam et," diyen sesiyle şansıma küfredip ilerledim. Bir kapının önüne gelip açtı. Geçmemi bekliyordu ama yüzüme bakmıyordu.

Odaya girdiğimde, arkamdan gelip kapıyı sertçe kapattı. Ani gürültüyle irkilip yüzümü ona çevirdim. Ellerini arkada birleştirmişti. Yumruk yaptığını biliyordum çünkü kolları sıkmaktan gerilmişti. Gözlerindeki acının sebebi olduğum için kendimden bir kez daha nefret ettim. Benim başka bir kaderim yoktu. Hayatım hep kendimden nefret etmekten ibaretti.

Benden gerçekten hoşlanıyor muydu? Hoşlanmıyor olsaydı, gözlerinde acının yanında başka duygular da olur muydu?

Her zaman ifadesiz tuttuğu yüzünü serbest bırakmıştı. Her şeyi görmemi istiyordu. Sakin tutmaya çalıştığı sesiyle, "Neden yaptın?" diye sordu.

"Sakın bir açık vereyim deme. Biliyorsun, sevgili kızım, namlunun ucu kime dönük, biliyorsun."

Bu söz beni onun gözlerinden kopardı.

Lanet herif.

Derin bir nefes aldım. Yüzümdeki boş ifadeyi koruyarak ona tekrar baktım. "Ne yapmışım?" diye sordum.

"Ne mi yaptın?" diye sesini yükseltti ve bana doğru bir adım attı. İstemsizce geriye çekildim. Ama bu hareketim, onun bana doğru attığı adımları bıçak gibi kesti. Gözlerinde anlam veremediğim bir hüzün belirdi.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu kısık bir sesle.

Cevap vermedim. Başını kabullenmiş gibi aşağı yukarı salladı. Sonra derin bir şekilde yüzüme baktı. Bir anda gözleri boğazıma kaydı. Bakışlarına endişe dolunca bana doğru bir adım attı. "Karaca, boğazına ne oldu?" diye sordu.

Ama elimi kaldırıp yerinde kalmasını sağladım. Ben onu yüzüstü bırakmıştım ama o, sanki boğazımdaki yarayla birlikte kanıyormuş gibi acı içinde boynuma bakıyordu. Boynumu silmiş ve fondötenle kapatmıştım ama yine de fark etmişti.

"Seni ilgilendirmez. Yaklaşma bana," dediğimde bakışları gözlerime döndü.

Uzun bir süre susarak sadece gözlerime baktı. Sonra sert bir şekilde, "Seni bekledim ve sen burada başka biriyle mi yemek yiyordun?" diye sordu.

Sana gelmeyi çok istedim. Hatta senin için böyle hazırlandım.

"Evet, onunla yemek daha cazip geldi," diye cevap verdim. Tam o anda kulağıma gelen kahkaha ile ürperdim. O sikik herifi öldürmek için bir sebebim daha oldu.

"Daha cazip mi?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Evet," dedim çenemi dik tutarak.

Bana yaklaşınca geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Daha sağlam bastım yere. Ellerini yumruk yaptığında, sesini yükseltti. "Kimi kandırıyorsun sen? Senin lüks bir hayatta gözün olmadığını çok iyi biliyorum! Üstelik o adam sarışındı ve sen esmerleri seversin!"

Gözlerim doldu ama hemen arkamı dönüp bunu sakladım. Bunları nereden biliyordu? Lanet olsun. Bunu nasıl yapacaktım?

Bir süre sessiz kaldım. Gözyaşlarımı geri gönderdim. Sonra yavaşça konuşmaya başladım.

"Belki de beni tanımıyorsundur. Her kadın lüks sever. Ayrıca sen gelmeden önce sarışınlardan nasıl da hoşlandığımı gösterecektim. Hem belki gecenin devamını da onunla geçi..."

Sözümü kesen şey, "Karaca!" diye gürleyen sesi ve beni kendine sertçe çekip yapıştıran kolu oldu. "Kes sesini!" diye gürlemeye devam etti.

Ama susarsam devam edemezdim. Kolumu sertçe elinden çekip iki elimi göğsüne bastırarak onu ittim. Belki hareket bile etmezdi ama bilerek birkaç adım geriledi. Kulaklarına kadar kıpkırmızı olmuş yüzü ve alnında şişip seğiren damarıyla öfkeden yanıyordu. Ne kadar zor olsa da devam ettim:

"Kimsin sen, ha? Ne sandın? Vurulunca koşup kollarına atlayacağımı mı?" Gerçek olması için epey çabaladığım bir kahkaha attım. "Hayır, Mir Zemheri. Bu hayatta bir sen kalsan ve benim yüz tane kalbim olsa bile birini sana verip seni sevmezdim! Senin gibi bir mafya babasıyla kim yaşar ki? Kız kardeşin bile abisi olduğu için ve gidecek bir yeri olmadığı için yanında kalıyordur!"

Boğazım yırtılırcasına haykırdım. Ama parçalanan boğazım değildi...

Kalbimdi.

Gözlerine büyük bir acı oturunca kendime lanet ettim. İki adım geriledi, yüzünü benden saklarcasına eğdi ve kısık bir sesle, "Ama benim için ağlamıştın," dedi.

Evet, ağlamıştım. Çünkü senin nefes alman, benim de nefes almam demekti.

Aksini iddia edip, "Hayır, ölmen umurumda bile değil," dedim.

Umurumda... Hem de kendi canım kadar.

İçim kan ağlarken, "Sadece aradığım adamı bulmadan öleceğin için korkmuştum. Yoksa ölmen kimin umurunda?" diye devam ettim.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinin dolu olduğunu görmemek için kör olmak isterdim. Canını çok yakmıştım ve beni asla affetmeyecekti.

"Uzatma artık, bitir şu işi. Sıkıldım," diyen keyifli sesle ölmek istedim.

Daha ne kadar yakacaktım canını?

"Haklısın... Ama ben sandım ki..." diye söze başlamıştı. Ama gözlerine dolan acıyı gördüğümde, daha fazla dayanamayacağımı anladım.

"Ben senin gibi bir adamı nasıl sevebilirim? Anla artık! Ailemi ve kendi canımı tehlikeye atmaktan korkuyorum. Senin gibi bir adamın yanında olsaydım içimde korkudan başka bir duygu olmazdı. Git artık! Çık hayatımdan!" dedim acımasızca.

Gitme... Çıkma hayatımdan.

"Git!" diye bağırdım.

Kendimi öldürecektim ama önce o piç herifi.

"Korku," diye mırıldandı geriye doğru adımlarken. "Bilmiyormuşum," diye fısıldadı ve yüzüme son kez bakar gibi baktı.

Ona gitmek, boynuna sıkıca sarılmak istedim ama ayaklarımı yere bastırarak bu hissi dizginledim. Sonra arkasını döndü, kapıyı açtı, "Bundan sonra sakın karşıma çıkma. Ben, Zemheri. Sana yemin ederim ki bir daha karşıma çıkarsan, soyadıma yaraşır bir şekilde kara kışa döndürürüm hayatını," dedi ve gitti.

Hem hayatımdan hem de benden. Benden gittiği gibi kalbimi de alıp beraberinde götürdü.

Biliyordum...

Bu saatten sonra bana göstereceği tek duygu acımasızlık olacaktı ve beni hiçbir zaman affetmeyecekti.

Elim hemen kulağımdaki dinleyiciye ve yakamdaki broş şeklindeki izleme cihazma gitti. Söküp duvara fırlattım. Onların parçaları duvara çarpıp savrulurken benim parçalarım da odanın her köşesine dağıldı.

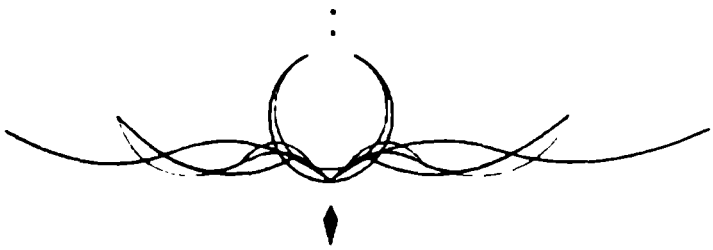
Kalbim ağrıyordu.

Hem de hiç ağrımadığı kadar.

Olduğum yere diz çöküp geceden beri gözlerimden akmak için yalvaran gözyaşlarımı serbest bıraktım. Ve boğazım kanarcasına haykırdım:

"Gitme! Sana ihtiyacım var!"

Ama ne sesimi duyan oldu ne de gelen. Bu saatten sonra bana asla gelmeyecekti. Tıpkı benim de ona gitmeme asla izin vermeyeceği gibi...

KARACA
2 Ay Sonra

Elimde patlamış mısırla rastgele açtığım bir filmi boş boş izliyordum. Karan, Beren ve Duru biraz eğlenmek için dışarı çıkmışlardı. Gitmem için çok ısrar etmişlerdi ama evden çıkmak istemiyordum. İçimde büyük bir sıkıntı vardı. Kimseye belli etmemeye çalışıyordum ama canım yanıyordu.

Çünkü Karaca her zaman dik durmak zorunda.

Bir ara kendimi salmış, saatlerce ağlamıştım ama sonra kardeşlerim için toparlanmak zorunda kalmıştım.

Mecburdum.

Ahmet Kara... Ona ulaşamıyordum. Beni o berbat günde bırakıp gitmiş ve bir daha sesi çıkmamıştı. Cehenneme gitsin, şerefsiz herif.

Ve Mir. Onu iki aydır görmüyordum. Zaten evden pek çıkmıyordum. Arada bir sahibi olduğum yetiştirme yurduna gidiyor, bazen de geceleri dövüşlere katılıyordum.

İlk bir ay neredeyse eve hiç gelmemiştim. Kendimi dövüşlere ve çocuklara adamıştım, kafamı dağıtıyordum. Ne zamanki bir dövüşte zor bela kazanıp bayılana kadar dayak yedim, ondan sonra bizimkilerin hepsiyle büyük bir kavga ettik ve bir süre evden çıkmadım.

Haklılardı.

Neredeyse iki günde bir, sadece yemek yemek ve duş almak için eve gelip üç saat ya kalıyordum ya da hiç kalmıyordum. Tabii dışarıda da bu ihtiyaçlarımı halledebilirdim ama ailemi özlüyordum. Gelip onları görüyor, sonra geri gidiyordum. Bir ayda on kilo vermiştim. Evde kaldığım süre boyunca ailemin baskısıyla birkaç kiloyu geri almıştım. Dövüşlere bazen belki bir mucize olur da Mir gelir diye gidiyordum ama hiçbir şekilde karşıma çıkmıyordu. Ona ne zaman böyle bağlandığımı bilmiyordum ama onu özlediğimi hissettiğim an kabullendim.

Onu özlemiştim. Bir dakika bile olsa görmek için her şeyimi verecek kadar hem de.

Bu adam, kalbimi zorlamayı bırak, oraya kendine ait bir taht kurmuştu ve benim bundan haberim bile yoktu. Bana mesaj attığı numarayı defalarca aradım ama telefon inatla, "Bu numara kullanılmamaktadır," diyordu.

Hiçbir iz yoktu.

İlk karşılaştığımız mekâna bile gitmiştim ama oraya da uğramamıştı.

Gitmek istedim. Ona her şeyi anlatmak istedim. Ona anlattıktan sonra İlayda'yı koruyacağını biliyordum. Ama sanki ona giden bütün yollarımı kendi elleriyle kapatmıştı.

Az bile yaptı, Karaca.

Evet, az bile yapmıştı.

Neler söylemiştim ona... Nasıl yakmıştım canını... Ama İlayda'ya bir şey olsaydı, canı daha çok yanardı.

Ve ben yine mecburdum.

Kalbimdeki sıkıntı artınca elimdeki tabağı sehpaya bırakıp ayağa kalktım. Sanki nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalmıştı. Derin bir nefes aldım rahatlamak için. Tam o sırada kapının kilit sesi duyuldu. Kapı açılınca, bizimkilerin geldiğini görüp tekrar yerime oturdum.

"Erkencisiniz," dedim, üçüne de tek tek bakarken. Birbirlerine bakıp sonra bana döndüler.

Bir şey olmuştu. Ne zaman bana bir şey söylemek isteyip de söyleyemeseler, önce birbirleriyle göz göze gelirlerdi.

"Sorun ne?" dedim ve ayağa kalktım.

Karan, rahat görünmeye çalışarak, "Yok bir şey abla, canımız sıkıldı ve eve döndük," dedi.

Yalan söylüyordu. Kirpikleri titriyordu. Beren'e baktım, tırnaklarıyla oynuyordu. Bu, strese girdiğinde istemsizce yaptığı bir hareketti. Son olarak Duru'ya baktım. Dudaklarını kemiriyordu. O da bunu, bir şey söyleyip söylememek arasında kaldığında yapardı.

"Dökülün," dedim sert bir sesle.

"Karaca," diye yanıma geldi Duru.

Allah'ım, neler oluyor yine?

"Bir dakikanız var," dedim. Süre dolduğunda kötü olacağını biliyorlardı.

Tekrar göz göze geldiklerinde, Duru beni koltuğa oturtup, "Ama sakin ol, tamam mı?" dedi.

"Duru, söyle artık şunu çünkü sinirleniyorum!" dedim. Böyle yapınca daha çok endişeleniyordum.

"Biz bugün gittiğimiz mekânda Mir'i gördük," dedi.

Kalbimde çiçekler açtı. Yüzüme de bir tebessüm konup yayıldı. "Ne? Hangi mekân? Nasıl gördünüz? Düzgün anlat şunu!" dedim. Arka arkaya sorular sorarken sesim istemsizce yükseliyordu. Hemen ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve konuşmaya devam ettim.

"Bana yerini söyle! Onunla konuşmam gerekiyor, hemen!" dedim. Hâlâ gülümsüyordum.

Ortaya bir sessizlik çöktü. Sessizliği Karan bozdu.

"Konuşamazsın, abla. Çünkü önce nişanlısından izin alman gerekiyor," dedi acımasız bir ses tonuyla.

Ayaklarımın hareketi, yüzümdeki tebessüm gibi donup kaldı. Buz kestim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" deyip arkamı dönerek ona baktım.

Duru, hızla kalkıp Beren'in yanına geçti. "Karan, kes sesini! Böyle söylemeyecektik!" diye onu azarladı.

Neyi söylemeyeceklerdi? Neler oluyordu?

Karan, Duru'ya bakıp, "Görmüyor musun, Duru abla? Hemen yüzünde çiçekleri bile kıskandıracak bir tebessüm oluştu," dedi.

Sonra kafasını çevirip tekrar bana baktı. "Evet, abla. Bugün gittiğimiz yerde büyük bir davet vardı ve bir de ne görelim? Şu yüzündeki tebessümü asla hak etmeyen Mir Zemheri oradaydı. Yanında da ünlü bir manken vardı. Ha, bir de parmaklarındaki kırmızı kurdeleli alyanslar," diye acımasızca konuşmaya devam etti.

Kalbimde açan çiçekler tek tek tutuşup kor alevlere dönüşerek kül oldu. Nişanlandığını mı söylüyorlar bana?

"Hayır," diye fısıldadım.

"Hayır mı?" dedi Karan, yanıma yaklaşıp cebindeki telefonu çıkardı. Bir şeyler yaptı ama ben yere bakıyordum sadece. Telefonu elime tutuşturdu.

"Al, bak! Kendi gözlerinle görürsen belki inanırsın," deyip bakmam için zorladı beni.

Telefonu alıp ekrana baktığımda ölmek istedim.

İnternet sitelerinde Mir ve sarışın, mavi gözlü, oldukça güzel bir kadının boy boy, samimi fotoğrafları vardı.

Fotoğrafın hemen altına, büyük harflerle girmişlerdi haberi:

ÜNLÜ İŞ ADAMI MİR ZEMHERİ VE ÜNLÜ MANKEN GİZEM DEMİR'İN HERKESİ KISKANDIRACAK MUHTEŞEM NİŞANI!

SÜRPRİZ BİR ŞEKİLDE ORTAYA ÇIKAN VE BOMBA ETKİSİ YARATAN NİŞAN SONRASI, MANKEN GİZEM DEMİR'İN HAMİLE OLDUĞU KONUŞULUYOR!

TÜM BU HABERLERE RAĞMEN TAZE ÇİFTİMİZ, İLK GÖRÜŞTE AŞK OLDUĞUNU VE BU AŞKI EVLİLİKLE TAÇLANDIRMAK İSTEDİKLERİNİ, YÜZLERİNDEKİ SAMİMİ GÜLÜŞLE DUYURDU!

Dünya durdu. Zaman durdu. Kalbimin atışları durdu. Nefes alış-verişlerim durdu.

O, gerçekten nişanlanmıştı. Ama... Bu nasıl olurdu? O da böyle mi hissetmişti?

Birden etrafım dönmeye başlayınca tutunacak bir yer aradım. Ama beni ayakta tutan tek şey, belime dolanan Karan'ın elleri oldu.

"Karaca!" diye bağırdı Duru.

Beren ve Karan da aynı anda, "Abla!" diye seslendiler.

Geç kalmıştım. Ona çok geç kalmıştım. Âşık mı olmuştu? Bu kadar erken mi?

Ama... İlk görüşte...

Karan, beni ayakta tutmaya çalışırken, "Abla, özür dilerim. Bunu birden söylemem gerekirdi," dedi.

Telefon elimden düşüp yere çarptı. Kendimi biraz toparladığımda, Karan'ın ellerini sertçe üstümden ittim. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Abla..." diyecek oldu, "Kes sesini!" diye bağırdım.

Beren ve Duru aynı anda irkildi. Karan yutkunup onlara baktı. Sinirden zangır zangır titriyordum. Ellerimi yumruk yaptım çünkü öfkeme sığınıp ona vurmak istemiyordum. O benim canımı düşünmeden yakarken, ben onun canı yanmasın diye kendimi yakıyordum.

"Beni iyi dinle! Bir daha bana karşı bu saygısızlığı yaparsan ve sesini yükseltip bakmak istemediğim bir şeye beni zorlarsan..." Parmağımı ona doğru tehditkâr bir şekilde salladım ve bir adım attım. "Sana yemin ederim, [illegible]eni silerim! Seni hayatımdan

çıkarıp arkama bakmadan giderim! Haddini bil ve karşında kimin olduğunu unutma!" diye haykırdım.

Gözleri doldu ama ilk defa ağlamak istemedim. "Şimdi gözümün önünden kaybol! Ve ben istemedikçe sakın karşıma çıkma!"

Duru ve Beren aynı anda, "Karaca!", "Abla!" diye seslendiler. "Kesin artık!" diye onlara da bağırınca odada yankılanan sesim her şeyi susturdu.

Duru, *yapma* dercesine bakıyordu. Gözlerinde bir şeyleri düzeltme isteği vardı ama düzelmeyecek şeyler de vardı. Beren ise çoktan gözyaşlarını serbest bırakmıştı.

Karan, dudaklarını araladı, sesi titrek ama inatçıyı andıran bir tınıyla, "Abla, ben sana saygısızlık yapmadım..." diyecek oldu ama elimi kaldırıp onu susturdum.

"Odana git ve ben istemeden karşıma çıkma," diye son kez uyardım onu. Sol gözünden bir damla yaş aktı. Elinin tersiyle sertçe sildi, arkasını dönüp odasına gitti.

Kızlara dönüp, "Beni rahatsız etmeyin sakın," dedim ve merdivenlere yöneldim. Arkamdan seslendiler ama durmadım. Aceleyle odama girip kapıyı kapattım, ardından kilitledim. Daha fazla dayanamayan dizlerimin üstüne çöktüm ve sırtımı kapıya yasladım. Yaşlar, gözlerimden tek tek firar ediyordu ama umurumda bile değildi.

Çünkü canım yanıyordu.

Yine. Ve yine... Sanki biri kalbimi eline almış, acımasızca sıkıyor, parçalamaya çalışıyordu. Bir süre ağladıktan sonra, kapıya tutunarak ayağa kalktım. Gözlerimin önüne, çok sevdiğim o yüz geldi.

HAYIR!

Bu kez melodisi gibi kulaklarıma dolan sesi içimi daha çok sızlattı. Ellerimi kulaklarıma kapattım, kaçmak istedim. Ama burnuma gelen, ne olduğunu bilmediğim o hoş ve ferah kokusunun hatırasına engel olamadım.

Bir çığlık attım ve makyaj aynasının üzerindeki her şeyi dağıttım. Sonra yatağımı... Kıyafet dolabımı... İçimde bir buz fırtınası kopuyordu. En son elime bir vazo geçti. Son gücümle boy aynasına fırlattım. Cam tuzla buz oldu, parçaları her yere savruldu. Yakın mesafede olduğum için bazı cam parçaları elime denk geldi. Aynadaki yansımalara göz gezdirirken kaşımın üstünde ve yanağımda cam kesiklerinin izlerini gördüm.

Ama ne fark ederdi ki? Benim zaten içim kanıyordu.

Dışarıdan adımı sesleniyor, kapıyı zorluyorlardı. Ama bu da umurumda değildi. Hemen duşa girdim, üzerimi çıkardım. Soğuk suyun altına oturdum, sırtımı fayanslara dayadım ve bir süre öylece kaldım. Su, gözyaşlarımı saklayamıyordu. Vücudum cayır cayır yanıyordu ama içim buz gibi soğuktu. O gerçekten de hayatımdan çıkıp gitmişti. Bu nasıl olurdu? Ben daha ona kendimi anlatamamıştım ki.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum. Ellerim buruşmaya başladığında ayağa kalktım, bornozumu giydim. Odama geçip dağınık kıyafetlerin arasından siyah bir tayt ve üzerine siyah bir bluz aldım. Spor ayakkabılarımı giyip kapıyı açtım. Kapımın önünde bekliyorlardı ama dönüp bakmadım bile. Merdivenlere yöneldim. Saçlarımdan damlayan su damlaları her basamakta iz bırakıyordu. Aşağı indiğimde, telefonumu ve iki ay önce aldığım arabamın anahtarını alıp kapıya yöneldim.

Tam kapıyı açacakken Duru'nun sesi arkamdan yükseldi.

"Karaca, nereye gidiyorsun? Biraz konuşalım, lütfen."

Kapının kolunu tuttum, arkama bile bakmadan, "Önemli bir şey olmadan aramayın beni," dedim ve kapıyı açıp çıktım.

Yavaş adımlarla arabaya yöneldim. Kapıyı açıp oturdum, koltuğa yerleştim, emniyet kemerimi taktım. Sonra radyoyu açıp sesi yükselttim.

Mir'e gidip her şeyi anlatacaktım. İsterse beni kovabilirdi ama beni böyle hatırlamayacaktı.

"Gözüm seni görmese de
Bir haberin gelmese de
Kalbin ümit vermese de
O benimdir diyeceğim."

Ne gözüm görüyordu ne de haberi geliyordu. İki ay sonra ilk kez haberini aldım ama almamak için her şeye katlanırdım. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. Hıçkırıklarımı içime bastırarak şarkıya sessizce eşlik ettim.

"Gözüm seni görmese de
Bir haberin gelmese de
Kalbin ümit vermese de
Yine seni seveceğim."

Onu hep sevecektim. Biliyordum. Çünkü ilk defa kalbime birini kendiliğinden buyur etmiş, ona en güzel yerinde taht kurmuştum.

"Hasretin ile sürünsem de
Bin parçaya bölünsem de
Canım gitse gönül sende
O benimdir diyeceğim."

O benim olabilirdi. Ama geç kalmıştım. Hem ona hem de kendime...

"Bende kara yazı olsan
Damarımda acı duysam
Beni böyle yalnız koysan
Sen benimsin diyeceğim."

O artık başkasına aitti. Ne gelirdi ki elimden? Ben, Karaca... Kendimi çaresiz hissediyordum. Ona hiçbir şey anlatamadan benden gidişini izlemiştim. Ona olan duygularımı söyleyemeden çıkarmıştım onu hayatımdan. Hem onu hem de kendimi buna mecbur bırakmıştım.

"Git!" diye haykırmıştım ona ve gitmişti. Şimdi, "Gel!" diye haykırsam gelir miydi?

Hayır...

Bir daha geri gelmezdi.

Gözlerimi aniden parlayan büyük bir ışık alınca, refleksle kafamı çevirip sol tarafa baktım. Ve her şey bir anda oldu. Önce kulaklarımı sağır eden bir gürültü, sonra, aynı şiddette sarsıntı... Arabam asfalt yolda daireler çizerek savrulmaya başladı. Panikle direksiyonu çevirmeye çalıştım ama hâkimiyeti kaybetmiştim. Derken, cam kırıldı. Başımı sert bir şekilde cama vurdum. Aynı anda beynimde yankılanan keskin bir ağrı hissettim. Vücudum, her geçen saniye acının içinde sıkışıp kalıyordu. Kaza yapmıştım.

Ama ben daha Mir'e gidemedim ki...

Başımdan yanağıma, oradan da çeneme doğru yoğun bir sıcaklık hissettim.

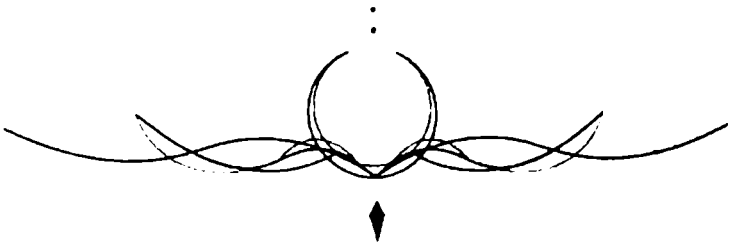
Kan...

Sol kolumda keskin bir acı vardı. Hareket ettirmeye çalıştıkça damarlarıma yayılan bir yangın gibi yanıyordu. Etrafımı yoğun bir duman sardı. Gözlerim yarı kapalıydı, görüşüm bulanıktı ama yaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Ama kafamı kaldırıp bakamadım. Başım, istemsizce sağ tarafa düştü. Gelen kişi tam yanıma yaklaştığında bilincim yavaş yavaş elimden kayıyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım. Kıpırdayamıyordum, sıkışmış olmalıydım. Bütün vücudum ağrıdan sızlıyor, acı her yanımı kemiriyordu. Son gücümle göz kapaklarımı aralamaya çalıştım. Bilincim tamamen kapanmadan önce duyduğum son cümle, kalbime saplanan bir hançer gibi acıttı:

"Zemheri'nin selamı var. Eğer ölürsen kurtulursun. Ama ölmezsen... hayatının kara kışı daha yeni başlıyor demektir."

Bu kadar mı nefret ediyordu benden? Peki ya ben?

Kaza yapmama rağmen onun adını duyunca bile hızlanan kalbimin durmasını nasıl [illegible]di?

MİR ZEMHERİ

Karşımdaki kadına bıkkınlıkla bakıyordum. Bugün çok yorulmuştum ama buna değmişti. Her şey istediğim gibi gidiyordu. Ta ki Karaca'nın ailesini burada görene kadar. Yine de umursamadım çünkü o da umursamazdı. Zaten gelip hemen geri gitmişlerdi. Haberi öğrenip ondan vazgeçtiğimi duyunca belki içi rahat ederdi.

Siktir oradan. Hiçbir şeyden vazgeçmemiştim, hele ki ondan. Ama beni görmesini engelliyordum.

İki ay geçmişti. Cehennem gibi iki ay!

Onu hep görüyordum ama o beni her zamanki gibi görmüyordu. Sesini bile duyuyordum fakat farkında değildi. Benden korkuyordu. Bu yüzden hep uzaktan görmekle yetiniyordum.

Ona bir şekilde ulaşıyordum. Bazen sadece yetiştirme yurduna gidiyor, bazen de dövüşe katılıyordu. Onu görmek için sürekli birilerini görevlendiriyordum, şüphelenmesin diye her gün değiştiriyordum. Ama ne yaparsam yapayım, onu görmeden, sesini duymadan olmuyordu.

Canımı en çok yakan şey, en sevdiğimden mahrum kalmamdı. Onun kokusu... Karaca'nın toprak kokusu, yağmur sonrası etrafa yayılan o huzur veren toprak kokusu bana ulaşmıyordu.

Bu iki ay boyunca kendimi perişan ve bitkin hissetmiştim. Hiç ayık olduğumu hatırlamıyordum. Sarhoş olmazdım ama ayık da de-

gildim. Bir ara az kalsın komalık olacaktım, o derece. Sarhoş olmak istemem, belki de onu bir anlığına zihnimden silme arzusundandı. Ama ne kadar kaçmaya çalışsam da aklımın en kuytularında bile varlığına daha sıkı sarılıyordum.

Keşke sadece bir düşünce olsaydı. Ama artık hayalini bile görmeye başlamıştım. O noktada uzaklaştım içkiden.

Beni istemiyordu.

Beni sevmiyordu.

Benden korkuyordu.

"Git!" diye haykırmıştı ama *gitme* der gibi bakmıştı. Yapamamıştım.

Yanılıyorsun, Mir. Seni sevmiyor. Sadece sen, öyle bakmasını istedin diye öyle gördün.

Bugün nişanlanmıştım. Sahte bir nişan. O yüzden umurumda bile değildi. Gizli ve önemli bir sebepten dolayı nişanlanmıştım. Alper bile nedenini bilmiyordu. O kadar gizliydi. Karşımdaki kadının da haberi yoktu. Ben ve bana bu görevi verenler dışında kimse bilmiyordu. Kadın zaten para avcısıydı. Ben de sayılı milyarderlerden biri olunca plan için gittiğim yerde hemen bana yanaşmıştı.

İlayda daha nişanlanacağım şokunu atlatamadan hamilelik haberiyle evi başıma yıkmıştı. "Bunu nasıl yaparsın?" diye başımın etini yemişti. Çünkü o da Karaca'yı seviyordu.

Ve ben, "Onu sevmiyorum!" diye bağırdığımda bile bana inanmamıştı. Bu yüzden, Mert'le birlikte nişana bile katılmamıştı. Zaten hamilelik haberini ortaya atan da karşımdaki kadındı. Kendini sağlama almak istiyordu. Amacını biliyordum. Ama onun bu haberi yaydığını bildiğimden haberi yoktu.

Hiçbir zaman aptal biri olmadım. Kimin ne istediğini ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını hep bilirdim. Asla yanılmazdım.

Şu an masada ben, Alper, Gizem ve onun arkadaşı Sude oturuyorduk. Sude, Alper'in [illegible]vgilisi olmuştu. Alper, nişanın bir

görev olduğunu biliyordu ama ne için olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden bana güvenerek işimizi sağlama almak için Sude'yle sevgili olmuştu.

İçimde sebebini bilmediğim bir sıkıntı oturunca ayağa kalktım. Gizem de benimle birlikte kalktı, kolumu tuttu. Önce eline, sonra yüzüne baktım. Ona nasıl baktıysam, hemen elini geri çekip, "Nereye, sevgilim? Sıkıldın mı?" diye sordu.

Sevgilim mi? İğrenç.

"Eve gidiyorum," dedim.

Kimseye hesap vermezdim ama bu görev, bok yoluna gitmeyecek kadar önemliydi.

"Ben de geleyim, çok sıkıldım. İstersen ya sana ya da bana geçelim, bu özel günü orada kutlamaya devam edelim," dedi. Cüretkâr bir hareketle elini açıkta kalan gerdanında gezdirdi. Tiksinti mideme oturdu. Onunla asla... Sadece onunla değil, hiçbir kadınla. İhtiyacım olan, muhtaç olduğum tek bir kadın vardı.

"Bugün yeterince yorucuydu. Eve gidip doğrudan uyuyacağım," dedim.

Suratı düştü ama pişmanlık duymadım. "Pekâlâ, öyle olsun. Daha sonra telafi ederiz," dedi sahte bir gülümsemeyle. Kafamı sallayıp onu onayladıktan sonra arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. İçimde devasa bir sıkıntı vardı. Ona bir şey olduğunda, içimi kemiren o uğursuz his gelip yerleşirdi. Belki de ondan vazgeçtiğimi öğrenince mutluluktan dans edip ayağı takılıp düşmüştür.

Düşmesin.

Ne diyebilirim ki?

Kim benim gibi baştan aşağı karanlık bir adamı sever ki?

Beni bu hayatta yalnızca iki kişi sevmişti. Annem ve İlayda. Onlar dışında kimse beni sevmedi, kimse kabullenmedi. Biri, beni sevdiği için acı çekerek ölmüştü. Diğeri ise bana olan sevgisi yüzünden ölmesin diye her şeyimi feda etmiştim.

Ya o da ölürse? Ne anlamı kalır ki bu hayatın? Karaca'nın beni sevmemesi en iyisiydi, zaten ona bunun için kızmıyordum. Beni sevenlerin başına gelen tek şey ölümdü. O ölürse hayat biterdi zaten. Hayatımı adadığım iki kadın vardı.

Biri gitmişti ama onun yerine bir başkası gelmişti. Ve sayı değişmeden, hep iki olarak kalmıştı. Birini koruyamadım. Ama diğer ikisinden birini daha kaybetme ihtimali, aklımı kaçırmama yetiyordu.

Mantığım, Karaca'nın hayatta kalması için beni sevmemesine seviniyordu. Ama kalbimin boynu bükük kalınca o da sevindiğine pişman oluyordu.

İlayda'nın da beni sevmesini istemezdim ama ben abisiydim. Tek ailesi bendim. O da benim tek ailemdi. Yapamazdım, onu da kaybedemezdim.

Arabaya binip yola çıktıktan on dakika sonra telefonum çaldı. Ekrana baktım, Alper'di. Muhtemelen nereye gittiğimi sormak için arıyordu. Umursamadan meşgule attım. Kıza o kadar odaklanmıştı ki benim gidişimi bile fark etmemişti. Ama telefon yeniden çaldı.

"Ne var, Alper? Kafa dinlemek istiyorum ulan, bir rahat ve..."

Sözümü kesen sesi, içimde bir şeylerin paramparça olmasına sebep oldu.

"Mir," dedi. Ve o an anladım. İlayda...

"Ne oldu? İlayda'ya bir şey mi oldu?" diye sordum. Nefesim sıkıştı.

"Hayır, İlayda iyi ama..."

Ama... Kalbimde ince bir ağrı hissettim. Benim korktuğum iki kişinin canı vardı... Ve o bunu biliyordu. Bu kadar endişelenmezdi yoksa. Eğer İlayda değilse... Karaca mı?

"Alper, sikerim belanı! Anlat lan şunu!" diye bağırdım.

Onun için hâlâ nasıl bu kadar korkup endişelendiğimi bilmiyorum. Ama sonra... Alper'in sesi, hayatımı yerle bir eden kelimeleri söyledi:

"Karaca kaza yapmış. Durumunun ağır olduğunu söylüyorlar."

Nefesim kesildi. Beynime ve kalbime ağır bir darbe indi. Bir anda direksiyona hâkimiyetimi kaybettim, arabayı sert bir frenle durdurdum. Asfalt yolun ortasında yankılanan çığlığım, içimde kopan fırtınanın sesi kadar kuvvetliydi.

Kaza mı yapmış? Benim Karaca'mın durumu ağır mıymış? Onun canı mı yanmış?

Donup kaldım. Kulaklarım çınlıyordu. Sadece çınlayan bir sessizlik vardı. Sonra Alper'in, "Mir!" diyen sesi geldi ve beni gerçekliğe döndürdü.

Ama gerçeğe dönmek istemiyordum. Çünkü bu gerçek, Karaca'nın ölümünü fısıldıyordu.

"Nerede?" diye sordum. Hangi hastanede olduğunu öğrenir öğrenmez gaza basıp yola çıktım.

Tamam, beni sevmesin ama canı da yanmasın, Allah'ım, ne olur onu da benden alma.

Yaptığım hız sayesinde hastaneye kısa sürede vardım. El frenini çekip arabadan fırladım. Beni görenler yol açıyordu ama ben yine de hızla danışmaya yöneldim. Kapıdaki kadın, beni görünce hızla ayağa kalktı ama konuşmadan önce gözleri bilgisayar ekranına kaydı.

"Bana hemen Karaca Saye'nin nerede olduğunu ve durumunu söyle," dedim.

Kadın bir şeyler yazıp ekrana baktı. Ardından, telaşlı sesiyle konuştu:

"Mir Bey, Karaca Hanım'ı on beş dakika önce ameliyata almışlar. Durumu ağır görünüyor. Sol kolunda kırıklar var, sağ ayağında ezilmeler mevcut. Ama ameliyata alınma sebebinin beyin kanaması olduğu yazıyor."

Beyin kanaması mı?

Karaca... Sana ne oldu böyle?

Bu nasıl olabilir? Peşinde olan adamlar bunu bana nasıl haber vermez? Onların kemiklerini tek tek kıracağım!

Nefes alamadığımı, danışmadaki kadının sesiyle fark ettim.

"Mir Bey, iyi misiniz?"

"Kaçıncı kat?" diye sordum, zorla nefes alırken.

"Yedi."

Asansörü beklemeye tahammülüm yoktu. Merdivenlere yönel-dim. Aceleci ve sert adımlarla basamakları çıkarken her adımda dua ettim. *Ona bir şey olmasın.*

Ameliyathanenin önüne vardığımda, onları gördüm. Ailesi... Her biri bir köşeye sinmiş, ağlıyordu. Beren, Ferman Bey'in kolla-rına sığınmıştı. Karan, kapının önünde diz çökmüş hâlde, titreyerek ağlıyordu. Duru ortalıkta yoktu.

Arkamdan gelen adım sesleriyle başımı çevirdim. Alper, İlayda ve Alper'in erkek kardeşi Mert gelmişti.

İlayda hızla Beren'e koşup ona sarıldı. Beren daha da hıçkırarak ağlamaya başladı.

Mert, Karan'a doğru yaklaşıp omzuna dokundu. "Geçmiş olsun. Eminim iyi olacak, merak etme," dedi.

Bu dört çocuk birbirleriyle konuşuyordu, bundan haberim vardı.

Karan başını kaldırdı. Gözleri doğrudan bana kilitlendi. Ve bir hışımla ayağa kalktı.

"Senin ne işin var burada? Ne yüzle geliyorsun?" diye gürledi.

Sakin ol, Mir. Bu saygısızlığını, acısına ve Karaca'nın hatırına veriyordum. Yoksa şimdiye kadar çoktan kızlarıma yem olmuştu. Eğer ona zarar verirsem Karaca da benim canımı yakardı.

Alper önüme geçti, ikimizin arasına girdi. "Sakin ol, delikanlı. Üzgünsün, anlıyoruz ama haksızlık ediyorsun," dedi her zamanki sakinliğiyle.

Umurumda değildi. Yerimden kıpırdamadan ameliyathaneye baktım.

"Sakin mi olayım, Alper abi? Bana nasıl sakin olmamı söylersin? Ablam onun yüzünden bu hâlde!"

Gözlerimi ona çevirdim. Benim yüzümden mi?

Alper'in omzundan tutup onu kenara ittim. Karan'ın ensesinden kavrayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Siyah gözleri, kan çanağına dönmüştü. Kirpikleri hâlâ ıslaktı. Diğerleri de etrafımızda toplanmıştı. Ona zarar vermemden korktuklarını biliyordum. Ama karşımdaki çocuk, gözlerime korkusuzca bakıyordu.

Ablası gibi.

"Bana bak," dedim, kısık ama sert bir sesle. "Sana bu kadar sabretmemin tek sebebi, içeride canıyla uğraşan ablan. Sakın, onun iyi olması için ondan uzak durduğum hâlde beni onun canını yakmakla suçlama."

Acısı büyüktü. Ama benim de öyleydi. Kalbim ateşlerin içinde kalmış gibi yanıyordu. Burnumun direği sızlıyordu ama ağlayamıyordum. Boğazımdaki yumru yüzünden yutkunamıyordum bile.

"Senin yüzünden içeride acı çekiyor ablam!" diye bağırdı Karan. "Bu hâlde olmasının sebebi senin o sikik nişanın!"

Ağlayarak söylediği bu sözler elimdeki gücü boşalttı. Ensesini serbest bıraktım. Kaşlarımı çattım.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Ne alakası vardı nişanla?

Ferman Bey, Karan'ı kolundan çekip uzaklaştırmaya çalıştı ama o kıpırdamadı. Gözlerini benden ayırmadan nefretle konuşmaya devam etti:

"Mir Zemheri... Benim ablam sana âşık olduğu için içeride can çekişiyor! Seni sevdiği için acı çekiyor!"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Bana âşık mı? Bu... mümkün değil.

"Yok öyle bir şey."

Ama içimde bir şeyler çığlık çığlığa, "Evet!" diye haykırıyordu.

Karan, "Seni seviyor! Ama ne olduysa senden uzak duruyor! Ablam, seni ilk gördüğü andan beri senin için nefes alıyor gibiydi! Sen nişanlanınca nefesi de kesildi!" diye bağırdı ve benim gibi herkesi şoka sokmayı başardı.

Karaca beni seviyor muydu? Ama o bana, *"Seni niye seveyim ki?"* demişti. Beni inandırmış ve paramparça etmişti. O hâlde bu çocuğun söyledikleri de ne oluyor?

"Karan, kes artık şunu!" diye bağırdı Ferman Bey.

Beren, Karan'ın kolunu tutup onu benden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama benim gözlerim kapıya, aklım ise Karaca'daydı.

Yalan mı söylemişti bana? Ağzıyla "Git" derken, gözleriyle "Gitme" diye bağıran kadın... gerçek miydi?

Bana bunu neden yapmıştı? Bize bunu neden yapmıştı? İki ay... Ulan, tam iki ay! Onun yanına deli gibi koşmak isterken neden bir adım bile atmama izin vermeyecek şeyler söylemişti bana?

Ben onun özlemiyle kavrulurken o da özlemiş miydi?

Ben onun kokusuna muhtaçken o da bana muhtaç mıydı?

Ben her akşam onu düşünürken o da beni düşündü mü?

Karaca...

Kalbimin hükümdarı.

Beni severken, nasıl kalbimdeki tahtı ateşe vermeye kalktın sen?

Burnumun direği daha fazla sızlayınca, arkamı dönüp uzaklaştım yanlarından. Alper ve diğerleri peşimden gelmek istedi ama elimi kaldırıp durdurdum. Son kata çıkıp teras kapısını açtığımda derin bir nefes aldım ama dizlerim beni daha fazla taşımadı.

Gökyüzünün açık olduğu terasın ortasına diz çöktüm. Gözbebeklerimi yakarcasına tutan yaşlarımı daha fazla saklayamadım. Serbest bıraktım. Ve gökyüzü de beni yalnız bırakmadı. Sanki gözyaşlarımı saklamak istercesine bulutlarını açtı ve yağmur damlalarını bıraktı.

Haklıydı. İstanbul, benim gözyaşlarımı hiç görmedi. Ben on yaşındaydım, en son ağladığımda.

On dokuz yıl...

Dile kolay... On dokuz yıl.

Ve on dokuz yıl sonra, yine biri beni sevdiği için ölmek üzereyken ağlıyordum. Gökyüzü de benimle ağlıyordu sanki. İstanbul, gözyaşlarımı herkesten saklamak istercesine yağıyordu.

Canım yanıyordu. Annemi kaybettiğimde olduğu gibi.

O gün de yağmur yağmıştı.

O gün de gözyaşlarım, gökyüzünün damlalarına karışmıştı.

Karaca da benden gidecek miydi? Anneme, onu sevdiğimi söyleyememiştim, Karaca'ya da mı söyleyemeyecektim?

Beni sevdiği için acı çekerek ölen kişi, hayatımın her anını, her saniyesini ona adamak için yanıp tutuştuğum kadın mı olacaktı?

Başımı gökyüzüne kaldırdım, gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Beni neyle sınıyorsun?" diye haykırdım gökyüzüne. "Neden, sadece beni sevdiler diye hayatımdaki herkesi toprağa gömmek zorunda kalıyorum?" diye bağırdım. "Yoruldum artık! Sadece sevmek ve sevilmek istiyorum! Bana bunu yaşatmak zorunda mısın? Ben de insanım! Kötü ve karanlık olmayı ben seçmedim!"

Boğazım yırtılana kadar haykırdım.

Bir süre öyle kalıp içimdeki zehri akıttım, sonra adım sesleri duyunca zor bela ayağa kalktım. Ama nefesim hâlâ yanıyordu. Yaşlarım hâlâ süzülmek için gözlerimde bekliyordu.

"Abi..." diye ağlayan İlayda'nın sesini duyunca elim kalbime gitti.

Kendimde zor bulduğum bir sesle, "Bitti mi ameliyat, abicim?" diye sordum.

İlayda'nın ağlaması şiddetlendi. Gözlerimi yumdum. Kapalı gözlerimin ardından, sol gözümden bir damla yaş süzüldü. Acının ilk gözyaşı hep sol gözden akarmış. İçimdeki yangın beni kül edi-

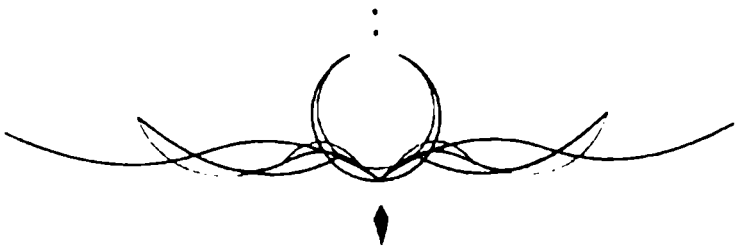
yordu. Ama yağmur... Yağmur, gözyaşlarımı gizliyordu. Yine de yanağımdan süzülen damlayı silip arkamı döndüm. İlayda'nın gözleri kıpkırmızı olmuştu, hâlâ ağlıyordu.

"Neden ağlıyorsun?" dedim, buz gibi bir sesle.

Titreyen sesiyle, "Gelmen gerekiyor," dedi. "Karaca ablanın kalbi durmuş ama geri döndü. Yine de her şeye hazırlıklı olmamızı söylüyorlar. Hayati tehlikesi devam ediyormuş."

Gözyaşlarım kan olup kalbime aktı. O da benden gidecekti, değil mi? Ama ona sevdiğimi söylemedim daha. Neden, neden benden gitmek zorunda ki?

Onu yanımda, dizimin dibinde, evimin içinde istiyordum.

KARACA

3 Hafta Sonra

"Çok sevduğume değil, bilmemene yanarum,
Seni gördüğum her gün içten içe kanarum.
Kara gözlerun beni nasıl yaktı sevduğum,
Hallarumdan bellidur seni ne çok sevduğum."

Sesi titriyordu. Kim olduğunu bilmiyordum ama kendimi bildim bileli ya benimle konuşuyordu ya da şarkılar söylüyordu bana.

"Yüksek dağlara doğri haykirsam sevduğumi,
Belki dağlar anlardi nasil özlediğumi.
Bulut gibi hislerum savruldi yüreğune,
Yağmur olur yağardum o uzun saçlarune."

Saçlarımda, cama dokunurmuş gibi hafifçe dokunan eller hissettim. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum ama yanık söylediği şarkılardan, hasret dolu sözlerinden beni seven biri olmalıydı. Her gün yanıma geliyordu; onu duyuyordum, hissediyordum ama ne gözlerimi açabiliyordum ne de hareket edebiliyordum. Yine ne oldu bana, anlamadım.

"Ağaçlar çiçek açti, kış bitti, bahar oldi,
Sevdamuz bir fidandi, çiçek açamdi soldi.
Daldaki yaprak gibi kurudum, düştum yere,
Sevduğum, bakamadum gözlerune bi kere."

Ninova

Parmakları göz kapaklarıma değdi, sanki açmak ister gibi. Kimdi bu adam? Gelen kişiler oluyordu ama ben onu tanımıyordum. Sesi bana çok yakın geliyordu, dokunuşları beni rahatlatıyordu ama ona dair hiçbir sima yoktu aklımda. Sadece tanıdığımı biliyordum ama hiçbir anım yoktu.

"Karaca," dedi sesi titreyerek. Neden bilmiyorum ama onun sesi titreyince benim de kalbim titriyordu. "Uyan artık. Sen bilmezsin ama ben sabırsız biriyim. Daha ne kadar o zifiri gözlerden mahrum edeceksin beni?" diye sordu, sitem eder gibi.

İstiyordum... Hem de deli gibi istiyordum şu an gözlerimi açmayı ve onu görmeyi.

Kimsin sen?

"Gönlümün baharı, kalbimin hükümdarı."

Elimde eller hissettim. Sonra kor gibi yakan dudaklar...

"Seni özledim. Sen de özledin mi?" dediğinde, elime düşen bir damladan ağladığını anladım. "Sesini duymak istiyorum. Sen de ister misin?" diye sordu. Elimi tutan dudakları titriyordu.

Canım neden yanıyordu?

Kendimi zorladım, açmak istedim gözlerimi ama olmuyordu. Lanet olsun!

"Aç artık gözlerini. Senden yeterince ayrı kaldım, daha fazla yapamam," dedi ve birkaç damla daha düştü. "Gitmezsin, değil mi Karaca? Sen de beni bırakıp gitmezsin... Gitme! Ben, benden gitme diye her şeyimi feda ederim ama sen de gitmemek için çabala, olur mu?"

Kendimi daha çok kastım. Konuşamıyordum ama elimi tutan eline, parmağımı kıpırdatıp dokundum.

Elinin üstünde duran eli bir anda buz kesti.

"Karaca," diye fısıldadı. "Sen... Sen beni duyuyor musun?" diye sordu. Sesinde, çocukken bir şeyi çok isteyip sonunda elde etmiş gibi bir sevinç ve heyecan vardı.

Parmağımı yine kıpırdattım. Onu onayladım.

Birden, "Doktor!" diye bağırıp ellerimi öptüğünde kasıldım. Elimi birden bırakınca boşluğa düşmüş gibi sallandı. Kapının açıldığını, gelen otomatik sesten anladım.

"Mir Bey, neler oluyor?" diye sordu bir kadın.

Neden kadın doktor gelmişti?

Şaka mı yapıyorsun, gerçekten mi, Karaca?

Ne var, merak ettim sadece...

"Doktor, o hareket etti! Yemin ederim, parmağıyla elime dokundu!" diye telaşla konuştu.

Eğer hareket edebilseydim çok gülerdim ama dışımdan hönküre püsküre gülemiyorum diye içimden de gülmeyeceğim diye bir şey yoktu.

Çok tatlıydı.

"Mir Bey, bakın, anlıyorum ama bu mümkün değil. Her gün tekrar kontrol ediyoruz, siz de bun..."

"Ne saçmalıyorsun sen? Kıpırdadı diyorum sana! O bana dokundu, beni duyduğunu belli etti!" diye gürledi.

Hareket edebilseydim yerimden sıçrardım. Onlar görmese de sol gözümden bir damla yaş akmıştı. Çaresizce kendini anlatmaya çalışıyordu. Kalbim onun çaresizliğiyle hızlanınca birçok makineden farklı sesler gelmeye başladı.

"Dışarı çıkın, lütfen!" diyen doktorun sesiyle etrafımda adım sesleri duydum. Biri hemen gelip elimi sıkıca tuttuğunda, onun Mir olduğunu anladım.

"Neler oluyor?" diye bağırdı, elimi bırakmayacak gibi tutuyordu.

"Lütfen dışarı çıkın! Nöbet geçiriyor!" diye bağırdı doktor. En son duyduğum ses o oldu.

MİR ZEMHERİ

"Ne demek nöbet geçiriyor? Karaca, hayır!"

Birkaç kişi beni zorla dışarı çıkarınca, olduğum kapıya yaslanıp başımı dayadım. "Gitme... Gitme, lütfen," diye fısıldadım.

"Mir," diyen Duru'nun sesiyle başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Ne oldu?" diye sordu gözleri kapıya kayarken.

"Bilmiyorum... Nöbet geçirdiğini söylediler. Duru, bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

Gözleri doldu. Elini omzuma koyup sıvazladı. "Mir, şimdi yanına gidiyorum. Sen bilmezsin belki ama Karaca çok güçlüdür," dedi.

Hemen, "Biliyorum," diye cevap verdim.

Kafasını sallayıp beni onayladıktan sonra içeri girdi. Koridorun sonunda Karan, Beren, Mert ve İlayda'yı görünce kapıdan uzaklaştım. Evet, olanlar benim suçumdu. Onu o lanet geceden sonra hiç dinlemedim. Karan gibi Beren ve Duru'nun da beni suçlamasını isterdim ama hiç öyle davranmıyorlardı. Aksine, Beren sürekli yanıma gelip tatlı tatlı, "O iyi olacak," diyerek beni teselli etmeye çalışıyordu. Pamuk gibi bir kalbi vardı, tıpkı İlayda gibi.

Karaca, üç haftadır komadaydı. İlk haberi aldığımda yıkılmıştım çünkü doktorlar, ne zaman kendine geleceğini söylemiyordu. Hatta yıllarca süren vakalar bile vardı. Onun yaşıyor olması beni teselli eden tek şeydi.

Ama çok korkuyordum. Onun gözlerine bir daha bakamayacağım diye çok korkuyordum.

Karan beni görünce, önce ufak bir ters bakış attı, sonra geçip boş bir yere oturdu. Beren ise tebessüm edip başıyla selam verdi. Yine...

İlayda yanıma gelip kolumu tuttu. "Abi, Karaca ablayı gördün mü? Nasıldı?" diye sordu.

"Bilmiyorum abicim... Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedim ve saçlarına küçük bir öpücük kondurdum. Başını salladı, üzgünce onayladı beni. O yanıma otururken ben ayakta beklemeye devam ettim. Ailesine söyl- eli miydim nöbet geçirdiğini?

Duru söylerse daha iyi olurdu çünkü Karan zaten bahane arıyordu ve ben sabrımın sonundaydım. Zehretmişti şu üç haftayı. Onun yanına girmeme izin bile vermemeye çalışıyordu ama... sadece çalışıyordu. Çünkü beni ondan uzak tutacak hiçbir şey yoktu artık. Onu seviyordum. O da beni. Bunu anladıktan sonra dünya yıkılsa umurumda olmazdı.

Bir süre sonra kaldığı odanın kapısı açıldı. Birkaç doktor ve Duru dışarı çıktı. Doktorlar hızla uzaklaşırken Duru sadece kapıda bekledi. Hepimize tek tek baktı.

Hemen ona doğru yürüyüp, "Ne oldu?" diye sordum. Benimle beraber diğerleri de karşısında durdu ama hâlâ suskunluğunu koruyordu.

Birkaç saniye sonra önce gözleri doldu, sonra ağlamaya başladı.

İçim yandı.

Kardeşleri hemen, "Duru abla, ne oldu? Ablama bir şey mi oldu?" diye telaşla onu soru yağmuruna tutarken benim adımlarım geri geri gitmeye başladı.

Ama o bana dokundu...

Hareket etti...

Hissettim ben.

Nasıl hissetmem? O, Karaca'ydı. Ben onun sıcaklığını da soğuk olan tenini de bu üç hafta içinde öğrendim. Üşüdüğünde ısıttım. Terlediğinde, kendi ellerimle silip serinlemesini sağladım. O, Karaca'ydı. Onu bilirdim ben.

Geri geri gidip, elimi kalbime koyduğum gibi uzaklaştım oradan. O, gitmişti. O da beni bırakıp gitmişti. Adımlarım beni yine son üç haftadır onun yanından çıktığımda zaman geçirdiğim yere getirdi.

Gökyüzüne... Yeri geldiğinde dua ettiğim, yeri geldiğinde haykırdığım o boşluğa.

Demir kapıyı açtım. Karanlığın hâkim olduğu gökyüzüne bakarak derin bir nefes almaya çalıştım. Üç haftadır olduğu gibi. Evet, bu hastaneden hiç ayrılmadım. Ziyaret saatleri bittiğinde gelip sabaha kadar burada dua ettim, haykırdım.

Ama yine de gitmişti.

O gitmişti ve kalbimi de beraberinde götürmüştü.

Göz pınarlarım üç haftadır olduğu gibi yaşlarını yine saldı yüzüme, ne çok ağlamıştım onun yokluğunda. Şimdi nasıl dayanılır bilmiyorum ki. Nefes alamayınca boğazım yırtılırcasına haykırdım. O da gitmişti işte.

Beni bırakıp nasıl giderdi? Ben ne yapacaktım şimdi? Onun cenazesine mi katılacaktım ya da toprak mı atacaktım üstüne? Çiçek mi ekecektim mezarına?

Yapamazdım.

Yere diz çöktüm. Gözlerim zaten ne zamandır ıslaktı ama şimdi tüm yüzüm gözyaşlarımla sırılsıklam olmuştu.

"Hayır, onun cenazesine katılamam. Yaşarken ona çiçek vermediysem öldükten sonra mezarına o çiçekleri bırakamam," dedim, gözyaşlarımı silerken.

Sonra belimden çıkardığım silahı şakağıma dayadım.

"Onu da beni sevdiği için bir başına gömmeyeceğim!" diye bağırıp kilidini açtım ve bir saniye bile düşünmeden tetiğe bastım.

Ama silah, kafamda değil, gecenin boşluğunda patladı.

"Kafayı mı yedin sen? Ne yapıyorsun lan?" diye bağıran Alper'in sesiyle gözlerimi açtım.

Silahı elimden alıp uzağa fırlattı. Ayağa kalkıp, "bırak lan beni!" diye bağırarak elinden silahı almaya çalıştım ama bırakmadı. Yüzüne sert bir yumruk attım, geriye sendeledi.

"Rahat bırak beni, sikerim belanı senin!" diye bağırdım. Öfke ve acı gözlerimi kör etmişti. İçim yanıyordu ve bu işkence artık bitmeliydi.

"Asıl ben sikerim senin belanı!" diye bağırarak bana yumruk attığında, başım yan düşse de olduğum yerden kıpırdamadım. Alper afallamış gibi bana baktı. O, bana ilk defa vurmuştu. "İlayda'ya bunu nasıl yaparsın? Onu nasıl arkanda bırakırsın? Sen gidince ne yapacaktı?" dedi sert bir sesle.

Ona doğru yürüyüp öfkeyle kafa attım. Burnunu tutarak inledi, geriye düşecekti ama izin vermedim. Yakalayıp kendime çektim ve yüzüne doğru haykırdım:

"Ben hayatta kalmaya devam edersem o da ölecek! Koruyamıyorum, anlamıyor musun lan? Beni seven sayılı insanı bile korumayı beceremiyorum! Ben ölürsem ona dokunmazlar!"

Kollarım iki yanıma düştü. Başımı eğdim, hızla inip kalkan göğsümü sakinleştirmeye çalıştım.

"Ne diyorsun sen? Kim ölmüş ki?" diye sordu şaşkın bir sesle.

Acıyla yutkundum. "Karaca... O da gitti," dedim çaresizce.

"NE?" diye bağırdı ama onu takmadım. Sonra söylediği şeyle birlikte kafamı ışık hızıyla kaldırıp ona baktım. "Abicim, sen sarhoş musun? Karaca öldüyse az önce ailesine gülen kimdi?" diye sordu, hayret dolu bir sesle.

"Nasıl... ailesine gülen?"

Alper öyle bir güldü ki az kalsın boğulacaktı. "Dejavu," deyip bir kahkaha daha attığında sabrım tükenmişti. Karnına yumruğu geçirdiğimde öne doğru eğildi.

"Dalga mı geçiyorsun, göt?" dedim.

İnleyerek doğrulurken, "Lan bir dur ya! Karaca'nın öldüğü falan yok!" diye kendini anlatmaya çalışınca ölen kalbim tekrar canlandı.

"Nasıl yani? O ölmedi mi?" diye sordum heyecanla. Gözlerim doldu ama dişlerimi sıkarak gözyaşlarımın akmasına izin vermedim.

Alper, benim bu hâllerimi hiç görmediği için sürekli şoka giriyordu ama yine de, "Hayır. Şu an normal odada, ailesiyle sohbet

ediyor," dediğinde vakit kaybetmeden yanından uzaklaşıp koşmaya başladım.

Sonra kapı numarasını sormadığım aklıma gelince yine Alper'in yanına dönmek zorunda kaldım. Onu, bıraktığım yerdeki şok hâlinden çıkarıp bana gülmesini sağladım ama kapıya varana kadar bunu umursamadım bile. En son kapıya geldiğimde, çalmaya bile tenezzül etmeden pat diye içeri daldım.

Tüm gözler bana döndü. Ama her zaman olduğu gibi, sadece bir çift zifiri göz kalbimin yeniden atmasına ve haftalar sonra yüzümde bir tebessüm oluşmasına sebep oldu.

"Karaca," diye fısıldadım.

"Mir?" dedi, bana dünyanın bütün çiçekleri bir araya gelse bile sunamayacağı bir tebessümle.

Duru yanından kalkınca, hızlı adımlarla yanına gidip yatağın köşesine oturdum. Korka korka, alçıda olmayan elini tuttum. Canlıydı. Bunu hissettiğim anda, derin bir nefes aldım. Şu an herkesin bu odada olması umurumda bile değildi. O, hasret kaldığım gözleriyle bana baktı. Elinin sıcaklığıyla içim ısındı. Sonra herkesin bu odada olmasından rahatsız olmuş gibi elini yavaşça elimden çekti.

"O sendin, değil mi? Sürekli benimle konuşup şarkı söyleyen..."

Odaya bir anda bir, "Ne?" sorusu yayıldı ama umursamadım. Evet, onunla sürekli konuşup şarkı söylüyordum. Yalnız hissetmesin diye. Bu, sadece o ve benim sırrımdı.

"Evet, güzelim. Bendim," diye cevap verdim.

"Seni duydum ben hep. Sana, seni duyduğumu anlatmaya çalıştım ama çok zordu," dedi kiraz gibi dudaklarını büzerek.

"Ben anladım ama... Üzülme geçti artık," dedim kalbi incinmesin diye.

O an beklenmedik bir şey oldu. "Peki ama sen kimsin? Neden sürekli yanıma geliyordun?"

Ne... Ne demek şimdi bu?

"O ne demek?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Seni tanımıyorum ama sen beni tanıyorsun anlaşılan. Yakın arkadaşım mıydın?" dediğinde başımın üzerine kaynar sular döküldü.

"Ne demek seni tanımıyorum?" diye sordum korkuyla.

Yok artık!

"Üzgünüm ama seni gerçekten hatırlamıyorum, sana dair hiçbir anı yok kafamda. Beni nereden tanıyorsun?" diye sorduğunda kaskatı bir şekilde ayağı kalkıp Duru ya baktım.

Duru hemen Karaca'nm yanına gelip, "Kelebeğim, Mir o. Onu hatırlamıyor musun?" diye sordu cevabından benim gibi korkarak.

Karaca önce bana, sonra Duru ya döndü ve beni yıkan haberi kafasını olumsuz bir şekilde sallayıp verdi.

Beni hatırlamıyor derken?

"Bu ne demek, Duru?" diye sordum. Gözüm hâlâ Karaca'daydı.

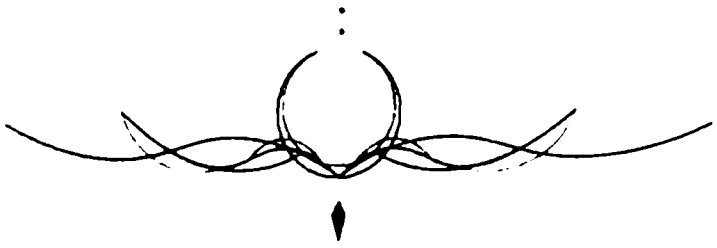
"Mir, sakin ol, üç hafta komada kaldı. Geçici bir hafıza kaybı yaşamış olabilir. Bütün testler yeniden yapılacak. Merak etme, hafızası geri gelecektir," dedi bana üzgün gözlerle bakarken.

Odadaki herkes şok olmuş bir şekilde bir bana, bir de Karaca'ya bakıyordu.

Karan bile.

Dudaklarımdan sadece, "Beni unuttun mu?" sorusu döküldü.

Böyle şansın yükünü omuzlayan kaderimi sikeyim!

KARACA

Karşımda birçok şaşkın bakış vardı ama benim içime işleyen sadece bir çift şaşkın ve hüzünlü göz oldu.

Onu neden hatırlamıyordum?

Onu hatırlamamam, onu çok kırmış gibiydi. Kendimi kötü hissediyordum. Onu hatırlamam gerçekten bu kadar önemli miydi? Hayatımın neresindeydi o?

"Üzgünüm," dedim, gözlerine bakarken. Gerçekten üzülmüştüm. Duru'nun söylediğine göre bir trafik kazası geçirmiştim ve bu, hafızamı kaybetmeme sebep olmuştu.

"Sorun değil," dedi ama gözleri, bunun büyük bir sorun olduğunu haykırıyordu.

"Bana kim olduğunu ve hayatımın neresinde olduğunu söyler misin?" diye sordum. Belki öğrenirsem hatırlayabilirdim. Soruyla birlikte gerildiğini gördüm ama hâlâ cevap vermemişti.

"Ben..." diye söze girecekti ki odada bulunan ve tanımadığım bir kız onun lafını keserek, "Siz sevgilisiniz, Karaca abla. Onu hatırlamıyorsun ama siz birbirinize âşıktınız," dedi gülerek.

Herkesin şaşkın bakışları ona çevrildi. Tabii benim de...

Ne yani? O benim sevgilim miydi?

Gerçekten de hayatımın bütün şansını bu adam üzerinde kullanmışım. Adam bayağı yakışıklıydı, insan baktıkça bakası geliyordu.

Şaşkın bakışların arasında sadece bir kişi kızgın ve öfkeli görünüyordu.

Karan.

"Sevgilim mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Evet, çok seviyorsunuz birbirinizi," dedi aynı gülümsemesiyle. Kız bayağı tatlı duruyordu bu arada. Bakışlarımı ondan çekip Mir'e baktım. O da bana bakınca göz göze geldik ve aynı anda yutkunduk.

"Ne zamandır sevgiliyiz?" diye sordum.

Sebebini bilmediğim bir şekilde dönüp Duru'ya baktı. Duru, kafasını aşağı yukarı sallayıp, "Sorun değil. Bazı şeyleri ona yavaş yavaş anlatırsak hafızası yerine gelecektir," dedi ve tebessüm etti.

Mir tekrar bana dönüp, "Daha yeni," diye cevap verdi.

"Ama bu mümkün değil ki... Ben en son Can ile birlikteydim," dediğimde kaşları o kadar hızlı çatıldı ki şaşırmamak elde değildi.

Karan gür bir kahkaha atınca Mir'in kızgın bakışları ona döndü.

Salak mısın, Karaca? İnsan sevgilisine, hele ki böyle bir sevgiliye, eski sevgilisini anlatır mı?

Ama hatırladığım şey buydu.

Beren, telaşla yanıma gelip, "Abla, Can abi mazi oldu ya! Ayrıca sen ona âşık falan değildin, sevmiyordun bile. Sadece Duru abla ile girdiğiniz iddia yüzünden sevgili oldunuz," dedi.

Evet, haklıydı. Tam olarak böyle olmuştu ve Can, çok yılışık biriydi.

"Karaca, en son ne hatırlıyorsun?" diye sordu Duru.

Düşündüm.

"En son Can'la onun evindeydik. Sonra ben sıkıldığım için yanından ayrılıp eve geldim. Hatta senin sevgilin Burak da gelmişti ve ben sizi yalnız bırakmak için uyumuştum," dediğimde kızgın bakışlar ikiye çıktı. Telaşlı bakışlar da arttı.

Mir ve onun arkasında duran diğer yakışıklı.

Duru, kafasını çevirip o adama baktı. Adam da ona bakıyordu zaten ama Duru ona bakınca hemen ifadesini dümdüz yaparak bana yöneldi.

Duru, sahte olduğu belli olan bir kahkaha attı. Hafif bir şekilde koluma vurup, "Ay, Allah iyiliğini versin, Karaca. Nereden geldi şimdi aklına Burak?" diye güldü ama gözleri uyarı niteliğindeydi.

"Hayırlı olsun, ablam dört sene önceye gitmiş," dedi Karan, bir kahkaha daha atarak.

Bu çocuk neden Mir'e bakıp gülüyordu? Mir'e baktığımda tırsmadım desem yalan olurdu çünkü şu an çok kötü bakıyordu.

"Can denen iti hatırlıyorsun da beni unuttun mu? Gerçekten mi, Karaca?" dedi, dişlerinin arasından.

Evet, gerçekten mi, Karaca?

"Son hatırladığım şey bu," diye mırıldandım.

Bir süre daha herkes konuştu, sohbet etti ama ne ben ne de Mir tek kelime ettik. O, dalmış bir şekilde yere bakıyordu. Ben de çaktırmadan onu izliyordum.

Tabii canım, ağzına gireceksin o kadar, çaktırmıyorsun.

Bu iç sesimin derdi ne acaba benimle?

1 Hafta Sonra

"Çıkmak istiyorum artık, Mir. Lütfen."

Yine yalvarmaya başladım.

Mir, sıkıntılı bir nefes verip, "Uyandığından beri aynı şeyi söylüyorsun. Ben de çıkmanı istiyorum ama tam iyileşmeden çıkamazsın," dedi. Yine ve yine...

Bir haftadır yalvarıyordum ama beni bir yerine takmıyordu.

"O zaman git ve ben iyileşince gel," dedim kaşlarımı çatarak.

O da çok geçmeden kaşlarını çattı. "Karaca, senin iyiliğin için bunlar. Bilmiyormuş gibi davranma," dedi.

"Benim iyiliğimi düşünüyorsan çıkar artık beni buradan," diye cırladım.

Derin bir nefes alıp yanıma geldi, yatağımın yanına oturdu. Koca ellerinin arasında küçücük kalan ellerimi hapsetti. Sabah kolumdaki sargıları çıkarmışlardı. Zaten üç hafta hareketsiz yatmıştım, bir hafta da kimse kıpırdamama izin vermemişti. O yüzden kırılan kolum hızlı kaynamıştı, bacağımdaki ezilmeler de iyileşmişti.

"Güzelim, bak, az kaldı. Biraz daha sabredebilirsin, öyle değil mi?" diye sordu.

Bana, sanki onun hatırı için sabredecekmişim gibi bakıyordu. Bir an düşündüm, onun için biraz daha sabredebilir miydim? Ve ona göre cevap verdim.

O, gözlerime evet demem için bakıyordu ama ben, "Hayır," dedim pat diye.

Sabır dileyerek gözlerini yumdu.

"Gerçekten de iyiyim ben. Bak, çok dinç hissediyorum kendimi," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Gözlerini açıp bana baktığında, ona yavru kedi bakışları atıyordum.

"Pekâlâ... ama eğer en ufak bir sorun olursa bir hafta değil, bir ay yatmanı sağlarım," diye uyardı.

Sevinçle yanağından öptüğümde, ne yaptığımı vücudu kaskatı kesilince anladım. Kafasını çevirip, yaptığımdan hoşnut değilmiş gibi bakınca hızla gözlerim doldu.

Bunu görünce, "Karaca, beni yanlış anlama güzelim, lütfen. Seni üzmek için değil... Sadece beni hatırlamadan, sonrasında pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum," dedi endişe içinde.

Evet, bir haftadır ne zaman yakınlaşsak benden uzak duruyordu. İçimde bir şeyler beni ona itiyordu ama sanki onun içinde de bir şeyler, onu benden uzak tutuyordu.

Hâlâ somurttuğumu görünce hafif bir tebessüm edip burnumun ucuna fiske vurdu. "Hem bana yakın olmandan şikâyet etmem

Ninova

mümkün değil. Bana yakın olmanı ne kadar bekledim, bilemezsin..." dedi. Sonra yüzünü yanağıma yaslayıp, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Beni hatırladığın zaman bu günlerin acısını fena çıkaracağım. O zaman belki sen kurtulmak istersin," diye fısıldadı.

Utanç, bütün vücuduma yayıldı. Yanaklarımın kızardığını biliyordum. Sözleri içimi titretmişti ama asla rahatsız olmamıştım. Aksine, bu kadar düşünceli olması tebessüm etmeme sebep oldu.

Yüzünü benden uzaklaştırdığında, tebessüm ettiğimi görünce rahat bir nefes aldı. Sonra gözleri, yanaklarıma takıldı. O da bana muhteşem bir gülümseme yolladı.

"Ben gidip çıkış işlemlerini halledip geliyorum. Sonra hazırlanıp çıkarız," dedi.

Kafamı sallayarak onu onayladım. Hastanede sadece Duru ve Mir vardı. Duru doktor olduğu için, Mir ise sevgilim olduğu için... Diğerlerini eve zorla göndermiştim. Çok yorulmuşlardı ama kalmak için ısrar ediyorlardı. Hele ki Karan... Mir'le yalnız kalmayalım diye geçen bir haftada her şeyi yaptı.

Ferman Baba zaten yurt dışına çıkmak zorunda kalmıştı işleri için. Gitmek istememişti ama kendimi parçalayarak onu zorla göndermiştim.

Mir, odadan çıkıp işlemler için gidince ayağa kalkıp lavaboya ilerledim. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp aynaya baktım. Saçlarım, tahmin ettiğimden daha soluk duruyordu. Yüzüm de öyle. Zayıflamıştım.

Duş almama olumlu bakmadıkları için banyo yapamıyordum ama şimdi Mir gelene kadar bir duş alabilirdim.

Üstümü çıkardım ve duş başlığının altına girdim. Vücudumda yer yer morluklar vardı ama alışık olduğum için pek takmamıştım. Bu izler vücuduma ilk defa uğramıyordu, en azından kendi açtığım izlerdi, başkalarının değil. Duşta hiç oyalanmamıştım ama içim rahat etmediği için her bir işlemi üç defa yapmıştım.

İçeriden kapının açılma sesi geldi. Mir'in, "Karaca!" diye seslenmesiyle üstüme Beren'in getirdiği bornozu giydim. Tam kapıdan çıkacaktım ki kapı birden açılınca kafama çarptı.

Mir, bir anlık duraksamadan sonra telaşla içeriye girip, "Kafana mı geldi, Karaca? İyi misin? Bir şey söyle," deyip vurduğu yeri hafifçe ovmaya başladı.

Eğer darbenin şiddetiyle yanlış görmüyorsam gözleri dolmuştu. Şaka mı yapıyordu? Bunun için gözleri dolmadı, değil mi?

"Özür dilerim, isteyerek olmadı. Hemen doktoru çağırıp geliyorum," deyip banyodan çıkmaya çalıştı ama beni banyoda görünce hemen geri dönüp, "Önce seni yatağa bırakayım," diyerek kolumu tuttu ve eğilerek kucağına almaya çalıştı. Ona birden sarılınca donup kaldı. Omuzları gerim gerim gerildi ama bu sefer umursamadım. Başım döndü ve birden birkaç anı gözümün önüne geldi. Dizlerim bükülür gibi oldu ama Mir'in tek kolu belime sarılıp beni kendine yapıştırınca düşmedim. Saçlarımdan akan suların bir kısmı Mir'in koluna ve omzuna dökülürken silik silik görüntüler geçti gözümün önünden.

Bir gece kulübündeydim.

Dövüş ringindeydim.

Hastanedeydim.

Ama bunların tek ortak noktası vardı: Bir çift gri göz.

Evet, Mir'di.

Mir, bir eli belimdeyken diğer elini yanağıma yaslayıp, "Karaca, iyi misin?" diye sorunca kolundan ve yanağımda duran elinden uzaklaşıp karşısında durdum.

Bornozla durduğumu ve az önce yaşananlardan sonra ipi gevşeyen bornoz yüzünden göğsümün hafifçe açıldığını fark etti ama dönüp bakmadı. Sadece yutkundu.

"İyiyim, sadece başım döndü," dedim.

"Tamam, gel seni yatağa yatırayım, sonra doktoru çağırayım," dedi. Gözlerindeki endişe hâlâ geçmemişti.

"Hayır, Mir, iyiyim. İzin ver, hazırlanıp çıkalım şu hastaneden," dedim oflayarak.

"Hayır, önce doktor gelip kontrol edecek," dedi kesin bir dille. Ne desem ikna edemeyeceğimi anlayıp sonunda onayladım onu.

Mir yüzünden bir saat daha hastanede oyalanıp çıktık. Çünkü doktor defalarca, "Sorun yok," dese de Mir üst üste test yaptırmış, "İyice bakın. Eğer başı bile dönerse sizi bu hastane ile birlikte yakarım," diye tehdit edince maalesef en hızlı şekilde testler yapılmıştı.

Sonunda ikna olduğundan değil ama benim, "Bir test daha yapılırsa asıl ben seni yakarım," tehdidim sayesinde çıkabilmiştik.

Mir, beni arabaya dikkatlice bindirip emniyet kemerimi bağladı, sonra sürücü koltuğuna yerleşip, "Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

Aç değildim ama onunla vakit geçirmek istediğim için kabul ettim. "Evet, sanırım biraz acıktım," dedim.

Gözlerini yoldan çekip bana baktı. "Tamam, o zaman bir şeyler yiyelim," dedi tekrar yola dönerken.

"Tamam," diye onayladım.

Yol sessizlik içinde geçerken radyoya uzanıp bir şarkı açtım. Arabaya Eylem Aktaş'ın "Fikrimin İnce Gülü" şarkısı yayıldı.

Mir gözlerini yine yoldan ayırıp bana baktı ama bu, normal bir bakış değildi. Derin duygularla doluydu, sanki hayallerine kavuşmuş gibiydi. Sonra tekrar yola döndü.

"Fikrimin ince gülü, kalbimin şen bülbülü
Fikrimin ince gülü, kalbimin şen bülbülü."

Mir tekrar bana bakarken bu sefer gözlerini gözlerime kenetleyip şarkıya sessizce eşlik etti.

"O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni
O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni."

Kalbim maratona çıkmış gibi hızlandı. Normalde utangaç biri değildim ama yanaklarıma kanın hücum ettiğini hissettim yine. Yüzümü görünce önüne dönüp tebessüm etti ve şarkıya eşlik etmeye devam etti.

"Gördüğüm günden beri olmuşum inan deli
Gördüğüm günden beri olmuşum inan deli
O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni."

Kafamı cama çevirip tebessüm ettim. Bu adam, beni ikinci kez kendine âşık etmeye kararlı gibiydi.

"Ateşli dudakların, gamzeli yanakların
Ateşli dudakların, gamzeli yanakların
O gün ki gördüm seni yaktın ah yaktın beni
O gün ki gördüm seni yaktın ah yaktın beni."

İkimiz de sessizliğe bürünüp yolu izledik. Mir ara sıra bana bakıp kontrol ediyordu. Sonunda sakin ve şık bir restorana gelince arabadan inip bana doğru gelerek kapımı açtı.

"Gel bakalım," diyerek ellerini uzattığında, ellerimi avucuna bırakarak ona yardımcı oldum. Beni arabadan indirdikten sonra elini belime yerleştirip girişe doğru yönlendirdi. Garsonlar ve restoran sahibi etrafımızda pervane olunca neye uğradığımı şaşırmıştım. En sonunda, güzel ve sakin bir masaya geçtiğimizde siparişlerimizi verip birbirimize döndük.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Tebessüm edip, "Daha iyiyim, merak etme," diye cevap verdim. Ağzının içinde bir şeyler söyledi ama anlayamadım.

"Mir, biz seninle nerede tanıştık?" diye sordum. Onunla ilgili her şeyi merak ediyordum.

"Bir gece kulübünde," diye cevap verdi.

"İlk hangimiz adım attı peki?" diye sordum bu sefer.

"Sen," dedi.

Afalladım. "Ben mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, sen," dedi gayet rahat bir şekilde. Bütün dikkati bendeydi.

"Mümkün değil," dedim inanmaz bir ifadeyle.

"O nedenmiş?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Çünkü daha önce hiç yapmadım bunu," diye cevap verdim.

"Ee, karşında ben vardım, güzelim. Beni kimlerle kıyaslıyorsun?" dedi dalga geçerek.

Kafamı sallayıp onu onayladım. Doğru söze ne denirdi ki zaten? İyi yapmışım valla.

"Haklısın, sevgilim," dediğimde bu sefer o afalladı.

Göz bebekleri büyürken, "Ne?" diye sordu.

Ben de dalga geçerek, "Ne?" diye sordum.

Masaya iyice yaklaşıp, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Heyecanlandı mı o? "Haklısın dedim," diye cevap verdim, gülmemeye çalışarak.

"Ondan sonra ne dedin?"

"Haa, o mu?" diye sordum. Ne yapayım, çok sevimli görünüyordu.

"Karaca, söyle artık şunu," dedi yerinde hareketlenirken.

"Sevgilim!"

Evet, bu kelimeyi duydu ama bunu söyleyen ben değildim. İkimiz de aynı anda başımızı çevirdiğimizde, Mir yutkundu. Sesin geldiği yere baktığımda, bize doğru gelen ve sadece Mir'e bakan bir kadın gördüm. Sarışın, mavi gözlü ve gayet güzel fiziği olan, hoş bir kadındı. Başımı çevirip Mir'e baktığımda o da durmuş bana bakıyordu ama kaskatı kesilmişti. Gözlerinde anlam veremediğim bir endişe vardı.

Kimin içindi bu endişe?

Yanımıza gelip tepemizde dikilen ve elini Mir'in omzuna koyan kadın için mi, yoksa sadece olup biteni anlamaya çalışan benim için mi?

"Sevgilim, kaç gündür sana ulaşamıyorum. İnsan nişanlısını bu kadar ihmal etmez," diyen kadınla birlikte buz kestim. Benimle beraber Mir'in de öyle olduğunu gördüm.

Nişanlısı derken?

Önce omzundaki ele, sonra da sahibine baktım. Kadın durmuş, Mir'e bakıyordu ama ben ona baktığımda dönüp bana da göz gezdirdi. Gözlerinde küçümseyen bir tavır vardı ama şu an umurumda olan bu değildi. O elini ve bakışlarını Mir'in üzerinden hemen çekmeliydi, yoksa ya elini kıracaktım ya da gözlerini oyacaktım. Hatta bana kalırsa ikisini yapmak daha cazipti.

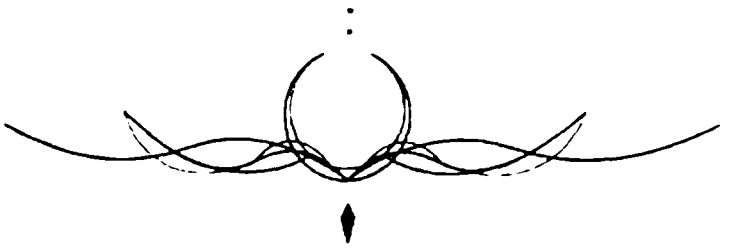
"Sevgilim, bu kadın da kim? Yoksa kız kardeşin İlayda mı?" diye sordu cırtlak sesiyle.

"Mir?" dedim ona dönüp bakarken. Kendimi zor tutuyordum, ellerim titremeye başlamıştı bile ve Mir bunu gayet iyi görüyordu.

"Karaca," deyip ellerime uzandı ama hemen ellerimi kendime çektim.

Beni aldatmış mıydı yani?

Şaka mıydı bu?

KARACA

Ben ne yaşadığımı anlamıyordum şu an. Karşımda sevgilim olduğunu söyledikleri ve hissettiklerimle bunu onayladığım adam vardı. Bir de onun nişanlısı olduğunu söyleyen ve kesinlikle bunu onaylamadığım bir kadın...

"Bir şey söyle," dedim dişlerimin arasından. Gözlerimden ateş fışkırıyordu sanki ve bundan kesinlikle etkilenecek kişi Mir'di. O da bunu biliyor olmalı ki, "Sakin ol, bildiğin gibi değil," dedi ama ayağa kalkıp onu susturdum.

O da benimle beraber ayağa kalktı, bana doğru gelecekti ki kadın birden boynuna kollarını dolayıp ona yapıştı. Bir de, "Seni özledim," dediğinde kendimi daha fazla tutamayıp ileriye atıldım. Saçlarını elime dolayıp sertçe kendime çekerek Mir'den ayırdığımda kulakları sağır edecek bir çığlık attı.

Mir, şok olmuş bir şekilde bir bana, bir de elimde tuttuğum saçlara bakıyordu.

"Bırak beni, ne yapıyorsun?" diye bağırdı ama ben doğrudan Mir'e bakıp, "Ne diyor bu kadın?" diye haykırdım.

Asla böyle şeyleri onaylayan bir kadın değildim. Saç baş kavga etmezdim. Benim işim, adaletli bir şekilde, benimle aynı güçte olan insanlarla dövüşme'· Ama bu kadın Mir'e sarıldığında içimden

çıkan bu tarafımı kontrol edememiştim. Resmen benim olana el sürüyordu.

"Karaca, sakin ol lütfen. Yeni çıktın hastaneden," diyen Mir, şokunu üstünden atıp bize doğru geldi.

Gelip kadının saçlarını zorla elimden aldı ve aramıza girdi. Bu sırada, "Adamları getirmeyen aklımı sikeyim," diyerek homurdanıyordu.

"İyiyim ben. Anlat, neler oluyor? Bu kadın neden sana nişanlım diyor?" diye tısladım yüzüne.

Bir ara gülecek gibi oldu, "Kim bu varoş?" diyen kadın yüzünden benimle birlikte kaşları çatıldı.

Bulunduğumuz alanda herkes bize bakıyordu ve sinirden göğsüm hızla inip kalkıyordu. Omzunun üstünden ters bir şekilde kadına baktığında, kadın sesli bir şekilde yutkundu.

"Sen kime varoş diyorsun, yürüyen kozmetik?" diye bağırıp kadının üstüne atlamaya çalıştım ama Mir beni belimden yakalayıp uzaklaştırdı.

"Herkes bize bakıyor, lütfen sakin ol," dedi ama kendini tutamayıp konuşmasının ardından hafifçe güldü.

Bir de eğleniyor muydu?

Kollarından çıkıp karşısında durdum ama beklemediği bir şey yapıp bacak arasına sert bir tekme attım.

Gülüşü dudaklarında donup kaldı, ardından, "Siktir," diye inleyip hafifçe büküldü.

Kadına dönüp, "Ne zamandır nişanlısınız?" diye sordum.

O, Mir'e vuruşumun şokundayken zorla cevap verip, "Bir aydır," dedi.

Başımın üzerinden aşağıya kaynar sular döküldü. "Ne?" diye fısıldadım şaşkınlıkla. Mir'e döndüğümde, vereceğim tepkiden korkarak bana bakıyordu. Bacak arasına ikinci bir tekmeyi atıp, "Ben kaza yapar yapmaz nişanlandın mı?" diye sordum dehşet içinde.

Yine inleyip bir adım geri gidince ben de bir adım geriye çekil-dim.

"Kes şunu, bildiğin gibi değil," dedi ama dinlemeden arkamı dönüp uzaklaşmaya çalıştım. Daha üç adım atmıştım ki kolumdan tutulunca dönüp Mir'e baktım. "Karaca, lütfen beni bir dinle," dedi.

"Çek ellerini üzerimden," deyip yüzüne sert bir tokat attım. Her-kes bize bakıyordu ama umurumda değildi. Bu adam beni aldatmış-tı. Hem de ben kaza yapar yapmaz. "Ne hakla bana dokunuyorsun? Yanında olman gereken kişi ben değilim, nişanlın," dedim, sağa doğru dönen yüzüne bakıp. Başını çevirip bana baktı, yanağı kızar-mıştı. Burnumun direği sızladı ama kendimi tuttum.

"Bak, herkes bize bakıyor. Sakin ol ve beni bir dinle," diyerek ikna etmeye çalıştı.

"Seni ne dinlemek istiyorum ne de görmek," dedim. Kolumu çekmeye çalıştım ama daha sıkı tutarak bırakmadı.

"Beni dinlemeden karar vermeyi kes," dedi sert bir ses tonuyla.

Derin bir nefes alıp, "Tamam, hadi anlat. Kim bu kadın ve neden sana nişanlım diyor?" diye sordum.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki aklına bir şey gelmiş gibi kaskatı kesilip, dudaklarını birbirine bastırarak çaresizmiş gibi yüzüme baktı.

Hafif ama acı bir tebessüm kondu dudaklarıma. Canım fazla ya-nıyordu ve bundan nefret ettim.

"Biliyor musun, Mir? Önemi yok artık. Seni neden unuttuğumu biliyorum çünkü sen hatırlanmaya değmeyecek birisin," dedim acı-masız bir şekilde.

Gözlerine hayal kırıklığı oturdu ama umurumda değildi. Eli ko-lumdan aşağıya düştüğünde yüzüne son kez bakıp ayrıldım oradan. Restorandan çıktığımda sol gözümden bir damla yaş aktı ama he-men silip bir taksi çevirdim.

Bu adamın böyle biri olduğunu daha önce anlamış mıydım acaba? Yoksa aptal mıydım?

Taksiye bindiğimde kafamı çevirip ayrıldığım mekâna baktım. Mir kapıda durmuş bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde kafasını *yapma* der gibi hafifçe yana eğdi ama yüzümü hemen çevirip taksiciye adresi verdim. Kafamı geriye yaslayarak gözlerimi yumdum. On dakika sonra telefonumu cebimden çıkarıp Beren'i aradım ama açmadı. Sonra Karan'ı aradım, o da açmayınca içime bir sıkıntı doldu. Son çare olarak Duru'yu aradım ama o da açmayınca sıkıntım daha da büyüdü.

Neden açmıyorlardı telefonu?

Eve varana kadar hepsini tekrar tekrar aradım ama kimse açmadı. Taksiden inip eve doğru yürüdüm. Kapıya geldiğimde zili çaldım, bekledim ama kimse açmayınca saksının altındaki anahtarı alıp eve girdim.

"Beren?" diye seslendim ama ses yoktu. Bu sefer, "Karan?" diye seslendim, yine cevap veren olmadı. "Duru, neredesiniz?" diye seslenerek merdivenlere yöneldim.

Hepsinin odasına tek tek baktım ama kimse yoktu. Neredeydi bunlar? Bugün çıkacağımı biliyorlardı.

Telefonumu çıkarıp Ferman Baba'yı aradım ama telefonu kapalıydı. Sonra burada olmadığını hatırlayıp, bir küfür savurup tekrar aşağı indim.

Hangi cehenneme kayboldu bunlar?

Belki dışarı çıkmışlardır ve kalabalık olduğu için duymamışlardır.

Bu saate mi, Karaca?

Evet, Mir ile öğlen yemeğine gitmiştik ama zehrolmuştu. Bizimkilerin derdine düşüp kendi derdimi unutmuştum resmen.

Zaten hep böyle olmaz mıydı? Adam akıllı depresyona bile girmeme fırsat olmuyordu.

Ninova

İnşallah bir daha yemek yiyemez adi herif.

Resmen nişanlıymış.

Beni aldattı ya, yazıklar olsun.

Karaca, sanki beş senelik sevgilin, bir de bayıl istersen.

İster beş senelik olsun ister beş günlük, sevgilimmiş işte. Ne fark eder ki?

Ayakta dikilmeyi bırakıp koltuğa oturdum. Ortalığı hemen ayağa kaldırmam anlamsızdı. Birazdan gelirlerdi zaten. Onlar gelene kadar televizyonu açarak uzandım.

Birkaç dakika sonra telefon çalınca bizimkiler olma ihtimaliyle hemen elime aldım ama "Mir" yazısını görünce, "Yüzsüz," diye homurdanıp meşgule attım.

Üst üste sürekli arayıp durdu ama sessize alıp telefonu benden uzağa koydum. Yarım saat sonra kapı çalınca ayağa kalktım. Gelmişlerdi sonunda.

Kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtım ama beklediğim kişi, kesinlikle gelen kişi değildi. Afallamış bir şekilde karşımda duran afet-ül taşa baktım.

Evet, gelen Mir'di ama bu hâli neydi şimdi? Omuzları şiddetle inip kalkıyordu, sanki koşmuş gibiydi. Beni görünce kaskatı kesilmiş bedeni bir anda gevşedi. Birden sert bir hareketle bir elini belime, diğer elini ise enseme koyup beni kendine çekerek sarıldı. Sanırım kemiklerim kırılmak üzereydi çünkü ufak bir çıt sesi geldi.

"Ne yapıyorsun?" dedim, gözlerim irice açılırken.

Ama o, sadece saçlarımı koklamak ve beni kendine daha sıkı çekmek dışında bir şey yapmadı.

"Bırak beni," diyerek kollarından çıkmak için çırpındım ama daha sıkı tuttu.

"Çok korktum," dedi sesine yansıyan endişeyle.

Neden korkmuştu ki?

"Neden korktun? Sırf beni aldattın diye kendime zarar verecek değilim, aptal herif," dedim dişlerimi sıkarak.

Adam muhteşem kokuyordu bu arada. Hâlâ kollarından çıkmak için çabalıyordum ama on dakikadır sıkı sıkı sarılıyordu bana.

"Kes şunu ve bırak beni," diye sesimi yükseltince kolları gevşedi.

Kollarından sıyrılıp ondan tamamen uzaklaştım, aramıza mesafe koydum. Kaşlarımı çatıp, "Ne işin var senin burada? Ne hakla beni arayıp kapıma kadar gelirsin?" dedim.

"Bazen söylediklerinle beni sinir ediyorsun ama sırf sesini duyuyorum diye susuyorum," diye homurdandı.

Hâlâ kaşlarım çatık bir şekilde ona baktığımda, derin bir nefes alıp bana doğru bir adım attı. Ama ben de geriye doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi korudum.

Aramızda oluşan mesafeye ters bir bakış atıp kaşlarını çattı, "Benden bu kadar uzak olman bile haksızlık," dedi sinirle.

Hiç geciktirmeden cevabı yapıştırdım. "Haksızlık olan sensin. Nişanlı olmana rağmen beni kandırman ve yüzsüzce beni arayıp kapıma gelmen," dedim.

Gözlerini kapatıp, "Ya sabır," dedi ama umursamadan ona ters ters bakmaya devam ettim.

"Ne var, niye geldin buraya?"

Neden geldiğini yeni hatırlamış gibi yüzüne endişe ve korku doldu. Sanki bir şey söyleyecekti ama söyleyemiyordu. Ağzını bir açıyor, bir kapatıyordu.

"Demek boşuna geldin. O hâlde defol evimden," deyip arkamı döndüm.

Daha bir adım bile atamadan kolumdan tutunca yerimde kalıp yüzüne doğru döndüm.

"Ahmet Kara," dedi ve ben kaskatı kesildim.

Nereden tanıyordu onu? Ben söylemiş olamazdım ama benden başka kimse de bilmiyordu.

"Sen bunu nereden..." diye soracakken, "Karaca, sakin ol ve beni dinle," dedi tek nefeste. "En son iki ay önce ortaya çıkmıştı. Sen hatırlamıyorsun ama o adam seni kaçırıp öldürmeye çalıştı. Son anda kurtuldun. Ondan sonra ortadan kayboldu. Ne yaptıysam yerini bulamıyorum bir türlü, sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi."

Nefesim kesildi. Donmuş bir şekilde ona bakıyordum. Bunların hepsi gerçekten yaşanmış mıydı? Ben nasıl unutmuştum bunları? Peki, ailem? Onlar da öğrenmiş miydi?

"Bana, sizinkilerin evde olduğunu söyle," dedi. Sanki bunu söylememi her şeyden çok istiyordu.

"Hayır, geldiğimde evde kimse yoktu. Aradım ama kimseye ulaşamadım," dedim telaşla.

Gözlerini yumup başını yere doğru eğdi. İçime bir ağırlık oturdu, sıkıntıyla derin bir nefes aldım.

Kafasını kaldırıp, "Sana onu hatırlattığım için özür dilerim ama durum ciddi. Karan, Beren, Duru, Alper, İlayda... hatta Alper'in erkek kardeşi Mert'in bile onun elinde olduğunu düşünüyorum çünkü hiçbirinden haber alamıyorum," dediğinde beynime ağır bir darbe almış gibi oldum.

Bir adım sendeledim. Hemen belimden tutup beni kendine yasladı. Benim ailem neredeydi? Onun elinde miydiler?

"Özür dilerim, güzelim. Özür dilerim. Seni korkuttum ama benim de kardeşlerim onun elinde olabilir ve şu an nasıl deli gibi korktuğumu bilemezsin," dedi.

Onun ailesi de benim yüzümden tehlikedeydi.

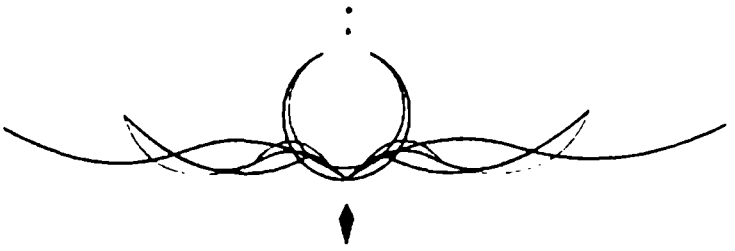
Gözlerimden yaşlar boşalırken, "Mir, onlara nasıl ulaşacağız? Eğer onlara bir şey olursa ben yaşayamam," dedim.

Mir sıkıntılı bir nefes alıp verdi, çenesini başımın üzerine yasladı.

"Her yere haber saldım, merak etme. Biz bulamasak bile o piç bize ulaşacak çünkü onun derdi kardeşlerimizle değil, onun derdi..." dedi ama cümlesini ben tamamladım.

"Benimle."

Evet, onun derdi bendim. Kimse değildi. Allah'ın belası... Keşke geberip cehenneme gitse. Bir evlat hiç babasına böyle beddua eder mi, bilmiyorum ama bugüne kadar onun ölmesi dışında hiçbir şey istemedim. Ama eğer benim aileme ya da Mir'in ailesine zarar verirse ölmek için bizzat bize yalvaracaktı.

KARACA

Kapıda öylece durmuş, anlamaya çalışıyorduk. Ailemiz kayıptı ama Mir yine beni düşünerek, "Şimdi izin ver, seni içeri götüreyim," dedi.

Kafamı sallayıp onu onayladığımda, bir elini bacaklarımın altına atıp diğer elini belime dolayarak ayaklarımı yerden kesti. Ben de hemen kollarımı boynuna dolayarak ona uyum sağladım. İçeri girip ayağıyla kapıyı arkamızdan kapatarak koltuklara doğru ilerledi. Beni yavaşça koltuğun üzerine bıraktığında, o da yanıma oturdu ama rahat değildi. Buram buram endişe kokuyordu.

Bakışlarım yüzünü bulduğunda, "Benim yüzümden senin kardeşlerin de kaçırılmış olabilir ama sen bana kızmak yerine benimle mi oturuyorsun?" diye sordum. O da bakışlarını ellerinden çekip bana öyle cevap verdi.

"Senin ne suçun var ki? Belki de en masum olanımız sensin. Hem ben eminim, kardeşlerimizi sağ salim bulacağız. Belki beni hatırlamıyorsun ama her yerde gözüm, kulağım vardır. Eğer öyle bir şey olursa onlara zarar gelmeden şeytanın inine girip çıkaracağım onları ve şeytanı kendi ateşiyle yakacağım," dedi yemin eder gibi.

Ona güvenmeyi seçerek başımı salladım, sonra başımı ellerimin arasına alıp koltuğa yaslanarak gözlerimi kapattım.

Kurtulamayacaktım, değil mi? O adi herif peşimi asla bırakmayacaktı.

Yan tarafta bir hareketlilik hissettim ama gözlerimi açmadım. Mir'in bir eli belime dolanırken, diğeri başımı çekip göğsüne yasladı.

"Karaca, gizli bir görev için nişanlanmıştım. Onu sevdiğim için değil. Biz o sırada seninle konuşmuyorduk, yani ayrıydık. Sana dürüst olacağım, bunu sadece sana anlatacağım. Biz seninle sevgili değildik," diye konuşmaya başlayınca, başımı göğsünden çekip ona baktım ama beni kendinden uzaklaştırmadı.

"Nasıl yani?" diye sordum, sakin bir şekilde.

Bir elini yanağıma koyup yavaşça okşadı. "Ben seni altı sene önce görmüştüm ve o gün sana âşık oldum. Tabii bunu altı sene sonra tekrar karşılaştığımızda anladım. Sen kaza yapmadan iki ay önce, seninle kötü bir tartışma yaşadıktan sonra hiç görüşmedik. Benim ne olduğumu sorma ama mecbur olmasaydım bu nişan olmazdı. Tabii beni sevdiğini bilseydim de olmazdı ama bilmiyordum. Bana bunu kaza yaptığın gün Karan söylemişti. 'Ablam seni sevdiği için içeride ölüyor,' demişti," dediğinde şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Bana, hatırladığım süreçte, ilk defa âşık olduğunu söylemişti. Anlattıklarıyla içimde ona dair olan şüphelerim azalıyordu çünkü bana nişanın sebebini ve biz ayrı olduğumuz bir zamanda olduğunu açıklıyordu.

"Sana ben söylemedim mi?" diye sordum.

"Hayır, kaza yaptığında Karan söyledi," diye cevap verdi.

Bu çok kötüydü. Ona, onu sevdiğimi bile söyleyememiştim. Peki ama gerçekten onu seviyor muydum? Ya da neden bunu ondan gizlemiştim?

"Anladım, yani biz sevgili bile değiliz," dedim, bu düşünce içimde tuhaf bir kırılmaya sebep olmuştu.

"Maalesef," diye mırıldandı.

Kafamı tekrar göğsüne yasladım. Üzgün duruyordu. Hem kardeşlerimiz için hem de aramızda olmayan ilişki için...

Aklıma küçükken yaşadıklarımın görüntüleri tek tek doluşurken ve kardeşlerimin ne hâlde olduğunu bilmediğim için burnumun direği sızladı. Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca, "Sen burada bekle, ben yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim," dedim.

Kafasıyla beni onaylayınca, kollarından çıkıp ayağa kalktım. Merdivenlerden çıkarken sırtımda bakışlarını hissediyordum ama ona bakmadan odama girdim. Yatağın üstüne oturduğumda, öğlen yaşadığım olaylar ve sonra öğrendiklerim gözlerimi zorlamaya başladı. Gözyaşlarımı serbest bıraktım. Bunlar çok fazlaydı. Bir yanda Mir ile yaşadığım olaylar, diğer yanda kardeşlerimin ortadan kaybolması ve haber alamıyor olmamın ağırlığı... Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. Neden bütün bunlar benim başıma geliyordu?

Gözlerim, yatağın yanında duran çerçeveye takıldı. Ailemle birlikte yılbaşında çektirdiğimiz bir fotoğraftı. Diğer çerçevede ise annem vardı. Mavi gözleri, siyah saçları, kar gibi beyaz teni, küçük burnu, biçimli kaşları, yumuşak yüz hatları ve pespembe dudaklarıyla çok güzeldi.

Güzel annem...

Beni korumak için ölen annem.

Karnı hafif belirginleşmiş, beni kurtarmak için kardeşimle birlikte ölen annem.

Annem beş aylık hamileydi ve ona acımadan öldürdüler. O yaptı. Bir zamanlar âşık olup ailesini geride bırakıp gittiği ve evlendiği adam, ona bu zulmü reva gördü. Annem, benden dört sene önce de bebeğini kaybetmişti ve eğer o adamın şiddetine dayanabilseydi şimdi yanımda bir abim olacaktı.

Ama nasıl dayansın ki? Sekiz aylık hamileyken ölümüne dövmüştü annemi.

Bunları bana korkmayayım diye anlatmazdı ama o adam, sırf canını yakmak için bir gece bağıra bağıra yüzüne söylediğinde duymuştum. Annem, kendi acısını umursamadan benim kulaklarımı kapatmak istemişti, korkmamam için. Annem çok acı çekmişti. Hayatın bütün zorluklarını boktan bir aşk yüzünden yaşamıştı. Beni ondan korumak için kemikleri kırılana kadar dayak yerdi. Daha küçüktüm ama görüyordum işte.

Bir gün, dayaklardan ben de nasibimi aldığımda, vücudumdaki kanları gözyaşlarıyla silerken, *"Keşke seni de doğurmasaydım. Yemin ederim kızım, ben istemedim ama o zorla yaptı. Özür dilerim, annecim. Benim yüzümden çocukluğunu yaşayamayacağın için özür dilerim. Seni doğurmak istemediğim için özür dilerim,"* demişti.

Evet, ben o adamın zoru ile dünyaya gelmiş biriydim. İnsanın babası, annesine zorla tecavüz edebilir mi? Benimki etmişti. Ve dünyaya gelmeme sebep olmuştu.

Evet, annem beni dünyaya getirmek istememişti. Buna kızabilir miyim? Hayır. Keşke getirmeseydi.

İnsan, annesi karnındaki bebeğiyle ölmek istediği için ondan nefret mi etmelidir?

Hayır, ben annemden nefret etmiyordum. Aksine, bunu denediği için onu çok seviyordum. Çünkü benim annem, beni korumak istediği için öldürmek istemiş bir kadındı. Ve kendi canını beni korumak için feda etmiş bir kadın.

Başıma şiddetli bir ağrı saplanınca elimi başıma koyup ovdum. Gözlerim ağlamaktan bulanık görüyordu. Bir süre sadece bekledim ve yavaş yavaş bütün anılar zihnimin içine doluşunca ayağa fırladım ama başım döndüğü için yere düştüm.

Sırtımı yatağa yaslayıp biraz bekledim.

Hatırlıyordum.

Her şeyi hatırlıyordum ben.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım, hemen dolabıma yöneldim. Siyah, dar, yüksek bel bir pantolon ve üstüne beyaz bir gömlek giyip odamdan çıktım.

Mir'e her şeyi anlatmam gerekiyordu. Ona söylediğim şeyleri ve ben kaza yaptığımda onun adını verdiklerini...

Her şeyi anlatacaktım. O yapmamıştı, biliyordum.

Merdivenleri hızlı hızlı inip aşağıya vardım. Mir ayakta durmuş, telefonla konuşuyordu.

"Bana nerede olduğunu söyle, geleceğim, duydun mu beni? Gelip alacağım sizi, abicim. Ağlama ve bana bir şey söyle. Hadi, İlayda. Hatırla güzelim, hadi," dediğinde adımlarım durdu.

İlayda.

"Mir," deyip ona doğru koştum. Arkasını döndüğünde beni gördü, hemen kolunu tuttum.

"Buldun mu? İlayda mı o? Bizimkiler orada mı?" diye sordum, üst üste.

Parmağını dudağına koyup sessiz olmamı işaret etti.

"İlayda, beni dinle. Abicim, biraz sabret, tamam mı? Şimdi konumunuzu bulacaklar, haber verdim. Bir şey olmayacak, söz veriyorum sana," dedi.

Kalbimdeki ağırlık dağıldı.

Bulmuştu.

Evet, yine Mir bulmuştu. Zaten o hep bulurdu.

Telefondan cızırtı sesleri gelince, "İlayda!" diye bağırdı.

Beklemediğim için irkildim ama umursamadım. İlayda, onun kardeşiydi. Kandı, canıydı. Korkuyordu, bir şey olacak diye. Tıpkı benim gibi.

Telefonu sinirle kapatıp ağzının içinde bir şeyler söyledi ama anlayamadım. "Mir," dedim ama beni duyuyor gibi değildi. Kolunu tuttum ama bilinçsizce kolumu sert bir şekilde itip ileriye doğru yürüdü.

"Mir!" diye bağırıp ona sesimi duyurmaya çalıştım bu sefer. Beni duymuyordu. Birden haykırıp etrafta ne var ne yoksa dağıtmaya ve parçalamaya başladı. Ona dokunmadım. Şu an yaşadığı acı benim yüzümdendi.

Bir süre sonra dağıtacak eşya kalmadığını fark edip duvarı yumruklamaya başlayınca ona doğru gidip kolunu tuttum. Gücüm yetmiyordu ona ama durmadım. Hemen önüne geçip ellerimi havaya kaldırdım. Son anda, yumruğu yüzüme inmeden beni fark edip durdu. Beni karşısında gördüğünde irkilip bir adım geriye gitti.

"Karaca," diye fısıldadı, korkuyla. Bana zarar verip vermediğini anlamaya çalışıyordu ama kollarımı boynuna dolayıp sımsıkı sarıldım. O da çok geçmeden karşılık verdi. Ayaklarım yerden kesildi. Belimden sımsıkı tutarak beni yüzünün hizasına getirecek kadar havaya kaldırıp öyle sarıldı.

Gözlerimden tekrar yaşlar aktığında kollarımı daha da sıktım boynunda. Ağzımdan bir hıçkırık koptuğunda bedeni kaskatı kesildi.

"Hayır," deyip benden ayrılmaya çalıştı ama izin vermedim, başımı boynuna gömdüm.

"Karaca, özür dilerim. Ben seni korkutmak istemedim," dedi aceleyle.

Biliyordum.

"Asıl ben özür dilerim, benim yüzümden oldu her şey," dedim.

"Şşh, yok öyle bir şey. Şimdi bana bak," dedi, beni kendinden uzaklaştırıp yüzüme baktı. Gözlerimin ıslak olduğunu gördüğünde canı yanıyormuş gibi baktı bana. "Sakin ol, tamam mı? Onları bulacağız. Adamlarım şimdiye kadar çoktan yerlerini bulmuştur," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Tamam," dedim hemen.

Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama kendisi de sakin değildi. Göğsü, şiddetle kalkıp iniyordu. Elini kaldırıp saçlarıma dokunmak

istedi ama eli soyulmuştu ve kanıyordu. O yüzden acımadan, sert bir şekilde pantolonuna sürüp kanı sildi. Sonra, sanki kendisi de sakinleşmek istiyormuş gibi yine bir elini belime yerleştirirken diğer elini enseme koyup beni kendine çekti. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. Ben de ona sarılınca bir süre öyle kaldık. Sakinleştiğinde benden uzaklaşıp, "Beni burada bekle. Söz veriyorum, hepsini alıp geleceğim," dedi.

Hemen kafamı sağa sola sallayıp reddettim. "Asla! Ben de geleceğim, burada durmayacağımı biliyorsun," dedim.

Eliyle saçlarımı okşarken, "Karaca, tehlikeli olabilir. Ne olacağını bilmiyoruz. En azından sana bir şey olmayacağını bilirsem içim rahat olacak," dedi.

Bu hareketi beni sakinleştiriyordu ama geri adım atmadım. "Hayır," dedim kesin bir dille.

"Eğer sana bir şey olursa..." diye devam edecekken sözünü kestim. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum."

İstemese de beni onayladı. El ele evden çıktık. Kapının önünde bir ordu gibi bekliyordu adamları. Mir, başıyla bir işaret yapınca hepsi bilmem kaç tane arabaya binip beklemeye başladı.

El ele Mir'in arabasına geçip yola koyulduk. Aldığımız bilgilere göre şehir dışında, büyük ve terkedilmiş bir çöp fabrikasında tutuluyorlardı. Tam tamına dört saatlik bir yol vardı. Tabii Mir, bu mesafeyi kendi hızıyla iki buçuk saatte tamamlamıştı. Yol boyunca dikkatli olmam gerektiğini söyleyip beni resmen silaha boğmuştu. Botlarımın içine çakılar, iki tane silah, yedek şarjörler ve bir ip koymuştu. Ayrıca saçlarıma zarar gelmemesi için bir yerde durup toka almış, uzun saçlarımı kendisi örmüştü. Sonunda fabrika göründüğünde, uzak bir mesafede durduk. Mir, adamlarıyla konuşup dikkatli olmalarını ve kimseye acımadan işlerini bitirmelerini söyledi.

Adamlar, bizden önce fabrikaya girecekti. Birkaç adam hariç, herkes fabrikanın etrafını sardı ve dışarıda olan, bizden sayıca az olan adamlarla çatış[illegible] başladılar.

Uzaktan kimlerin öldüğünü görmek can sıkıcıydı. Çünkü onlar gibi bizim adamlarımız da ölüyordu. Çatışma uzun bir sürenin ardından bittiğinde, kalan adamlar fabrikaya girdiler.

Mir, arabadan inip benim tarafıma doğru yürüdü. Ben de arabadan indiğimde, karşımda durup ellerini yüzüme yerleştirdi. "Karaca, lütfen dikkatli ol ve ne görürsen gör, sakın kontrolünü kaybetme," dedi.

"Merak etme ve sen de dikkatli ol, lütfen," dedim.

Alnıma bir öpücük kondurup bana sarıldığında, rahatsız olmadığım için sıkıca karşılık verdim. Fakat birden büyük bir patlama sesi duyuldu. Ayaklarımızın altındaki yer, sarsıntıyla birlikte titredi. Mir, tüm heybetiyle üstüme kapanarak beni yere düşürdü. Yüzü, yüzüme çok yakındı ama bedeni kaskatıydı. Aynı benim gibi.

"Karaca, iyi misin?" diye sordu. Bakışları, yüzümde bir tepki arıyordu.

"İyiyim, sen? Sen de iyi misin?" diye sordum aynı telaşla.

"İyiyim," dediğinde derin bir nefes aldım.

Kafasını çevirip arkasındaki patlamanın sebebine bakmak istediğinde vücudu buz kesti. O kadar soğuktu ki ben de üşüdüm. Birden üstümden kalkıp, "Allah kahretsin!" diye gürledi.

Hemen ayağa kalkıp baktığı yere yöneldim. Fabrika, ateşler içinde yanıyordu.

Cayır cayır.

Tıpkı gördüklerim gibi benim de içim yanıyordu.

Hayır.

Hayır.

Ailem oradaydı.

Ailemi yakamazdı.

"Beren!" diye bağırıp fabrikaya doğru koşmaya başladım. "Karan!" diye seslendim koşarken. Aynı saniyeler içinde, gözlerimden yaşlar döküldü.

Hayır, bu olamazdı.

Onları yakamazdı.

Mir, arkamdan, "Karaca, bekle!" diye bağırıp bana yetişmeye çalışıyordu ama ben hâlâ "Duru!" diye bağırıyordum.

Sonunda Mir, bana yetişip belimden tuttu ve sırtımı göğsüne yasladı. "Sakin ol, güzelim. Onlar orada mı bilmiyoruz daha," dedi.

O da korkuyordu. Biliyordum.

"Mir, oradalardı. Konum orayı gösteriyordu," dedim ağlayarak.

Saçlarımı öptü, "Kesin değil, sakin ol," dedi.

Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama ben sakinleşemiyordum. Hayır Allah'ım, ne olur. Onlar içeride olmasın. Lütfen.

Mir, arkasını döndü. Kalan adamlara bakıp, "Kontrol edin! Hemen!" diye bağırdı.

Adamlar, koşarak fabrikaya gittiler ama içeri girmeleri mümkün değildi. Patlamıştı.

Ve hâlâ yanıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Mir de arkamdan gelerek benimle birlikte yere çöktü. Ben hâlâ ağlıyordum. O ise sakin olmamı söylüyordu ama yapamıyordum. Nasıl bu kadar soğukkanlı kalabiliyordu bilmiyordum ama ben başaramıyordum. Kendime güçlü derdim, oysa şimdi dizlerimin üzerine yığılmış, titriyordum.

Sessizliği, çalan telefonum bozdu. Elime alıp ekrana baktığımda, "Güzellik" yazısını görünce hıçkırıklarım daha da şiddetlendi. Beren arıyordu.

Telefonu açarken içimde büyüyen korkuyu bastırmaya çalışarak, "Alo?" dedim.

Ama beklediğim ses yerine, midemi bulandıran bir ses yankılandı kulaklarımda. "Alo, kızım?"

Mir, arkamdan doğruldu. Ben de telefonu hoparlöre aldım. "Seni öldürürüm, duydun mu beni?" diye haykırdım.

"Aa, ne kadar ayıp. Senin için hazırladığım gösteriyi beğenmedin mi yoksa?" dedi ve ardından kahkaha attı.

Arkadan sesler geliyordu ama tam anlaşılmıyordu.

"Neredeler? Kardeşlerim nerede?" diye bağırdım. Bana sadece yanan fabrikanın içinde olmadıklarını söylemesi gerekiyordu.

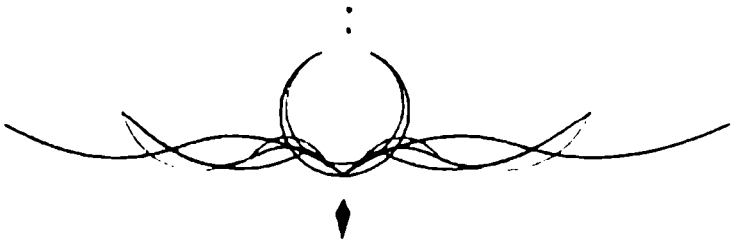
"E kızım, fabrikadalar işte."

Dönüp Mir'e baktım. Gözlerimden durmadan yaşlar akıyordu. Mir'in de sol gözünden bir damla yaş süzüldü. O an, nefret ettim. O gözyaşına sebep olan her şeyden nefret ettim. Geriye doğru düşüp kalçasının üzerine oturdu. Yenilmiş gibi. Ben de hemen önüne diz çökerek ona baktım. O da aynı şekilde bana bakıyordu. Dudaklarımdan yalnızca bir kelime döküldü: "Hayır."

Bu gerçek olamazdı.

Ailemizi kaybetmiş olamazdık.

Eğer öyleyse, geriye hiçbir şey kalmazdı. Belki ben hayatına hiç girmeseydim bunlar başına gelmezdi.

KARACA

İnsan, yalnız olduğunda hiçbir şeye bağlanmak, kendini kısıtlamak ya da birini düşünmek istemez. Ama bazılarımız için bu, kaçınılmaz bir gerçektir. Bir gün, birileri hayatınıza girer ve merkezine oturur. Onları düşünmekten kendinizi düşünemez hâle gelirsiniz. Hayatınızı onlara adar, onlara göre yaşarsınız.

Sonra... Bazı acı gerçekler, onları birden elinizden alır. İyilikleri için kendi acınızı onlara anlatmaz, her şeyi kendi içinizde çözmeye çalışırsınız. Ama bilmediğiniz bir şey vardır: Hiçbir gerçek sonsuza kadar saklı kalmaz. Er ya da geç önünüze dikilir. Ayağınıza dolanır.

Ve hayatınızı altüst eder.

Bunu ben de bilemezdim. Hayatımın acılarını saklarken bir gün her şeyin üzerime yıkılacağını... Beni böylesine çaresiz bırakacağını bilemezdim.

Şu an, arkamda alevler içinde yanan fabrikanın önünde, dizlerimi kendime çekmiş hâlde oturuyordum. Karşımda sevdiğim adam vardı. Ama ona mutlulukla değil, acıyla bakıyordum. O da bana aynı şekilde bakıyordu. Gözlerimizin içinde aynı kayıp, aynı korku vardı.

Elimde tuttuğum telefondan gelen kahkaha sesi, dişlerimi sıkmama ve gözlerimi kapatmama neden oldu. Son birkaç ay içinde büyük hamleler yaparak ortadan kaybolmuştu. Ama her dönüşü, bir

öncekinden daha acımasız olmuştu. İki aydır ortalıkta yoktu. Şimdi ise ailemi kaçırmış, onları yanan bir fabrikanın içine koyduğunu söylüyordu.

Ama bunu yaparken iki canı daha hiçe saymıştı. Umurunda bile değildi. Utanıyordum. Hem de çok. Eğer ben onun hayatına girmemiş olsaydım bunları yaşamak zorunda kalmazdı. Ve şimdi, her şeyin sorumlusu benmişim gibi ağır bir yük çökmüştü omuzlarıma.

"Kızım, orada mısın?" dedi dalga geçer gibi. Gözlerimi kapatıp telefona sıkıca sarıldım.

"Bana bunu yapmadığını söyle."

"Neyi? Senin ve sevgilinin ailesini öldürmediğimi mi?" dedi eğlenen bir sesle.

Boğazım düğümlendi. "Senden daha ne kadar nefret edip utanabilirim, söyle bana?" Sözlerim buz gibi çıkmıştı ağzımdan.

"Ama gerçekten ayıp oluyor, Karaca. Ben kardeşlerinizi değil, sadece seni istiyorum."

Başımı kaldırıp Mir'e baktım. Gözlerinden geçen o tehlikeli pırıltıyı fark ettiğimde bana doğru uzandı. Elimi tutup kendine çekti. Korkuyordu. Ben de gideceğim diye korkuyordu.

"Onlar ölmedi, değil mi?" diye sordum umutla.

"Hayır, kızım. Onlar, seni bana getirecek değersiz şeyler. Elimdeki bu fırsatı kaçırır mıyım?"

Bir kahkaha daha attığında, bu kez ben de güldüm. Ama onun istediği gibi ölecek olmama değil, sevdiklerimin hâlâ yaşıyor olmasına güldüm.

Mir, beni kendine çekip sarıldı. Hayır, beni ona göndermeyecekti. Ama onun da içine bir umut dolmuştu.

"Neredeler? Bana yerlerini söyle, geleceğim," diyerek ayağa kalktım.

Mir de benimle birlikte doğrulup elimi tuttu.

"Elbette geleceksin, kızım. Ama tek başına."

Mir'le göz göze geldik. Hemen başını sağa sola sallayarak red. detti. Gideceğimi biliyordu ama şu an sanki elinden pat diye kaybo. lacakmışım gibi sıkı sıkıya tutuyordu beni.

"Yerini söyle. Onu sana tek göndermeyeceğimi biliyorsun," dedi Mir.

Telefona konuşuyordu ama sözlerini bana duyurmak ister gibi gözlerimin içine bakıyordu.

"Hımm... Tahmin ettiğimden de çok seviyorsun onu anlaşılan."

Yüzsüz bir şekilde gülerken, Mir'in sesi net ve keskin çıktı.

"Hem de çok."

Bir saniye bile düşünmeden söylemişti. Kalbim hızlandı. Göğ. süme ağır bir darbe inmiş gibi hissettim. İçim titredi.

"Pekâlâ... O hâlde bir taşla iki kuş vururum ben de."

"Adresi veriyorum, hemen gelin. Yoksa..."

Tam o sırada arkadan büyük bir çığlık duyuldu. Duru'nun çığ. lığıydı. Hemen ardından, "Bırak lan onu!" diye gürleyen Alper'in sesi geldi ve ağlama sesleri yükseldi.

"Tamam, Allah'ın belası! Yerini söyle, hemen geleceğiz!" diye bağırdım. Kalbim korkuyla sıkıştı.

"Şimdi atıyorum adresi, zaten yakınsınız," dedi ve telefonu ka. pattı.

Hemen arabaya doğru ilerledim ama sendeleyince, Mir kolum. dan tutarak beni kendine çekti. Sarılır sarılmaz hıçkıra hıçkıra ağla. maya başladım.

"Mir, ne olur! Onlara bir şey olmasın... Ben yaşayamam!"

"Olmayacak, güzelim. Söz veriyorum, onları bulup evimize dö. neceğiz."

Yanımızda kimse yoktu. Başımı kaldırıp etrafa baktım. "Adam. ların... Birkaç tanesi dışında hepsi öldü. Ne yapacağız?"

Ne olacağını bilmiyorduk. O piç herif kim bilir ne planlar yap. mıştı.

"Merak etme. Birçok adam, biz yola çıktığımızda çoktan hareket geçti. Hem birinden daha yardım istedim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Kimden?"

Mir, yüzünde en ufak bir tereddüt olmadan, rahatça cevap verdi. "Binlerce düşmanımdan biri."

Şimdi kaşlarımı çatma sırası bendeydi. "Ne yani, ailemizi düşmanına mı emanet ediyorsun?" diye sordum hayretle.

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Öyle değil, Karaca. Düşmanım ama adaletli dövüşen ve aile söz konusu olduğunda gözleri hiçbir şey görmeyen bir düşman," dediğinde yüzünde hafif bir tebessüm oluştu.

Anlaşılan bu düşmana güveniyordu. "Emin misin yardım edeceğine?" diye sordum, tereddütle.

"Ona, "Ailemin başı belada," dediğimde sadece, 'Bana adresi at yeter, Zemheri,' dedi. Ve ben düşmanlarımın arasında bir tek onun gücüne inanırım."

"Pekâlâ, öyle olsun. Umarım bizi yanıltmaz bu dost görünümlü düşmanın," dedim.

Ondan eski bir dostu gibi bahsetmesi beni şüphelendiriyordu. Benim "dost" dememle birlikte kaşlarını hafifçe çattı ama telefonuma gelen bildirim dikkatimizi dağıttı.

Ekranı açıp baktığımda, Mir de yan gözle takip etti. Konum gelmişti. "Gidelim," dediğimde, elimden tutup arabaya yönlendirdi. Arabaya binip mesafeyi öğrendik. Yarım saatlik bir yolculuk bizi bekliyordu. Bu durum hem tedirgin edici hem de umut vericiydi.

Ya bu da bir tuzaksa? Ya Mir'in adamlarının gelmesi uzun sürerse?

"Beni dinle," dediğinde başımı camdan çekip ona baktım. "Ne olursa olsun sabret ve kendini de düşünerek hareket et, Karaca. Evet, belki tek amacın kardeşlerini kurtarmak ama beni sensiz bırakacak hiçbir şey yapma, duydun mu?"

Sesi titrek çıkmıştı. Elimi elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. "Merak etme, dikkatli olacağım. Ve seni de düşüneceğim," dedim tebessüm ederek.

Elimi tutup avucumun içine hafif bir öpücük kondurduğunda içimdeki korku tamamen yok oldu.

O varsa, güven de vardı.

Bir süre sonra araba durduğunda, Mir'le birbirimize baktık. Gözlerimizin içinde sessiz bir anlaşma vardı. Evet, birbirimize dikkat edecektik. Ailemizi alıp eve dönecektik.

Mir, telefonunu cebinden çıkarıp birini aradı ve sesi hoparlöre verdi.

"Zemheri?"

Karşıdan gelen ses kalın ve sertti.

"Yıldırım?"

"Durum nedir?" diye sordu Yıldırım.

"Bize verdiği konum yanlıştı. Onun yarım saat daha ilerisinde bir konumdayız. Sana o konumu atacağım ama acele et, Yıldırım. Çünkü hiç adamım yok ve içeridekiler ailem."

Arkadan silah sesleri duyulunca Mir aniden irkilerek, "Yıldırım!" diye seslendi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, karşıdan kahkahalı bir yanıt geldi. "O sesindeki endişe miydi lan?"

Mir, gözlerini devirmek ister gibi yapıp başaramayınca, istemsizce kısık bir şekilde güldüm.

Adam deli olabilir miydi?

"Ne endişe edeceğim lan, bana ne senden? Seni bekliyorum diye seslendim."

Mir, sesindeki bozukluğu gizlemeye çalışıyordu ama ben bile inanmamıştım.

"Hah, tabii tabii," diye dalga geçti Yıldırım.

"Neydi o sesler? Neredesin sen?" diye sordu Mir, silahını kontrol ederken.

"Sizin adam zeki olmalı. Yirmi dakikada bir silahlı adamlar yolumu kesiyor ama ben hariç herkese ateş ediyorlar."

Bu kez ben yutkundum. Lanet herif, Mir'in Yıldırım'ı çağırdığını nereden öğrenmişti?

Mir, dönüp bana baktı. O da aynı şeyi düşünüyordu. "Ne kadar sürede burada olursun?" diye sordu Mir, cevabı almaktan korkarak.

"Korkma lan, seni o piçe bırakmam, merak etme," dedi Yıldırım gülerek.

Adamda garip bir rahatlık vardı. İç sesimle aynıydı.

Yine söylüyorum ve hep söyleyeceğim, kurban ol sen bana.

Mir'in dudakları yukarı kıvrılacak gibi oldu ama hemen kendini toparladı. "Boş yapma da acele et," dedi kısaca.

"Tamamdır, Zemheri. Beni bekle ve altına etmeden korkusuzca dur," deyip Mir'in küfretmesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Mir'in sinirden kıpkırmızı olduğunu görünce kahkaham patladı. O ise bana dönmüş, şok olmuş bir şekilde bakıyordu.

Gözlerinde hayranlık vardı. Dudaklarımı birbirine bastırınca kaşlarını çattı. Sanki çok sevdiği bir şeyi elimden almışım gibi... Ve sanki güldüğümde beni sonsuza kadar izlemek istermiş gibi...

"İnelim," deyip kapıyı açacakken Mir beni tuttu. Yüzümü ona çevirdiğimde alnıma derin bir öpücük kondurdu. Kalbim tekledi.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Şu an, adamlar gelene kadar arabada kalmamız gerektiğini söylemesi gerekiyordu ama içeride onun da ailesi olduğu için sessizdi. Gözlerimdeki korkuyu görmüş olacak ki elini yanağıma koyup, "Korkma. Ben varken seni benden alıp zarar veremezler. Biz önden gidiyoruz çünkü bizi tek istiyor. Kalabalık gidersek içeridekilere zarar verebilir. Ben her şeyi hallettim. Sadece Yıldırım buraya gelene kadar onu oyalamamız gerekiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım. İçimdeki huzursuzluk, yerini kontrol edilebilir bir korkuya bıraktı. Bu gece, her şeyi değiştirecekti. Ve biz, ne pahasına olursa olsun kazanmalıydık.

Bir plan yaptığını bilmem gerekirdi. Bunu düşünerek tebessüm ettim ve yanağıma koyduğu elini tutup ona sarıldım. O da başını boynuma yerleştirip, oradan güç dileniyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sonra, şahdamarımın üstüne hafif ama derin bir öpücük kondurdu. Kalbime ağır bir darbe yemiş gibi hissettim. Onu seviyordum. Tıpkı onun beni sevdiği gibi. Ama bunu şimdi değil, doğru zamanda ve güzel bir anda söyleyecektim.

Arabadan indiğimizde, Mir sessizce yanıma gelip elimi tuttu. Karşımızda, patlayan fabrikaya benzeyen ama daha küçük bir depo vardı. Yürümeye başladık. Depoyu çevreleyen bir sürü adam vardı.

Merak ediyordum... Bu köpek arkasına kimi almıştı ki acaba? Bu kadar güç, onun için fazlaydı.

Adamlar, silahlarını bize doğrultarak yaklaştı. Mir'in elini daha sıkı tuttum. O ise beni kendine doğru çekip yürümeye devam etti. Kendinden emin adımları ve sağlam duruşuyla korkusuz görünüyordu. Yüzü ifadesizdi ama gözlerinde endişe kırıntıları vardı.

Kendi için değil...

Ailesi için.

Tıpkı benim de olduğu gibi.

Adamların bir kısmı etrafımızı sardı. Diğerleri ise Mir'in geriye kalan son adamlarını tuttu. Onlar arkamızda kalıyordu ve olup biteni görebiliyorduk. Birden, üst üste silah sesleri duyuldu. İrkilerek arkamı dönmeye çalıştım ama Mir hızla arkama geçerek beni engelledi.

Onun adamlarını öldürdüler, değil mi? Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

İçlerinden biri emredercesine, "Üstünüzdeki silahları yere atın!" dedi.

Mir, hiç tereddüt etmeden silahını yere attı. Ben de onu takip ettim. Fazla olan silahlarımızı zaten arabada bırakmıştık. Üstümüzü arayacaklarını biliyorduk. Adamlar bize doğru yaklaşırken Mir, hızla beni arkasına aldı. Önümdeki adam üzerime doğru uzandığında, Mir aniden harekete geçti. Adamın göğsüne sert bir tekme attı. Adam geriye savrulup yere kapaklandı. Bana kimseyi yaklaştırmazdı. Ve şimdi de bunu yapıyordu.

Mir'in zorluk çıkaracağını bildikleri için, içlerinden biri sert bir sesle emir verdi:

"Sibel Hanım'ı çağırın. Gelip kadının üstünü arasın."

Adamın sözleri bittiği anda, birisi içeriye girip kısa süre sonra yanında bir kadınla geri döndü.

Ve o kadını gördüğüm anda, kanım dondu.

Yeşim abla.

Gözlerim bir anlığına bulanıklaştı, aklım karmakarışık oldu.

"Yeşim abla..." Sesim titreyerek çıkmıştı. Şok içinde ona bakarken Mir'in üstü aranıyordu. İşlemi bitiren adamlar onu tekrar yanıma getirdiğinde, elimi aynı sıkılıkla tuttu.

Yeşim, sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Ne haber, Karaca?"

Sesinde tuhaf, tanıdık ama bir o kadar yabancı gelen bir soğukluk vardı

"Senin ne işin var burada?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Bildiğim kadarıyla kız kardeşi trafik kazası geçirdiği için İzmir'e gitmişti en son. O yüzden burada olması imkânsızdı. Gözleri, yıllardır tanıdığım o kadın gibi bakmıyordu artık. Ve bir sonraki cümlesi, içimdeki son güveni de paramparça etti.

"Yolun sonu, Karaca," derken gözleri parladı. "Benim adım Yeşim değil." Kelimeleri ağır ağır, tadını çıkararak söylüyordu. "Sibel. Sibel Kara."

Vücudum dondu. Her şey birkaç saniye içinde üstüme çöktü.

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye bağırarak ona doğru bir adım attım ama Mir beni anında tutup geriye çekti. Tam o sırada, adamların silahları bana doğrultuldu.

Sibel, kahkaha attı. "Evet, tatlım. Ben senin üvey annenim."

Bu kadın, yıllarca bizimle birlikteydi. Kardeşlerimin yanındaydı. Ve şimdi... Gözümün önünde, ait olduğu yerde duruyordu.

"Sıkı tutun bu sürtüğü, sağı solu belli olmaz." Sözleri tiksintiyle doluydu. Adamlar daha da yaklaştı. Sinirle gerildim ama içimdeki öfke Mir'i de ateşlemiş olmalı ki bir adım öne atıldı.

"Senin dilini koparırım." Sesi ölümcül bir tehdit gibi yankılandı. Ama Sibel, hemen adamlarının arkasına çekildi. Yüzündeki kısa süreli korkuyu görebildim. Bu, Mir'in nasıl bir tehlike olduğunu bildiğini gösteriyordu. Bizi iyice kıstırdıktan sonra, bana doğru ilerledi. Üstümü aramaya başladığında tepki vermedim. Sadece, tam uzaklaşacakken kulağına doğru eğilip, "Yemin ederim, onunla beraber seni de yakacağım," diye fısıldadım.

Beni umursamadan doğruldu. "Temiz. Alın içeriye."

Adamlar, silahlarını üzerimize doğrultarak bizi kapıdan içeri soktu. Ama Mir, elimi asla bırakmadı.

İçeri girdiğimizde ikimiz de birkaç adım daha atmak istedik ama silahlı adamlar önümüzü kesti. Gözlerim hızla odadakileri taradı. İlayda, Beren ve Duru sağ tarafta, sandalyelere bağlı hâlde oturuyorlardı. Alper, Karan ve Mert ise sol taraftaydı.

Kardeşlerim... Ailem...

Beren ve İlayda'nın görünürde bir yarası yoktu ama Duru'nun kaşı ve dudağı patlamıştı. Sağ yanağında morluk vardı. Muhtemelen çırpınmıştı. Erkeklerin durumları daha da kötüydü. Vücutlarındaki kesikler, morluklar ve kan lekeleri... Özellikle Karan'ın gömleği paramparçaydı ve kan içindeydi.

"Karan."

Onun hâlini gördüğümde, sesim neredeyse çıkamayacak kadar kısık ve kırılgan çıkmıştı. Tüm gözler bize döndü. İçlerinde aynı şey vardı: öfke ve sorgulama.

Beren ve İlayda anında ağlamaya başladı. Karan ve Duru ise bağlı oldukları sandalyelerde çırpınmaya başladılar.

"Abla, neden geldin?" diye bağırdı Karan. Duru da hışımla adımı söyledi. İkisinin sesi, acının ve çaresizliğin yankısıydı. "İyi misiniz?" diye sordum, gözlerim hepsini tek tek tararken. Duru dişlerini sıkarak baktı bana. "Bu kadar aptal olduğuna inanamamak dışında bir sorunum yok."

Kendini değil, beni düşünüyordu.

Sibel, gülerek, "Onları da bağlayın. Ahmet birazdan gelir," dedi.

Adamlar bize doğru ilerledi. Mir, elimi sıkıca tuttu ama bir tanesi silahını başıma dayayınca yutkunmak zorunda kaldı. Gözlerine korku hücum etti ve bana bakarak, istemeden elimi bıraktı. Onu, Alper'in yanına götürüp bağladılar. Beni ise Beren ve İlayda'nın ortasına yerleştirdiler.

Mir, önce İlayda'ya, ardından Alper ve Mert'e iyi olup olmadıklarını sordu.

Ben de bizimkilere sordum. Hepsi iyiydi. Ama... Buraya geldiğimiz için hepsi öfkeliydi. Umarım Yıldırım çabuk gelirdi. Gözüm odada dolaşırken, tam karşımızda devasa bir ekran olduğunu fark ettim.

Yine mi?

Adamın bir şey izletmek konusunda takıntısı vardı.

Ama ne izletecekti?

Sibel, kahkahayla, "Ee, Karaca? Nasıl gidiyor görüşmeyeli?" diye sordu. Önüme geçti, gözleri gözlerime dikildi.

Ona bakmadım bile. Gözlerimi Mir'e çevirdim. Bana sessizce her şeyin düzeleceğini anlatıyordu. Ona güveniyordum.

"Ne o, konuşmuyor muyuz?" diye sordu Sibel alayla.

Tam o sırada, yanımdaki Beren öne atıldı. "Onu rahat bırak!" diye bağırdı. Başımı ona çevirdim, yüzü kıpkırmızıydı. Öfkeden titriyordu.

"Beren, bana bak." Adını söylediğimde, gözleri hızla gözlerime kilitlendi. Bu narin kızı bile böyle öfkeli görmek içimde en büyük vicdan azaplarından birini yarattı. "Sakin ol, ablacım. Sorun yok. Söz veriyorum, buradan çıkıp evimize gideceğiz."

Beren'in gözleri, yüzümdeki tebessüme takıldı. "Söz mü?"

"Söz."

Başını eğip gülümsedi. "Ama unutma."

"Sana verdiğim hangi sözü tutmadım, kızıl cadı?" dedim.

Karan, masum bir gülümsemeyle baktı bana. "Güzel ablam."

"İyi olacağız," dedim ona da söz verircesine.

"Sen varsan her koşulda iyiyiz."

Ama içimde büyük bir çöküntü vardı. "Özür dilerim..." diye fısıldadım. Çünkü benim yüzümden buradaydılar.

Özür dilemekten gocunmazdım. Hiçbir zaman. Kabahat benimdi ve onlar, benim yüzümden buradaydı. Ama bu gerçekle yüzleşmek, o yükü taşımaktan daha ağırdı.

Tam başımı eğip içimdeki suçluluk duygusuna teslim olacaktım ki, "Başını eğme, Karaca abla," diyen sese çevirdim bakışlarımı. Mert'ti. Gözlerinde en ufak bir öfke yoktu, sadece beni anlamaya çalışan bir bakış... "Senin ne suçun var ki? İnsanlar ailesini seçemiyor. Seni anlıyoruz."

Ona, içten bir gülümseme gönderdim. Alper de kardeşinin sözlerini onaylıyormuş gibi Mert'in saçlarına bir öpücük kondurdu, sonra bana dönerek tebessüm etti ve başını hafifçe salladı.

Aramızda kelimelere gerek yoktu. Ama Sibel'in sesi, bu sessiz anlaşmayı parçaladı.

Sahte bir şaşkınlıkla, "Bak sen şuna... Karaca, sen ne ara böyle arkadaşlıklar edindin, ha?" diye sordu. "Çünkü genellikle yalnız olursun. Kardeşlerin bile senin ne hâlde olduğunu görmezler."

Başımı hafifçe yana eğip ona baktım. "En azından yalnızlığımla mutluydum. Senin gibi şerefsiz bir katilin altına yatıp, ona yaranmak için insan kaçırarak, para ve şöhret uğruna masumların canını yakarak yaşamıyordum."

Sözlerim, bir kırbaç gibi yüzüne çarptığında rengi değişti. Yüzü öfkeyle morarırken bana doğru bir adım attı.

Ve bir tokat attı. Başımı yana savuran, yüzümde anında yanmaya başlayan bir tokat. Ama bu tokadın sesi, odadaki diğer sesleri de ateşledi. Sandalyelerin gıcırdayışını, çırpınan bedenleri ve öfkeyle yükselen çığlıkları...

"Senin ona vuran ellerini kırarım!" diye gürledi Mir.

"Senin gibi bir sürtüğe yakışır hareket!" diye haykırdı Duru.

"Nankör!" dedi Karan, gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Ahlaksız kadın!" diye bağıran ise canım görümcem İlayda'ydı.

Alper ve Mert, tokadı görmek istememiş gibi başlarını yana çevirmişlerdi.

Ama ben, başımı kaldırıp yüzünde şaşkınlıkla bana bakan Sibel'e gülümsedim.

"Ne oldu? Zoruna mı gitti?" Alaycı kahkaham, odada yankılandı.

Mir'in sert sesi, beni uyardı. "Onu kışkırtma."

Fakat ben kendi ölüme gülümseyen bir kadındım. "Sence bu zavallı beni korkutabilir mi, Mir?" deyip sahte bir şaşkınlıkla ona baktım ama Sibel'in bir sonraki hamlesi, kanımı dondurdu.

"Bence de yakışıklı sevgilini dinlemelisin." Sesi sinsice tıslıyordu. "Yoksa senin ölümünü ona izletmek zorunda kalırız. Ama merak etme... onu kendi ellerimle teselli edebilirim."

Beni kışkırtmak istiyordu. Mir üzerinden yapıyordu bunu. Ve ben, oynaması gereken oyunu çok iyi biliyordum.

"Senin onu teselli etmeyi düşünen beynini dağıtırım." Tıpkı onun gibi sinsice konuştum. Ama içimden bir ses, *Karaca, lütfen,*

diyordu. Beni susturmaya çalışıyordu. Ama bu adam söz konusu olunca içimdeki kadın kimdi, ben bile bilmiyordum.

Sibel, kahkaha atarak Mir'e doğru ilerledi ve gözlerime bir perde indi. Bağlı ellerimi zorladım, bileklerim acıyordu ama umurumda değildi. Sibel, Mir'in arkasına geçti. Sol elini, onun boynunda gezdirdi. Mir, anında başını yana çekerek kaçmaya çalıştı ama Sibel diğer elini de kullanarak boynunu kavradı.

Dişlerimi sıktım. Ellerimi daha çok zorladım. Biraz daha...

"Abi, buradan çıktığımızda seni özel çamaşır suyuna batırmam gerekecek."

İlayda yüzünü buruşturmuştu. Canım görümcem. Tam bileklerimi çözüp harekete geçecekken kapının açılma sesiyle durdum. Sibel de hemen Mir'den uzaklaştı.

Sesindeki neşeyle, tiksindirici bir şekilde, "Kocam!" diye şakıdı.

Ve işte o midemi bulandıran ses, içimi titreten adım...

Ahmet Kara.

O, içeri adımını attığında, her şey sustu.

"Hayatım?"

Sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Gözleri, ilk olarak Sibel'e, sonra bana kaydı. "Ooo, misafirimiz varmış."

Ardından gelen kahkaha, midemi bulandırdı. Sibel, gözlerini bana dikti ve sinsice sırıttı.

"Evet, kızımız ve müstakbel damadımız gelmiş."

İçimde bir şeyler koptu. Ve ona dönüp, kelimeleri tükürür gibi söyledim. "Ne senin gibi bir hainin ne de yanındaki şerefsizin kızıyım."

Ahmet, Sibel'in yanına gidip elini avucuna hapsetti. Bana bakarken, dudaklarını onun eline götürdü ve öptü. O an, içim acıdı. Çünkü annemi hiç öpmemişti. Ve ben, o kadının elini nasıl kolayca tuttuğunu izlerken içimdeki nefret daha da büyüdü.

"Kızım, çok ayıp. Cici annenle böyle mi konuşuyorsun?"

Sesi her zamanki gibi alaycıydı. Gözleri her zamanki gibi soğuktu.

"Gerçi sen nereden bileceksin ki? Annenle bile doğru dürüst konuşamazdın."

Ve o an kalbimin en derinlerine gömülü olan acı, gün yüzüne çıktı. Bütün vücudumu ele geçirdi. Gözlerimi ona diktim. Yutkundum ve sonra ona en az kendisi kadar keskin bir öfkeyle bağırdım.

"Sen annemin adını ne cüretle ağzına alırsın?"

Umursamaz bir kahkaha attı. "Senin annendi ama benim de karımdı."

Sibel, sanki iğrenç bir şey duymuş gibi yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Ve işte o an, nefretim beni tamamen ele geçirdi.

Gözlerinin içine bakarak fısıldadım. "Annem hakkında konuştuğun her an, o yüzünü paramparça edeceğim." Ve bunun bir tehdit olmadığını bilmesini istedim.

Bu, bir söz...

Bir yemin...

Ve ölümüne verilmiş bir karardı.

Diğer herkes susmuş, sadece bize bakıyordu. Canım yanıyordu, bunu biliyorlardı ve benimle birlikte onların da canı yanıyordu. Çünkü hepsinin gözlerinde acı vardı. Sadece Mir... Onun gözleri gri yerine simsiyah olmuş, ölüm kokan bir bakışla Ahmet ve Sibel'e dikilmişti.

Ahmet, gözlerini diğerlerine çevirerek konuşmaya başladı. "Onları buraya nasıl getirdiğimi biliyor musun?" diye sordu alaycı bir sesle.

Kelimeleri içimi sıkıştırıyordu. Sustuğumu görünce devam etti. "Kardeşlerini senin için sürpriz yapmak üzere alışverişe çıkarken kaçırdım. Zaten yalnızlardı. Sevgili arkadaşını da onların telefonundan arayarak buluşacakları yere gelmesini sağladım. Bu iki erkek

kardeş ve güzel kız ise dağ evlerinde tatil yaparken alındı. Ne şanslıyız ki hepsi yalnızdı," dedi etrafına keyifle bakarak.

Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Ben geldim işte. Bırak onları gitsinler artık," dedim.

Elini çenesine koyup başını yana eğdi. "Elbette, onları bırakacağım. Ama önce buraya kadar getirmişken memnun etmek gerek, öyle değil mi?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Sert bir şekilde, "Aklından ne geçiyorsa vazgeç. Tek istediğin bendim," dedim.

Yanımda oturan Karan, bağlı olduğu hâlde çırpınarak bağırdı. "Hayır abla! Seni onunla tek başına bırakıp hiçbir yere gitmem!"

Beren ve Duru da hemen ona katıldı. Hepsi bir ağızdan itiraz ediyordu.

Derin bir nefes aldım. "Beren, Duru ve Karan'ı anlıyorum ama size ne oluyor? Ölmek mi istiyorsunuz?" diyerek diğerlerine döndüm.

Alper gözlerini bana dikti. "Bu artık senin meselen değil, bizim de meselemiz," dedi kararlı bir sesle.

Ona şaşkınlıkla baktığımda, sırıtıp devam etti. "Hem zaten Mir bu adamı sağ bırakmaz. Bu eğlenceden mahrum kalamam, değil mi Karaca?"

Kaşlarımı çattım. "Sen ciddisin," dedim dişlerimi sıkarak.

Mir, sonunda konuşmaya dâhil oldu. "Emin ol, sen ölmeden ölmeyeceğim," dedi, Ahmet'in gözlerinin içine bakarak.

Ahmet umursamazca elini havada salladı. "Evet, evet. Sağ kalırsam kesin beni öldürürsünüz," diyerek kahkaha attı.

Ona daha da sert baktım. "Evet, sağ kalırsan."

Ahmet'in gözleri küçülerek bana döndü. "Peki," dedi. "Hazır buraya kadar gelmişken biraz da acı gerçekleri konuşalım mı?"

Ne dediğini anlamamıştım ama içimde kötü bir his dolaşıyordu. Gözlerini kısarak, "Anneni özledin mi?" diye sordu. Bedenim

dondu. Diğerleri nefeslerini tuttu, ortamda sadece onun sesi yankılanıyordu. Tüm vücudumu saran öfke ve acıyla dişlerimin arasından tısladım. "Kes sesini."

Ama o devam etti. "Peki, buradaki seni çok seven insanlara çocukluğunu anlattın mı hiç?"

Gözlerim kısıldı. "Kes şunu ve bırak onları."

Bir adamına başıyla işaret verdi. "Açın getirdiğim videoları," dedi gülerek. "Hem kızımın annesine olan hasretini dindirsin, hem de ailesi onun çocukluğunu izlesin."

Ne dediğini anladığım an, tüm kanım çekildi.

Hayır.

Korkuyla konuşmaya çalıştım. "Sen ne..." Ama cümlem tamamlanmadan, ortamı delen bir ses yankılandı.

"Saye..."

Bu ses...

Tüm vücudum titredi.

Annem.

Gözlerim sonuna kadar açıldı. "Anne," diye fısıldadım. Ekrana döndüğümde, orada oturan kadını gördüm.

Annem... Oturduğu koltukta, uzun siyah saçlarına zıt olan bembeyaz teni, masmavi gözleriyle ekrana bakıyordu. Herkesi kıskandıracak güzellikte bir tebessümle gülümsüyordu.

Tüm dünya dondu. Buradaki herkes, ben de dâhil, donmuş bir şekilde ekrana bakıyorduk.

Annemin sesi yeniden duyuldu. "Güzel ve asi kızım," dedi. Yüzüme sıcak gözyaşları düştü. Çığlık atmak istedim ama boğazımda düğümlendi.

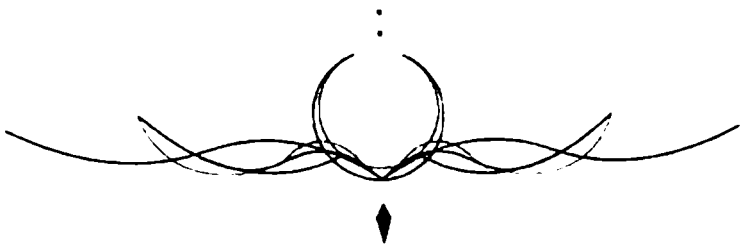
Onun beni duyabileceğini bile bile haykırdım. "Anne!"

Annemin sesi huzur doluydu. "Biliyorum, bana kızgınsın. Seni koruyamadığım için... Ama her şeyi deniyorum, anneciğim. Şu an

tam yedi yaşındasın. Bugün senin doğum günün olduğu için sana bu videoyu çekmek istedim," dedi zarif sesiyle.

Daha fazla dayanamadım. Gözyaşlarım sel olup yanaklarımdan süzüldü. Ne zaman ellerimi çözüp ekrana doğru koştuğumu fark etmemiştim bile. Adamlar hemen üzerime çullandı, beni tutup geriye çekmeye çalıştılar.

Çırpındım. Onları itmeye çalıştım. "Bırakın beni! O benim annem!" diye haykırdım. Ama kollarım sıkıca tutulmuştu. Çırpındıkça daha da sıkı bağladılar. Özgürlüğümü değil, sadece anneme ulaşmayı istiyordum. Ama olmuyordu. Onu çok özlemiştim.

KARACA

"Anne!" diye çırpındıkça adamlar beni daha sıkı tutuyordu. Arkamdan yükselen sesler çok uzaktan geliyormuş gibi geliyordu. Sadece annemi duyuyor, gözlerimi ondan alamıyordum. Ya kaybolursa? Hemen, doya doya bakmalıydım ona.

"Belki bu videoyu seneler sonra izleyeceksin ve her şey değişmiş olacak," dedi annem, ekrandan gözlerini kaçırarak. "Ama değişmeyecek tek şey sana olan sevgim, kızım. Biliyorsun, baban doğum günlerini pek sevmez. O yüzden kutlamayız. Zaten hediye için de durumumuz yok."

Gözlerimden yaşlar akarken hıçkırıklarını bastırmaya çalıştım. Annem kendini kandırıyordu. Konu ben olduğumda, böyle imkânlar hiçbir zaman mümkün olmamıştı ki...

"Anneciğim, daha çok küçüksün ama seninle gurur duyuyorum ben," dedi titreyen sesiyle. "Babanı kafana takma. O da seni seviyor ama şu an iyi zamanlardan geçmiyor."

"Hayır!" diye haykırdım, öfkeden titriyordum. "O bizi hiç sevmedi!" Ama annem duymadı. Onun dışındaki herkes duydu beni.

Gözyaşlarını silerek, "Sana neden hep Saye diyorum, biliyor musun?" diye sordu. Bu kez kendini tutamadı, sol gözünden bir damla yaş süzüldü. Ama hemen sildi. "Saye, gölge demek," dedi hüzünlü bir tebessümle. "Ben, senin hep bir gölge olmanı isterdim.

Ninova

Çünkü eğer bir gölge olursan herkes seni görür ama kimse sana yaklaşıp zarar veremezdi. Belki o zaman seni korumak benim için daha kolay olurdu."

Kalbimde sancı yapan ağrı, tüm bedenimi ele geçirdi. Adamlar, hareket bile edemeyecek kadar zayıf düştüğümü fark ettiklerinde beni bıraktılar. Dizlerimin üzerine düşerek ekrana bakmaya devam ettim. O an, hıçkırık sesleri sadece benden yükselmiyordu.

"Seni seviyorum, Saye." Annemin sesi titriyordu. "Seni iyi ki doğurdum diyemem çünkü bu dünya seni hak etmiyordu. Ama yine de seviyorum. Hem de kendi canımı verecek kadar."

Ciğerlerime bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

"Yaşın büyüdükçe, belki seni dünyaya getirdiğim için bana olan sevgin azalır," diye devam etti. "Haklısın, kızım... Sadece kendimi kandırmak daha kolay bazen. Evet, o bizi hiç sevmedi. Ama bir zamanlar beni seviyordu. Sadece abin öldüğünde, tamamen koptu benden. Çünkü hep beni suçladı."

Nefesim kesildi. Annem anlatmaya devam ederken, gözyaşlarım durmaksızın süzülüyordu.

"Sonra sana hamile kaldım," dedi annem, sesi daha da kısılmıştı. "Ama o sevgi gözlerine bir daha hiç oturmadı."

O da ağlıyordu artık. Ve ben de ona eşlik ediyordum. Yalnızca ben değil... Buradaki herkes ağlıyordu.

Annem ve bana...

Anneme ve geçmişime ağlıyorlardı.

"Saye, güzel kızım... Beni affet," dedi annem, sesi kırılıyordu. "Ve beni hep sev, ne olur... Benim senden başka kimsem yok... Tabii, bir de kardeşinden başka."

Nefesim boğazıma düğümlendi. Annemi izlerken ellerim titriyordu. "Kardeşim..." diye fısıldadım. Ekrandaki görüntüde, annem ellerini karnına götürdü.

"Sana bunu daha söylemedim ama cinsiyetini öğrendim," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Senin gibi güzel bir kızım daha olacak."

Bunu duyduğumda midem sıkıştı. Kardeşim.

Annem hâlâ gülümsüyordu ama o gülüş, her zaman olduğu gibi buruktu. Çünkü kardeşimi de dünyaya getirmek istemiyordu.

"Şimdi kapatıyorum," dediğinde hızla ayağa kalktım.

"Anne, hayır!" diye bağırdım. Perdeye yansıtılmış görüntü bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Seni seviyorum, kızım," dedi annem son kez. "Seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Lütfen sen de beni sevmekten vazgeçme."

Ve görüntü karardı.

Ekran karardığında içimde bir şeyler paramparça oldu.

"Anne, ben de seni seviyorum! Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, asla da geçmem!" diye haykırdım, duvardaki perdeye vurarak.

Ama sesimi duymadı. Annem... beni duymadı.

Arkamdan gelen kahkaha sesiyle irkilerek döndüm. Herkes perişan bir hâlde bana bakıyordu. Karan, Beren, Duru, İlayda, Mert... Hatta Alper'in bile gözlerinden süzülen yaşların izi yüzündeydi. En son Mir'e baktım. O, gözlerini yalnızca bana dikmişti. İçinde birçok duygu vardı. Acı... Keder... Sevgi... Ve aşk... Ama gözlerinde tek bir damla yaş yoktu. Çünkü onun gözyaşları, içinde akıyordu. Benimle birlikte içten kanıyordu.

En son Ahmet'e bakarak, "Orospu çocuğu!" diye bağırdım ve ona doğru hızla ilerledim.

Sibel ve Ahmet geri çekildiğinde, adamları önüme geçti. Karşıma çıkan adamın göğsüne sert bir tekme savurdum. Yere düşmesiyle birlikte iki adam kollarımdan tutmaya çalıştı. Ancak tam önümde eğilmiş olan adama fırsat vermeden bir tekme daha attım. Hemen ardından diz kapağımı yüzüne geçirdim. Adam bayıldığında, gözlerimi Ahmet'in o karanlık gözlerinden ayırmadım.

Bağırışlar yankılanıyordu. Herkes bir şeyler söylüyordu ama ben yalnızca hedefime odaklanmıştım. Karşımdan gelen bir adam, kurnıma sert bir yumruk attığında nefesim kesildi. Hafifçe eğilmek zorunda kaldım ama hemen toparlanıp, başımı hızla kaldırarak alnımı suratına geçirdim. Geriye doğru sendeleyerek düştü. Sayıca fazlaydılar ama pes etmeyecektim.

Tam o sırada, arkamdan gelen bir adam, dizlerimin üstüne çökmemi sağlayacak bir tekme attı. Yere düşer düşmez bileğimden yakalayıp beni yerime doğru sürüklemeye başladılar.

"Dokunmayın lan ona!" diye haykırdı Mir.

"Abla, hayır!" diye bağıran ise Karan'dı.

"Yerine bağlayın," dedi Ahmet, sert bir sesle.

Adamlar beni zorla sandalyeye oturtup ellerimi tekrar bağladılar. Bedenim isyan edercesine titriyordu. Gözlerim, karşımdaki adama nefretle dikilmişti.

"Seni öldüreceğim, duyuyor musun beni?" diye haykırdım. "Anneme ve bana yaşattığın her anın acısını misliyle alacağım senden! Beni annemden ve kardeşimden ayırdığın için seni cayır cayır yakacağım!"

Ahmet, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşıp, "Sakin ol, Karaca," dedi. "Daha yeni başladık."

Tüm vücudumu nefret ve tiksinti kaplamıştı. Bir insan nasıl bu kadar iğrenç olabilirdi? Bir baba, kendi evladına karşı nasıl bu kadar vicdansız olabilirdi? Ondan nefret ediyordum. Ama en kötüsü, onun kanını taşıdığım için kendimden de nefret ediyordum.

Gözlerim, kardeşlerime ve dostlarıma kaydı. Hepsi, duydukları ve gördükleri karşısında dehşet içindeydi. Ama benden kaçırdıkları bakışları, bana daha da büyük bir acı verdi.

Sadece Mir... O, gözlerini benden ayırmıyordu. Ama bana utançla değil, güç vermek için bakıyordu.

Ahmet, başını yana eğerek beni inceleyip, "Söylesene, neden hiç doğum gününü kutlamıyorsun?" diye sordu, yalancı bir merakla.

Sinirden titreyerek, "Kes sesini!" diye tısladım.

"Çünkü annen, sen yedinci yaş günündeyken öldü."

Bütün vücudum buz kesti. Ahmet'in ağzından çıkan bu sözlerle herkesin şaşkın bakışları bana çevrildi.

"Abla..." diye hıçkırarak fısıldadı Beren. Ağlamaya başladı. Gözyaşları durmaksızın akarken Duru ve İlayda da ona eşlik etti.

"Evet," dedi Ahmet, gülümseyerek. "Anneni çok seviyordum. Ama oğlumun ölümüne sebep olduğu için ondan nefret etmeye başladım. Benim oğlum, onun yüzünden öldü!"

Bunu söylerken bile pişmanlık ya da acı yoktu yüzünde. Sadece öfke...

Yüzüme kan oturdu, dişlerimi sıkarak bağırdım. "Abim, sen annemi sekiz aylık hamileyken ölümüne dövdüğün için öldü!"

O an, herkes donup kaldı.

Karan, bağlı olduğu sandalyede çırpınarak, "Orospu çocuğu!" diye haykırdı.

Beren, gözyaşları içinde, "Allah senin belanı versin, hasta herif!" diye bağırdı.

Duru, gözlerinde dehşetle, "Sen bir canavarsın!" diye tısladı.

Ama Ahmet'in umursamaz tavrı devam ediyordu. "Şimdi, bir de o ana gidelim mi?" dedi sinsice sırıtarak.

Kanım dondu. Bedenim titremeye başladı. Gözlerim, korku dolu bir ifadeyle ona kilitlendi.

Hayır...

"Hayır," diye fısıldadım.

Ama o, benden zevk alıyormuş gibi sırıtarak, "Açın videoyu," diye emretti.

MİR ZEMHERİ

Karşımda, çocukluğu hep acılarla geçmiş, annesinden ve kardeşinden ebediyen ayrı kalmış ve en acısı da tüm bunlara sebep olan kişinin babası olan kadına bakıyordum.

Canım yanıyordu, en az onun kadar. Ona sesimi bile duyuramıyordum. Gözleri kan çanağına dönmüş kadının içinde ne çok acı varmış meğer. Şimdi ise babası, ona annesinin öldüğü günü tekrar yaşatmaya çalışıyordu.

Yıldırım bir an önce gelse iyi olacaktı. Ona her ne kadar belli etmesem de güveniyordum ve ona ilk defa bu kadar ihtiyacım vardı. Çünkü sevdiğim kadının da bir mucizeye ihtiyacı vardı.

Şu an bir mucize mümkünse, o da ancak Yıldırım'la olabilirdi

"Yapma!" diye fısıldadı Karaca. Sesindeki çaresizlik, içimi lime lime etti. Onu böyle görmek, elimi ayağımı bağlıyordu. Eğer şu an sıkı sıkıya bağlanmış olmasaydım ona koşup sarılırdım. Sığabilse, göğsüme saklardım onu. Tüm bu acılardan korumak için.

Diğerlerinden üç kat daha fazla bağlamışlardı beni. Onların sadece eli ve ayağı bağlıydı ama beni gövdemden bile kaç kere iple sarmışlardı. Hareket etmek imkânsızdı.

"Hadi ama Karaca," dedi Ahmet gülerek. "Şurada eskileri yâd etmeye çalışıyorum."

Yanındaki kadın, Sibel, sırıtarak Karaca'ya baktı. İkisini de ateşlerde yakacaktım. Bu olanlarla hepimizin kanı donmuştu. Çok acı gördüm, çok acı verdim. Ben de çok acı yaşadım. Ama Karaca'nın acısı bir başkaydı.

"Bunu yapma," dedi Karaca. Gözyaşları durmaksızın akıyordu. Onu çaresiz görmek, içimde tarif edilemez bir öfke yaratıyordu. Eminim ki burada herkes, fiziksel acıyı, şu an yaşadığı ruhsal acıya tercih ederdi. Ama o, bunları yaşamaya mahkûm edilmişti.

"Başlayın," dedi Ahmet.

"HAYIR!"

Karaca'nın sesi yankılandı. Çığlığındaki acı, içimde fırtınalar kopardı. Sesi kısılmıştı artık, canı yanıyordu ama umurunda değildi. Bunu ona yapmalarına izin vermeyeceğim.

Bağlı olan ellerimi zorladım. Açmak için, parçalamak için. Kanasa da, parçalansa da durmayacağım.

KARACA

Ekran birden parlayınca herkesin gözleri oraya döndü. Ekranda Küçük Saye ve annesi vardı. Doğum günümdü. O lanet gündü.

Annesi saçlarını okşayarak, "Bak Saye, bizi videoya alıyorum. Sen büyüdüğün zaman tekrar izleriz," dedi. Yüzünde, bana her baktığında oluşan o sıcacık gülümseme vardı.

"Anne, beraber izleyeceğiz, değil mi?" diye sordu Saye.

Gözlerinde, sanki olacakları hissetmiş gibi bir korku vardı.

"Evet, Saye'm, beraber izleyeceğiz," dedi saçlarını öperken. Gülümsedi Saye. Annesi de gülerek karşılık verdi.

"Saçlarını çok seviyorum, Saye. Hep böyle uzun olsun diye hiç kesmiyorum," dedi annesi, parmaklarını saçlarının arasına dolayarak.

"Söz anne! Senin için saçlarımı hiç kesmeyeceğim. Mutlu ol diye ve beni hep sev diye," dedi Saye.

Annesi, üst üste öpücüklere boğdu, kahkahalar attı.

Ekrana bakıp güldüm. Diğerleri de güldü mutluluğumuza. Birazdan olacakları bilselerdi yine gülerler miydi? Yine mutlu olduğumuzu düşünürler miydi?

Herkes anlamıştı neden saçlarımı hiç kesmediğimi. Annem ölmüştü ama yine de belki beni görür, mutlu olur diye saçlarıma hiç dokunmamıştım.

"Anne, kardeşim ne zaman doğacak? Onunla oyun oynamak istiyorum," diye sordu, kardeşini asla göremeyeceğinden habersiz.

"Daha dört ay var, anneciğim," dedi annesi.

Eğilip annesinin karnını öptü. "Çabuk gel! Seninle hep oyun oynayacağım, seni asla yalnız bırakmayacağım. Sen de 'Anne, ablam beni rahat bırakmıyor' diye şikâyet edeceksin," dedi kahkaha atarak.

Dudaklarımdan hafif bir kıkırtı çıktı. Kızlar da bana katıldı. Ama Saye'nin sesi biraz yüksek çıktığı için annesi hemen korku içinde kapıya baktı. Onların evinde gülmek yasaktı. Sadece kapı arkasında, fısıltı gibi kahkahalarla gülebilirlerdi. Annesi tam ona bir şey söyleyecekti ki oturdukları odanın kapısı şiddetle açıldı.

O güne geri döndüm sanki. Acı vardı. Kan vardı.

Canım yandı.

Annesi, Saye'yi hemen ayağa kaldırıp arkasına aldı, her şeyden korumak ister gibi. Odaya o girmişti. Saye'nin en büyük korkusu: Babası.

Herkesin dudaklarındaki gülümseme bir anda kayboldu. Saye'nin gözlerindeki korkuyu gördüler.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu babası, sert sesiyle.

"Hiçbir şey, oturuyorduk," dedi annesi.

"Misafirlerim gelecek demedim mi sana, ha?" diye bağırdı adam, annesinin kolunu sertçe kavrayarak.

"Her şey hazır, hiçbir şeyi eksik etmedim," dedi annesi kolunu kurtarmaya çalışırken.

Babası, kolunu daha sıkı tuttu; parçalamak ister gibi. "Kızı ver," dedi korkunç sesiyle.

Saye, annesinin arkasına sindi. "Ne? Neden?" diye sordu annesi korkarak.

"Sana ver diyorum!" diyerek Saye'ye uzanmaya çalıştı babası.

Saye, babasının yine sarhoş olduğunu biliyordu. Ayakta bile duramıyordu.

"Hayır! Kızıma dokunma!" diye bağırdı annesi.

"Sen bana mı bağırıyorsun lan?" diyerek annesine tokat attı babası. Küçük Saye ile birlikte ben de, "Anne!" diye bağırdım. Annesi yere düşmüş, hiç iyileşmeyen dudağı yine patlamıştı.

"Gel buraya!" diyerek kızına uzandı babası. Saye, odanın diğer ucuna kaçtı.

Babası, annesinin şefkatle okşadığı saçlarını acımasızca kavradı. Herkes çırpındı, sanki onu kurtarabilecekmiş gibi. Ben de çırpındım ama ne Saye'yi ne de annesini kurtarabiliyordum.

Saye'den acı dolu bir çığlık koptu. Annesi ayağa kalkıp babasının sımsıkı tuttuğu saçlarını kurtarmaya çalıştı, kızını incitmemek için çabalayarak.

Babası daha da sıkı sarıldı saçlarına. Annesini itti ve yüzüstü yere düşürdü. Saye çığlık atarak ağlamaya başladı. Ben de onunla birlikte ağladım.

"Bırak onu!" diye haykırdı annesi, ayağa kalkıp babasına vurmaya çalışırken. Babası, darbeleri umursamadı ama kızının saçlarını bırakıp annesine yöneldi. Bir tokat daha atıp onu yeniden yere serdi.

Daha da çok ağladım, çırpınırken.

Sonra... kardeşine tekme attı. "Hayır!" diye haykırdım.

"Yapma baba!" diye yalvardı Saye, babasının bacaklarına sarılmaya çalışırken.

Durmadı babası, vurdu, üst üste aynı yere vurdu.

İşte Saye orada kaybetti kardeşini.

Ne annesinin çığlıkları ne de hamile oluşu durdurdu babasını. Saye haykırdı, ben de burada haykırdım. Diğer herkes Saye ve annesi için ağladı ama babası, ikisine de acımadı.

Annesi kendinden geçti, ağzından ve bacaklarının arasından kanlar akıyordu. Babası durdu. Saye annesine koştu. Yanına diz çöküp küçük elleriyle annesinin yüzündeki kanları silmeye çalıştı. Gözyaşları, annesinin kanlarına karıştı.

"Anne, uyan," dedi Saye hıçkırarak.

"Anne, uyan!" diye bağırdım ben de. "Anne!" diye haykırdım, boğazım yırtılırcasına.

Ahmet güldü. Sibel de onun gülüşüne güldü. Nefret, acı, keder... Hepsi içimdeydi. Allah şahidim olsun ki annemden akan her bir damla kanın acısını çıkaracaktım.

Babası, Saye'nin kolunu kavrayıp onu annesinden uzaklaştırdı. Saye çırpındı, tıpkı benim gibi. Buradaki herkes gibi, ağlayarak.

Kapı ikinci kez açıldı. İçeri üç adam girdi. Saye, bu iri adamlardan daha çok korktu.

Mir bana baktı. Annemin nasıl öldüğünü biliyordu. Göz bebekleri titredi, dudakları gibi... Ama başını yana çevirdi. Ne ekrana ne de bana baktı.

Diğer herkes kaskatı kesilmişti. Kimi ekrana, kimi bana bakıyordu.

"Ne bu kadının hâli? Ölü bir kadın istemedik," dedi ortadaki adam. Saye anlamadı ama babası anlamış olacak ki, "Zorluk çıkarmaz işte. Ne yaparsanız yapın," dedi.

Herkesin kanı dondu. Artık anladılar.

"Kapat şunu artık, Allah'ın belası!" diye bağırdı Duru gözyaşları içinde.

"Adi piç!" diye haykırdı Karan.

İlayda, başını omzuna saklayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Beren donmuştu, Mert ve Alper gibi.

"Kızı götür buradan. Sen de çık, parayı halledeceğiz," dedi diğer adam. Onların o pis kokularını asla unutmadım.

Üçü de babası gibi sarhoştu. Babası, Saye'nin kolunu tutup onu sürüklemeye başladı.

Saye, küçük boğazı yırtılırcasına, "Anne, uyan! Korkuyorum!" diye bağırdı. Canı acıyordu. Annesi, Saye'nin sesiyle gözlerini araladı. Saye gülümsedi. Kurtaracak... Yine koruyacak beni... Ama annesi, gözlerini kapatmadan önce sadece bir şey söyledi:

"Özür dilerim... Affet beni..."

Son sözü buydu.

Saye, o zaman bu sözleri anlamadı. Babası onu zorla dışarı çıkardı ve kapıyı kapattı. Saye'nin "Anne!" diyen çığlıkları kapının arkasında yankılandı. İşte o an, annesinin de öldüğünü anladı.

Onun yerine ben bağırdım, duymayacağını bile bile. "Anne, uyan!" diye haykırdım ağlayarak.

Bir adam, annemi yerden kaldırdı. Bir çuval gibi fırlatıp büyük koltuğun üstüne attı.

"Dokunmayın ona! O hamile! Canını yakmayın!" diye bağırdım.

Annem hamileydi. Onu fırlatan adamın eli pantolonuna gitti. Arkadaşlarına bakıp iğrenç bir kahkaha attı. Kemerini açarken birçok sesten aynı anda yükselen bir çığlık yankılandı:

"HAYIR!"

Karan, Alper, Mert, Duru, İlayda, Beren... Hepsi gözyaşları içinde başlarını eğdi. Anneme saygı duydular.

Mir ise yalnızca bana bakıyordu. Gözyaşlarım dindi. Ben de kapının arkasındaki Saye'den fazlasını bilmiyordum. Annemin başına ne geldi?

Donup kaldım, ekrana bakarken. Sesler, artık sadece bir uğultuydu. Derinlerden bir ses duydum:

"Karaca, bana bak."

Mir'in sesi... Ama ben gözlerimi annemin gömleğini parçalayan adamdan ayıramıyordum. Hayır... Hayır... O kendinde değil ki...

"Karaca! Bana bak dedim sana!" diye gürledi Mir. Gözlerim, onu buldu. "Bakma... Bakma, kurban olurum, bakma," dedi yalvararak.

Omuzlarım sarsılarak ağladım. Haykırarak. Mir'in sol gözünden bir damla yaş süzüldü bana bakarken. Acı vardı gözlerinde. Saf acı.

Ne yapmışlardı anneme?

Gözlerimi yumdum. Annem hâlâ benim kanayan yaramdı. Ve asla iyileşmeyecekti. Benim en büyük özlemim, annemdi. Benim kabuk tutmayan, hâlâ ilk günkü gibi acıyan ve asla iyileşmeyen yaramdı.

Ayak sesleri duydum. Ekrandan gelen iğrenç seslerle birlikte... Annem uyanık olsaydı haykırırdı ama onun çıkmayan sesi için ben haykırdım.

"Aç gözlerini," dedi.

Açmadım.

"Aç şu gözlerini!" diye bağırdı yüzüme doğru.

Çenemi tutup sıktı açmam için ama açmadım, ona boyun eğmeyeli yıllar olmuştu ve hiçbir kuvvet onun bana hükmetmesine izin vermemi sağlayamazdı.

"Dokunma lan ona! Seni yakacağım, duydun mu? Ona bir daha dokunursan seni gebertirim!" diye bağırdı Mir.

Ekrandaki sesler sustu, o benden uzaklaştı.

Gözlerimi açtım. Karşımda değildi, arka taraftan geliyordu adım sesleri. Arka tarafta ne yapıyordu bilmiyorum ama "Sakın!" dedi Mir bağırarak.

Umarım beni öldürürdü çünkü ben bugünden sonra nasıl yaşarım bilmiyordum.

"Hayır, ablama dokunma!" dedi Karan da aynı ses tonuyla.

Alper ve Mert'in gözlerinde endişe vardı. Biz kızlar göremiyorduk ama onlar görüyordu.

"Senin elinden en sevdiklerini alacağım. Sana yemin ederim ki senin acılar içinde kıvrandığını görmeden ölmeyeceğim," dedim ona karşı.

"Ama benim alacaklarım daha bitmedi. Bir şey daha var," dedi, arkamdan çıkıp önüme geçerken.

Gözlerim, elinde sıkı sıkıya tuttuğu şeye kaydı. Bir makastı.

"Hayır," dedim tekrar çırpınarak. Herkes benimle birlikte çırpınıyor, uzak durması için bağırıyordu.

"Saçlarını sırf annen en son dokundu diye kesmiyorsun, değil mi?" dedi sırıtarak.

"Yapma, hayır!" dedim, nefesim kesilircesine.

Saçlarımı benden alamazdı... Onları annem seviyor diye uzatıyorum ben.

Yanıma gelip elini saçlarıma uzattı. "Hayır! Dokunma!" diye bağırdım. Mir'in ördüğü örgüyü eline aldığı an, daha çok çırpındım. Makas saçlarıma uzandı. Tam kesecekti ki... Birden, kolunu havada yakaladı biri.

Makas, tuttuğu eline batınca acı içinde bağırarak geri çekildi. Onun bağırmasına sebep olan kişi... saçlarıma annemden sonra en çok değer veren kişiydi.

Mir Zemheri.

İplerden son anda kurtulmuş, bana doğru koşmuştu. Makası hiç tereddüt etmeden sapladığı elinden çıkarıp koluna batırdı. Sonra da omzuna. Üst üste, hiç acımadan parçaladı kolunu. Kanı üstüme bulaşmasın diye benden uzaklaştırarak yaptı bunu.

Sibel çığlık atıp geri kaçtı. Diğer herkes afallayarak Mir'e baktı. Adamlar hemen silahlarını Mir'e doğrulttu. Ama daha tetiği çekemeden deponun arkasında büyük bir gürültü koptu.

Öyle şiddetliydi ki ayaktaki herkes sendeledi. Biz bile oturduğumuz yerde sarsıldık. Sonra, demir kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve art arda silah sesleri yankılandı.

Kadınlar çığlık atarken ben sadece önümde duran iki kişiye bakıyordum.

Ahmet ve Mir'e.

Gelen büyük ihtimalle Yıldırım denen adamdı. Mir, makası Ahmet'in boğazına dayayıp bekledi. Çünkü ona kolay ölüm yoktu. Arkasından bir adam, Mir'i hedef aldığında, "Mir!" diye bağırdım. Mir daha arkasını dönmeden, bir kurşun adamın kafasını dağıttı.

Ve sonra o sesi duydum.

"Merhaba, baylar ve bayanlar. Ben geldim. Uraz Yıldırım."

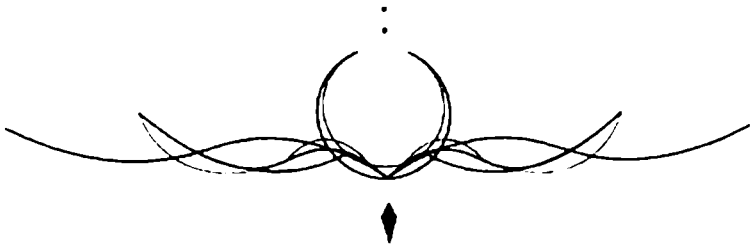
Mir'in arkasına baktım. Ama bakmadan önce, sesi duyan Ahmet'in gözlerindeki dehşeti çok net gördüm. Mir arkasını döndü-

günde gördüğüm adam en az iki metre boyunda, siyah saçlı ve karanlıkta bile parlayan mavi gözleri olan biriydi. En fazla yirmi dokuz, belki otuz yaşlarındaydı. Hafif uzun saçları, kirli sakalları ve üzerindeki spor kıyafetleriyle duruyordu.

İki elinde de silah vardı. Kaldırıp sıktı. Mir'in sırtı ona dönüktü ama dudakları yukarı kıvrıldı. Her şey daha yeni başlıyordu. Şimdi acı ve ıstırap neymiş, Ahmet Kara bizzat yaşayarak öğrenecekti.

KARACA

Gerçekten, bu Yıldırım denen adam ilk dakikadan gözüme girmişti. Son anda bizi kurtardığı gibi Mir'i de vurulmaktan kurtarmıştı.

Mir, Ahmet'i yanına gelen bir adama doğru itip tutmasını söyledikten sonra bana yaklaşıp ellerimi ve ayaklarımı çözdü. Diğer adamlar da diğerlerini çözmeye başlamıştı. Mir, beni tamamen çözdükten sonra ayağa kaldırdı ve vakit kaybetmeden bana sımsıkı sarıldı. Aynı şekilde karşılık verdim. Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı ve bir öpücük kondurdu. Ben de yüzümü boynuna gömüp derin bir nefes aldım. Kokusu beni rahatlatıyordu ama şu an rahatlamaya ihtiyacım yoktu. Çünkü almam gereken bir intikam vardı.

Benden ebediyen alınanların intikamı.

Erkekler hep bir ağızdan, "Gel lan buraya!" diyerek Ahmet'e doğru ilerlediler.

"Durun!" diyerek araya girdim.

Onu kimseye bırakmazdım. Önce ben hesaplaşacaktım.

Mir'den ayrıldığımda üçü de bana bakıp durdu. Mir, arkamdan beni takip ederken sakin adımlarla Ahmet'e doğru ilerledim.

Her adımımda gözleri biraz daha korkuyla büyüyordu. Kaçışı olmadığını artık biliyordu.

"Bitti artık, bu son fırsatındı," dedim, adımlarımı ağırlaştırarak. "Benden aldığın üç can var. Söylesene, sana ne yaparsam içimdeki ateş söner?" diye sordum buz gibi bir sesle.

Şimdi gözlerimi, benimkilerle aynı olan gözlere kilitledim. Yutkundu. Buradaki herkes duydu. Korkuyordu.

Bir zamanlar ondan korkanlar gibi.

Ben gibi.

Annem gibi.

"Benim içimdeki ateş hep özlemle kavrulmaya devam edecek. Peki, söyle bana, neden seni de her saniye acı içinde kavurmayayım?" diye sordum bu sefer.

Ama yine cevap vermedi.

Mir, tam bir adım gerimde, diğerleri ise onun arkasında duruyordu. Uraz Yıldırım ise tam ikimizin ortasında, elleri pantolonunun ceplerinde durmuş, bizi izliyordu.

Ahmet, arada bir ona kaçamak bakışlar atıyordu.

"Söyle! Benim içim nasıl soğuyacak?" diye bağırdım.

"İçin hiçbir zaman soğumayacak çünkü içinin soğumayacağı şekilde yaptım her şeyi," dedi. Zerre pişmanlık duymadan söylemişti bu cümleyi. Geriye bir adım attım. Mir'in yanına geçtim ve bir saniye bile beklemeden elindeki silahı kapıp karşımdaki vicdansıza doğrulttum.

"Sen yaşamayı hak etmiyorsun," dedim ve bacağına bir el ateş ettim. Sonra diğer bacağını hedef alıp bu sefer oradan vurdum. Acı dolu çığlıkları depoda yankılanırken Sibel'in korkuyla attığı çığlık da ona eşlik etti.

Adamlar, ikisini de sıkıca tutuyordu. Sibel, Ahmet'e ulaşamıyordu. Ahmet ise dizlerinin üstüne bile çökemiyordu.

Ona doğru bir adım attım ve namluyu alnının ortasına bastırdım. Mir de benimle beraber bir adım attı.

"Karaca, bunu ben yapabilirim," dedi sessiz ama kararlı bir sesle. Adamlar, Ahmet'i bıraktığında yere yığıldı. Yani, *babanı öldürme* demek istiyordu.

Ne yani, sonra pişman mı olacağımı sanıyordu?

Hayır. Asla pişman olmayacaktım.

"Seni şimdi öldürürsem mezarda rahat uyurlar mı?" diye sorduğumda gözlerim doldu. "Evet! Unutmuşum! Onlara bir mezarı bile çok görmüştün!" diye haykırdım.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Onlara bir mezarı bile çok görmüştü... Ve ben, cesetlerine ne yaptığını bile bilmiyordum.

"Nerede? Onların ölüsüne ne yaptın?" diye bağırdım.

Bakışlarını gözlerime dikti ve zorla konuştu: "Asla bulamazsın. Seni annenin ölüsüne bile kavuşturmayacağım."

Uraz bile ona doğru bir adım attı ama Mir, elini kaldırıp hepsini durdurdu.

"Sen iğrenç bir adamsın," dedim tiksintiyle.

"Bu iğrenç adamın kızısın sen de," diye karşılık verdi.

"Değilim!" diye bağırıp yüzüne bir tekme attım. Geriye doğru düştü. Onun kızı değildim. Üstüne çıkıp, elimdeki silahın kabzasıyla üst üste vurmaya başladım.

Her darbede, "Değilim! Ben annemin kızıyım sadece!" diye haykırıyordum.

Herkes, donmuş bir şekilde izliyordu. Yüzü kan içinde kaldığında, arkadan Sibel'in çığlıkları duyuldu. Ama ben durmadım. Daha da sert vurdum. Bir süre sonra kendinden geçti. Mir, gelip beni onun üzerinden aldığında, eliyle belime destek oldu.

Berbat bir durumdaydım. O beni tutmasaydı, dizlerimin üstüne düşebilirdim. Duru ve Beren, Sibel'in çığlıklarına daha fazla dayanamamış olacaklar ki, "Senin şu yüz parçalama işini biz devralalım," diyerek ona saldırdılar.

Mert, İlayda ile ilgileniyordu. Alper, Uraz'ın yanında durmuş olan biteni izliyordu. Karan ise Mir ve benim arkamda durmuş, tetikte bekliyordu. Hepsinin yüzünde, bıraksam Ahmet'i paramparça edecek bir ifade vardı. Yaklaşık on dakika boyunca Mir'in göğsünde soluklandım.

Sonra yavaşça ondan ayrıldım. Silahı tekrar kaldırıp Ahmet'e doğrulttum. Tam tetiği çekecekken, "Dur! Bilmediğin şeyler var!" diye bağırdı Sibel.

Başımı çevirip ona baktım. Kızlar, onu yere yatırmış, bayağı hırpalamışlardı. Yüzünde tırnak izleri vardı. Her yeri kan içindeydi.

"Bilmediğim ne olursa olsun, onun ölümünü engelleyemez," dedim sert bir sesle.

"Bak, Karaca, abin..." diye başladı.

Ama Ahmet, az önce kendine gelmesi için onu uyandıran adamlardan sonra epey toparlanmış olacak ki, "Kes sesini, Sibel!" diye bağırdı.

"Bence de kes sesini," dedim. "Sen kimsin ki benim abimin adını ağzına almaya cüret ediyorsun?" Çok fazla olmaya başlamışlardı. "Ondan sonra sıra sana da gelecek," dedim ve silahın emniyetini indirdim.

"Ahmet, söyle ona! Seni öldürecek!" dediğinde depoda kahkaham yankılandı.

"Seni düşünecek birileri var, öyle mi?" dedim gülüşlerimin arasından. Herkes, delirmişim gibi bana bakıyordu. Bu, çok acı vericiydi.

Annem... Peki, o da onu böyle düşünmüş müydü?

Ahmet, "Beni öldürse bile bunu bilmeyecek dedim sana," diyerek Sibel'e baktı.

Ne bilmem onu öldürmemi engelleyebilirdi ki? Kafayı yemiş olmalılar. Parmağım tetiğe gittiği anda Sibel öyle bir şey haykırdı ki bütün bedenim taş kesildi.

"Abin yaşıyor!"

O an, buradaki herkesin bakışları şaşkınlıkla önce ona, sonra da bana döndü.

Abim... yaşıyor mu? Abim mi? Bu imkânsızdı. Bütün tüylerim diken diken olmuştu. Kalbimi büyük bir sızı ele geçirdi. Kafamı yavaşça Sibel'e çevirdiğimde korkuyla yutkundu.

Ahmet hâlâ, "Kes sesini!" diye bağırıyordu.

"O çeneni kapalı tut! Onu kurtarmak için ailemi kullandığın an, işler değişir. Seni paramparça ederim," dedim. Gözlerime kan oturmuştu artık. Hem sinirden hem de ağlamaktan.

"Yemin ederim, doğruyu söylüyorum! O yaşıyor, onu bırak!" dedi telaşla.

Ahmet'e bakıp, "Sustur şu karını," dedim. Ahmet'in iğrenç kahkahası yüzünden buz kestim. Bu doğru olamazdı. Bunca yıl, onun öldüğünü kabul etmişken bundan sonra yaşadığına inanmamı mı bekliyorlardı?

"Onu asla bulamazsın," dedi Ahmet.

"Hayır..." diye fısıldadım.

"Evet, oğlum yaşıyor. Ama beni bile tanımıyorken seni hiç tanımaz. Ve ona ulaşabileceğin bütün yollar kapalı."

Hâlâ sırıtıyordu.

"O öldü! Senin yüzünden öldü!" Ona doğru bir adım atmak istedim ama sendeleyince Mir, belimden tutarak beni kendine yasladı. Uraz ve Karan da aynı anda bana yöneldiler ama Mir beni sıkıca tutuyordu. Bütün vücudum titriyordu.

"Hayır, o yaşıyor. Sadece zavallı annen, onun öldüğünü düşündü," dediği an, elimdeki silahla karnına bir el ateş ettim. Onun acı dolu bağırışı, benim sinir dolu çığlığıma karıştı.

"Annem hakkında düzgün konuş!"

Fazla kan kaybediyordu. Ama ne onun ne de buradakilerin umurundaydı.

"Annen... kendinden geçmişti. Sezaryen ile aldılar bebeği... ama kurtuldu," dedi, zar zor konuşarak.

Bütün gerçekler, ateşli bir ok gibi göğsüme saplandı. Ve saplandığı yeri yakmaya başladı.

"Allah senin belanı versin!" diye haykırdım. Ona kolay ölüm yuşatmayacaktım. Şimdi sorsam da asla yerini söylemezdi. O yüzden bu işi Mir'e bırakacaktım.

Mir'e dönüp, "Kolay ölsün istemiyorum. Yavaş ve acı çekerek olacak. Ölmek üzereyken tedavi edilsin. Sonra daha beter bir acıyla tekrar ölüme yaklaşsın. O öldükten sonra cesediyle ne yapmak istersen senindir," dedim acımasızca.

Mir, Ahmet'e baktığında yüzünde ölümle eş değer bir ifade belirdi. Dudakları tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrıldı. Başını sallayarak beni onayladığında, kan donduran bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. Ne demek istediğimi anlamıştı. Ve yardım edecekti.

Eğer abim yaşıyorsa bana onu bulacaktı.

"Aslanlarım acıkmış olmalı... Biraz daha acıksınlar ki kemikleri bile ziyan olmasın," dediğinde Ahmet korkuyla çırpınmaya başladı.

Yaralarına rağmen kıvranıyordu. Mir, başını bana çevirerek yüzünü yumuşattı.

"Kadın ne olacak?" diye sordu.

Kafamı Sibel'e çevirip, "Onunla biz kızlar ilgileneceğiz," dedim.

"Tamam," diyerek silahı elimden aldı ve beline yerleştirdi. Sibel de, Ahmet de korkuyla kurtulmaya çalışıyordu. Ama boşunaydı. Mir önümden çekilip yanıma geçti ve elimi sımsıkı tuttu. Herkes, karşımda duruyordu. Tek tek baktım onlara. Gücüm kalmamıştı artık. Bunca sene sonra abimin yaşadığını söylüyorlardı. Buna inanmalı mıydım, bilmiyordum.

Belki de acı çekmem için yapıyorlardı.

Herkes, abimin yaşadığını öğrenmeme rağmen nasıl sakin olduğumu sorguluyordu gözleriyle. Ama sakin değildim. İçimde bir ateş, tüm vücudumu kavuruyordu. Kalbim ağrıyor ve nefesim kesiliyordu. Çünkü bana söyledikleri şey çok ağırdı.

Annem evlat acısı ile sınanmış ve yıllarca suçlanmıştı. Gerçeği bildiği hâlde suçlamıştı annemi. Eğer abim yaşıyorsa... annemden de bir parça yaşıyor demekti. Bu, benim için büyük bir umuttu. Ve şu an beni ayakta tutan tek şey, abimin yaşama ihtimaliydi.

Adamlar, Ahmet ve Sibel'i zorla çıkarıp depo dışına götürdüler. Uraz da bize yaklaştı. Şimdi hepimiz bir aradaydık.

Önce Uraz'a baktım. "Her şey için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun ve bu iyiliğini nasıl öderim, bilmiyorum."

Hafif bir tebessüm edip, "Aile her şeydir, küçük hanım. Önemli değil. Umarım abin gerçekten yaşıyordur çünkü böyle cesur ve ailesine sadık bir kardeşi olması onu gururlandıracaktır," dediğinde sol gözümden bir damla yaş akıp yanağıma süzüldü.

"Tekrar teşekkürler," deyip bizimkilere döndüm.

Karan ve Beren hemen koşarak bana gelip sarıldılar, Mir bir adım gerileyip bize biraz alan tanıdı. Şimdi üçümüz de ağlıyorduk. "Abla," dediler aynı anda. Onları çok korkutmuştum. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Asıl biz özür dileriz. Sana karşı nasıl bu kadar kör olabildik?" dedi Karan, gözyaşları omzumu ıslatırken.

"Bunu ben istedim," diye cevap verip ayrıldım onlardan. Önce Beren'in gözyaşlarını silip yanağına bir öpücük kondurdum, sonra da Karan'ın. Onlar da beni öptüklerinde geri çekildiler.

Duru, bana yaklaşarak, "Kardeşim," dedi, hâlâ ağlıyordu. Tabii ki ben de ağlıyordum. Bugün perişan olmuştuk. Ona da sımsıkı sarıldım. Ama Alper, Mert ve İlayda'nın da bana sıkıca sarılacaklarını bilmiyordum. Onlar da artık hayatımın en acı tarafını öğrenmişlerdi.

En son Mir'e döndüm. Gözlerim Uraz'a takıldığında, hayranlıkla ve özlemle bize baktığını fark ettim. Onun hayatı nasıldı, bilmiyorum. Ama hâlinden memnun gibiydi.

"Mir," dedim.

"Güzelim," diye cevap verdiğinde gözlerim iri iri açıldı. Herkesin içinde söylenecek şey miydi bu şimdi?

Uraz, Alper ve Mert sırıtıyordu. Karan'ı yine bir öksürük krizi tuttu. Arkamı dönüp korkarak baktım, kıpkırmızı olmuş bir şekilde öksürüyordu. İlayda, gülerek sırtına vurdu. "Helal, Karan, helal!" dedi. İlayda ve Beren utanmasalar ve yorgun olmasalar, oynayacak gibi duruyorlardı.

"Sanırım bugün duyduğum en güzel şey buydu," dedi Duru sırıtarak.

Yanaklarıma kan hücum etti. Sinirle dönüp Mir'e baktım. Çocuk gibi omuzlarını silkip "Ne oldu, yalan mı?" bakışı atınca bu sefer kızgın bakışlarımın yerini şaşkınlık aldı. Tatlı durduğu için dudaklarımın kıvrılmasına engel olmadım. Evet, birbirimizi seviyorduk ve bunu saklamanın gereği yoktu.

"Abla, bu adam nişanlı! Sana neden 'güzelim' diyor?" dedi Karan, sonunda krizden çıkmıştı.

"Karan, ablam hatırlamıyor," dedi Beren sinirle. Karan'ın gözlerine endişe oturdu.

"Hayır, her şeyi hatırlıyorum," dedim.

Ama bu sefer onlar şaşkınlıkla bana baktılar. "Ve Mir nişanlı falan değil," diye eklediğimde bakışlar ona döndü.

Mir, bu konunun uzayacağını tahmin etmiş olacak ki, "Yeter bu kadar. Gidip dinlenelim, sevgilim," diyerek elimi tuttu.

Sanırım bayılacaktım. Herkesten bir "Oooo" nidası yükseldi. Karan hariç. O sanki kalbine darbe yemiş gibi sarsılmıştı. Mir, bizi zorla yürütmeye başladığında arkamı dönüp bizimkilere bakama-

dım. Çünkü aklım hâlâ 'sevgilim' kısmındaydı. Ve aptal gibi az önce ağlayan, onca şeyi yaşayan ben değilmişim gibi sırıtmaya başladım.

Arkamızda bir hareketlilik oldu. Alper'in sesini duydum. "Nereye gidiyorsun Karan?" Ama gülmemek için kendini kastığı belliydi.

"Gidip ablama ahtapot gibi yapışan o eli söküp atacağım," dedi Karan, çocuk gibi mızmızlanarak. Sanırım Alper onu tutmaya çalışıyordu çünkü hemen ardından, "Bıraksana Alper abi ya!" diye sitem etti.

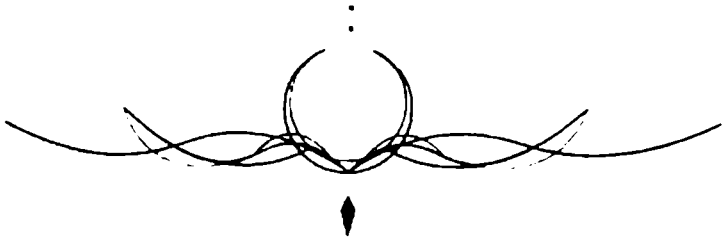
Bir kahkaha duydum. Bu, Uraz'a aitti. Sonra konuşmasını duydum.

"Mir'in bu çocukla işi var. Dua edelim ki bu küçük hanımın abisi kıskanç olmasın. Yoksa bizimki bir 30 sene daha bekar kalacak gibi," diyerek bir kahkaha daha attı.

Bu söz üzerine herkes güldü. Karan homurdandı. Mir'e baktığımda onun da yüzünde muhteşem bir gülümseme vardı.

Ama... Şu an takıldığım şey Uraz'ın kurduğu cümleydi.

Abim yaşıyorsa... beni kıskanacak kadar sevecek miydi? Ya beni sevmez ve istemezse? Ya o da annemi suçlayıp babasının tarafını tutarsa? Ne yapacaktım o zaman? Ona her şeyi nasıl anlatacaktım?

KARACA
3 Hafta Sonra

İnsan bazı şeylerin değerini kaybettikten sonra daha iyi anlıyordu.

Ben annemi, daha dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmediğim zaman kaybettim. Büyüdükçe, her geçen gün onunla geçirdiğim yedi yılın değerini daha iyi anladım. Hasret kaldım anneme, yüreğim yandıkça büyüdü özlemim. Keşke onu kurtaracak kadar bilseydim bazı şeyleri, yapabilseydim. Ama daha çok küçüktüm ve bunu bilmeme rağmen, "Yapabilirdin Karaca," dedim yıllarca. "Anneni kurtarabilirdin," diye daha da yaktım yüreğimi.

Ne yazık ki yıllarca süren bu düşüncem bana annemi geri vermedi ama şimdi, annemden olan bir parçanın geri döndüğünü söylediler. Abim... Abimin yaşadığını söyledi bana, annemi ve kardeşimi benden ebediyen ayıran adam.

Ona inanmalı mıyım, bilmiyordum. Annemin ölümü yıllarca zihnimde dönüp durdu. Hiç unutmadım. Şimdi, tekrar o güne gitmişim ve hâlâ o günde yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Yatağımda uzanmış, boş boş tavanı izliyordum. Beni gören, sadece tavana baktığımı sanırdı ama baktığım tavan değildi. O dev ekrandı şu an. Görüntüler gözlerimin önünden bir türlü silinmiyordu.

O günün üstünden üç hafta geçti. Hepimiz eve geldiğimizde bitmiş durumdaydık. Ben, Karan, Beren ve Duru, koltuğun üzerinde birbirimize sarılıp sabaha kadar oturduk ama hiçbirimiz tek kelime bile etmedik. Ne annem ne de abim hakkında konuştum.

Mir beni sürekli arıyordu ama onun da söyleyecek bir şeyi olmadığı için pek konuşmuyorduk. İyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Zaten görüşmek de istiyordu, belki hava alıp biraz vakit geçiririz diye ama ben hiç dışarı çıkmıyordum.

Bu, onu elbette durdurmuyordu. Günde en az iki kez kapıya gelip beni görüyor, sımsıkı sarılıp gidiyordu. Ve ben, onu her gün görmeme rağmen yine de özlüyordum.

Ahmet Kara ve Sibel ise hâlâ Mir'in elinde bekliyorlardı. Kendimi toparladıktan sonra mutlaka yanlarına gidecektim.

Kapı çaldığında doğruldum. Ne ara ağladığımı bilmiyordum. Ellerimle hemen gözlerimi sildim, derin bir nefes alarak, "Gel," diye seslendim.

Kapı açıldığında içeri giren kişiyi görünce kalbimin atışları hızlandı. Mir gelmişti.

İçeri girip yanıma doğru geldi ve yatağımın üzerine otururak tam karşımda durdu. Elini yanağıma koyduğunda, yanağımı avucuna doğru yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Nasılsın?" diye sordu ama cevabı bilir gibiydi. Gözlerimi açıp gri gözleriyle buluşturdum. "Daha iyiyim," diye fısıldadım. "Hep iyi ol," dedi anında.

Tebessüm edip kollarımı boynuna doladım. O da aynı şekilde belimden tutarak beni kendine çekip sıkıca sardı. Kafasını boynuma gömüp derin bir nefes aldı.

"Mir," dedim fısıltıyla.

"Emret, güzelim," dedi, yüzü boynuma gömülü olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

Gözlerim doldu. "Bana annemin nereye gömüldüğünü bulur musun?" diye sordum.

Omuzları gerildi ama beni daha da sıkı sardı. Derin bir nefes alarak, "Bulurum, gönlümün çiçeği, bulurum," dedi. Bir eli saçlarıma gitti. Annem de saçlarımı çok severdi. Mir de en az onun kadar seviyordu. Çünkü her fırsatta eli uzun ve siyah saçlarıma gidiyordu. Yavaşça ondan ayrıldığımda, ellerini yanaklarıma yerleştirip, "Sen iyi olacaksan her şeyi yaparım ben. Senin isteğin benim için emirdir," dedi fısıltıyla.

"Teşekkür ederim, her şey için," dedim minnetle bakarak.

Ateş gibi dudaklarını alnıma bastırdığında gözlerimi kapattım. Her seferinde bana olan yaklaşımı kalbimi titretiyordu. Kesin olan şu ki, onun yanında bambaşka bir dünyaya gidiyor ve tüm sıkıntılarımdan kurtuluyordum.

Benden biraz uzaklaştığında gözlerimi açıp yüzüne baktım.

"Yeter bu kadar, Karaca. Hadi, biraz aşağı inelim. Biliyorum, kendini iyi hissetmiyorsun ama ailenin de benim de seni görmeye ihtiyacımız var. Sen yalnız değilsin, bunu biliyorsun," dedi.

Evet, haklıydı. Yalnız değildim. Benim bir ailem vardı. Her şeyin üstesinden gelmeme yardım eden bir ailem.

Kafamı sallayarak onu onayladım. Elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Tam karşımda durduğunda, yine bana sarıldı. Onun sarılışıyla daha da güçlendim sanki. Benden yavaşça ayrıldığında elleri hâlâ belimdeydi.

"Bu akşam yemeğe gidelim. Bizimkiler de seni merak ediyor. Hele ki İlayda... Sürekli 'Karaca ablanın yanına gitmek istiyorum,' diyor ama yalnız kalmak istediğin için izin vermiyorum," dedi.

İlayda, aynı Beren gibiydi. Evet, yanıma gelmemişti ama numaramı bulup sürekli aramıştı beni.

"Olur, gidelim. Hem yeter bu kadar, değil mi? Her şey daha yeni başlıyor. Kendimi bırakmamam lazım," dedim.

Gözleri anında mutlulukla parladı ve bana en güzel gülümsemesini bahşetti. Yüzünü yüzüme yaklaştırınca vücudumun her yeri ısınıp içim kıpır kıpır oldu. Dudakları dudaklarıma değdiği an, gözlerimi onunkiyle aynı anda kapattım. Ama pat diye açılan kapı yüzünden gözlerimi anında açıp ondan uzaklaştım.

Mir de dişlerini sıkarak gözlerini açtı ve bir küfür savurdu.

"Çüş!" diye bağıran sesi duyunca gözlerim kapıya kaydı. Gelen, Karan'dı. Nasıl oluyordu da her fırsatta hisseder gibi çıkıp geliyordu bu çocuk? "Kapıyı çalmadan nasıl pat diye girersin, Karan?" dedim kaşlarımı çatarak ama o bana değil Mir'e bakıyordu ters ters.

Mir dönüp Karan'a baktığında, gözleri öfkeyle ateş gibi yanıyordu.

Karan gözlerini bana çevirip, "Özür dilerim, abla," dedi, sahte bir mahcubiyetle. Mir ile olan ilişkimi hiç kabullenmeyecek gibiydi.

"Dışarı çık, biz de şimdi geliyoruz," dedim. İstemese bile kafasını sallayıp dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Dönüp Mir'e baktığımda, gözlerini yummuş, sabır diliyordu. Daha fazla dayanamayıp, "Bu çocuğun derdi ne? Sırf senin için bu kadar müsamaha gösteriyorum ona," dedi gözlerini açıp kaşlarını çatarken.

"Ben onun ablasıyım. Yıllarca kimseye böyle yaklaşmadığım için sanki elinden kayıp gidecekmişim gibi korkuyor galiba," diye mırıldandım.

"Evet, doğru tahmin etmiş. Seninle evlendiğim zaman onu asla evime almayacağım ve sana hasret kalacak," dediğinde gözlerimi irice açıp ona baktım.

Evlenmek mi? Kim? Ben mi?

"Neden öyle şaşkınca bakıyorsun?" diye sordu, tuhafına gittiği için.

"Evlenmek derken?" diye sordum, alık bir ifadeyle.

"Evlenmek işte. Sen ve ben evleneceğiz elbette, Karaca. Seninle gönül mü eğlendiriyorum ben? Hayatımı, senin hayatınla bir yapmak istiyorum," dedi, sanki tek hayali buymuş gibi.

Bu cümlesi, kalbimin hızını artırdı ama korku da verdi. Gözlerinde endişe belirtileri oluştuğunda, "Sorun ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım cevap olarak.

Boğazıma bir yumru oturdu. Yutkunamadım bile. Evlilik, benim için korkunç bir şeydi. Asla düşünmedim böyle bir şeyi. Şimdi ise Mir, benimle evlenmek istediğini söylüyordu. Daha fazla bu konuda konuşmak istemediğim için, "Gidelim," dedim.

Gözlerimde bazı şeyler görmüş olacak ki beni rahatsız etmemek için daha fazla üstelemedi ve elimi tutarak kapıyı açtı. Onun elinin sıcaklığından mı yoksa içimde oluşan korku yüzünden mi bilmiyorum ama ellerim terlemeye başlamıştı.

Merdivenleri indiğimizde, düşüncelerimi kafamdan kovup şu ana odaklandım. Duru, Beren ve Karan televizyonun karşısında oturuyorlardı. Kızlar, bizi görünce tebessüm ettiler ama Karan, tabii ki az önceki olaya takılı kalmıştı ve şu an ters ters, birleşen ellerimize bakıyordu.

Ben ve Mir de karşılarına geçip oturduk. Mir ya temas bağımlısıydı ya da Karan'a gıcık olsun diye dibime girip elini dizime koymuştu. Gerçi yanımda olduğu zaman da illa bana dokunması gerekiyordu. Kesinlikle temas bağımlısıydı.

"Mir, akşam bir yemek organize etmiş, hep birlikte olalım diye ve ben de olumlu bakıyorum buna," diye konuşmaya başladım. Beren ve Duru, şimdiden istekli görünüyordu ama Karan'da tık yoktu.

"İlayda ve diğerleri de yemekte olacak. Bize de iyi gelir, ne dersiniz?" diye sordum.

Takıldığım şey şu ki ben İlayda dediğimde, Karan'ın çatık olan kaşları düzeldi. Umarım yanılıyorumdur. Çünkü Mir, Karan'ın bize takındığı tavır yüzünden asla böyle bir şeye müsaade etmezdi.

"Evet, abla ya. Bize de çok iyi gelir bu yemek. Resmen evde tıkılıp kaldık," dedi Beren, hevesli bir şekilde. Duru da kafasını salla-

yarak onu onayladı. En son hepimiz Karan'a baktığımızda, boğazını temizleyerek, "Bence de iyi olur," dedi ve hepimizi şaşkına çevirdi.

Mir'den hoşlanmadığı için bu kadar kolay kabul edeceğini hiçbirimiz düşünmemiştik.

"Peki, o hâlde akşam sekizde görüşürüz," diyerek ayağa kalktı Mir. Ben de onunla beraber kalkıp kapıya kadar eşlik ettim. Kapıda durduğumda, "Seni almaya gelmemi ister misin, güzelim?" diye sordu.

"Hayır, bizimkilerle gelirim ben," dedim tebessüm ederek.

"Nasıl istersen. Şimdi gidiyorum, bizimkileri alıp mekâna geçerim. Sana adresi atarım," dedi.

"Tamam," dediğimde beni kendine çekerek kollarının arasına aldı. Bu ani çekişi, başımı döndürüp her defasında beni afallatıyordu. Ama çok da iyi hissettiriyordu. Şakağıma uzun bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Karan'ın böldüğü ve almamı engellediği o öpücüğü, misliyle geri alacağım," dedi çapkınca gülümseyerek.

Normalde utanan biri değildim. Ama bu sözler... Hele ki onun ağzından çıkan bu sözler... Her defasında vücuduma ısı yayıyordu. Şu an bile yanaklarımın kızardığına emindim.

Gözleri yanaklarıma değince yüzündeki gülümseme büyüdü ve göz kırpıp arkasını dönerek arabasına doğru ilerledi. Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ellerimle yüzüme rüzgâr yaparak kızarıklığın gitmesi için uğraştım ama biliyordum ki nafileydi.

Bu adam, kalbime indirecekti.

İçeri geçip kapıyı kapattım. Bizimkilerle biraz daha sohbet ettikten sonra herkes odasına geçip hazırlanmaya başladı. Bir saatin sonunda, hepimiz hazırlanıp arabalara geçtik ve Mir'in attığı konuma doğru yola çıktık. Denizle dip dibe bir restorandı attığı konum. Büyük ve şık bir mekânın önünde durduğumuzda, arabadan inip yan

yanına geldik. Hep beraber içeri girdiğimizde, gözlerim Mir'i aradı. Ve çok geçmeden Alper, İlayda, Mert ve onu görerek yanlarına doğru yürümeye devam ettik.

Büyük bir masada, manzarası denize bakan bir masada oturuyorlardı. Masaya vardığımızda hepsi ayaklanarak bize sarılıp selam verdiler. Mir, arkası manzaraya dönük olduğu için sağ tarafındaki sandalyeyi çekip oturmama yardım ettikten sonra, baş köşeye oturdu. Ben, Duru ve Beren yan yana otururken, Mert, Alper, Karan ve İlayda da karşımızda oturuyorlardı. Bir kişilik daha servis açılmıştı tam Mir'in karşısındaki baş köşeye. Bu yüzden dönüp, "Birini mi bekliyoruz?" diye sordum.

Masada elimi tutarak masanın üstüne yerleştirip, "Evet, birini daha bekliyoruz," dedi.

Elimi sıkı sıkı tutmuştu yine. Kesinlikle temas bağımlısıydı. "Kim?" diye sordum.

Bakışlarını benden çekip başka bir yere yöneltti. Ben de gözlerimi onun baktığı yöne çevirdim. "İşte geldi," dediğinde, girişte Uraz Yıldırım'ı gördüm. Onu tekrar görmek, içimde anlamadığım bir sızı oluşturdu. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama Uraz'ın, bize doğru gelen sert ve kendinden emin adımlarıyla sorgulamayı bırakıp ona bakmaya devam ettim. Siyah bir pantolon ve aynı renkte siyah bir gömlek giymişti.

Masaya geldiğinde, "İyi akşamlar," diyerek hepimize topluca selam verdi ve Mir'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Herkes, tek tek selamını kabul edip karşılık verdi. Selamlaşma faslından sonra, hepimiz siparişlerimizi vererek beklemeye başladık.

"Beni çok mu özledin, Zemheri?" diye sordu Uraz, Mir'e. Gözlerinde memnun olmuş bir ifade vardı. Ve zaten dudaklarındaki sırıtış da bunu açıklıyordu.

"Ne özleyeceğim lan seni? Alper ısrar ettiği için çağırdım. Yoksa fazla yan yana gelmeye başladığımız için hiç de memnun değilim," diyerek tersledi Mir.

Alper'e baktığımda, şok olmuş bir şekilde Mir'e bakıyordu. Anlaşılan, Alper'in bu durumdan haberi yoktu.

"Ben ne zam..." diyerek kendini savunmaya çalışan Alper'in sözünü, masanın altından gelen Mir'in darbesi böldü. "Evet, ben çok ısrar ettiğim için çağırdı seni," diyerek dişlerini sıkarak Mir'e doğru baktı.

Uraz da tabii ki kimse gibi bunu yutmadı ama bozmadı da. Sadece daha çok sırıttı. Ben de dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü engelledim. Sonuçta, sevgilimi bozmamam gerekirdi.

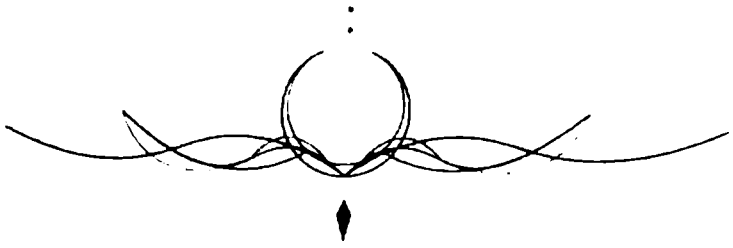
Yan tarafımızdan gelen bardak kırılma sesiyle, herkesin bakışları oraya döndü. Alper'in kısık bir sesle "Hassiktir," diyerek küfür ettiğini duymuştuk.

Evet, bence de hassiktir. Çünkü yan masamızda, benim ve Mir'in birleşmiş ellerine nefretle bakan kadın yüzünden bütün iştahım kuş olup uçmuştu. Sanırım bu kadınla hep restoranlarda karşılaşacaktık.

Evet, karşımızda bize nefretle bakan sevgilimin eski nişanlısı ve yanında, Alper'e ters ters bakan bir kadın vardı.

Sanırım yine bir şekilde olay çıkacaktı. Ama asla kaçmayacak ve ilk adımı ben atacaktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

KARACA

Sürekli bir belanın içinde olmaktan yoruldum artık. Bir tarafımda zaten annemin yaptığı en büyük hata ile uğraşıyordum. Şimdi ise sevgilimin hayatında yaptığı en büyük hata vardı ve onunla da uğraşmak zorundaydım.

Masada oturanların gözleri yan masadaydı. Haklıydılar. Karşımızda, iki tane güzel kadın vardı. Ama gözlerinde saf öfke ve nefret vardı. Biri ben ve Mir'e bakıyordu, diğeri ise Alper'e.

Alper bu işin neresindeydi, bilmiyordum. Bu yüzden Mir'e dönüp, "Öbür kadın neden Alper'e öyle bakıyor?" diye sordum.

O da artık bıkmış olacak ki ağzının içinde bir küfür mırıldanıp derin bir nefes alarak bana döndü. "O da Alper'in eski sevgilisiydi," dediğinde ağzımdan bir hayret nidası kaçtı.

Resmen iki arkadaş, görevi iki arkadaş üzerinden yürütmüştü. Her ne kadar görev için de olsa -ki hâlâ ne görevi olduğunu bilmiyorum- kadınları böyle kullanmaları alçaklıktı.

Mir'e öfke dolu bir bakış attım. Elimi hızla onunkinden çektim. "Karaca," diyerek bana yaklaştı ama kendimi geri çekerek konuşmak istemediğimi belli ettim.

Dirseklerini masaya yerleştirip başını ellerinin arasına aldı ve şakaklarını ovmaya başladı.

Umurumda değildi. Onun bu görevi yüzünden durduk yere düşman kazanmıştım.

Kadını yolduğun için olmasın, Karaca?

Nereden bilebilirdim görev olduğunu? Beni aldatıyor sanmıştım.

Evde olduğumuz süreçte, Mir bana nişanın bittiğini ve görevin başarıya ulaştığını anlatmıştı. Ama yine de bu kadını kendinden uzak tutabilecek gibi değildi. Masada bir kahkaha sesi yükselince kafamı çevirip hunharca gülen kişiye baktım.

Tabii ki Karan'dı. Ona ters bakışlarımı yolladığımda, ağzına hayali bir fermuar çekip dudaklarını birbirine bastırdı. Ama şu an, Mir ile aramızın bozulmasına seviniyordu. Uraz'ın da ondan bir farkı yoktu. Dudaklarını birbirine bastırmış, gülmemek için kendini sıkıyordu. Bu sefer ona ters bakışlarımı attığımda, ellerini havaya kaldırıp teslim olur gibi bir hareket yaptı.

Mir masadakileri, "Önünüze dönüp yemeğinizi yemeye devam edin," diye uyarıp odak noktasını dağıtmaya çalıştı ve başardı da. Herkes gelen yemeklerine dönüp geceye devam etmeye başladı.

Ben ve Duru hariç.

Kadının bakışlarından anlamış olacak ki Duru'nun da bütün keyfi kaçmıştı. Arkadaşım, Alper'den gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Bula bula, tehlikeli iki arkadaşı bulmuştuk. Sanki hayatımız yeterince sakinmiş gibi. Bizdeki de ancak böyle bir ilişki olurdu zaten.

Alper de Duru'ya sık sık bakıp tepkisini ölçmeye çalışıyordu ve sanırım Alper de boş değildi ona karşı.

"Bu ne hoş bir sürpriz," diyen sesle gerçekten buhar olup uçmak istedim. Gerçekten bu kadınla uğraşmak istemiyordum şu an.

"Bu bir sürprizse eğer," diyerek tepemizde dikilen kadına cevap verdi Duru.

"Emin ol tatlım, şu arkadaşın yüzünden onun bulunduğu ortama girmek istemem," diyerek beni gösterdi Gizem.

Ellerim yumruk olduğunda, "Karaca," dedim. Anlamış olmasına rağmen, "Anlamadım?" diyerek küçümseyici bir bakış attı bana.

Yanımda duran Mir'in gerildiğini hissettim. Rahat bir şekilde arkama yaslanıp, "Adım Karaca," diyerek ona aynısını yaptım.

Bu kadın kendini ne sanıyordu? Benden "Şu" diye bahsetmesine müsaade etmezdim.

Saçma bir kahkaha atıp, bakışlarını Mir'e çevirerek, "Gözlerinin önünde bana saldırdı. Tamam, artık nişanlı değiliz ama geçirdiğimiz gecelerin de mi bir önemi yoktu?" dediğinde beynime kan sıçradı.

Geçirdikleri geceler mi?

"Vaziyet alın," diyerek eğlenen gözlerle masadakileri uyarmaya başladı Uraz. Sonra bana dönüp, "Benim uğramam gereken bir toplantı vardı, müsaadenizle. Yanlış anlama, Karaca, çıkacak olan olay yüzünden değil. İstersen dışarıdaki adamlarım emrinde ayrıca," diyerek parmağıyla Mir'i gösterip, "Onu ben hallederim," diyerek sırıttı.

Sanırım Mir'i benden korumaya çalışıyordu. Bakışlarımı Mir'e çevirdiğimde, dişlerini sıkarak Gizem'e bakıyordu.

Masadakilerin kimisi Mir'i kınar gibi bakıyor, kimisi de şaşkınlıkla olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Ne gecelerinden bahsediyorsun sen?" diyerek tehlikeli bir tonda anlamaya çalışır gibi sordu Mir. Gizem de böyle bir şeyi beklemiyor olacak ki gözlerinde ufak bir şaşkınlık belirdi. "İnkâr mı edeceksin yoksa?" diyerek dudaklarını büzdü.

Mir, yumruk olan elini masaya vurduğunda irkilerek bakışlarımı ona çevirdim. "Saçmalamayı kes ve masamı hemen terk et, yoksa olacaklara karışmam," dediğinde son kez uyarır gibiydi.

Yanındaki kadın, "Bırak, Gizem. Hadi gidelim," dedikten sonra Gizem'in kolunu tutarak uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Gizem, kolu-

nu çekerek onun tutuşundan kurtuldu. Bize doğru bir adım attığında yalpaladı ama son anda masaya tutunarak düşmekten kurtuldu. Zaten arkadaşı da hemen kolundan tutmak zorunda kalmıştı. Anlaşılan sarhoştu.

"Beni seviyordun!" diye bağırdığında sinirle gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Elimden bir kaza çıkacaktı. Az kalmıştı.

Mir, "Kes sesini artık," diye bağırıp ayağa kalktı. "Sana seni sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim. Bir de 'geçirdiğimiz geceler' diyerek kendini acındırmaya çalışma. Çünkü sana dokunmadım bile," diye devam etti.

Mir'in restoranın girişinde bekleyen adamları da bize doğru gelip, olası bir durum için Mir ve benim arkamda durdular.

"Bu kadın için mi bıraktın beni?" diye bağırmaya devam etti Gizem. Sanırım Mir'e âşık olmuştu. Yoksa kendini bu kadar kaybedeceğini düşünmüyordum. Gözlerinde, Mir'e bakarken oluşan aşk ve acı da bunu kanıtlıyordu. Gizem, kendini kaybetmişçesine bana doğru atıldı. Masadaki herkes birden ayaklandı. Duru, Gizem'in önüne geçip, onu omuzlarından geriye doğru iterek arkadaşına çarpmasına sebep oldu.

"Geri bas. Canını fena yakarım," diye uyarmayı da ihmal etmedi.

Şu an o kadar bitik durumdayım ki... Evde kaldığım zamanlarda, kesinlikle daha iyiydim. Ne Gizem'le ne de başka bir olayla uğraşacak durumdaydım. Bunu bildikleri için sessiz kalmama kimse şaşırmıyordu. Yavaşça ayağa kalktığımda, Duru önümde, Beren yanımda ve Mir de arkamda duruyordu.

"Sessiz kalıyorsam senin uğraşmaya değmeyecek biri olduğunu bildiğimdendir," diyerek Gizem'e doğru yürüyüp söze girdim. "Aksi takdirde, ailemle olan yemeğimi böldüğün ve sevgilimle bu şekilde konuştuğun için seni bağışlamazdım," diye devam ettim.

Ellerini yumruk yaptı, gözlerinde devasa bir nefret ateş gibi yanıyordu. "Ne yapardın mesela? Yine saçlarıma mı yapışırdın?" dedi, gözlerinde hâlâ o günün kini duruyordu. Sonra Mir'e dönüp, "Bu kadın hem benim saçlarımı çekip bana saldırdı hem de iki kere senin bacak arana tekme atıp yüzüne tokat attı," diyerek bütün foyamı ortaya çıkarmaya devam etti.

"Ne?" diyen birçok şaşkın ses duydum. Ama dikkatimi çeken, Uraz'ın kahkahası oldu.

Gözlerimi Gizem'den çekip ona baktım. Bir elini masaya yaslamış, diğer eli karnında, yere doğru bakarak katıla katıla gülüyordu. Herkes afallayıp ona doğru baktı. Böyle gergin bir ortamda, nasıl bu kadar gülüyordu? Tam iki dakika boyunca kahkahasının bitmesini bekledik. Susacağı yoktu ama kimseden çıt çıkmayınca gittik mi diye bakmak için kafasını kaldırıp hepimizin ona şaşkınlıkla baktığını gördü. Hafifçe öksürdükten sonra sanki yakaları bozulmuş gibi elleriyle düzeltip, "Ne? Boşluğuma geldi," diye kendini açıkladı. Sonra Mir'e dönüp sırıtarak, "Vay be, demek artık benim dışında sevgilinden de dayak yiyorsun. Açıkçası bu hoşuma gitmedi ama Karaca ile gurur duyduğumu inkâr edemeyeceğim," diyerek bir kahkaha daha attığında, Karan, Duru ve Alper de daha fazla kendini tutamayıp ona katıldılar ve kahkaha attılar.

Diğerleri de dudaklarını birbirine bastırıp, Mir'in gazabına uğramamak için başlarını eğerek gülüşlerini sakladılar.

Mir, sinirle ona doğru bir adım attı. "Şşh sakin ol. Eğer zor durumdaysan biliyorsun ki seni ortada bırakmam. Polise gider, Karaca'yı şikâyet ederek uzaklaştırma kararı alırız," dedi Uraz.

Onun bu hâline kıkırdamadan edemedim ve bütün şaşkın bakışlar bu sefer bana döndü. "Ne? Benim de boşluğuma gelmiş olamaz mı?" dedim sahte bir hayret ifadesiyle.

Mir, "Tövbe estağfurullah," diyerek sabır diledi ama dönüp ona bakmadım.

"Siz dalga mı geçiyorsunuz benimle?" diye cırlayarak konuşan Gizem'e dikkatimi verdim ve sabrım taşmak üzereydi.

"Yeter bu kadar," diyerek sert bir şekilde uyardım onu. "Şimdi terk et burayı ve gecemizi daha fazla mahvetme," diyerek kapıyı gösterdim.

Tamam, onun bu hâline üzüldüm ve Mir'e sinirliydim. Ama bu kadın, ailemin de huzurunu bozmaya çalışıyordu.

"Öyle mi?" diyerek elini kaldırıp bana vurma cüretinde bulundu. Ama kimse müdahale edemeden, bileğinden yakalayıp elini havada tuttum. Yüzümü ona doğru yaklaştırdım, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok. Sakın bir daha buna cüret bile etme," diye tehlikeli bir şekilde fısıldadım.

"O benim olacak, göreceksin," diyerek karşılık verdiğinde, sabrım tükenmişti. Bileğini dışa doğru büktüğüm gibi acı dolu çığlığı restoranda yankılandı. Şu an canının yanması umurumda bile değildi. Benim canımı yakmaya çalışanın, canını kül ederdim.

Ben buydum işte.

Karaca buydu.

Bileğini acıyla kurtarmaya çalışıyordu ama gözlerim öyle bir kararmıştı ki izin vermiyordum. Can havliyle bileğini kurtarmak için diğer elini kullanarak tırnaklarını bileğimi tutan elime sertçe geçirdi.

Canım yandı ama her zamanki gibi belli etmedim.

"Karaca!" diye sesini yükselten Mir sayesinde, bakışlarımı gözlerinden çekip etrafıma baktım.

İlayda ve Beren araya girmiş, Gizem'in bileğini elimden almaya çalışıyordu. Fark etmemiştim. Diğerleri de gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Elimi hemen çektim. Gizem, ağlayarak bileğini ovuşturup geri çekildi. Arkadaşı da Gizem'in kolundan tuttuğunda, yanımızdan ayrıldılar.

Mir, kolumdan tutup beni geriye çekti. Tırnaklanan elimi avucuna aldığında, masadaki temiz suyu yavaşça döktü. Sonra da temiz bir peçete alıp, acıtmamaya dikkat ederek temizlemeye çalıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Bir kıskançlık uğruna bileğini kıracak kadar kendini kaybettin. Üstelik kendi canının yandığını fark etmedin bile," diye sesini yükseltince yutkundum.

Gözleri, sürekli Gizem'in tırnakladığı elime kayıyordu.

Karan hemen yanıma gelip, "Sesinin tonuna dikkat et. Ona bir daha bağırmayı aklından bile geçirme," diyerek Mir'e doğru bir adım attı.

Elimi Mir'in elinden çektim. Karan'ı kolundan tutup geriye çektiğimde, sabır dileyip geride durdu.

Kıskançlık mı? Bu o kadar basit değildi. Bana vurmaya çalışmıştı. Hem de hiçbir suçum yokken. İnsanlar neden bu kadar kör olmak zorundaydı.

Bir iki adım geriye gidip çenemi havaya kaldırdım. "Kıskançlık uğruna olduğunu kim söyledi? Bana vurmaya çalıştı, görmedin mi?" diye sordum gözlerimdeki hayal kırıklığıyla.

"Bak, Karaca..." diye devam edecekken, "Beni dinle, Mir Zemheri," diyerek sözünü kestim. Durup gözlerimin içine baktı. Gözlerimdeki hayal kırıklığını yeni görmüş olacak ki yutkunup söze girmeye niyetlendi ama ondan önce davranıp sözü devraldım. "Bugün bu kadının canı yandıysa benim yüzümden değil, senin yüzünden. Onu kandırıp hayatımıza sokan ben değilim, sensin. Ne için olduğunu bilmediğim bir sebeple kalkıp onunla nişanlandın, kendine âşık ettin ve sonra da terk ettin. Şimdi kalkıp bütün bunların suçunu bana ve kıskançlığıma yükleyemezsin," dedim sert bir şekilde.

Gözlerine pişmanlık oturduğunda, bana doğru bir adım attı. Ama ben de geri çekilip, aramızdaki mesafenin azalmasına izin vermedim.

Aramızdaki mesafeye bakıp, "Bu mesafe seni benden uzak tutamaz, biliyorsun," dedi bu gerçeği kafama sokmak ister gibi.

"Haklısın. Bu mesafe beni senden uzak tutamaz. Ama eğer bu kadını güzellikle hayatımızdan çıkarmazsan buza dönmüş kalbim beni senden tahmin edemeyeceğin kadar uzağa iter," dedim gözlerine kararlılıkla bakarak.

Gözlerimdeki keskinliği görünce yutkunamadı bile. "Gidelim," diyerek çantama uzandım ve kapıya doğru bir adım attım. Bizimkiler de toparlanmaya başladılar. Hemen masadan uzaklaşırken Uraz'la göz göze geldim. Gözlerinde farklı duygular vardı ama anlayamayacağım kadar kısa sürdü bakışmamız. Yanından hızla geçerek çıktım oldukları yerden.

Eminim Mir, hâlâ ayakta durmuş, nasıl bu duruma geldiğimizi düşünüyor ve beni evden çıkardığı için pişmanlık yaşıyordu. Belki ağır konuşmuştum ama yaptığım şeyin sebebi sadece kıskançlık değildi.

Arabamın yanına geldiğimde duraksadım. Çünkü hemen karşı tarafta Gizem'i gördüm. Yanında arkadaşı yoktu. Onun da gözleri beni bulduğunda durup sinsice sırıtmaya başladı.

Neden sırıtmasın ki? Sevgilimle aramı, iki gözyaşı bir çığlık ile bozmuştu. Şeytan. Bilerek yapmıştı. Aramızı açmak istemişti. Ve kötü olan şu ki başarmıştı da. Sevgilim, bana değil, onun gözyaşına inanmıştı resmen.

Aptal herif. Onu pişman edecektim. Bu yılanı aramıza soktuğu için burnundan fitil fitil getirecektim. Resmen etrafım, insan dışı varlıklarla dolup taşmıştı. Şaka gibiydi.

Arkama bakıp tek olduğumu görünce bana doğru yürümeye başladı. Yüzündeki sinsi gülüş silinmeden gelip karşımda durdu. "Bu daha hiçbir şey," diyerek dalga geçti.

"Elinden geleni ardına koyma. Ne yaparsan yap, Mir'i benden ayıramazsın. Aslında aitlik ekini pek sevmem ama konu Mir olunca

bunu söylemekten çekinmeyeceğim," diyerek iyice ona yaklaştım. Gizem, benden en az beş altı santim kısaydı. Yüzümde tehlikeli bir gülüş oluştuğunda, "O bana ait," diyerek ondan vazgeçmeyeceğimi kesin bir dille anlatmış oldum.

Kaşlarını çatıp yüzü kıpkırmızı olduğunda, arkamdan adım sesleri duydum. Dönüp bakmadım. Çünkü bizimkilere aitti. Gizem, adım adım geri çekildi. Ama son sözünü de söylemek istemiş olacak ki, "Sakın ona ve aşkına fazla güvenme," diyerek arkasını dönüp gitti.

Ne sanıyordu? Sırf onun yüzünden biraz tartıştık diye, Mir'den vazgeçeceğimi mi?

Komik.

"Abla?" diyen Beren'in sorgulayıcı sesiyle gözlerimi yumup başımı gökyüzüne kaldırdım ve derin bir nefes aldım. Ama geri veremedim.

Çünkü...

Havada patlayan silah sesi ve arkamdan gelen acı dolu bir haykırış, aldığım nefesi boğazımda düğüm etti. O düğüm, alacağım ve vereceğim bütün nefeslerin önüne duvar gibi dizilip bana ulaşmalarına izin vermedi.

Kaskatı kesildim. Arkamda ailem vardı. Peki, bu haykırış kime aitti?

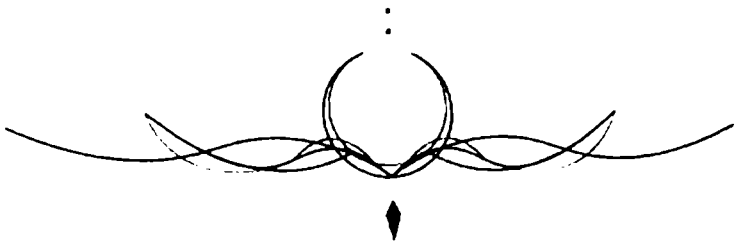
Karan'a mı?

Beren'e mi?

Yoksa Duru'ya mı?

Eğer onlardan biriyse... Kendimden dünyadaki bütün insanların kulak zarlarını patlatacak kadar büyük bir haykırış kopmasına razıydım.

Ama ailem olmazdı. Onların canı yanamazdı.

KARACA

Ne yapmam gerekiyordu? Gerçeklerden ve her şeyden uzak durmak için arkama bile bakmadan koşarak buradan uzaklaşmam mı? Yoksa arkamı dönüp canımdan hangi parçamın çığlık atarak yandığını görmem mi?

Korku...

Hayatım hep bu duyguyla geçiyordu. Bu duygu, doğum lekesi gibi vücuduma ve hayatıma yerleşmişti, beni terk etmiyordu. Doğduğum günden beri birçok duygu gelip geçti hayatımdan ama tek bir duygu her saniye kara bulut gibi üzerimde dolaşıyor ve asla kaybolmuyordu.

Bu duygu, şüphesiz korkuydu.

"Karaca!" diye gürleyen Mir'in sesiyle irkildim.

Koşuşturma sesleri geliyordu arkamdan ama kımıldayamıyordum. Ayak seslerine çığlıklar karışıyordu ve kime ait olduğunu ayırt edemiyordum. Mir hemen karşıma geçip endişeli gözleriyle, "Karaca, Karaca iyi misin?" diyerek elini sırtıma koydu, beni kendine çekerek sıkıca sardı. Hareket etmeyince benden ayrılıp elleriyle yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Bir şey söyle, Karaca. İyi misin? Yaralandın mı?" diye sorarken beni hafifçe sarstı.

"Mir," diye fısıldayınca, "Söyle güzelim, bana iyi olduğunu söyle," dedi.

Ama ben iyi olduğumu söyleyemeyecek kadar korkuyordum.

"Ambulans çağırın!" diye bağıran sesle gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bu, Karan'ın ağlayan sesi miydi?

"Kim?" diye sordum fısıltıyla. Göz bebekleri titrerken, "Karaca," diye fısıldadı.

"Bana, senin ailen değil de..." dedim yalvaran bir sesle. Başım omzuma düştüğünde benim çaresizliğim, onu da çaresiz bırakıyor gibiydi. Gözlerini yumdu.

"Duru," dedi belli belirsiz.

O an dizlerim büküldü.

Mir gözlerini açıp belimden tutarak beni kendine yasladı. Tekrar çığlık sesleri yankılandı kulaklarımda. Beren ve İlayda'nın çığlıklarıydı bunlar.

"Duru!" diye haykıran Alper'in sesiyle, "HAYIR!" diye bağırdım.

Mir'in kollarından kurtulmaya çalışıyordum. Kardeşimin acısını almam gerekiyordu ama Mir beni bırakmıyordu.

"Bırak beni! Duru!" diye haykırdım bu sefer.

"Karaca, sakin ol," dedi ve başımı göğsüne yasladı.

"Abla, yardım et! Duru abla ölüyor!" diye bağıran Beren'in sesiyle var gücümü toplayarak Mir'i ittim ve kollarından çıktım. Hızla arkamı döndüğümde ölmek istedim.

Başı Alper'in dizinin üstündeydi, karnından kanlar akıyordu. Yerde yatan Duru, beni ne kadar yaktığını bilseydi böyle hareketsiz yatar mıydı? Sağ elini Karan, sol elini Beren tutuyordu. Ağlıyorlardı. Bunu görse güzel gözleri kapalı kalır mıydı?

"Duru!" diye bağırıp yanına koştum. Başının önünde diz çöktüm. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Kardeşim, aç hadi gözlerini!" diyerek sarstım ama ne gözlerini açtı ne de beni duydu.

Uraz tam karşımda, Karan'ın yanında diz çökmüş, vurulduğu yere tampon yapıyordu. Alper, saçlarını okşayarak, "Duru, aç gözlerini," diye sesleniyordu.

Mert ve İlayda ayaktaydı. İlayda ağlıyor, Mert ise onu tutarak ayakta kalmasını sağlıyordu. Ben, Karan, Uraz ve Alper, Duru'nun başında yerdeydik.

Mir yanımıza gelerek adamlarına "arabayı getirin, hemen!" diye bağırdı.

"Duru, bana bak! Olmaz, beni bırakma, olmaz!" diye bağırdım. Beyaz gömleği, kan kırmızısına boyanmıştı.

"Abla, bir şey yap! O ölüyor!" diye ağlayan Beren'e çevirdim gözlerimi.

"Kes şunu! O ölmeyecek!" dedim sert bir sesle. Ama ben de en az onlar kadar korkuyor, en az onlar kadar ağlıyordum. Duru'nun yanağına bir öpücük kondurduğumda yüzünün soğukluğunu hissettim. İçim buz kesti.

Kardeşim ölüyordu.

Benim canımın yarısı ölüyordu.

Başımı çevirip etrafa baktığımda Mir'in adamlarının etten duvar oluşturduğunu gördüm. Çevreyi gözlüyorlardı. Adamların arasındaki boşluktan, çevrede toplanmış insanları fark ettim. Silah sesi duyunca restorandan ve çevreden gelmiş olmalıydılar. Mir'in adamları arabayı yanımıza getirdiğinde Alper hemen ayağa kalkarak Duru'yu kucakladı ve arka koltuğa yerleştirdi.

Hemen Duru'nun yanına geçerek başını göğsüme yasladım. Uraz, üzerindeki gömleği çıkarıp bana verdi. Aldığım temiz gömleği yarasına bastırarak tampon yapmaya devam ettim. Mir sürücü koltuğuna geçti, Alper de yanına oturdu. Camdan gördüğüm kadarıyla diğerleri de gelen arabalara binmişti. Mir, sert bir dönüşle mekândan uzaklaştı.

Başımı eğip Duru'ya baktım. "Duru, aç gözlerini. Bak, hastaneye gidiyoruz," dedim kısık bir sesle. Boşta olan elimi yanağına yerleştirdim.

Bundan aylar önce göğsümde yaralı bir şekilde Mir yatıyordu. Benim kaderim, her seferinde sevdiklerimi gövdeme yaslayıp hastaneye varana kadar yaralarına tampon yaparak hayatta tutmaya çalışmak mıydı?

Neydi bu?

Kaderin acı cilvesi mi?

Neden bunları yaşamak zorundaydım?

Benim varlığım sevdiklerimi daima kanatacak mıydı? Onların yarasından akan kan bana mı bulaşacaktı?

"Kara... ca."

Fısıltı gibi gelen bu sesle gözlerimi Duru'nun yarasından çekip yüzüne baktım. Gözleri yarı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Kardeşim," dedim titrek bir sesle.

"Ne ol... oldu?" diye sordu kısık bir sesle.

Alper de onun sesini duyup hemen arkasını döndü. Elini tutarak, "Duru, yorma kendini. Az kaldı, hastaneye gelmek üzereyiz," dedi.

Gözlerinde kırmızı damarlar belirginleşmişti. Endişesi, gözlerinin asıl rengini gizliyordu.

"Alper doğruyu söylüyor. Az kaldı, dayan. Yorma kendini," dedim.

Duru gözlerini açtığında zaten gözlerim dolmuştu. Bir damla yanağıma süzüldü.

"Üzül... me... Eğer ben vurul... masaydım... hepimiz yarım kalacaktık," diye zorla konuştuğunda, ne demek istediğini anlayamayarak yüzüne baktım.

Bu ne anlama geliyordu?

Kaşlarımı çatıp sahte bir kızgınlıkla, "Yorma kendini. Bu dikkatsizliğinin bedelini iyileştiğinde ödeteceğim sana," dedim.

Gülümsemeye çalıştı ama aniden öksürmeye başlayınca ne yapacağımı bilemedim. Öksürmeyle karışık inlediğinde ağlamaya başladım. Elimi saçlarına koyup okşayarak, "Şşh, bir şey yok. Sakin ol," dedim.

"Sizi seviyorum, Karaca," dediğinde, "Hayır, Duru... Lütfen, beni arkanda bırakma," diye yalvardım.

"Duru, dayan! Az kaldı! Mir, daha da hızlı!" diye bağırdı Alper.

Başımı başına yaslayıp ağlarken ona yalvardım. "Yapma kardeşim, yapma! Eğer şimdi gidersen hayallerimiz yarım kalacak. Yapma!"

"Üzülme... ben iyiyim," dediğinde, omuzlarım sarsılarak sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

Mir aynadan sürekli bana bakıyordu. Gözyaşlarım yüzümü her ıslattığında bakışlarını hemen kaçırıyordu.

"Karaca ben..."

Cümlesini tamamlayamadan sesi kesildi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri kapanmış, başı yana düşmüştü.

"Hayır! Duru!"

Arabada yankılanan haykırışım içimi parçaladı. Alper de arkasını dönüp onun kapalı gözlerini görünce, "Yapma be kızım! Yıllar sonra canlanmış kalbimi tekrar öldürme!" diye bağırdı. Ve o da gözyaşlarını serbest bıraktı.

Araba sert bir frenle durunca Alper ve Mir hızla dışarı fırlayıp arka kapıları açtılar.

"Sedye getirin!" diye bağırdı Alper. Duru'yu kucağına alarak hastaneye doğru koştuğunda Mir beni arabadan indirdi. "O iyi olacak," dedi.

Yüzüne baktım. Üzgündü.

"Beni bugün evden çıkarmasaydın ya da o kadını hayatımıza sokup bu gece karşımıza çıkmasına sebep olmasaydın ve bizim erken

kalkmamıza neden olmasaydın... Duru bugün vurulmayacaktı," dedim gözlerinin içine bakarken.

Acımasız sözlerim karşısında kaskatı kesildi. "Karaca, böyle söyleme! Ben nereden bilebilirdim? Sadece kendini biraz iyi hisset diye dışarı çıkmanı istedim," dedi sert bir şekilde.

"İyi hissetmek mi?" diye sesimi yükselttim. Çıldırmış gibi ellerimi saçlarımdan geçirerek göğsüne güçsüz ellerimle vurmaya başladım. "Sence ben şu an iyi mi hissediyorum?" diye bağırdım.

Berbat ve korkunç hissediyordum. Her geçen gün, sevdiklerime zarar vermekten başka bir şey yapmadığım gerçeği yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

Ben ne işe yarıyordum?

Onları korumayı bırak, üstüne zarar veriyordum.

Mir, vuruşlarımdan hiç etkilenmeden hareketsiz duruyordu.

"Benim onlara zarardan başka bir şey vermediğim, bugün senin sayende yine yüzüme vuruldu," dedim. Bağırmaktan ve ağlamaktan çatallanan sesimle. Mir bileklerimi tutarak durmamı sağladı. "Kendini suçlamayı bırak artık," diye sesini yükseltti. Islak gözlerimle yüzüne baktım. Gözlerime bakarken çatılmış kaşları yavaşça gevşedi. Sert çehresi yumuşadı. "Senin varlığın nasıl bir insana zarar verir?" diye sordu, sesi yumuşacık çıkmıştı. "Ya da... senin vereceğin zarardan kim kaçmak ister ki? Sen bizden kaçmamızı mı bekliyorsun?"

"Mir, hayır, ben..."

"Yeter! Sus artık, yoksa seni öperek sustururum," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki aklıma Duru gelince onu orada bırakıp hastaneye koştum. Mir'in yardımıyla ameliyathanenin yerini öğrenip yukarı çıktık. Hastane Mir'e aitti. Bu yüzden tüm imkânları kullanacağını biliyordum. Oldukları yere geldiğimizde adımlarım durdu. Duru'yu bir sedyeyle ameliyathaneye almaya

çalışıyorlardı ama Alper elini sıkıca tutmuş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Mir yanına gidip bırakmasını söyledi. Alper, Duru'yu bırakıp Mir'e sarılarak ağladı. Mir, onun omzunu sıvazlarken ben de karşılarında durdum. Sırtımı soğuk duvara yasladım.

Kötü hissediyordum. Eğer Duru'ya bir şey olursa ne yapardım, bilmiyordum. Diğerleri de geldiğinde Beren bana doğru koşup sarıldı. Onu kollarımın arasına almaktan başka hiçbir şey yapamadım. Tam kırk beş dakika geçti ve ben ne sorulan sorulara cevap verdim ne de verilen bir şeyi aldım. Sadece kapıya bakıyordum.

Duru oradan çıkacaktı. Benim kardeşim beni arkasında bırakmazdı. Bizim yapacak daha çok şeyimiz vardı. Oradan çıkacak ve yine çocuk yurduna gidip oradaki çocuklara bakarak hayal kuracaktık, Saçma sapan kıyafetler alıp saatlerce vakit harcayacaktık, tatile gidecektik; evlenecek ve çocuk sahibi olacaktı, sağdıcı olacaktım. Doğumunda hep elini tutacaktım, çocuğu ile kendi çocukluğumuzu da yaşayacaktık ve onunla büyüyecektik. Belki kendi çocukluğumuza olan özlemimizi hissedecektik. Duru da benim gibi güzel bir çocukluk yaşamamıştı. Bu yüzden yaşayamadığı her şeyi yurttaki çocuklara yaşatmaya çalışıyordu.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama bir ara hemşire çıkıp çok fazla kan kaybettiğini ve acilen kana ihtiyaç duyulduğunu söyledi. Nefret ettim onunla uyuşmayan kanımdan.

Kanı Alper vermişti. Hatta bir ara hemşireleri bulup, sanki yeterince vermemiş gibi daha fazlasını vermek istemişti ama yeterli olduğu için reddedilmişti.

Ameliyathanenin kapısı iki yandan açılınca, saatlerdir yaslandığım duvardan ayrılıp dimdik durdum. Şimdi bana kardeşimin iyi olduğunu söyleyeceklerdi.

"Doktor, durum ne? O iyi mi?" diye sordu Alper ilk.

"Öncelikle sakin olun," dediğinde Karan ve Beren yanıma gelip ellerimi tuttular. Herkes endişeliydi. Korkuyorlardı.

Uraz, "Durumu söyle!" diye sesini yükselten Alper'in kolunu tuttu. Mir, tam karşımda duruyordu ve gözlerini benden ayırmıyordu.

"Alper Bey, Duru Hanım'ın durumu stabil," dedi doktor. Hepimiz derin bir nefes aldık. Kardeşim gitmemişti. O, beni ve kardeşlerini bırakmazdı. Biliyordum.

Alper, hemen yanında duran Uraz'a sıkıca sarılınca Karan ve Beren de bana sarıldılar. İlayda ise sevinçle Mir'e gidip ona sarıldı.

Hepimiz birbirimize sıkıca sarılmışken, "Lakin bir sorun var," diyen doktorun sözleriyle gülüşüm dudaklarımda donup kaldı. Herkesinki gibi.

Öne çıkıp, "Ne sorunu?" diye sordum. Az önce durumunun iyi olduğunu söylemişti.

"Kasıklarına yakın isabet eden kurşun, yumurtalıklarının büyük bir kısmına zarar verdiği için almak zorunda kaldık. Maalesef, Duru Hanım'ın anne olma ihtimali artık mümkün değil," dedi doktor.

Kaskatı kesildim.

Ne demek yumurtalıklarını aldık? Duru'nun bir daha anne olamayacağını mı söylüyorlardı?

Bu olamazdı. Duru buna dayanamazdı.

Aklıma, ilk tanıştığımız zaman yurda gittiğimizde konuştuklarımız geldi.

"Biliyor musun, Karaca? Ben çok güzel ve iyi bir anne olacağım," demişti inançla. "Evet, buna inanıyorum. Senden çok güzel bir anne olur," diye cevap vermiştim aynı inançla.

"Annem beni küçükken babama bırakıp gitmeseydi belki de bugün babamın borçlarıyla uğraşmayacaktım," dediğinde gözleri dolmuştu. Elimi omzuna koyarak ona teselli vermiştim. "O hâlde sen de ileride çocuğunu bırakıp gitmezsin. Annenin senden eksik ettiği ne varsa fazlasıyla ona verirsin. Zaten hep yanında olacağım için teyzesi olarak onun her istediğini yaparım," demiştim. Bana sıkıca

sarılarak kahkaha atmıştı. "Çok iyi bir teyze olacağını biliyorum," demişti gururla. Ben de, "Çok iyi bir anne olacağını biliyorum," dediğimde o günü kahkahalarla kapatmıştık.

Şimdi ne Duru anne olabilecekti ne de ben teyze.

Bu doktor, bana kardeşimin asla hayalini kurduğu gibi bir anne olamayacağını mı söylüyordu? Peki, ben bunu Duru'ya nasıl söyleyecektim?

Beren ve İlayda yine ağlamaya başladığında, Alper'e baktım. Kaskatı kesilmiş, doktora bakıyordu. Mir'in eli ise onun omzundaydı.

"Karan, Beren'i al ve eve git," dedim buz gibi bir sesle. İkisi de ıslak gözleriyle şaşkınlık içinde bana baktılar.

"Abla, Duru abla..."

"Sana eve gidin dedim," diyerek sesimi yükselttim. İstemeyerek de olsa, Beren'i alıp yanımızdan uzaklaştılar. "Siz de buradan uzaklaşın," dedim, Mir'e bakarak.

Alper bir adım öne çıkıp, "Ne saçmalıyorsun sen? Duru bu hâldeyken onu bırakıp hiçbir yere gitmem!" diye sesini yükseltti.

Uraz, onu kolundan tutarak benden uzaklaştırdı. "Ağır ol, Alper," diye uyardı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Neden onu burada bırakıp gitmezsin? Kimsin sen? Onun neyi oluyorsun da kendinde bu hakkı buluyorsun?" dedim sert bir şekilde.

Omuzları gerildi. Cevap vermedi. Ama gözlerinde oluşan pişmanlık ve acıyı içimde hissettim.

"Karaca abla, sakin ol," diyen Mert'ti.

Mert'e dönüp, "Hayır, sakin olmayacağım," dedim. Sonra dönüp Mir'e baktım. "Onu elinden kaçırdın, değil mi?" diye sordum.

Evet, onu elinden kaçırmıştı. Çünkü yemek başlamadan önce gelen telefonla bir terslik olduğunu anlamıştım. Karşıdan gelen ses,

"Kaçtı, abi," diyordu ama inanmak istemcmiştim. Ve Mir hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı.

Herkes şaşkın gözlerle bana bakıyordu, neden bahsettiğimi sorguluyorlardı.

"Karaca," diyerek bana doğru bir adım attı ama ben de bir adım geriye çekildim.

"Senden sadece onu bir süre elinde tutmanı istemiştim," dediğimde durdu. Neyden bahsettiğimi biliyordu.

"Onu bulacağım," dedi, anlamamı ve ona güvenmemi ister gibi bakarak.

"Benim ailem öldükten sonra ya da hayalleri yarım kaldıktan sonra bulsan ne olur?" diye haykırdım.

Acıyla yutkunduğunda, içimde tuttuğum zehri dışarı savurmaya devam ettim.

"O gece onu bulmak için sana gelmemeliydim. Sana geldikten sonra saldırmaya başladı ve senden uzak durmam konusunda beni uyardı ama ben sana güvenerek onu dinlemedim. Ve bugün, kardeşimin en büyük hayalinin elinden kayıp gittiğini öğreniyorum," dedim kısık bir sesle.

Bu sözlerim karşısında göz bebekleri titrediğinde, acıyla yutkunan bu sefer bendim.

Herkes şok içinde bana bakıyordu. Ağır konuşuyordum ama ben buydum. Ve ben, ailemin acısına dayanamıyordum. Onun kız kardeşinin canı yanmasın diye, bugün benim kardeşimin canı yanıyordu. Pişman değildim. Ama Duru benim yüzümden bu hâlde yatıyordu.

"Karşıma çıktığın için pişman mısın?" diye sordu, hayal kırıklığıyla.

Genzimi sızlatan gözyaşlarını geri gönderip çenemi dikleştirdim. İleride beni yakacak o cümleyi söyledim. "Pişmanım." Bir adım geri gitti, inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Şimdi aileni de al ve git buradan. Çünkü Ahmet Kara'yı ben bulacağım. Kardeşimin yaralarını da ben saracağım. Duru biraz iyileştikten sonra hastaneyi terk edeceğiz," dedim.

Biz, Mir ile mutlu olamayacaktık. Çünkü benim hayatımda acıdan başka bir şey yoktu.

Bunu söyleyen sen olamazsın. 'Yalan söyledim' de, 'Pişman değilim' de, der gibi bakıyordu yüzüme. Ama ben bomboş bir şekilde bakmaya devam ettim. O da anlamış olacak ki dönüp gitti.

Arkasını dönüp uzaklaşırken bedenim enkaz altında kalmış gibi acıyla doldu. Bu sefer gerçekten bitmişti. Çünkü ben, onu tanıdığım için pişman olduğuma inandırmıştım. İlayda ve Mert de bir süre sonra Alper tarafından gönderilmişti ama Uraz ve Alper hâlâ bekliyordu.

"Sen ne bekliyorsun hâlâ?" diye sordum Alper'e.

"Karaca, bak, anlıyorum, üzgünsün ama benden bunu istemeye hakkın yok," dedi kaşlarını çatarak.

Uraz, Mir'i aramış ve yerini öğrenmeye çalışmıştı ama Mir kesin bir dille burada kalması gerektiğini söylemişti. Sırf ben de duyayım diye sesli bir şekilde sormuştu.

"Senin ne hakkın var burada beklemeye?" diye sordum bu sefer.

Birden ayağa kalktı. Sabır sınırının sonuna gelmiş gibiydi. "Ulan anlamıyor musun? Ona âşık oldum ben!" diye gürledi.

Yanında duran Uraz, bu ani çıkışı karşısında irkilip ona baktı. Duymak istediğim tam olarak buydu.

"Onun çocuğu olmayacak," dedim kısık bir sesle.

Omuzları düştü. Yanıma gelip karşımda durdu ve sıkıca sarıldı. "Biliyorum. Ama ben ona bunu hissettirmem," dediğinde, ben de kollarımı ona dolayıp ağlamaya başladım.

Alper ve Duru birbirini seviyordu.

Ben ve Mi[illegible].

Biz imkânlara rağmen imkânsızdık ama onlar imkânsızlık içinde bile bir yol buluyordu. Onlarınki mutlu son ile bitecekti. Bizimki ise kayıplarla.

Er ya da geç, Ahmet ya beni ya da onun ailesinden birini öldürecekti. Bunu ona yapamazdım. Aşkıma rağmen.

O, kendi bencilliğimle böyle söylediğimi sanıyordu. Ama ben, ailelerimiz için aşkımı daha hiçbir şey yaşayamadan bitirmiştim.

Duru, evlenmekten korkmaz, Alper'e *evet* derdi. Ama ben, babam yüzünden aşka inanmaz ve evlenmekten korkardım.

1 Saat Sonra

Duru'yu normal odaya almışlardı ve biz de hemen karşısındaki bekleme odasında duruyorduk. Aramızda sadece bir cam vardı. Rengi solgundu ve hareketsiz yatıyordu. Odada, yalnızca makinelerin düzenli sesleri yankılanıyordu. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Duru'ya bunu nasıl söyleyecektim? Ya Mir ve ben?

Sanırım bizden artık bir şey olmazdı. O, gözlerinde taşıdığı enkazla giderken ben de sebep olduğum enkazın altında kalmıştım. Biz bir araya gelip mutlu olamayacaktık.

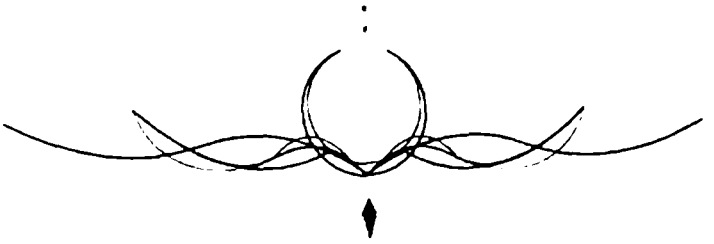
Ve Ahmet Kara...

Bu kez ben değil, o bana gelecekti. Her zaman olduğu gibi. Bir saattir dışarıda bekleyen adamından bunu anlamıştım.

Bu gece sondu.

Bu sefer ikimizden biri ölecekti.

Ve bu geceden sonra, Ahmet Kara hayatımdan sonsuza dek çıkacaktı.

MİR ZEMHERİ

Hayal kırıklığı...

Canımın içini hayal kırıklığına uğrattım. Hayatımda ilk defa birine verdiğim sözü tutamadım. İlk defa yaptığım bir hata yüzünden sessiz kaldım çünkü yüzüm yoktu. Peki ya o? Nasıl pişman olmuştu beni tanıdığına? Canımı ne kadar yaktığını biliyor muydu? Beni nasıl yıktığını? Onunla huzurlu olduğum yeri, yani kalbini, benim için bir enkaza dönüştürdüğünün farkında mıydı?

Yanmıştım onun aşkından. Hâlbuki ben sıcağı sevmezdim ama o var diye sevmiştim. Dün ise üşümüştüm... Buz gibi zifiri gözleri karşısında donmuştum. Ve Karaca bilmiyordu ki ben soğuğa âşık bir adamken ilk defa nefret etmiştim soğuktan.

Şimdi oturmuş, sahilde birbirine şiddetle çarpan hırçın dalgaları izliyordum. Yanından ayrıldığımda gece yarısıydı, şimdi ise sabah olmuştu. Hâlbuki zamanımı öldürecek en iyi yer onun yanıydı. Ama şimdi, ne kadar ihtiyacım olursa olsun, oraya dönemiyordum. Her şey boştu. Onca şeyin üstesinden geldim de sevdiğim kadının derdinin üstesinden gelemedim.

Derin ve sıkıntılı bir nefes alıp başımı yeni doğan güneşe çevirdim. En son Alper ile konuştuğumda Duru'yu normal odaya almışlardı, bir daha da aramamıştım. Onun anne olamama ihtimali bir nevi benim dikkatsizliğim yüzündendi. Alper yanıma gelmek

istemişti ama izin vermemiştim. Şu an orada olması daha iyi olurdu. Uraz ise sık sık beni aramıştı ama bir yerden sonra artık açmamıştım. Beni düşünüyordu piç ama bunu yüzüne söylesen inkâr etmek için elinden geleni yapardı. Zaten saçma bahanelerle arıyordu. En son bahanesi, "Benim çamaşır makinem bozulmuş, sana göndersem yıkar mısın?" olmuştu. O andan sonra açmamıştım, hatta engellemeyi bile düşünmüştüm ama hâlim yoktu.

Bana ne olabilirdi ki zaten? Arkamda bir ordu adam vardı. Peki beni korurlar mıydı gelen Azrail'den? Koruyamazlardı. Zaten benim istediğim de buydu. Ansızın gelen ölüm... Bu güçsüzlük müydü? Hayır. Bu, yorgunluk ve bıkkınlıktı. Peki, beni bu kadar yoran neydi?

Telefonum çalınca sağ tarafıma, bankın üzerine baktım. "Alpe" yazıyordu ekranda. Elime alıp, "Söyle," dedim.

"Mir, neredesin?" diye sorduğunda banktan kalktım, adamlara dönüp bir el hareketiyle toparlanmalarını işaret ettim.

"Ne oldu, Alper?" diye sordum arabaya doğru yürürken.

"Karaca yanında mı?" diye sorunca adımlarım durdu.

Benim yanımda olmak dışında her yerde olabilirdi. "Hayır," dedim. "Eve, kardeşlerinin yanına gitmiştir."

"Nerede bu kız?" diye tekrar sordu.

"Eve gitmiştir," diye tekrarladım arabaya yerleşirken.

"Karan ve Beren burada ama Karaca yok, Mir," dediğinde sıkıntıyla nefes verdim. "Nefes almak istemiştir," diye geçiştirdim.

"Senin derdin ne? 'O yok' diyorum ama sen bayağı rahat görünüyorsun," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne yapmam gerekiyor? Beni istemeyen birinin başında mı beklemeliyim?" diye sordum sert bir şekilde. Beklerdim.

"Mir, bak, en son yanımızdaydı. Kantine gideceğim diye ayrıldı ve..."

"Gelir, bir işi çıkmıştır," diyerek böldüm sözünü.

Her ne kadar benim yüzümden de olsa ben de insandım ve kırılmıştım. Karaca beni hiçbir zaman benim onu sevdiğim gibi sevmeyecekti. Ve ben, bir daha asla ona doğru bir adım atmayacaktım.

"Mir..." dediği an telefonu kapattım.

"Dağ evine sür," dedim şoföre.

"Emredersiniz," dediğinde telefonu komple kapatıp başımı koltuğa yasladım. Gözlerimi kapattım. Yorulmuştum ve dinlenmek istiyordum. Tek taraflı her şey yorardı. Ve biz, aptal gibi devam ederdik bağlı kalmaya. Onun düzeleceğine olan inancımızdan değil, sevgimize ve kalbimize olan inancımızdan. Kalp söz dinleseydi kimse acı çekmezdi. "Siktir et, seninle mi uğraşacağım?" derdi. Ama bu lanet kalp, söz dinlememek konusunda ısrarcıydı.

Siktiğimin kalbi.

Sevgi yoruyordu, evet ama ortada bir sevgi yoktu. Sevda vardı. Ve sevda, tek taraflı olursa insanı öldürürdü. Memlekette, yani Rize'de, kalpte aşk değil, yürekte sevda büyürdü. Eğer bu sevda tek taraflı olursa kendinle beraber sisli büyük dağların ardına gizlenir, derin suların dibine gömülürdün.

Karaca benim sevdamdı.

Karaca benim umudumdu.

Karaca benim inadımdı.

Ve Karaca benim her şeyimken artık hiçbir şeyimdi.

Karaca, benim sevdamı, umudumu, inadımı benimle birlikte bir enkaza dönüştürmüş ve bizi o enkazın altında ölüme terk etmişti.

O, bizim katilimizdi.

Benim en sevdiğim, benim ölümümdü.

KARACA

saretine hayranım," diyen Ahmet'e baktım. Elinde tuttuğu lnıma dayamış, nefretle bakıyordu.

"Nedense sende hayran olunacak en ufak bir cesaret kırıntısı bile göremiyorum," dedim yüzüne bakıp küçümseyerek.

Yaraları ne çabuk iyileşmişti? Kedi gibi her seferinde dört ayak üstüne düşüyordu. Ama ben artık yorulmuştum. Bir kurşunla benim de ailemin de azabı biterdi. Ben yanlarında oldukça daima başlarına bir şey gelecekti. Hastaneden Uraz'ın şüpheli bakışları eşliğinde ayrılmıştım. Beni bekleyen bir araba vardı zaten. Hastanenin arkasına kadar takip ettiğim adam, farlarıyla işaret veren bir araca götürmüştü beni. Sabah olana kadar bir evde tuttular, sonra başka bir eve götürüp gece yarısına kadar orada beklettiler. Şehir dışına çıkmadığımızı biliyordum. Yön duygum güçlüydü ve İstanbul'un içinde dönüp durmuş, sadece kafamı karıştırmaya çalışmışlardı. Sonra doğrudan yeterince uzak bir mesafedeki ormanlık bir alana getirmişlerdi beni. Şimdi etraf zifiri karanlıktı.

"Arkadaşın için üzgün olduğumu söyleyemem," dedi Ahmet, gözleri sinsice parlıyordu. "Seni uyarmıştım, gerçekten planımda onu vurmak yoktu. Ama o, senin sırtına kendini siper ederek kahramanlık yaptı."

Kaskatı kesildim. *"Eğer ben vurulmasaydım, hepimiz yarım kalacaktık."*

Duru... Bunu yapmamış ol...

"Kendi iyiliğin için beni sağ bırakma. Aksi takdirde onun hayallerine karşılık canını alacağım," dedim kararlılıkla.

Ahmet kahkaha attı. Silahı alnıma daha da sert bastırarak, "Aman ne korktum! Seni ben büyüttüm, unutma. Sen, damarlarında benim kanımı taşıyorsun!" diye bağırdı.

"Bu da her ikimizden nefret etmem için yeterli bir sebep, görüyorsun ya," dedim gözlerini öfkeyle sabitlerken.

Kaşlarını çatıp sert bir tokat attığında başım yana düştü ama canım yanmadı. Alışıktım tokatlarına. Üstelik artık eskisi kadar güçlü değildi.

"Sana söyledim! Eski Karaca yok karşında! Beni sindiremezsin!" diye bağırdım gözlerimi ona kilitleyerek.

Gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçerken, "Öyle mi?" dedi.

Çenemi dik tutarak, "Öyle," diye karşılık verdim.

Gözlerini kıstı, sesi daha da zehirli bir tona büründü. "Bazen aptal annene benzediğin için senden daha çok nefret ediyorum ve üzülüyorum," dedi kaşlarını çatarak.

İçimde alev gibi bir öfke yükseldi. "Yeter artık! Annemin adını ağzına alma!" diye haykırarak ona doğru atıldım ama beni sıkıca tutan adamlar yüzünden ona ulaşmak zordu.

Zoruma gidiyordu. Annemin adı, onun ağzında dolaşacak kadar basit değildi. O, benim meleğimdi. Annem melekti ve şeytan onun adını ağzına alamazdı.

"O, benim karımdı," dedi haykırışımı umursamadan.

Dudaklarım titredi. "Sen onu hiç sevmedin," diye fısıldadım. Sol gözümden süzülen bir damla yaşı takip etti gözleri.

"Hayır, onu sevdim," diye karşı çıktı.

"Sevmek bu değil! Sen ona hayatı zindan ettin!" diye bağırdım. Öfkeden yanıp tutuşuyordum. "Üstelik bunları yaparken ölen çocuğunun ardına saklandın bahane olarak!"

Sözlerimle gözlerinin ardında bir acı belirip kayboldu, yerine tekrar nefret geçti. "Bahane değildi," dediğinde delirmek üzereydim.

"Onun ölmediğini söylemiştin!" diye haykırdım. Beni tutan adamlardan kurtulmaya çalıştım ama başaramadım.

"O, ölmedi ama ölmek üzereydi!" diye bağırdı, sesi titriyordu. "Erken doğmuştu. Ne yaparsak yapalım hep zayıf kaldı. Sütanne bile kabul etmiyordu. Benim yanımda mutlu olmalıydı ama o, sanki annesini arıyor gibiydi," diyerek elindeki silahı başına vurdu. Delirmiş gibiydi.

Bebekken bile annemi aramıştı. Abim bile onu kabul etmemişti. Alacağım cevaptan korkarak, "Ona ne yaptın?" diye sordum.

"Onu evlatlık verdim. Çünkü hiçbir şekilde gelişmiyordu, ölmek üzereydi. Ben de onu sattım," dediğinde sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Titredim.

"Allah senin belanı versin, piç kurusu!" diye boğazım yırtılırcasına haykırdım.

"Kes artık," diyerek bir tokat daha attı. Dudaklarım patladı, sıcak kanın metalik tadı dilime yayıldı.

"İkiniz de nankördünüz ama Sibel'den olan oğlum bana çok sadık, biliyor musun?" dedi sinsice gülümseyerek.

Buz kestim.

Benim bir abim daha mı vardı?

Tam o sırada, araba farlarının keskin ışığı gözlerimi aldı. Başımı sola çevirip gelen arabaya baktım.

Ahmet, şeytani bir kahkaha attı. "İşte, o da geldi," dedi.

Araba durduğunda, içinden uzun boylu ve yapılı bir adam çıktı. Siyah saçları ve siyah gözleri, benim gibi ona da geçmişti. En fazla yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında olmalıydı. İçim burkuldu. Onca acı yetmezmiş gibi, annemi aldatmıştı.

Sibel'le bunca sene boyunca beraberlerdi... Ahmet'e bakınca dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gamzesini gördüm. Sibel'de olan gamzelerdi bunlar. Bize doğru yürüyünce gözleri beni buldu. Canımı yakan, içinde saniyesinde beliren nefretti.

Babasının yanında durup, "Demek sonunda tanışabildik, kardeşim," dedi.

"Ben senin kardeşin değilim," dedim kaşlarımı çatarak.

O, Ahmet ve Sibel'in oğluydu. Benimle hiçbir alakası yoktu. Benim ne babam ne de abim vardı. Sadece üç kardeşim ve nerede olduğunu bile bilmediğim annemin bir parçası vardı.

"Ama kalbimi kırıyorsun," diyerek üzgün bir ifade takındı. Babasının oğlu... "Sonuçta aynı babaya sahibiz. Bu seni benim kardeşim yapar," dediğinde dişlerimi sıktım.

"Sen de yanındaki şerefsiz de benim hiçbir şeyim değilsiniz," dediğimde kaşlarını çatarak bana doğru bir adım attı.

Ahmet kolunu tutarak onu durdurdu. Yoksa bana, babasının oğlu olduğunu hemen gösterirdi.

"Ne o, zoruna mı gitti?" dedim gülerek. "Asıl zoruna gitmesi gereken şey, yanında duran ve baba sandığın adamla bir bağın olması," dediğimde bu kez Ahmet'in de kaşları çatıldı.

"Abin Murat'la doğru konuş," diye ikaz etti beni Ahmet.

"Abi mi?" diyerek kahkaha attım.

İkisi de delirmişim gibi bana bakıyordu.

"Evet, birazdan ecelin olacak abin," dedi Murat sırıtarak.

"Sana bir sır vereyim mi?" dedim gözlerimi onun üzerine sabitlerken.

"Ver bakalım."

"Sen bana bir şey yapamazsın," dediğimde yüzünün değişen şekliyle keyfim biraz yerine geldi.

Babasına dönüp, "Haklısın, bu kız kesinlikle sana çekmemiş. Aptal annesine çekmiş olmalı," dediğinde içimdeki keyif buhar olup uçtu. Nefret ve sinir beynime ağır bir darbe gibi indi.

"Kes sesini, orospu çocuğu!" diyerek çırpındım. Beni deli etmek istiyorlardı. Ve başarılı oluyorlardı. Küfretmem zoruna gitmiş gibi yanıma gelip kaburgalarıma sert bir yumruk attığında nefesim kesildi.

"Kan kusturun şuna," diyerek beni tutan adamlara emir verdi. Biri karşıma geçti, diğerleri ise kollarımı sıkıca kavradı. Adam, yüzüme sert bir yumruk attığında başım yana düştü. Ardından karnıma bir darbe geldi. Sonra bir tane daha.

Ve durmadan vurdular.

Canım yanıyordu ama belli etmemeye çalıştım. Onlar zayıflık görmek istiyorlardı ama benim göstereceğim son şey bile bu olamazdı.

Göğsüme gelen sert bir darbe ile dizlerim büküldü ama yere düşmeme izin vermediler. Birkaç darbe daha yedikten sonra nihayet durduklarında başımı kaldırıp baba ve oğluna baktım.

Canım daha çok yandı.

O kendine, bunca pisliğin arasında bir aile kurmuştu. Karşımda, benim acıma gülerek bakan bir aile vardı. Ben ise tek başıma mücadele ediyordum. Eğer abim hâlâ yaşıyorsa ve benden haberi varsa onu asla affetmeyecektim. Benim de şu an yanımda duran birine ihtiyacım vardı. Ama herkesi tek tek kaybediyordum. Sevdiğim adam bile yanımda değildi. Beni bulmak için uğraşıyor muydu, onu bile bilmiyordum.

Ama neden uğraşsın ki? Ben onu öldürmüştüm. Beni aramamasına kızmaya hakkım bile yoktu. Bu hayatta hep mücadele etmek zorundaydım. Bu, benim kaderimdi. Gelen öksürükle birlikte kaburgalarımın içinde dayanılmaz bir acı hissettim. Yüzümü buruşturunca Ahmet'in sesi kulağımda yankılandı:

"Sana bir şans veriyorum, kızım. Eğer şimdi bizimle gelirsen ailene dokunmam. Ama emrim dışına çıkmayacaksın ve benimle çalışacaksın. Kocaman bir ailen olacak."

Gözlerimi Ahmet Kara'ya diktim.

"Beni küçümseme, Ahmet Kara. Ben yanındaki oğlun gibi maşan olmam. Benim zaten bir ailem var ve sen bir daha onlara yaklaşamayacaksın," dedim hırıltılı bir sesle.

Konuşmak bile ciğerlerime batıyordu.

"O hâlde yaşaman için bir sebep kalmadı," dedi Ahmet ve Murat'la birlikte bana doğru yürüdü.

Ahmet geriye çekilip oğluna müsaade etti. Murat, bana yaklaşıp saçlarımdan kavrayarak yere doğru savurdu. Karnıma sert bir tekme indi, inledim. Sonraki darbeyle iki büklüm oldum.

Bir darbe daha.

Neydi bu nefretin sebebi?

Bir darbe daha.

İlk defa bugün gördüğü birine nasıl bu kadar vicdansız davranabiliyordu?

Yüzüme gelen bir darbe daha.

O, Ahmet Kara'nın oğluydu... Karnıma gelen son darbe ile ağzımdan kan geldi ve vuruşları durdu.

Öksürük krizine girdiğimde kan kusuyordum. Dediğini yapmıştı bana kan kusturmuştu, hareket edemedim. Canım çok yanıyordu ve eğer hareket edersem ölecek gibiydim.

"Sıkın kafasına, vücudunda en az on kurşun olacak," diyen Murat'a baktım ve tebessüm edip gözlerimi kapattım.

Sonunda bitecekti.

Bu acıdan kurtulacaktım.

Tek başıma mücadele etmek zorunda kalmayacaktım.

Ailemden ayrılacağım için ve hâlâ abimi bulamadığım için içim yanıyordu ama içimi soğutan tek şey, meleğime kavuşacak olmamdı. Annem beni bekliyordu ve ben onu çok özlemiştim. Gidip onun yanında dinlenmek istiyordum. Birinin derdimi anlamasını, saçlarımı okşamasını istiyordum. Ve bunu yapacak tek kişi annemdi.

"Gitmeden önce abinin kim olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu Ahmet.

Gözlerimi bile açmadım. Bu düşünce beni heyecanlandırmadı. Çünkü artık bir önemi yoktu. Ben anneme gidiyordum ve abim arkamda kalacaktı. Belki de benden hiçbir zaman haberi olmayacaktı. Olsun istemezdim. Beni öğrendikten sonra üzülür müydü? Belki... Ama üzülmesini istemezdim.

Beren ve Karan iyi olacaktı. Onları emanet ettiğim kişilere güveniyordum.

Ferman Baba, ben hastaneden çıkmadan önce gelmişti. Yurtdışına gitmişti ve kaçırılmamız dâhil hiçbir şey bilmiyordu. Ona her

şeyi anlatmak istemiştim ama vaktim yoktu. Uçaktan iner inmez Karan'ı aramış ve Duru'nun vurulduğunu öğrenip soluğu hastanede almıştı. O, kardeşlerime bakardı, bunu biliyordum.

Onlara cevap vermeyeceğimi anlayınca kısa bir sessizlik oldu.

Ama sonunda Murat'ın söylediği cümle, başımdan aşağı kaynar sular dökmüş gibi hissettirdi.

"O kişi Uraz Yıldırım," dedi Murat. Gözlerim anında açıldı.

Ne?

Bu saçmalık... O olamazdı.

"İşte şimdi kalbimi kırdın, Karaca. Benim abin olduğumu öğrendiğinde bile şaşırmadan durmuş, tepki vermemiştin," diyerek kahkaha attı Murat, babası da ona eşlik etti.

"Sen... ne saçmalıyorsun?" diye sordum kekeleyerek.

"Duydun. Abin Uraz'dı. Ne yazık ki senden haberi bile olmayacak," dedi Ahmet.

Kaskatı kesildim.

Abim... Uraz mıydı?

Beni ve ailemi Ahmet'in elinden kurtarmaya gelen kişi mi?

Mir ile dalga geçip, *"Abisi yaşıyorsa bizimki bir otuz yıl daha bekar kalır,"* diyen adam mı?

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında hıçkırarak ağladım.

Benim abim yanımdaydı... ve ben anlamamış mıydım?

Nasıl anlamamıştım?

Saçları... Gözleri...

Buz kestim.

Aslında o anneme mi benziyordu? Ben annemin gözlerini görmüştüm. Ve hiçbir şey anlamamıştım.

Benim abim yaşıyordu.

Ve ben, birkaç saat önce onu görmüştüm. Benim kardeşi olduğumu bilmiyordu. Ve hiç bilmeyecekti.

"Bunu... bana neden söylediniz?" diye fısıldadım, sesim zor çıkıyordu dudaklarımdan.

Uraz'ın benim abim olduğunu bilmek, ölüm isteğimi söküp atmıştı içimden. Ona son kez sarılmak istedim. Ona sarılırsam belki... anneme sarılmış gibi hissederdim.

"Ne o, mutlu olmuş gibi değilsin?" diye sordu Ahmet alayla.

Hayır, mutlu değildim. Abimin kim olduğunu bilmeden ölmek istiyordum. Çünkü onunla vedalaşamamıştım bile.

Ona, "Abi, annemin yanına gidiyorum," demek istiyordum.

"Yeter artık, bir önemi kalmadı! Sıkın!" diye emretti Murat.

Bir damla daha süzüldü gözlerimden. Ağız kenarımdan akıp yanağıma ulaşan kana bulaştı. Gözlerimi acıyla yumdum. Tetiğin çekilme sesine karışan, içimi umutla ve sevinçle dolduran iki gür ses duydum. Zorla gözlerimi araladım.

"Karaca!"

Biri abimdi.

Diğeri sevdiğim adam.

Gelmişlerdi.

Hem Mir hem de Uraz.

YAZARDAN
9 Saat Önce

Mir, dağ evine geleli dört saat olmuştu ama içindeki huzursuzluk bir türlü dinmiyordu. Evin aşağısında uzanan ormana doğru yürüyerek saatlerce vakit geçirmişti. Ama içindeki sıkıntı hâlâ devam ediyordu.

Eve giden yola girdiğinde, telaşla oradan oraya yürüyen adamlarını gördü. Kaşlarını çatarak yürüyüşünü hızlandırdı. Tek başına [illegible]ı evden ve telefonu kapalıydı. Tam adamlara doğru yöneldi-

Ninova

ğinde, birinin hızla elindeki telefonla koştuğunu fark etti. İçine yine o uğursuz korku düştü.

"Abi," diyerek yanına gelen adama döndü.

"Ne oldu lan?" diye sordu sert bir sesle.

Adam, telaşla telefonunu uzattı. "Uraz abi arıyor," dedi.

Mir sıkıntılı bir nefes verip telefonu aldı. Kulağına yerleştirdiği gibi konuşmaya başladı. "Lan bir rahat ve..." diye devam edecekti ki, "Kes lan!" diye kükreyen Uraz sesiyle sustu.

Mir'in kaşları çatıldı. Bu piç ona mı bağırıyordu?

"Lan sen kime bağırıyorsun?" dedi tehditkâr bir sesle.

"Mir, sikeceğim belanı! Kes de beni dinle!" dedi Uraz, öfkesi ve telaşı sesinden net bir şekilde anlaşılıyordu.

Mir duraksadı. Kalbi garip bir sıkıntıyla attı. Eve doğru adımlarını hızlandırırken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Karaca'yı aldı."

Mir'in ayakları bir anda durdu.

"Ne diyorsun lan? Kim aldı?" diye sordu ama cevabı biliyordu. Sadece yanılmak için tekrar sormak istemişti.

"Babası."

Kaskatı kesildi.

Babası...

Bu sefer onu öldürürdü.

"Uraz, yalan de," dedi, hızla arabaya doğru yürürken.

"Gördüm onları. Karaca hastaneden çıktığında takip ettim, arka tarafta duran bir arabaya bindi. Arkalarından çıktım. Şu an takipteyim, konum atıyorum. Acele et!"

Mir'in yüzü öfkeden gerildi. Telefonu tutan eli kasıldı.

"Arabalara binin! Ali, bütün adamları topla! Sana atacağım konuma gelsinler!" diye bağırdı.

Arabaya oturur oturmaz telefonu kapattı ve sert bir dönüşle dağ evinden uzaklaştı.

Yine kendini suçladı. Yine onu yalnız bırakmıştı. Direksiyonu tutan elleri titredi. Kalbi, göğsünü parçalarcasına atıyordu.

"Yapma, Karaca... Yine tek başına ölüme gitmiş olma..."

Ama Karaca yine tek başına ölüme gitmişti. İçi burkuldu Mir'in. Bunca acıya rağmen, üst üste acı çekmeye devam ediyordu sevdiği. Ama bu sondu.

Bu gece sondu.

"Allah şahidim ki bu gece Ahmet Kara ismi bu dünyadan silinecek."

Öfkeyle direksiyonu sıktı. Sevdiği zarar gördüyse ve canı yandıysa herkes o ateşte yanacaktı bu gece.

KARACA

"Siktir, nereden çıktı bunlar?" diye fısıldayan Murat'ın korku dolu sesini işittim.

Ahmet ve Murat, kendi etraflarında dönerek çevreye bakınıyordu ama etraf zifiri karanlıktı.

"Karaca, neredesin?" diye haykıran Mir'in sesi, içimde yankılandı. Konuşmak istedim ama başım dönüyordu, gözlerim kapanmak üzereydi.

"Baba, gidelim. Zaten ölmek üzere," dedi Murat, Ahmet'in kolunu tutarak.

"Karaca, ses ver!" Uraz'ın sesi daha yakından geldi.

"Buradayım, abi," diye fısıldadım ama sesim o kadar zayıftı ki kendime bile ulaşmadı.

Abim gelmişti. Sevdiğim adamı alıp benim için gelmişti.

Ahmet, silahını bana doğrulttu ama Murat'ın ısrarıyla, daha fazla karşı gelemeyerek adamlarıyla birlikte hızla uzaklaştılar yanımdan.

Arabalarına binişlerini ve beni kanlar içinde bırakışlarını acı le izledim. Çalıların hışırtılarına, yaklaşan ayak sesleri karıştı.

Arabayı çalıştırdılar ama fazla uzaklaşamadılar. Çünkü Mir ve Uraz önlerini kesmişti. İkisi de karanlığın içinde, silüetleri bile heybetli bir gölge gibi görünerek arabaların önünde durdu. Aynı anda, ellerindeki silahları kaldırarak ateşlediler.

Mir arkaya, Uraz ise öne doğru daire çizerek yürüyordu. Silahlarından çıkan her mermi, arabaların metal gövdelerine saplanarak yankılanıyordu.

İki araba vardı. Biri adamlara aitti. Diğerinde ise baba ve oğlu vardı.

Adamların arabasına birkaç el ateş edip gözdağı verdiler ama Ahmet ve Murat'ın olduğu arabaya hiç acımadan, ardı ardına sıktılar. Bu mesafeden bile Murat'ın cama yapışan kanlı yüzünü ve açık gözlerini görebiliyordum. Ahmet'in yüzü ise tanınamayacak hâldeydi.

Uraz ve Mir, bana nefes almayı zorlaştıran kişilerin nefesini kesmişti. Ama içimi asıl yakan şey, Uraz'ın öldürdüğü kişilerin babası ve kardeşi olduğunu bilmemesiydi.

Ya bana kızarsa? Beni suçlarsa?

Silahlarını indirdiler, arabadan uzaklaştılar.

Ormanda yankılanan silah sesleri kesildiğinde büyük bir patlama oldu. Etraf, turuncu alevlerle büründü.

Sarsıldık.

Sonra daha büyük bir patlama duyuldu. Diğer araba da yanan aracın etkisiyle patlamıştı. Sıkılan mermiler, yakıt deposuna ulaşmış ve her iki arabayı da alev topuna çevirmişti.

Patlamanın şiddetiyle Mir ve Uraz ayakta durmakta zorlandı. Uraz, neredeyse düşecekti, son anda Mir'e tutundu.

Benim vücuduma saplanması gereken kurşunları onların vücuduna saplayan, onları cayır cayır yakan kişiler, Uraz ve Mir'di.

Bitti artık.

Ondan kurtuldum.

"Karaca!"

Miri gördüm. Koşuyordu. Arkasından da... abim. Mir, saniyeler içinde yanıma diz çöktü. Yüzümü kanlar içinde görünce onun da yüzünden tüm kan çekildi sanki. Uraz, hemen diğer yanımda durdu. Arkamda kalıyordu çünkü cenin pozisyonunda yatıyordum ve yönüm Mir'e dönüktü.

"Ne yaptılar sana?" diye fısıldadı Mir. Titreyen elleri, yüzüme dokunmak için tereddüt etti. Kaskatı kesilmişlerdi. İkisi de...

"Mir," diye fısıldadım ama başım önüme düştü. Öksürmek istedim ama kan kusmaktan başka bir şey yapamadım.

"Nasıl kıydılar sana?" dedi Mir. Sesi titriyor, gözleri durmadan ağlıyordu.

Arkamdan, Uraz'ın acı dolu sesi yükseldi. "Nasıl lan, nasıl?" dedi. Sonra öfkesi patladı. "Şerefini siktiklerim!" diye haykırdı.

Mir, beni kucağına almaya çalıştı ama acı dolu inleyişimle hareketsiz kaldı. Bacaklarının üzerine aldı beni. Başım, kalbine denk geliyordu. Beni kollarında sıkıca tutarak yere oturdu. Sırtını bir ağaca yasladı. Eğer yaslanmasaydı yıkılacak gibiydi. Bana bakışları, ızdırap doluydu. Ağzını açmıyordu. Kaskatıydı. Ama gözleri... Gözleri ağlıyordu.

"Mir," diye fısıldadım yine.

Bana bakmak acı verse de başını eğdi, sesi titrek bir fısıltıya dönüştü. "Güzelim?"

Zor bela nefes aldım, kelimeler boğazıma düğümlendi. "Özür... dilerim," dedim, sesim neredeyse duyulmayacak kadar zayıftı.

"Şşh, yorma kendini. Bir şey olmayacak, söz veriyorum," dedi.

Yüzüme düşen bir damla gözyaşı, sıcak bir acı gibi içime işledi. İlk defa onu böyle çaresiz görüyordum.

"Uraz, arabayı buraya getirsinler," dedi, sesi yalvaran bir tona bürünmüştü.

Uraz hızla telefonunu çıkardı, birilerine konum verip hemen gelmelerini söyledi. Ardından telefonu kapattı ve bana biraz daha yaklaşarak gözlerimin içine baktı.

"Bir baba, evladına nasıl kıyar?"

Konuşmakta zorlanıyordum. Ama bilincim tamamen gitmeden önce bilmeleri gereken bir şey vardı. Onlar gerçeği öğrenmeliydi.

"O ve oğlu," dedim, kelimeleri zor toparlarken. Mir'in vücudu bir anlığına titredi. Uraz afallayarak bana baktı. "Oğlu mu?" diye sordu. "Abin yaşıyor mu gerçekten?"

Derin bir nefes aldım. "O benim abim... değil," dedim gözlerimde biriken yaşlarla. "O, o canavarın oğlu."

Her nefes alışımda göğsüm daha fazla yanıyordu ama ölmeden önce abimin kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Benim aradığım, onun oğlu değil," diye devam ettim, kelimeler neredeyse dudaklarımdan dökülüyordu. "Benim aradığım, annemin oğlu." Gözyaşlarım, yüzümdeki kana karışarak toprağa damladı.

"Bu da ne demek?" diye sordu Mir, gözleri kısılmıştı. "Bir abin daha mı varmış?"

"Evet," dedim. Kelimeler dudaklarımdan zor çıkıyordu ama devam etmeliydim. "Ve bana asıl abimin kim olduğunu söylediler."

Mir ve Uraz, göz göze geldi.

Uraz, arkasını dönüp yaklaşan arabaları kontrol ederken, "Bunları sonra konuşuruz. Şimdi kendini yorma," dedi.

Ama ben gözlerimi açık tutamıyordum artık. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Eğer kapatırsam acım dinecek gibiydi.

"Karaca, uyuma güzelim. Ne olur, bana bak, uyuma," dedi Mir.

Gözlerimi açmak için çabaladım ama zorlanıyordum. Tam o sırada gelen öksürükle birlikte ağzımdan kan boşaldı.

"Kurban olurum sana, dayan. Ne olur, dayan," dedi Mir, sesi ağlamaktan titriyordu.

Uraz da başını eğmiş, dişlerini sıkıyordu. O kadar güçlü bir adamdı ama şu an hiçbir şey yapamıyordu.

"Uraz," diye fısıldadım. Hemen yanıma eğildi.

"Yorma kendini, Karaca. Sonra konuşacağız. Sana abini bulacağız, söz veriyorum," dedi, sesi yumuşaktı.

O kadar nazik bir tondu ki kalbimi ısıttı. Tam o sırada araba farları görüş açımıza girdi. Uraz kalkmak için hareketlendi ama tüm gücümü toplayarak elimi uzattım ve elini tuttum. Elimin altındaki eli bir an kaskatı kesildi. Bana şaşkınlıkla baktı.

Derin bir nefes aldım. "Bulmana gerek yok," dedim titrek bir sesle. "Çünkü... o sensin, abi."

Mir'in vücudu kaskatı kesildi. Uraz'ın gözleri buz gibi oldu. Yüzünde, gördüğüm en büyük şaşkınlık vardı. Yutkundu ama konuşamadı. Gözlerim artık daha fazla açık kalamadı. Elimi bırakmamaya çalıştım ama gücüm kalmamıştı. Uraz'ın elini tuttuğum elim, yana düşerek toprağın üstüne çarptı. Gördüğüm son şey, Uraz'ın titreyen mavi gözleri oldu. Duyduğum son şey ise Mir'in, "Hayır! Karaca, uyuma lütfen! Beni bırakma!" diye kükreyen sesiydi.

Gözlerim kapandı. Acım dindi. Büyük bir boşluğa düşer gibi oldum. Artık ne Uraz'ı görebiliyordum ne de Mir'i duyabiliyordum. Sadece karanlık vardı. Her şey susmuştu.

Ve ben...

Yine yalnız kalmıştım.

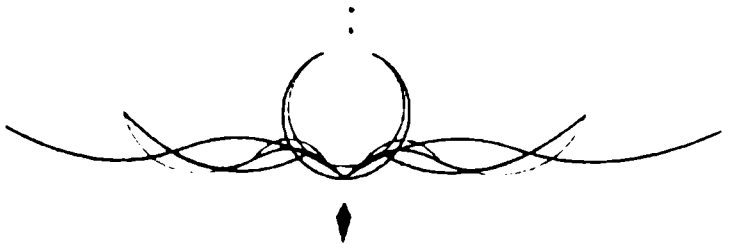
Abim benim için üzülür müydü acaba? Ya da kardeşi olduğum için sevinir miydi? Belki de tam tersi olurdu ve beni kabul etmezdi. Ama en azından... ölmeden önce ona bunu söylemiştim.

Biz kardeştik.

Ve ben, annemin diğer yarısını bulmuştum.

Ahmet Kara... Bu gece, ikimizin de ölümüydü.

Umarım, diğer tarafta da peşimden gelmezdi.

KARACA

Sessizlik ve karanlık...

Issız bir arazide duruyordum. Üzerimde bembeyaz, uzun bir elbise vardı. Saçlarım, omuzlarımdan kalçalarıma dek uzanıyordu. Aynıydım ama bir o kadar da farklıydım. Önüm bomboştu. Etrafı yoğun bir sis kaplamıştı ve kasvet, içime derin bir ağırlık gibi çöküyordu.

Yavaş adımlarla ilerlerken etrafıma bakındım. Neredeydim ben? Ailem neredeydi?

"Karan!" diye bağırdım. Sesim, bomboş arazide yankılanarak bana geri döndü.

"Beren!" Yine sadece yankılar...

"Mir!"

Hiçbir cevap yoktu.

Etrafta bir ağaç, bir ev, hatta bir taş bile yoktu. Sis yüzünden ileriyi göremiyordum. Aralıksız yarım saat daha yürüdüm ama hiçbir yere varamadım. Sonra aniden bir ses duydum. Büyük bir yankı yaparak bulunduğum yerde donup kalmama neden olan o sesi...

"Saye."

Gözlerim doldu. Dudaklarım titredi. "Anne," diye fısıldadım.

"Kızım."

Annem... Annem bana sesleniyordu. "Anne!"

Sisin içinde bir silüet belirdi. O uzun siyah saçları nerede görsem tanırdım. Koşmaya başladım. Gözyaşlarım yüzüme, oradan da elbiseme süzülüyordu. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, o da aynı hızla benden uzaklaşıyordu.

"Anne, bekle!"

O an durdu. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu. Adımlarımı yavaşlattım. Sakince ona doğru yürüdüm.

Beni almaya mı gelmişti? Eğer geldiyse ne olursa olsun, onunla gidecektim. Zaten götürmeye gelmemişse bile gidecektim. Onu bırakmaya niyetim yoktu.

Bir daha olmaz.

Bir daha onu bırakmam.

Adım attıkça bana doğru döndü. Nefesim kesildi. Annemdi. Onu en son gördüğüm gibiydi. Ona yaklaştıkça, içimde bir umut ışığı filizleniyordu. Ağlarken dudaklarım titriyordu ama onun dudaklarında bana ne zaman baksa oluşan o sıcak tebessüm vardı.

Karşısında durduğumda, "Anne," diye fısıldadım. Ona dokunmaya korkuyordum.

Ya dokunduğumda hemen kaybolursa?

Ama o, bana kollarını açtı. "Saye, güzel kızım," dedi. Bir saniye bile beklemeden kollarına atıldım.

Gözyaşlarım omuzlarını ıslatırken, "Anne, seni çok özledim," dedim.

Ellerini saçlarıma götürdü. Hafifçe okşadı ve başıma bir öpücük kondurdu. Kokusunu içime çektim. Hâlâ aynıydı. Annem, deniz kokuyordu.

"Ben de seni çok özledim, anneciğim," dedi tanıdık nahifliğiyle. Beni yavaşça kendisinden ayırıp yüzüme dikkatlice baktı. Gözleri, hayranlıkla saçlarımda ve yüzümde dolaştı. Tebessümü, her detayda daha da büyüdü. Ellerini yanağıma koyup okşadığında, kendimi o

küçük çocuğa dönmüş gibi hissettim. Yanağımı eline bastırıp gözlerimi kapattım.

"Çok güzel olmuşsun, Saye."

Gözlerimi açtım. "Anne, beni bir daha bırakma," dedim hıçkırıklarımın arasında.

Ama annem, o huzurlu tebessümüyle bana baktı. "Daha çok erken, Saye."

Kafamı hızla iki yana salladım. "Hayır, anne. Yıllar oldu. Geç bile kaldın beni almaya gelmekte!"

Sesimi panikle yükseltince hemen pişman oldum. Ama o, hiç değişmeyen sakinliğiyle bakmaya devam etti. "Anne, ne olur," dedim yalvarırcasına.

O, sadece tebessüm etti. "Güzel kızım, çok erken daha. Hem abini bulmuşsun." Gülümsemesi daha da büyüdü. Gözleri heyecanla parladı.

Uraz...

Onu bulduğum gibi kaybetmiştim.

"Nasıl biri peki? Hadi, bana onu anlat," dedi merakla.

Boğazım düğümlendi. "O, aynı sana benziyor," dedim.

Annemin gözleri doldu. Yüzündeki tebessüm bir an için yerini derin bir hüzne bıraktı. "Onu hiç göremedim," diye fısıldadı.

İçimdeki korkuyu açığa çıkararak, "Anne, o beni kabul etmeyebilir," dedim.

Kaşlarını çattı. "O da ne demek? Bu mümkün değil," dedi.

Hıçkırarak ağlamaya başladım. "Anne... benim yüzümden kardeşini ve..." Yutkundum. "Ve babasını öldürdü." Gözyaşlarım, içimde yanan suçluluğun bir yansıması olarak akıyordu.

Annem bir an bile tereddüt etmeden ellerini yüzüme koyup gözyaşlarımı sildi. "Saye, o senin abin ve benim oğlum." Sesi güçlü ve kararlıydı. "Eğer benim oğlumsa senin [illegible]sumiyetini görecek ve

sana abilik yapıp her zaman arkanda duracak. Ama eğer onun oğluysa... bırak gitsin. Sen bu yaşına kadar zaten tek başına geldin."

Gözlerimi kapattım. Annem her zaman olduğu gibi yine haklıydı. Ama ya Uraz, benim abim olmayı kabul etmezse? Ya beni affetmezse?

Bilmiyordum. Tek bildiğim, annemin kokusunu içime çektiğim bu anın bitmesini hiç istemediğimdi.

"Üzülme anneciğim, ben sana güveniyorum ve seni çok seviyorum," dediğinde ona sımsıkı sarıldım.

Aynı şekilde karşılık verdi. Bir süre sadece ona sarılıp kokusunu içime çektim. Aynı şeyi o da yapıyordu.

"Saye, geri dönmelisin."

Kollarımı ona daha sıkı doladım. Hayır. "Hayır, anne! Yalvarıyorum, beni de götür!"

Tekrar ağlamaya başladığımda, annem omuzlarımı tutarak beni kendisinden ayırdı. Mavi gözlerinde huzurun ışığı dolaşıyordu. "Kızım, güzel Sayem... Yapma böyle. Daha çok erken," dedi.

"Anne, ben sensizliğe fazlasıyla doydum. Olmuyor! Ben daha fazla katlanamıyorum!"

Sesim çatallaştı. Annem de gözyaşlarından birini feda etti. Annemin gözyaşı toprağa düştüğünde, o bomboş, kurak arazide küçük bir menekşe filizlendi. Ben annemi menekşe kokularında aramak istemiyordum. Onu yanımda istiyordum.

"Abla!"

"Abla!"

İki ses, kulaklarımda yankılandı. Kaskatı kesildim. Beren ve Karan...

Annemin gözleri, arkamda bir yere takılıp duraksadı. Yaşları, artık durduramadığı bir nehir gibi süzülmeye başladı. "Arkana bak, Saye," dedi. "Bak, seni bekleyenler var."

"Bakarsam gelemem," diye fısıldadım acıyla.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Gelmemelisin. Onların sana ihtiyacı var," dedi.

Gözlerim karanlığa bakarken, "Seni kaybederim," dedim.

"Ama kazandıklarını da unutma," diye fısıldadı annem.

"Anne, yoruldum... Lütfen," dedim başımı omzuna yaslayarak.

"Biliyorum... Ama iyileşeceksin."

Yüzümdeki ellerini sımsıkı tuttum. "Anne, lütfen beni bir daha bırakma! Ben senin yokluğunda çok acı çektim çünkü sen yoktun ve beni koruyamıyordun," dedim.

"Biliyorum ne kadar acı çektiğini..." dedi usulca. "Ama artık sana zarar verecek kimse kalmadı. Hem olsa bile seni koruyacak kişiler var artık hayatında."

Annemin sözleriyle içim titredi. Uraz'dan mı bahsediyordu?

Ellerini yavaşça yüzümden çekti. Geriye doğru bir adım attı ve saçlarımın dibine düşen bir damla gözyaşı, dünyamı yerle bir etti.

"Karaca, gitme!"

Bu sefer Mir'in sesiydi. Arkamdan geliyordu. Annemin gözleri tekrar arkama kaydı. Ama bu sefer, gözyaşları mutluluktan aktı.

"O, seni seviyor, Saye," dedi annem. "Ve eğer gidersen yarım kalacak."

"Ona zarar verdim," dedim başımı eğerek.

"Seni her şeyinle kabul ediyor. Ve inan bana, seni asla bırakmaz."

"Onun içini nereden biliyorsun?" diye sordum. Gülümsedi. "Seninle ilgili her şeyi biliyorum ve görüyorum." Bakışlarına daha da derin bir anlam yükledi. "Onun içi, senden ibaret."

"Abla, gitme ne olur!"

Karan'ın haykırışı... Beren'in çığlığı...

"Karaca, yapma bunu! Yapamam! Senin yokluğuna alışamam!"

Mir'in sesi...

Annem tekrar ağladı. Dudaklarını titrek bir tebessümle kıpırdatarak, "Git, Saye," dedi. "Onları arkanda bırakma. Ben seni her zaman görüyorum. Elbette bir gün kavuşacağız ama bu kadar erken olmaz, bir tanem."

Omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. Diz çöküp, "Anne, ne olur beni bırakma," diye yalvardım. Annem, benimle beraber diz çökmek istedi ama ayaklarına sarıldım.

"Ne olur anne... Beni de götür!"

O an, dondu kaldı. "Saye, emin misin?" Gözlerimi kapattım. "Arkanda bıraktıkların ne olacak?"

"Onlar bensiz daha iyi olacak," diye fısıldadım. Kalbim hızlandı. Sıkıştı. Nefesim, boğazıma saplanmış bir bıçak gibi kesildi.

"O hâlde gel benimle, kızım," dedi annem.

Gülümsedim. Elimi sımsıkı tuttu. Ve arkasını dönerek benimle birlikte bir adım attı. Bu sefer mutlulukla gözyaşı döktüm.

Bir adım daha...

"Abla!" Karan'ın haykıran, ağlayan sesi...

Bir adım daha...

"Yapma!" Beren'in gür çığlığı...

Bir adım daha...

"Kardeşim, gitme!" Duru'nun yalvaran sesi...

Bir adım daha...

"Kızım, lütfen!" Ferman Baba'nın çaresiz haykırışı...

Ve o an... Durdum.

Bir adım daha...

"Beni yarım bırakma! Dayanamam!"

Mir'in sesi, geceyi yaran bir çığlık gibi yankılandı. Her adımımda kalbim biraz daha ağrıyordu. Vücudum sızım sızım sızlıyordu. Onların sesiyle birlikte yüreğim de parçalara ayrılıyordu ama annem... Artık annemi tek bırakamazdım. Onu istiyordum.

Her adımımla bembeyaz elbisem siyaha bürünüyor, yasın ağırlığı beni sarıyordu.

Ve son adım...

"Sana daha yeni kavuştum... Beni tekrar kimsesiz bırakma."

Uraz'ın fısıltısı... O kadar çaresizdi ki sesi, içimde yankılanıp kaldı. Annemle aynı anda durduk. Birbirimize baktık. Aynı anda gözyaşlarımız süzüldü. Aramızda sessiz bir anlaşma geçti. Başımı aşağı yukarı salladım.

Ve aynı anda gülerek bir adım daha attık.

YAZARDAN

Mir ve Uraz, Karaca'yı hastaneye yetiştirmek için tüm imkânlarını kullanmışlardı. Mir, arkada Karaca'yı korku içinde kollarında tutarken, Uraz son hızla arabayı hastaneye sürmüştü

Karaca, iç kanama nedeniyle ameliyathaneye alınmıştı. Hastane, Duru'nun olduğu hastaneydi. Bu yüzden içeride bekleyenler sadece Mir ve Uraz değildi. Beren, Karan ve Ferman da oradaydı. Haberi duyduklarında dünyaları başlarına yıkılmıştı.

Karan, sinir krizi geçirmiş, Beren bayılmıştı.

Şimdi herkes, bir köşeye sinmiş, korku içinde gelecek haberi bekliyordu.

Bir buçuk saat sonra doktor, durumunun kritik olduğunu ve yoğun bakımda kalacağını söylediğinde Mir, öfkeden yeri göğü inletti.

Bağırdı.

Delirdi.

Ama Uraz...

O, başka bir köşede duruyordu. Sessizdi. Sadece gözleriyle ağlayanları izliyordu. Bütün dünyadan kopmuş gibiydi. Aklı hâlâ Karaca'nın kan kusarken söylediği son cümledeydi.

Karaca'nın yoğun bakıma alınmasının üzerinden iki gün geçmişti ama hâlâ uyanmamıştı. Herkesin içinde büyük bir huzursuzluk dolaşıyordu. Kötü düşüncelerden uzak durmaya çalışsalar da zaman ilerledikçe kaygıları artıyordu. Uraz'ın içinde umut ve keder birbirine karışmıştı. Ne yapacağını bilmeden Karaca'nın gözlerini açmasını bekliyordu. Onun yaşaması için her şeyini verebilirdi ama zamanın akışı, her geçen saniye sinirlerini daha da yıpratıyordu.

Duru ise tam da bugün gözlerini açmıştı. Ameliyatı başarılı geçmişti. Yumurtalıklarının alınması dışında bir problem yaşanmamıştı. Doktorlar onu yalnızca iyileşmesi için bir süre uyutmuştu. Ama artık uyanmıştı. Göz kapaklarını açtığında, odasında yalnızca Alper'i gördü. Kaşlarını çattı. Karaca yoktu. Beren, Karan yoktu. Onun yanında olmaları gerekmez miydi?

Alper, büyük bir sevinçle yanına gelip elini tutarak, "Duru," dedi.

"Herkes... nerede?" diye sordu Duru, sesi kısık ve titrek çıkıyordu.

Alper'in gerildiğini hissettiğinde, içinde bir huzursuzluk belirdi. Göğsüne saplanan sıkıntı, nefesini zorlaştırdı.

"Karaca nerede?" diye sordu bu defa.

Alper başını hafifçe çevirdi, gözlerini kaçırdı. "Duru, doktoru çağırıp geleceğim," dedi ama Duru, Alper'in kolunu aniden tuttu.

"Alper, o nerede?" diye sordu sakin kalmaya çalışarak.

Alper derin bir nefes aldı. Kararsız kaldı. Söylemeli miydi? Yoksa biraz daha beklemeli mi? Ama Duru'nun bunu öğrenmeye hakkı vardı. Hem onun da aklı Karaca'daydı. Duru'nun uyanmasına bile tam anlamıyla sevinememişti. Ama daha yeni uyanmıştı, hâlâ zayıftı. Bir yandan, bunun ona zarar vereceğinden korkuyordu.

"Sana nerede diye sordum!" diye çığlık attığında, dikişlerinin sızısı Duru'nun yüzünü buruşturmasına neden oldu. Hızla elini karnına götürdü ama acısını umursamadan Alper'e baktı.

Alper, endişeyle ona yaklaştı. "Sakin ol," dedi yumuşak ama otoriter bir sesle.

"Gidip kendim mi öğrenmeliyim, Alper?" dedi Duru, gözleri öfke ve korkuyla parlıyordu.

Alper iç çekti, başını hafifçe öne eğdi. "Tamam, sakin ol artık. Söyleyeceğim."

Duru, tedirginlikle ona döndü. İçinde sebebini bilmediği bir korku belirdi.

"Sen vurulduktan sonra Karaca babasına gitti."

Duru olduğu yerde buz kesti. "Ne?" diye fısıldadı, sesi o kadar kısık çıkmıştı ki sanki kendi bile duyduğuna inanmak istemiyordu. Gözleri doldu. Alper, yatağın kenarına oturdu, ellerini tuttu ve destek olmaya çalıştı.

"Onu öldüreceğini bildiği hâlde nasıl gider?" diye sordu, sesinde korku ve çaresizlik vardı.

Alper, acıyla yutkundu. "Gitti."

Duru'nun gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Kardeşi için duyduğu endişe, yüreğini sıkıyordu.

"Bu adam... Karaca'nın peşini neden bırakmıyor?" diye inledi. Yetmişti artık. Yetmez miydi? Karaca'nın çektiği acılar son bulmayacak mıydı?

"Artık bitti, Duru. O öldü."

Alper'in sesi odada yankılandı. Duru, önce afalladı ama ardından rahat bir nefes verdi. Kardeşi kurtulmuştu. Artık güvendeydi.

"Kim öldürdü? Karaca mı?" diye sordu endişeyle. Her ne kadar nefret ettiği bir adam olsa da bu düşünce onun zihnine saplanıp kalacaktı.

"Uraz ve Mir."

Alper'in cevabıyla Duru hafifçe gülümsedi ama uzun sürmedi. Çünkü hâlâ içini kemiren başka bir soru vardı. "Peki, Karaca nerede?"

İçindeki huzursuzluk geçmemişti. Alper'in gözleri bir anlığına titredi. "Duru," dedi usulca. Ama o an Duru anladı. İçini tarifi olmayan bir korku kapladı. "O nerede?" diye haykırdı.

Alper, başını eğdi. Yutkundu. Sonunda zorlukla konuştu. "Yoğun bakımda. Mir ve Uraz, Ahmet'i öldürdü ama Karaca'nın, aldığı darbelerden dolayı iç kanaması vardı. Ameliyat oldu ama durumu kritik."

Duru'nun yüzü bembeyaz oldu. Ellerini yumruk yaptı. Karaca'nın başına gelenler, kardeşinin yaşadığı acılar, onu paramparça etti. Acı içinde inledi. Kolundaki serumu sertçe çekip attı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Alper, hemen onu tutmaya çalıştı. "Duru, sakin ol!"

Ama Duru onu duymuyordu. "Bırak beni! Kardeşime gideceğim!"

Alper, onu sakinleştirmeye çalıştı. "Duru, daha iyileşmedin!" Duru onu tüm gücüyle itti, kendini ayakta tutmaya çalışarak yataktan kalktı. Karnındaki yara onu zorlasa da umursamadı.

"Tamam, tamam! Dur! Götüreceğim!"

Alper'in sesiyle bir an durdu. Kardeşine gitmeliydi. Onun, ona ihtiyacı vardı. Alper'in desteğiyle birlikte yavaşça kapıya ilerledi. Adımları titriyordu. Karnındaki dikişler sızlıyordu ama Karaca için buna dayanabilirdi.

Yoğun bakımın önüne geldiklerinde, Alper onu belinden tutarak destek olmaya devam etti. Ve o an, oradaki herkesi perişan bir hâlde gördü. Herkes, gözleri kan çanağına dönmüş bir şekilde bekliyordu. Korkuyla, çaresizlikle... Duru'nun dizleri titredi. Alper, onu daha sıkı tuttu. O an, Karan ve Beren yaşlı gözlerle ona doğru ilerlediler ve onu incitmeden sarıldılar. Duru, kardeşlerinin kollarında, onların sıcaklığıyla ağladı. Onlar sayesinde biraz daha ilerleyip yoğun bakımı gösteren camın önünde durdu, gözleri acıyla daha da doldu. Kardeşinin yüzü yaralar içindeydi, vücudunun görünen kısımların-

da morluklar ve derin kesikler vardı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, elini cama yaslayıp, "Karaca," diye inledi.

Camın önünde sadece o ve Mir vardı, diğerleri başka köşelerde bekliyordu. Mir ise gözlerini bile kırpmadan sevdiğine bakıp dua ediyordu. Göz altları morarmış, sakalları ve saçları uzamıştı. Geçen günler onu iyice yıpratmıştı. Ruhsuz duruyordu ama içi yangın yeriydi.

Alper, Duru'yu rahat edebileceği bir yere oturttuğunda bir omzuna Beren, diğerine Karan başını yasladı ve ağladı. Duru da onlara katıldı.

Duru geleli yarım saat olmuşken Mir'in birden dikleştiğini ve yerinde kıpırdadığını gördüler.

"Doktor!"

Mir'in bağırışı koridorda yankılanan makine seslerine karıştı. Herkesin bakışları aynı anda yoğun bakım odasına döndü. Camın önüne yığıldılar. Karaca titriyordu.

"Doktor!"

Mir'in sesi bu kez daha da yükseldi.

İki doktor ve iki hemşire hızla Karaca'nın yanına girdiler.

"Neler oluyor?" diye korkuyla sordu Beren. Duru ise dehşet içinde içeriye bakıyordu. Bu seslerin ne anlama geldiğini biliyordu. "Hayır," diye fısıldadı. Bunu sadece yanında duran ve kolunu sımsıkı kavrayan Alper duydu. Ama bir sonraki çığlığı herkes işitti. "Hayır!" Duru ellerini cama vurup, "Yapma, Karaca!" diye bağırdığında herkes dehşete kapıldı.

"Duru abla, neler oluyor?" diye haykırdı Karan.

"O, gidiyor!" Duru haykırarak ağladı. Herkes olduğu yerde donmuştu. Karaca'ya baktılar. Mir başını hızla sağa sola salladı. Bunu reddetti. O gidemezdi.

Doktorlar içeride şok cihazını alıp Karaca'ya müdahale etmeye başladılar. Defalarca Karaca'nın bedeni havaya kalkıp cansız

bir şekilde yatağa geri düştü. Herkes donmuş bir şekilde izliyordu. Aralıksız on beş dakika boyunca şok cihazı kullanıldı, ardından yirmi dakika boyunca kalp masajı yapıldı. Ama Karaca'nın kalbi hâlâ atmayı reddediyordu.

Doktorun omuzları düştü. Hemşireler birbirine üzgün bakışlar attı.

"Yapma, kızım," diye fısıldadı Ferman.

Kimse Karaca'nın gitme ihtimalini aklına bile getirmek istemiyordu. Doktorlar pes ettiklerinde eldivenlerini çıkarıp hemşirelere döndüler. "Neden durdular?" diye korkuyla sordu Alper. Doktor, başını Mir'e çevirdi ve yavaşça sağa sola salladı.

Herkes buz kesti.

Doktorlar durmuştu. Karaca'nın bir türlü geri dönmeyişi, müdahalenin boşuna olduğunu düşündürmüştü.

Artık dönemezdi.

Karan ve Beren aynı anda, "Abla!" diye çığlık attı. İkisinin haykırışı, tüm hastanede yankılandı.

Uraz'ın gözleri doldu, acıyla yutkundu. İçerideki güçlü kadının kendi kardeşi olduğunu öğrendiği an, onu kaybetmişti. Mir, sevdiğini; Ferman, kızını; Duru, kardeşini; Karan ve Beren, ablalarını kaybetmişti.

Hangisi için daha acıydı bu durum? Tartışılamazdı.

"Karaca, gitme!" diye haykırdı Mir. Hastane bu acı feryatla inledi. İstanbul âdeta yasa büründü.

"Abla, gitme! Ne olur!" diye başını ellerinin arasına sıkıştırarak çığlık atan Karan'ın sesi koridorlarda yankılandı.

Saçlarını çeken Beren'in acı dolu çığlığı, dışarıda yıldırımların düşmesine neden olacak kadar derindi.

"Karaca, yapma bunu! Yapamam! Senin yokluğuna alışamam!"

Mir, cama yumruk atmaya başladı. Gözlerine kan oturmuştu. Akan şey, gözyaşı değil, yüreğinden akan kandı. O anda koridorun

başında İlayda ve Mert göründü. İkisi de aynı anda göz göze geldiğinde, ne olduğunu anlamışlardı.

Doktor, elindeki dosyanın köşesine ölüm saatini yazdı.

"22.34"

Dışarıdaki feryatlara hemşireler bile ağlamıştı. Doktor, perişan bir şekilde bekleyen kalabalığın önüne çıktı. Herkesin gözü ondaydı ama kimse duymak istemediği cümleleri dinlemeye hazır değildi.

Mir, hırıltılı bir sesle, "Ölmedi," dedi. "O, ölmedi!" Gözlerinde binlerce yakarış vardı. Ama gerçek kaçınılmazdı.

Doktorun ağzından dökülen cümle, herkesin kalbini paramparça etti.

"Başınız sağ olsun... Hastayı kaybettik."

Bu kadar basitti işte bu söz... Peki, gidenin arkasında kalanlar sağ mı olacaktı? Ya da sağ ya da ölü olmak artık umurlarında mıydı?

İçeride hemşirelerin Karaca'nın vücudundaki kabloları söktüğünü gören Karan, "Abla!" diye haykırarak içeriye daldı. Arkasından diğerleri de girdi, sadece Uraz camın önünde kalarak acı içinde kız kardeşi olduğunu söyleyen kıza baktı. Mert ve İlayda ise arkadaki oturma yerlerine çökerek ağladılar.

Karan, Karaca'nın soğuyan elini tutup, "Abla!" diye bağırarak hemşireleri uzaklaştırmaya çalıştı. Onun ablasını almak istiyorlardı. Beren ise diğer elini tuttu, güçlü bir çığlık attı. "Yapma!" Dizlerinin üzerine düştü. Başını Karaca'nın eline yasladı, gözyaşları parmaklarını ıslatıyordu.

"Kardeşim, gitme!" Duru'nun haykırışı, odanın duvarlarına çarptı. Alper onu sıkıca tutarken gözyaşları içinde kıvranıyordu. Herkes ağlıyordu. İstanbul, bu aileye ağlıyordu. Dışarıda bir yıldırım daha öfkeyle İstanbul'un üzerine düştü.

"Kızım, yapma!" Ferman'ın çaresiz çığlığı, odadaki makinelerin keskin ve acımasız sesini değiştirmedi. Kaybediyordu kızını. İkinci defa.

"Beni yarım bırakma! Dayanamam! Yalvarıyorum sana, Karaca! Bırakma beni!"

Mir'in boğazını parçalayan çığlığı, İstanbul'un üstüne çöken kara bulutları titretti. Gökyüzü, aynı anda gürledi. Mir, Karaca'nın başucuna diz çöktü, titreyen elleriyle saçlarını okşadı. Gözyaşları, Karaca'nın saç tellerine karıştı. Her öpüşünde sıcak nefesiyle onu ısıtmaya çalıştı.

Ama Karaca, buz gibiydi. Mir'in dizleri yere çarpınca tüm bedeni sarsıldı. Eli göğsüne gitti, kalbinin acısını bastırmaya çalışıyordu. Ama asıl dayanması gereken şey, önündeki sedyenin üzerinde yatan Karaca'ydı. Sedyeye sıkı sıkıya tutundu

"Karaca..." Fısıldadı, sesi titredi. "Kalbimi yasa boğup gitme..." Omuzları sarsılarak ağladı. "Beni annemden sonra bir daha yıkma!" Ayağa kalkmaya, tekrar haykırmaya çalıştı ama yapamadı. Sadece, Karaca'nın sedyeden sarkan siyah uzun saçlarına eğildi, kokusunu içine çekmeye çalıştı.

"Kalbimin hükümdarı..." Yine fısıldadı. "Uyan hadi... Beni senden, sesinden, kokundan, o zifiri gözlerinden mahrum etme... Yapamam, ben de ölürüm!" Acıyla yutkundu.

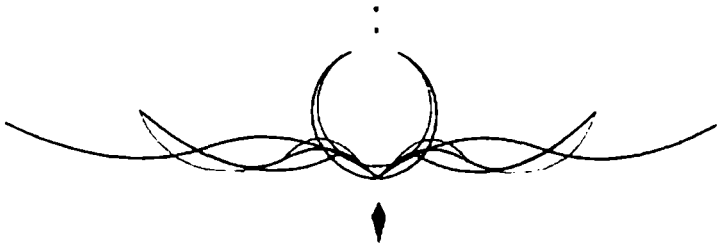
Uraz, bu görüntü karşısında yıllar sonra ilk kez ağladı. Kardeşinin ölüsüne bir damla gözyaşı feda etti. Sonra bir damla daha. Ve bir damla daha.

Ardından... Yağmur, İstanbul'u esir aldı. Her bir damla, bu ailenin acısını taşıyarak düştü kentin sokaklarına. Şimşekler, her beş saniyede bir, karanlık ve yasa bürünen İstanbul'u aydınlattı. Elini cama yaslayan Uraz, gözlerini Karaca'dan ayırmadan, "Sana daha yeni kavuştum... Beni tekrar kimsesiz bırakma," diye fısıldadı.

Beren hâlâ çığlık atıyordu. Diğerleri, haykırarak Karaca'ya sesleniyordu. Ama ne güçlü çığlıklar ne de yakarışlar Karaca'yı geri getirmeye yetiyordu.

Karaca yorulmuştu ve dinlenmek için onları arkasında bırakmıştı.

Peki, ailesi ne olacaktı? Hepsi, onun yokluğuna nasıl dayanacaktı?

YAZARDAN

"Karaca!"

Bu haykırış, odadaki herkesin yüreğini sarsarken hemşireler şok içinde kaldı. Çünkü Karaca'nın kalbi... tekrar atmaya başlamıştı.

Karaca'nın ailesi için yapmayacağı şey yoktu. Zira kalbinin atmasının tek sebebi onlardı.

"Açılın!"

Hemşirenin sert sesiyle Mir başını kaldırdı. Değişen makine seslerine odaklandı. Çünkü bu ses bir öncekinden farklıydı. Daha canlıydı. Karan ve Beren hızla ayağa fırlayıp cama yapıştılar, gözleri Karaca'ya kilitlendi. Duru, bir anda kahkaha atarak ağlamaya başladı. Herkes ne olduğunu anlamayan gözlerle ona bakıyordu ama o...

"O döndü! Kardeşim döndü!" diye sevinçle bağırarak Alper'e sıkıca sarıldı. Diğerleri, afallamış bir şekilde Duru'ya bakarken o hem ağlıyor hem de gülüyordu. Mir, kendini zorlayarak sedyeye tutundu, ayağa kalkmaya çalıştı. Dizleri titriyordu ama gücünü topladı ve doğruldu. Gözlerini kırpıştırdı, ağlamaktan önünü göremez hâle gelmişti. Önce Karaca'ya, sonra makineyle uğraşan doktorlara baktı. Hiçbir şey anlamıyordu.

"Neler oluyor?"

Sesi kısılmıştı. Doktor, Karaca'ya müdahale ederken cevap vermeyi ihmal etmedi.

"Hasta döndü! Dışarı çıkın!" Gülümseyerek söyledi bunu. Mir, şok içinde Karaca'ya döndü. "Dönmüş mü?" Doktor başını sallayarak onu onayladı. Bir damla gözyaşı daha süzüldü Mir'in yanağından. Ve tebessüm etti. Eğildi, Karaca'nın saçlarına bir öpücük kondurdu. Sonra alnına.

"Teşekkür ederim, sevgilim... Beni yarım bırakmadığın için teşekkür ederim."

Fısıltısı, Karaca'nın sessiz bedenine karıştı. İçi umutla, sevinçle doldu. Göğüs kafesi huzurla şişti. Kalbi tekrar canlandı.

Hemşireler diğerlerini yoğun bakımdan çıkardığında, bu sefer hastane sevinç çığlıklarıyla yankılandı. Mir, Karaca'yı bir an bile bırakmak istemiyordu. Çünkü Karaca ile birlikte o da ilk defa kalbinin durduğunu hissetmişti. Ve son anda yeniden doğmuştu. Sonunda Mir'i de dışarı çıkardıklarında, tam karşısında Uraz'ı buldu. Uraz'ın gözlerinde gördüğü o dev umut ışığıyla iki adım attı ve sıkıca sarıldı ona.

Uraz, hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. Allah biliyordu ya, Mir'i ilk defa böyle yıkılmış, böyle düşmüş görmüştü. Gözlerinin önünde hayat ışığını kaybetmiş gibi dizlerinin üstüne çökmüştü. Ama şimdi ikisi de nefes alıyordu. Ne kadar inkâr etseler de onlar birbirine güveniyordu. Onlar düşman değil, dosttu.

"Ablam döndü!" Bu sefer Beren sevinçle çığlık attı. Herkese tek tek sarıldı. Sonra Uraz ve Mir'in birbirinden ayrıldığını görünce hızla onlara doğru koştu. Önce Uraz'a sıkıca sarıldı, sonra Mir'e. Mir, kollarını ona doladı. Bir elini saçlarına atarak şefkatle okşadı.

"Ablam bizi bırakmadı, Mir abi!"

"Bırakmadı. Bırakmaz, abicim."

Sonra birbirlerinden ayrıldıklarında, Beren koşarak Mert'e atıldı. "Sevgilim! Ablam gitmedi!"

Beren'in bu çığlığıyla herkesin bakışları onlara çevrildi. Sevgilim mi?

Mert *işte şimdi sıçtık,* diye geçirdi içinden ama sevgilisinin bu tatlı sevincine ortak oldu. Bir elini beline, diğerini bacağına koyarak onu sıkıca tuttu. Ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü şu an ona koala gibi sarılmış sevgilisiyle düşünmek oldukça zordu.

"Güzelim, herkes bize bakıyor... Ve söylemeden geçemeyeceğim, az önce herkese sevgili olduğumuzu ilan ettin."

Beren, kaskatı kesildi. Mert için bu hiç sorun değildi. Zaten en başından beri saklamanın gereksiz olduğunu düşünüyordu ama Beren beklemek isteyince ona saygı duymuştu.

Beren, panikle fısıldadı. "Ne yaptım? Ne yaptım?"

Mert, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle aynı şekilde karşılık verdi. "Sevgili olduğumuzu söyledin... Ve hâlâ kucağımdasın."

Beren hemen Mert'in kucağından inip gözlerini ona dikti. Çünkü arkasını dönmeye cesaret edemiyordu.

Biliyordu, arkada cellat gibi dikilen Karan vardı.

"Ne oluyor lan orada?" Karan'ın gür sesiyle ikisi de aynı anda yutkundu. Beren yavaşça arkasını döndü. Alper, Duru ve Uraz, gülerek onlara bakıyordu. Ama Mir, Ferman ve İlayda gibi diğerleri şok içindeydi. İlayda elbette ilişkilerini biliyordu ama böyle ilan edeceklerini tahmin etmemişti.

"Karan..." Beren bir adım attı ama Karan elini kaldırarak onu durdurdu. "Sevgilim derken?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Beren sessiz kalınca, "Evet, sevgilim," diyerek onun yerine cevap verdi Mert.

Karan, Mert'e doğru bir adım atıp, "Sen sus ulan!" diyerek sert bir karşılık verince Mert de ona bir adım yaklaştı. Kaşlarını çatıp, "Sana soracak değilim," dedi.

"Karan, bak, bir dinle," diyerek ikisinin arasına girdi Beren.

Karan, "Neyi dinlemeliyim, Beren?" diye sesini yükseltince Mert'in elleri yumruk oldu. Kimse onun sevgilisine sesini yükseltemezdi, izin vermezdi.

"Sesini alçalt, Karan!" diye uyardı Mert.

"Lan sen kimsin de kardeşimle aramıza giriyorsun?" diyen Karan, ilk hamleyi yaptı ve Beren'i hızla aradan çekip Mert'in yüzüyle buluşturdu yumruğunu.

Beren ve İlayda, korkuyla küçük bir çığlık attılar. Duru, hızla Beren'i aradan çekip yanına aldı. Mert, sendeleyerek geriye doğru gitti ama çabuk toparlandı. Öfkeyle karşı atağa geçti. Karan'ın yüzüne sert bir yumruk indirdi.

Mert, öfkeyle, "O benim sevgilim!" diye bağırdı. İkisi de aynı anda birbirlerinin yakasına yapıştı. Alper, kardeşini tutarken Uraz da Karan'ı zorla geriye çekti. Karan, Uraz'ın tutuşundan kurtulmaya çalışırken hiddetle bağırdı. "Uzak duracaksın lan kardeşimden!"

Mert de aynı öfkeyle karşılık verdi. "Sen misin lan beni ondan uzak tutacak?"

İkisi de delirmiş gibiydi. "Uraz abi, bırak geberteyim şunu!" Karan, Uraz'ın kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Mert de geri adım atmadan bağırdı. "Bırak, bırak, gelsin bakalım!"

İkisi de azgın boğalar gibi birbirine saldırmak için fırsat kolluyordu. Ama bu sefer daha sert bir ses yükseldi.

"Kesin artık şunu!"

Mir, bir anda aralarına girdi. Başı hâlâ ağrıyordu, kalbi sıkışıyordu. Sevgilisi içeride ölümden dönmüştü ve şimdi bu iki aptalla uğraşıyordu.

"Lan, başka kimse yok mu bu dünyada? Gelip niye benim ailcme âşık oldunuz?"

Karan, çaresizce çırpınmaya devam etti. Bir ablası, bir de kız kardeşi vardı. Ama bu iki adam, onları elinden almaya çalışıyordu. Resmen delirmek üzereydi. Mir zaten başına büyük bir belaydı. Şimdi bir de Mert çıkmıştı. Burnundan ve kulaklarından kan gelmesi yakındı. Sinirden titriyordu. Ama ortam bir anda sessizliğe gömüldü.

Çünkü Mert, hiç beklenmeyen bir cümle kurmuştu.

"Sen, İlayda ile sevgili olunca sorun olmuyor, değil mi?"

Derin bir sessizlik... Bu sefer herkes şaşkınlıkla İlayda ve Karan'a döndü. Ama içlerinden sadece bir çift gri göz, ölüm gibi kararak onlara dikildi. Sonraki sahne, tam bir kaostu: Mir'in Karan'a indirdiği sert yumruk, diğerlerinin onları ayırmak için döktüğü ecel terleri, Beren ve İlayda'nın birbirine sarılıp ağlayışı ve Uraz ile Duru'nun kahkahaları. Hayatlarının en saçma gecesi bu geceydi. Ve bu geceyi kimse unutamayacaktı.

***

"Karaca," diye fısıldadı Mir.

Karaca, normal odaya alınmıştı ve uyanması bekleniyordu. Herkes tek tek onu görmeye geliyordu ama en çok Mir vardı yanında. Onu bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyordu.

Gözleri sevdiğinin çehresinde dolaştı. Yüzüne aldığı darbelerden dolayı oluşan yaralar kabuk tutmaya başlamıştı ama güzelliğinden hiçbir şey eksiltmemişti. Sağ eli, her zamanki gibi saçlarına gitti. Yaklaşıp saçlarına derin bir öpücük kondurdu. Yüzü daha canlı görünüyordu. Karaca'nın o anki solgun yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Aklı gitmişti o an. "Başınız sağ olsun," cümlesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Hayatında ikinci kez kendini öldürmek istemişti.

"Öl, Mir," demişti kendi kendine. "Sevdiğin kadın öldüyse sen de öl," diye fısıldamıştı.

"Uyanmalısın," dedi gözleri dolarken. "Belki beni görmek istemezsin ama sen iyi ol, ben giderim gerekirse. Yeter ki iyi ol ve aç gözlerini."

Karaca en son onu görmek istemediğini söylemiş, karşısına çıktığı için pişman olduğunu dile getirmişti. Kalbinin üzerine yeniden

bir ağırlık çöktü. Canından can gitmişti bu birkaç günde. Karaca'sız hayat böyleydi Mir için.

Yanağına bir damla yaş süzülürken, "Pişman olmakta haklısın aslında," diye söze girdi. "Baksana, bu kaçıncı yanımdayken ölümle burun buruna gelişin?" diye kendini suçladı. "Eğer ben yanındayken sürekli böyle olursa zaten pişman olmalısın. Giderim, Karaca. Zor olsa da giderim, söz. Ama sana bir şey olmasın."

Ayağa kalkarken sevdiğine baktı ve dudaklarından şu sözler döküldü: "Hani eskiler, 'Tek canı sağ olsun da yel essin, kokusu gelsin,' derler ya..." Geriye doğru bir adım attı. Sonra sessiz bir gözyaşı eşliğinde, "Yel essin, Karaca," diye fısıldadı.

Arkasını döndü, çıkmak üzereyken, "Mir," diyen fısıltı ile donup kaldı. Hızla döndü. Karaca, yarı açık gözlerle ona bakıyordu.

"Karaca," diyerek hızlıca onun yanına gitti. Çünkü Karaca ona, *beni bırakma* der gibi bakıyordu. İşte, Mir'in Karaca'ya olan uzaklığı ancak bu kadar sürebilirdi. Karaca ona bir adım atarsa Mir ona koşarak giderdi. Zira ondan uzak durması da ondan vazgeçmesi de imkânsızdı.

Mir hemen elini tuttu, saçlarına üst üste öpücük kondurdu. Sonra hasret kaldığı zifiri gözlere baktı ve tebessüm etti. Karaca'nın gözlerinden bir damla yaş süzüldü şakağına doğru.

"Mir, gitme," diye fısıldadı.

Mir, alnına bir öpücük kondurdu. "Gitmem, Karaca. Sen iste, ben senden bir adım öteye bile gitmem."

Gerçek buydu zaten.

"Özür dilerim, Mir. Özür dilerim," dedi Karaca, ağlamaya başladı.

"Şşh, bir şey yok, güzelim. Sakin ol," diye fısıldadı Mir. Onun tek damla gözyaşı bile içini parçalıyordu.

Karaca, bir süre saçlarını okşayan ellere bıraktı kendini. Şu an daha iyi hissediyordu ama uyandığında Mir'in gittiğini görünce kal-

binin söküldüğünü hissetmiş, korkmuştu. Mir'den ayrılmak istemiyordu artık. Ahmet ölmüştü ve aralarında bir engel yoktu. Mutlu olabilirlerdi. Artık onlar için her şey mümkündü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mir, yatağın yanına oturup.

Karaca, onu rahatlatmak için tebessüm ederek, "İyiyim, merak etme," dedi.

Mir'i görmek ona çok iyi gelmişti. Ellerini hissetmek, gri gözlerine bakmak, sesini duymak bütün ağrılarını, yorgunluğunu üstünden söküp atmıştı.

"Doktoru çağırıp, bizimkilere haber verip hemen geleceğim," diyerek ayağa kalktı Mir.

Karaca, korkuyla kolunu tutup, "Gitme," dedi.

Mir, ona baktığında gözlerinin dolduğunu, yalvarırcasına baktığını gördü. Eğilip dudaklarına minik bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi. "Hemen döneceğim, söz veriyorum," dedi güven dolu bir sesle.

Karaca, zor da olsa onu bıraktı. Mir dışarı çıkıp önce doktorlara, sonra ailesine haber verdi.

Odaya önce doktorlar girip Karaca'yı muayene ettiler. Herhangi bir sorun olmamasıyla Mir ve diğerleri derin bir nefes aldı. Doktor, gönül rahatlığıyla, "Yarın taburcu olabilirsiniz," dedi.

Dışarıda bekleyenler daha fazla dayanamayıp birden odaya daldılar. Karan'ın kapıyı kırar gibi içeri girmesi önce Karaca'yı korkuttu ama sonra güldürdü. Onları özlemişti. Hepsinin nasıl acı içinde haykırdığını duymuştu.

"Abla," diye tekrar ağlamaya başlayan Karan ve Beren, aynı anda Karaca'ya sarılıp öpmeye başladılar.

Karaca'nın kahkaha atarken zorlandığını gören Mir, Beren'i nazikçe geriye çekip gülümserken, Karan'a ölümcül bakışlar atarak onu geriye itekledi.

Sevdiğinin daha fazla canının yanmasını istemiyordu. Kahkaha atarken bile acı çekmemesi için Karaca'yı başının üstünde bile taşıyabilirdi şu saatten sonra. Sonra Alper, Duru, Ferman, İlayda ve Mert de Karaca'ya sarılarak sevinçlerini dile getirdi. Karaca, hepsini bir arada gördüğünde kalbi sıcacık oldu. Ta ki Karan'ın kaşının üzerindeki yara bandını ve yanağındaki morluğu görene kadar.

Bakışlarını tek tek herkesin üzerinde gezdirdi. Mert'in dudağı da patlamıştı. Kaşları çatıldı. Karaca'nın yüzündeki ifadeyi gören Mir de başını çevirip herkesi dikkatle süzdü ama ortada tuhaf bir şey göremedi.

"Karan," dedi Karaca. Karan anında onun yanında bitti.

"Efendim, abla?" diye sordu masum bir ifadeyle.

"Neden kaşının üstünde yara bandı var ve neden yanağın mor?"

Karan anında Mir'e bakıp sırıttı. Ablası iyileşmişti ve şimdi onları ayrı tutmaya devam edebilirdi.

Masum rolüne bürünerek elini yanağına koydu, "Mir abi yaptı," dedi. "Resmen uçan yumruk attı bana, abla. Nasıl acıdı bir bilsen! Hem de sevgilimin kardeşi demeden, eli bile titremeden, zevkle vurdu. Eğlene eğlene vurdu."

Herkes şok olmuş bir şekilde Karan'a bakarken, Karaca kaşlarını öfkeyle çatıp Mir'e döndü. Elbette durduk yere böyle bir şey yapacağını düşünmüyordu ama kardeşi çocuk gibi şikâyet edince kaşlarını çatmasına engel olamadı.

"Mir?" dedi sorgular bir sesle.

"Ne? İnanmıyorsun değil mi bu ergene? Resmen masumu oynuyor şu an."

Öfkeli bir şekilde konuşan Mir'e gülmek istedi Karaca ama şimdilik kendini tuttu.

Mert bıkkınlıkla araya girip, "İlayda ile sevgili olduklarını öğrendiği için vurdu, Karaca abla," dedi.

Karaca şok içinde Karan'a döndü. Şimdi sırıtma sırası Mir'deydi.

Bize rahat vermemesine rağmen kardeşimle ilişkisi olduğu için canını okuyacak, diye düşündü. "Bundan neden haberim yok benim?" diye sormasıyla Mir'in yüzündeki sıntma dondu.

Ne?

Hani bize yaptıklarının intikamı? diye düşündü hayal kırıklığıyla.

"Özür dilerim, abla. Fırsat olmadı," diye mırıldandı Karan, ardından dönüp İlayda'ya göz kırptı.

İlayda utançla gözlerini kaçırınca gülümsedi ama onu arkasında âdeta bir duvar gibi saklayan Mir'i görünce bu kez Karan'ın gülüşü dudaklarında dondu. Mir, kaşlarını çatmış, öfkeyle ona bakıyordu. Karan, Mir'den korkmazdı ama karizmasını da çizdirmek istemiyordu.

Hem elinde büyük bir koz vardı: ablası!

Eğer Mir, İlayda ile görüşmesine izin vermezse o da ablasının Mir'le yan yana gelmesine asla izin vermezdi.

"Peki, senin neden dudağın patlamış?" diye sordu Karaca, bu kez Mert'e bakarak.

Duru, "Onu da Beren'le ilişkisi olduğunu duyan Karan yaptı," diyerek kısa bir özet geçti.

"NE?"

Karaca, dehşet içinde Beren'e döndü. "Neden bana bunu söylemedin?" diye sordu kırgın bir sesle.

"Abla, özür dilerim. Zaten yeterince derdin vardı..." diye açıklama yaptı Beren telaşla.

"Yazıklar olsun size! Demek artık benden her şeyi saklıyorsunuz," dedi Karaca, gözleri dolmuştu.

Mir, sıkıntılı bir nefes vererek, "Yeter bu kadar! Dışarı çıkın, yoksa kızı şoka sokmaktan mahvedeceksiniz," diyerek hepsini kovdu.

"Asıl sen çık dışarı!" diye çıkıştı Karan ama İlayda ona ters ters bakınca hemen sustu ve bir adım geri attı. Abisi kadar kardeşi de manyaktı, bunu kendi üstünde deneyimlemişti.

Sevgilisi gül kadar narin görünüyordu ama dikenleri fena can yakıyordu. Bir kıskançlık yüzünden az kalsın ömür boyu cinsel hayatı bitecekti! Onun bu değişimiyle herkes bir an şaşırdı ama Karaca'nın sorduğu soru, odadaki dikkatleri anında üzerine çekti.

"Uraz nerede?"

Herkes buradaydı ama Uraz yoktu.

"O kantine inmişti," diye cevap verdi Mir.

Mir, dışarıda herkese Uraz ve Karaca'nın kardeş olduğunu söylediğinde herkes uzun süre donup kalmıştı. Karan ise sanki kurşun yemiş gibi yıkılmıştı. Ablasını paylaşma fikri onu deli ediyordu ama Mir'e karşı tek olmama düşüncesi içten içe hoşuna gitmişti. Tam o anda odanın kapısı açıldı ve Uraz içeri girdi.

Kantinde karşılaştığı doktor ona haber vermişti, bu yüzden koşa koşa gelmişti ama ona dikkatle bakan gözleri görünce kendini hemen toparladı ve ifadesiz bir şekilde Karaca'ya baktı.

Oysa içten içe halay çekmek istiyordu. Kardeşi uyanmıştı. Artık kimsesiz olmama fikri onu hiç olmadığı kadar sevindiriyordu.

Yine de korkuyordu... Ya kardeş değillerse?

DNA testi yaptırmadan umutlanmak istemiyordu. Bunun için Karaca'nın uyanmasını beklemişti. Karaca hemen yerinde dikleşti, abisine baktı ve gözleri doldu.

Kalbi kırılacaktı ama haberi yoktu.

KARACA

Uraz'ı gördüğümde "Abi," diye fısıldadım. Bu kelime istemsizce çıkmıştı ağzımdan ama onun bana donuk ve boş bakan gözleri içimi huzursuzlukla kapladı. Abi dediğimi duyduğunda gözlerinde

ufak bir titreme oldu ama hemen kendini toparlayıp aynı donuk bakışlarını sürdürdü.

Neden öyle bakıyordu? Ona abim olduğunu söylememiş miydim? Ama söylediğimi hatırlıyordum...

Uraz, bana doğru bir adım atıp soğuk bir sesle, "Geçmiş olsun," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim anında.

Mir, herkesi tek tek dışarı çıkardı. Yalnız kalmamız gerektiğini biliyordu. Haklıydı. Uraz, aynı ifadesizlikle gelip yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Kapıdayız," diyen Mir de dışarı çıkınca ona döndüm.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "İyiyim," diye kısa bir cevap verip bakışlarımı ellerime indirdim. Belki de bana kızgındı. Sonuçta kardeşi ve babası benim yüzümden ölmüştü.

Kendimi tutamayıp, "Bana kızgın mısın?" diye fısıldadım.

"Ne için?" diye sordu.

"Onları öldürdüğün için," derken gözlerine baktım. Bir cevap arıyordum ama ifadesizdi.

"Neden kızgın olayım?" dedi aynı soğuklukla.

Boğazım sızladı. "Çünkü onlar senin baban ve kar..."

Ayağa kalktı ve sözümü sertçe böldü. "Onlar benim hiçbir şeyim değiller!"

Ani çıkışıyla gözlerim doldu. Onları kabul etmediğine göre beni de etmeyecekti... Bakışları gözlerimi buldu. Gözlerimin dolduğunu görünce sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Karaca, senin bile kardeşim olduğun belli değil," dediğinde yanağıma bir damla yaş süzüldü.

"Ama..."

Sözümü yine kesti. "O şerefsizlerin lafına bakıp kardeşim olduğuna inanmamı bekleme benden."

Buz kestim. İstemiyordu... Kardeşi olmamı istemiyordu, değil mi? Kemiklerime kadar kırıldığımı hissettim.

"DNA testi yapalım. Eğer kardeşimsen bu ortaya çıkacaktır."

İçim burkuldu. Ben zaten biliyordum... Ama o, bir kâğıt parçasıyla buna inanacaktı. Abim olduğunu bilmem için gözlerine bakmam yeterdi. Çünkü anneme çok benziyordu.

"Anneme benziyorsun," dedim. İçimden geçenleri tutamadım. Kaskatı kesildi. "Hayır," diye reddetti anında.

"Ona benziyorsun. Annemi gördüm ben," diyerek inandırmaya çalıştım onu.

"Ama ben hiç görmedim onu!" diye gürlediğinde istemsizce irkildim. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra kapı aniden açıldı ve Mir içeri girdi.

"Ne bağırıyorsun lan?" diye sordu sert bir sesle. Uraz, onu umursamadan bana bakmaya devam etti.

"Bana inan. Abim olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Gözlerindeki duvarlarda çatlaklar oluştuğunda, dışarıya yansıtmamaya çalıştığı acısını görebildim.

"Ama ben bilmiyorum," dedi zorlanarak.

"Abi," diyerek yerimde dikleştim. "Bana abi deme," dedi.

Buz kestim. Mir, kaşlarını çatarak Uraz'a baktı.

Sabrım taşmıştı. "Neden bu nefret?" diye bağırdım.

"Nefret değil, bana boş yere ümit verme!" diye bağırarak karşılık verdi.

Mir, ona doğru bir adım attı. "Mir," dediğimde durup bana baktı. Birkaç saniye sonra yavaş adımlarla yanıma gelip başucumda durdu. Kapı yeniden açıldı ve herkes içeri girdi. Eminim ki sesimiz dışarıya kadar gitmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Duru, merakla.

Bakışlarımı Uraz'a çevirdiğimde o da bana bakıyordu. Bu gözler bana yabancı değildi. Tanıyordum bu mavileri.

"DNA testi yapılınca ne yapacaksın?" diye sordum. "Abim olduğun kanıtlanınca gidecek misin, yoksa kalıp bana abilik mi yapacaksın?"

Herkes, sorum üzerine gözlerini ona çevirdi. Uraz derin bir nefes aldı. "Senin kardeşim olduğun doğruysa eğer sana söz veriyorum, Karaca. Bir an olsun elini bırakmayacağım."

Yanağıma doğru bir damla daha süzüldü. Ama bu kez yüzümde bir tebessüm vardı. Merhamet... Annemde de olan, en sevdiğim huydu.

Abimde de vardı, değil mi?

"Şimdi ne sana ne de kendime bunu yapamam," diyerek arkasını döndü ve bir adım attı.

"Annemi gördüm," dediğimde adımları donup kaldı. Omuzlarının gerildiğini buradan bile görebiliyordum. Bütün bakışlar aynı anda bana döndü. Ama ben gözlerimi onun sırtından ayırmadım. Yavaşça döndü. Gözleri, benim deniz mavisi gözlerime kenetlenirken ben de onun zifiri karanlık gözlerinden ayrılmadım. Ben babama benzerken o anneme benziyordu, ne şanslıydı.

Ferman Baba, bir baş hareketi yaptığında herkes yine odadan çıkmıştı ama Mir yanımdan ayrılmamıştı, hâlâ elimi tutuyordu. Bu, ikimiz için de yaralayıcı bir an olacaktı ve Mir, beni kırmaktan korkuyordu. Ona ilk defa annemden bahsedecektim.

"Ona beni götürmesi için yalvardım," diye başladığımda Mir'in elimi tutan eli kaskatı kesildi.

Uraz yavaşça gelip yatağın üzerine oturdu. Şimdi her duygu gözlerinden okunuyordu.

"Bana erken olduğunu söyledi, onları yarım bırakma dedi," dediğimde dudaklarım titrerken kuruyan yaşların yerini yenileri aldı. Uraz'ın gözlerindeki acı gittikçe büyüyordu.

"Umursamadım. Onu özlediğimi ve gitmek istediğimi söyledim ama ısrarla onun yanına gitmem için erken olduğunu söyledi. Son-

ra ise 'Abini bulmuşsun. Hadi, bana onu anlat,' dedi. Ben de ona çok benzediğini söyledim ve annemin gözleri acıyla doldu," diye beklemeden anlatmaya devam ettim. İkisi de çıt çıkarmadan beni dinliyordu. Gözlerine bakarak, "Bana, 'Onu hiç göremedim,' dedi," diye acıyla fısıldadım.

Uraz, dolan gözlerini başını eğerek sakladı. Mir ise elimi daha sıkı tuttu. Ne konuştuysak her şey aklımdaydı ve ona anlatacaktım.

"Sonra beni istemeyeceğini söylediğimde annem bana ilk defa kızdı, abi," diye fısıldadığımda Uraz'ın gözleri hızla beni buldu. Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım söylediklerimi. "Ona, 'Babasını ve kardeşini benim yüzümden öldürdü, anne,' dedim." Uraz'ın kaşları anneminki gibi hemen çatıldı. Ufak bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Hem gülüyor hem de ağlıyordum.

"O da aynı senin gibi kaşlarını çatıp, 'Saye, o senin abin ve benim oğlum,' dedi kararlılıkla. 'Eğer o benim oğlumsa senin masumiyetini görecek ve sana abilik yapıp daima arkanda duracak. Yok, eğer onun oğluysa bırak gitsin. Bu yaşına kadar tek başına geldin,' dedi," diye devam ettim. Uraz'ın gözlerinde ufak bir hayranlık belirdi. Eminim annemi bir kere görseydi bu hayranlık daha da büyürdü.

"Benim gibi annem de abim olduğunu biliyordu. Sonra benim yalvarışlarıma kayıtsız kalamadı ve elimden tutarak beni de kendisiyle götürmeye karar verdi. Çünkü yorulduğumu gördü. Herkesin bana seslenişini duydum ama yürümeye devam ettim. Tam son adımda, senin sesini duyduğumuzda annemle aynı anda durduk," dediğimde Uraz bocalayıp önce Mir'e, sonra bana baktı.

Hayal olup olmadığını bilmiyordum ama yine de söyledim. Kendimi zorluyor olmalıydım ki göğsüm ağrımaya ve sıkışmaya başladı. "Bana, 'Sana daha yeni kavuştum, beni tekrar kimsesiz bırakma,' dedin." Yüzünün her bir zerresi şaşkınlıkla kaplandı. "İşte o an zihnimde annemin sesini duydum. Gözleri dediklerini yapmam

için bana yalvarıyordu," diye devam ettiğimde Uraz merakla bana doğru biraz daha yaklaştı.

"Sana ne söyledi?" diye sorunca kahkaha attım. Onun bu meraklı hâlini görünce Mir de hafifçe gülümsedi.

"Bana, 'Seninle son nefesime kadar beraberdik ama o hiç bizimle olamadı, Saye. Git ve öldüğümde bile onun acısını hâlâ içimde taşıdığımı ona söyle. Sonra benim çocuklarım olduğunuzu kanıtlayın ve hiç ayrılmadan beni yaşatın,' dedi." Uraz pürdikkat beni dinliyordu ama daha fazla dayanamadı. Her kelimemde daha çok titreyen kirpiklerinin arasından acıyla bir damla gözyaşı düştü.

Sol elimi kaldırıp gözyaşını sildiğimde, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Elim yavaşça aşağı inerken gözlerini açtı, iki eliyle ellerimi sıkıca kavradı.

"Eğer kardeşimsen bu beni fazlasıyla sevindirir. O iki piçi öldürdüğüm için de hiç pişman değilim," diye fısıldadığında gözleri hem benim kardeşi olmamı her şeyden çok istiyormuş gibi bakıyordu hem de gerçekten o ikisini öldürdüğü için en ufak bir pişmanlık duymadığını haykırıyordu.

Ona karşı yabancılık hissetmedim. Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. İlk başta gerildi, bir süre hareketsiz kaldı ama sonra o da ellerini belime yerleştirip bana karşılık verdi. Burnuma gelen ve yıllardır hasret kaldığım koku ile hıçkıra hıçkıra ağladım. Deniz kokuyordu. Annem gibi.

"Kardeşim ol ya da olma, seninle hep gurur duyacağım," dediğinde yavaşça ondan ayrılıp tebessüm ettim. Aynı şekilde karşılık verdi.

Başımı çevirip Mir'e baktığımda gri gözleri buğulanmış bir şekilde ikimize bakıyordu. Ona tebessüm ettiğimde eğilip saçlarıma ufak bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. O da abim olduğunu biliyordu. Bu yüzden sarıldığımda rahatsız olmamıştı.

Kapı açılınca üçümüzün de gözleri oraya döndü. Duru gelmişti. Benim yüzümden vurulmuştu ama ben daha onunla konuşamamıştım bile. Şimdi daha iyi görünüyordu, hemen onunla konuşmalıydım. Ayrıca ona söylemem gereken acı bir gerçek vardı. Onu çok seviyordum, bunu nasıl söyleyecektim?

Uraz, başını tekrar bana çevirip birkaç saniye yüzüme baktı, sonra gözlerini yere indirerek sıkıntılı bir nefes verdi. Duru da sıkıntılı bir nefes alarak içeri girdi. Bir bana, bir de Uraz'ın sırtına baktı.

Elinde bir kâğıt ve yüzünde belli belirsiz bir huzursuzluk vardı. "Sorun ne?" diye sordum merakla.

"Karaca, ben bir şey yaptım," dediğinde yüzüne bakmaya devam ettim. Uraz'ın arkası hâlâ dönüktü. Derin bir şeyler düşünüyor gibi bakışları yerdeydi. "Ne yaptın?" diye sordum bu sefer.

"DNA testi," dediğinde Uraz hızla ayağı kalkıp ona baktı.

Bu deli, öğrenir öğrenmez DNA testi yaptırmaya koşmuştu, değil mi?

Bakışlarım Uraz'ı bulduğunda, onun tatlı bir korku ve panikle kâğıda bakmasını izleyerek tebessüm ettim. Kardeşi olmamı gerçekten istiyordu. Duru'ya dönüp rahatça arkama yaslandım çünkü sonuçtan emindim.

"Sonuç ne?" diye sordum.

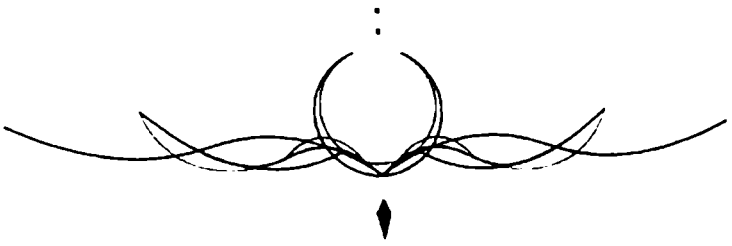
Duru, yine Uraz'a bakıp sustuğunda, "Söylesene şunu, Duru," diye parladı Uraz.

Gözlerim tekrar onu buldu ve gülüşüm yüzüme yayıldı ama Duru'nun ağzından çıkan tek kelime, o gülüşü dudaklarımda dondurdu.

"Maalesef."

Odada buz gibi bir hava esti. Soğuk bir rüzgâr üçümüzü de titretirken, gözlerim hâlâ Uraz'daydı. O da dönüp bana baktı. İkimizin de gözleri aynı anda doldu. Şimdi bana baktığında gözlerinde ne heyecan vardı ne de umut... Sadece hayal kırıklığı vardı.

O benim abimdi. Bunu hissetmiştim. Nasıl olmuştu da böyle çıkmıştı?

KARACA

Hayat çok acımasızdı. Neydi bizi hayatta tutan? Biri bana bunu sorsaydı, kesinlikle umut derdim. Peki, benim umudum neredeydi şimdi?

"Maalesef."

Duru'nun ağzından çıkan bu kelime, Uraz'la aramızda soğuk bir rüzgâr estirdi. Göz göze geldiğimiz o kısa sürede, yalnızca hayal kırıklığı gördüm gözlerinde. İkimiz de umut dolu bir gökyüzünde süzülürken şimdi hayal kırıklığıyla yeryüzüne çakılmıştık. Bana abim olmadığını söylüyorlardı. Nasıl olabilirdi bu?

Başımı çevirip Duru'ya baktığımda, sırıtarak bize baktığını gördüm. Beynimde ağır bir darbe hissedip kaşlarımı çattım. Bunu fark edince omuz silkti.

"Duru," dedim, sorgular bir sesle.

"Ne?" diye aynı tonda karşılık verdi.

"Yanıma gel," deyip elimi ona uzattım.

Bir an tereddüt etti, elime baktı ama sonra yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Tam yanıma geldiğinde Mir geriye çekilerek Duru'nun az önce durduğu yere geçti ve bizi izledi. Uraz da bize bakıyordu ama hâlâ anlamamıştı.

"Biraz daha yaklaş," dedim.

Yüzünü eğip benimle aynı hizaya getirdiğinde, iki elimle yüzünü kavrayıp kulağını ısırdım. Acı dolu çığlığı odada yankılandı. Çaresizce kendini kurtarmaya çalıştı ama bırakmadım.

"Karaca, ne yapıyorsun? Bırak kulağımı!" diye cırladı.

Bu sefer de yanağını ısırınca daha büyük bir çığlık attı. Sanırım kulağım kanamıştı. Onu bıraktığımda koşarak Mir'in arkasına geçti. Kulağını ve yanağını ovuştururken öfkeyle bağırdı:

"Delirdin mi sen? Çok acıktıysan sevgilin sana kebap getirsin!"

"Doğruyu söylemezsen kalkar her yerini ısırırım. Bu sefer kan akmadan bırakmam," diyerek tehditkâr bir şekilde tek kaşımı havaya kaldırdım.

Uraz, olanlara anlam veremeyip, "Neler oluyor?" diye sordu.

Duru içini çekip omuzlarını düşürdü. "Aman be, tamam! Şaka yaptım. Kardeşsiniz," dedi sonunda. Uraz'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti, sonra yavaşça yutkundu. Bakışları ağır ağır Duru'yu bulduğunda artık şaşkınlık değil, öfke vardı gözlerinde. Mavi gözleri hırçın dalgalar gibi titredi.

"Ne dedin sen?"

Öfkesi barizdi. Sesi, tehdit yüklüydü. Duru, Uraz'ın gözlerine bakınca Mir'in arkasına daha çok sindi ve sesli bir şekilde yutkundu. Şimdi sırtan taraf bendim. Bir de Mir.

Uraz benim abimdi.

"Şaka yaptım, vallahi bak," diye masumca konuşmaya çalışan Duru'nun üzerine yürüdü Uraz. Duru, panikle Mir'i Uraz'ın üstüne itip çığlık atarak odadan kaçtı.

Uraz, Mir'in karşısında durdu, sırtı bana dönüktü. Birkaç saniye göz göze geldiler ve omuzlarının çöktüğünü gördüm. Gözlerim mutlulukla doldu. Ben söylemiştim.

Yavaşça bana doğru döndüğünde, gözleri dolu dolu bana baktı. "Kardeşimsin," diye fısıldadı şükreder gibi. Kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Benim abimsin," diye aynı şekilde fısıldadım. İşte o an, gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve hızla yanıma geldi. Yatağa oturduğu gibi beni kollarına aldı. Kaybetmekten korkuyormuş gibi sıkı sıkıya sardı. Başımı omzuna yasladım ve ağlamaya başladım. mAbim yanımdaydı ve annemden binlerce parça taşıyordu içinde.

Gözleri, kokusu, her şeyi annemdi.

O benim ailemdi.

Ağladım. Hem de sesli sesli ağladım. Onun da omuzları sarsıldı ama sesi çıkmadı. Mir, biz ağlamaya başladığımızda bana bir baş hareketi yaparak dışarı çıktı. Biz ise hâlâ birbirimize sarılmış, kaybettiğimiz yılların yasını tutuyorduk. Bu, ikimiz için de beklenmedik bir şeydi. Bu hayatta tek başıma olduğumu sanırken önce Beren ve Karan geldi, sonra Ferman Baba ve Duru. Son olarak Mir ve abim.

Meğer yalnız olduğumu sandığım dünyada, kocaman bir ailem varmış. Uraz, benden yavaşça ayrılıp gözlerime baktı. Mavi gözlerinin etrafı kıpkırmızıydı. Bu hayat onu da yormuştu. Gözlerinde, dinlenmeye muhtaç bir adamın sessiz çığlığı vardı. Yüzümü ellerinin arasına aldığında hâlâ ağlıyordum. Kaybettiğimiz yıllara ağlıyordum. Anılara, mutluluklara, acılara ağlıyordum.

"Şşh, tamam, ağlama artık," diyerek başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Abi," diye fısıldadım hıçkırıklarım eşliğinde.

"Bundan sonra hep yanında olacağım. Sana hiçbir kötülüğün yaklaşmasına izin vermeyeceğim, Saye," diye fısıldadı.

Ve kalbimin karanlık tarafına bir mum yaktı. Etrafı aydınlattı.

Saye.

Annem gibi. O da bana sadece Saye derdi.

"Söz mü?" diye sordum umutla.

"Söz," dedi tereddütsüz. Gözleri, sözünü tutacağını haykırıyordu. Beni her şeyden koruyacak gibi bakıyordu bana.

"Bundan sonra ayrılmayacağız. Annemin çocukları olduğumuzu kanıtlayacağız," dedim kararlılıkla.

Gözleri belli belirsiz titredi. Çünkü annemi hiç görmemişti. Sesini bile duymamıştı.

"Kanıtlayacağız," dedi inançla.

Başımı sallayarak onayladığımda, yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları hâlâ alnımdayken, "Kanıtlayacağız," diye tekrar fısıldadı.

1 Ay Sonra

"Yemin ederim çıldıracağım!" diye çığlık attım en sonunda.

Abim beni delirtmek üzereydi. Şu an ailecek oturmuş haber kanallarını izliyorduk ve her kanalda benim fotoğrafım vardı. Üstelik güzel bir fotoğraf olsaydı içim yanmayacaktı!

Beren'in zoruyla pamuk şeker yediğim bir fotoğrafıydı. Yüzümde ise apaçık söven bir ifade vardı. Biliyordum, bilerek seçmişti o fotoğrafı. Abim tam bir aydır her şehirde büyük kutlamalar yapıyordu ve bütün dünyaya beni duyurmadan durmayacaktı.

Ve tam da şu yazıyordu her başlıkta:

"Dünyanın tanıdığı sayılı milyarderlerden Uraz Yıldırım, yıllar sonra kız kardeşine kavuştu! Karaca Saye'nin, Uraz Yıldırım'ın öz kardeşi olduğu ortaya çıktı ve ünlü iş adamı, bunu bütün dünyaya duyurmak için her şehirde partiler veriyor. Köylerde bile davul zurna çalarak kutlamalar yapıyor. Üstelik birçok yetimhane ve kreşe yüklü miktarda maddi yardımda bulundu!"

Evet, tam bir aydır tüm dünya bizi konuşuyordu. Hatta ilk röportajında kamerayı iki eliyle tutarak, "Saye! Saye!" diye bağırmıştı. Resmen çocuk gibi sevinmişti.

Karan ve Duru'nun kahkahaları odada yankılanırken çatık kaşlarla televizyonu kapattım ve onlara döndüm. Bir aydır her fırsatta bana gülüyorlardı çünkü ben fotoğraf bile çektirmezdim. Çekilenle-

ri paylaşmalarına da asla izin vermezdim. Ama şimdi her yerde boy boy fotoğrafım dolaşıyordu.

"Bana bakın, bir daha gülerseniz fena olur," diyerek tehdit ettim ama tabii ki beni takmadılar. Gülmeye devam ettiler. Diğerleri ise başlarını başka yöne çevirerek gülüşlerini gizlemeye çalışıyordu.

Allah razı olsun, buna da şükür!

Telefonu elime alıp Uraz'ı arayacaktım ki kapı çalınca sinirle oraya yöneldim. Karan ve Duru'nun birbirlerine vurarak kahkahalarına devam etmeleri eşliğinde kapıyı açtım.

Kapının önünde Mir ve Uraz vardı.

İkisi de aynı anda sırıtmaya başladığında, "Sizi öldürürüm!" diye bağırıp onlara saldırdım ama ikisi de hemen içeri kaçtı. Ben kapının dışında kaldım.

Herkes bizdeydi zaten ama ikisi de gelince kadro tamamlanmıştı. İçeri geçip kapıyı gürültüyle kapattım. Arkamı döndüğümde herkesin gözü üzerimdeydi.

"Derdin ne senin?" diye bağırdım Uraz'a.

"Ne yaptım kızım yine?" diye sitem etti.

"Tam bir aydır herkes beni konuşuyor!" dedim ona doğru adımlarken.

"Ne güzel işte, konuşsunlar. Namın yürür," diye sırıtıp Beren'in yanına oturdu. Sonra ona dönüp, yanağını sıkarken, "Ne haber cimcime?" diye sordu.

"İyi Uraz abi, senden?" diye karşılık verdi Beren, şirin bir gülümsemeyle.

"Benden de iy..." Lafını tamamlayamadı çünkü koşarak üzerine atladım! "Ahhh!" diye bağırdı. İki elimle saçına yapışmış, çekiştiriyordum. Herkes kahkahalarla gülerken o acı içinde bağırıyordu. İstese beni kolayca fırlatırdı ama canımı yakmaktan korktuğu için yapmıyordu.

"Ne yapıyorsun, kızım? İn üstümden! Bak, saçımı bırak hemen! Yeni yaptırdım onları!" diye bağırdı, bir yandan da ellerimi tutmaya çalışıyordu.

"Bana bak, bir daha televizyonda kendimi görürsem sende saç namına bir şey bırakmam!" diye tehdit ettim kolunu ısırırken.

Yine acı içinde bağırdı. "Tamam, tamam! Bir daha görmeyeceksin!" diyerek hemen kabul etti.

Üstünden kalktığımda ısırdığım kolunu ovuşturuyordu. "Abiye vurulur mu, vicdansız? Allah seni taş eder!" diye sitem etti.

"O koca için geçerli değil miydi?" diye araya girdi Alper.

"Ulan bunu hangi koca alır?" diye anında parladı Uraz. Sonra birden herkes sustu ve aynı anda bakışlarını Mir'e çevirdi.

Mir, gayet rahat bir şekilde oturduğu koltuğa yaslandı, kollarını göğsünde bağladı, "Vallahi ben alırım," dedi.

Gözlerim ona kaydığında bakışlarımız çarpıştı. Bakışlarında âdeta "Benimle evlenir misin?" yazıyordu. Ama benim evlilikten korktuğumu bildiği için üzerime gelmiyordu. Sabırla bekliyordu.

"Ben verirsem alırsın," diyen Uraz'ın sesiyle herkes ona döndü. Sırıtarak Mir'e bakıyordu. Allah'ım, ben böyle kıskançlık görmedim. Karan'a kıskanç derdim ama abim de ondan aşağı kalmıyordu. Aslında kimi kıskandığı belli değildi. Beni mi? Yoksa Mir'i mi?

Mir, yanıma oturduğunda bile, "Gel, benim yanıma otur, aslanım," diyerek kolundan tutup kendine çekiyordu. Adamla doğru düzgün konuşamıyordum bile.

"O isterse eğer, sen değil tüm dünya karşımda dursa bana işlemez," diye cevap verdi Mir.

"Vallahi orası biraz zor, Mir ab..." diye lafa girdi Karan ama İlayda ona ölümcül bir bakış atınca hemen geri vites yaptı. "Yani kader, kısmet tabii," diyerek müthiş bir hızla U dönüşü yaptı. Allah'tan görümcem dişliydi.

"Bırakın şimdi bu konuyu, akşam hep beraber yemeğe çıkalım. Çok güzel bir yer açılmış," diyerek araya girdi Alper. Bu sırada gözlerini Duru'ya dikmişti. Evet, artık ikisinin bir ilişkisi vardı ve çok mutlulardı. İlişkileri güzel ilerliyordu. Duru mutluydu. Alper de öyle.

Duru vurulduktan sonra Alper vakit kaybetmeden ona hislerini açmış ve karşılık almıştı. Şimdi aşk kumruları gibi hiç ayrılmıyorlardı.

Ve Duru...

Haberi ona Alper vermek istemişti. Ben de saygı duydum. Odada ne konuştular bilmiyorum ama çıktıklarında ikisinin de gözleri kıpkırmızıydı. Fazla ağlamışlardı. Kimse onlara bir şey sormadı ve onlar da anlatmadı. O gün unutulmayan tek şey, Duru'nun kapı arkasından, "Hayır!" diye attığı çığlıklar ve feryatlardı.

Yanma gidip ona sarılmak istedim ama Alper kapıyı kilitlediği için girememiştim. Çıktıktan sonra konuşmuştuk. Bana iyi olduğunu söylediğinde bile gözyaşları durmuyordu. O gün beraber uyumuş ve hayallerimize veda etmiştik.

Duru beni hiç suçlamadı. Suçlayıcı bir bakışını bile görmedim. Ama ben kendimi suçlamaktan vazgeçmiyordum. Alper'in onu ülke ülke dolaştırıp çocuk sahibi olmak için bir çözüm arayacağını biliyordum. Sadece doğru zamanı bekliyordu.

"Evet, gidelim. Güzel olur," dedi Mert.

Herkes onaylayınca ben de geçip Mir'in yanına oturdum. Kolunu hemen belime sardı ve beni kendine çekti. Başımı kaldırıp ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu ve çenesini başıma yasladı. İki kolumla beline sarılıp daha çok sokuldum göğsüne.

Canım sevgilim...

Uraz'ın bize tip tip bakarak ayağa kalktığını fark ettiğimde, aramıza oturmaya geldiğini anladım. Mir de bunu biliyor olmalıydı ki iyice bana yapıştı ve belimdeki elini daha da sıkılaştırdı.

Ama kıyamam ki...

Uraz tam, "Açılın, bakayım..." deyip aramıza girecekti ki ayağımı kaldırıp karnına yasladım. "Uzak dur, yoksa..." diyerek saçlarını işaret edip tehditkâr bir bakış attım.

Odanın içinde kahkahalar yankılandı. Bu sefer sırıtan bizken somurtan Uraz'dı. Somurtarak geri dönüp yine Beren'in yanına oturdu. Mesajı almıştı.

Mir, hafifçe gülerek kulağıma eğilip, "Ölüyorum lan sana," diye fısıldadı.

Sıcak nefesi vücudumu ezip geçti. Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine kenetledim. "Ölme. Yaşa ki bugüne kadar ayrı kaldığımız günleri utandıralım. Beraber yaşayalım ve beraber ölelim," diye fısıldadım.

Gözleri gözlerime daha derin kenetlendi. Aşkla baktı. Sonra birden elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, koltuğun etrafında döndürerek merdivenlere yöneldi.

Ne oluyor lan?

Herkesin şaşkın bakışları eşliğinde merdivenleri çıkıp odama girdik. Aşağıdan Uraz'ın şaşkın sesi yükseldi:

"Lan Karan, bu kardeşimi mi götürdü?"

Karan, aynı şaşkınlıkla cevapladı:

"Uraz abi, koş! Vallahi bu ablamı götürdü!"

Sonra bir hareketlenme oldu ve Duru'nun cırlayan sesi duyuldu:

"Oturun yerinize! Vallahi yakarım sizi! Rahat bırakın artık şunları!"

Mir yine de kapıyı kilitlemeyi unutmadı.

"Mir, ne yapı..." Sözümü tamamlayamadım. Bir anda kendimi kapıya yaslanmış buldum. Mir ise dibimdeydi.

"Karaca," dedi, meftun olduğum o sesle.

"Hı?" İçimden çıkan ses, Karaca olduğumu belli eder gi

"Seni öpebilir miyim?"

Yutkundum. İlk defa izin istiyordu. Çünkü daha önce beni hiç öpmemişti. Gözleri, o kadar yoğun bir tutku ile bakıyordu ki hayır demek mümkün değildi. O yüzden önce ben davrandım. Parmak uçlarımda yükseldim. Bir elimi kısa sakallarının olduğu yanağına, diğer elimi ensesine yerleştirdim ve kendime çekerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Hareket etmedim. Ona fırsat verdim. Mir'in göz bebekleri irileşti. Sanırım bu kadar çabuk ikna olacağımı beklemiyordu. Bir süre öyle kaldık. Onun şaşkınlığını üzerinden atmasını bekledim. Sonunda dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Belime yerleştirdiği eliyle beni kapı ile kendisi arasında sıkıştırdı.

Kalbim hızlanarak göğüs kafesime sert darbeler vurdu. Dudaklarını hareket ettirdiğinde diğer eli enseme gitti, saçlarımın üstünde durdu. Aynı şekilde karşılık verdim. Susamış gibi öptü beni. Hayat bulmuşçasına öptüm onu. Dudakları, sonra işin içine giren dili beni kendimden geçirdi. Gözlerim kapalıydı ama karanlığın içinde bile yıldızlar sönüp yanıyordu. Belimdeki eli sıkılaştığında, dudaklarımın arasından tutkulu bir inilti çıktı. Ama dudaklarımızın arasında mesafe olmadığı için ağzının içinde kayboldu. Benden kopan iniltiye karşılık, onun ağzından hırıltılı bir ses çıktı. Ensemdeki eli saçlarımdan sıyrılıp belime, oradan kalçama, oradan da bacağıma kaydı. Karnıma değen sertlikle yutkundum. Olamaz...

Belki nefes nefese kalmamız gerekiyordu ama sanki ikimiz de birbirimizin dudaklarında nefes bulmuştuk. Ensesindeki elim saçlarına kaydı, avucumda biriktirerek önce çekiştirdim, sonra da şefkatle okşadım. Ne yaptığıma dair bir fikrim yoktu. Kendimi onun ellerine ve dudaklarına bırakmıştım. Boyu uzun olduğu için eğilmek zorunda kalmıştı ama bundan yorulmuş gibi belime sarılı olan eliyle beni yüzünün hizasına kaldırdı. Ayaklarım ağrımıştı zaten, havada durmak daha iyiydi

Öpüşleri sertleşti. Aynı sertlikle karşılık verdim. Kendimi fazla kaptırarak alt dudağını ısırdığımda, dudakları yukarı kıvrıldı. Nefeslerimiz tükendiğinde birbirimizden zorla ayrıldık. Alınlarımızı birbirine yaslayarak birbirimizin nefesini içimize çektik. Yavaşça gözlerimi açtığımda, simsiyah gözlerle karşılaştım. Şehvetle kararmıştı. Bir eli hâlâ beni yukarıda tutarken diğer elini yanağıma yasladı.

"Her şeyinle müptela olacağım kadar muhteşemsin," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Harcadığı nefesi içime çektim. Sonra dudakları sırasıyla önce alnıma, sonra şakağıma, sonra da yanağıma değdi. İncitmekten korkar gibi öptü. Öpüşmekten şişen ve kızaran dudakları bu kez boynuma ilerledi. Şah damarımın üzerine derin bir öpücük kondurduğunda içim titredi. Ona yakın olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki... Muhteşemdi. Yüzü hâlâ boynumdayken derin bir nefes alıp yüzümü tekrar hizaladı. Dudakları bana doğru yaklaştığında, kapı sert bir şekilde itildi. Aynı sertlikle ona daha çok yaklaştım ve tamamen yanlış bir noktaya temas ettik. Sertliği bacak arama olması gerekenden çok daha hızlı ve doğrudan çarptı. İkimiz de aynı anda inledik.

Sesimiz fazla yüksek çıkmış olacak ki, "Lan!" diye kükreyen Uraz'ın sesiyle gözlerim irileşti.

Mir de ne ara kapandığını bilmediğim gözlerini açtı ve aynı anda yutkunduk. "Bir rahat vermedi şerefsiz," diye sinirle söylendi Mir. Anın paniğiyle onu omuzlarından ittim. Beni fazla zorlamadan bıraktı. Üstümü düzeltmeye çalıştım ama şişen dudaklarım ve kızardığına emin olduğum yanaklarım için yapacak bir şeyim yoktu.

"Sakinleş," dedi Mir ama hâlimi görünce gülmeye hazırdı.

"Abim," dedim telaşla.

"Yani?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Saçlarımı düzeltmeye çalışırken, "Ne demek yani?" diye tersledim. "Karaca," diyerek yanıma geldi ve bileklerimi [illegible]yarak

hareket etmemi engelledi. Bakışlarım yüzüne kaydığında kızaran dudaklarıyla göz göze geldim. Aynı saniyede yutkundum. Çünkü beni kendilerine çekiyorlardı.

Karaca, abin dışarıda kırmızı görmüş boğalar gibi kudururken, sen kırmızı dudaklara kuduruyorsun!

Mir de benim dudaklarıma baktığında aynı şeyi istediğini biliyordum. Uraz'ı unuttu ve tekrar bana yöneldi. Ama Uraz'ın, "Aç lan kapıyı!" diye bağırmasıyla ellerimi hızla Mir'in dudaklarına kapattım. Sinirle gözlerini yumdu.

"Çekil önümden, sanki görüyormuş gibi bağırıyor," dedim endişeyle.

"Ya sabır," diyerek gözlerini açtığında benden biraz uzaklaştı. Üşüdüm.

Abartma.

Bir dur be, iç ses.

Asıl sen dur, abin dışarıda.

Tamam.

Mir benden uzaklaşırken Uraz hâlâ bağırıyordu. Tam o sırada kapının önünde bir sürü adım sesi duydum ve ardından Karan'ın sesi geldi:

"Ne oluyor lan?"

"Bu piç benim kardeşimi öldürüyor!" diye kapıya vurmaya başladı Uraz.

Ne?

Duru da benim gibi anlamayarak, "Ne?" diye sordu.

"Duydum, Karaca yardım dileniyormuş gibi inledi!"

Utançtan gözlerimi yumdum. Mir ise sırıtmaktan kendini alamıyordu. Kapının arkasında derin bir sessizlik oldu. Gözlerimi açtığımda bir süre Mir'e baktım, o da bana baktı.

Yani, bunu anlamayan da aptaldır diyeceğim ama kapının arkasından gelen kahkahalar, Alper ve Duru'nun pek de aptal olmadığını

kanıtladı. Abimin aptal olduğuna üzülüyordum açıkçası. Bu adam beni öldürecek.

"Lan," diye şaşkınca fısıldadı Uraz. Ve ardından, "Ulan şerefsiz! Irz düşmanı!" diye bağırıp kapıyı yumruklamaya, tekme atmaya başladı.

Ben kapıya üzülürken Mir, Uraz'ın bu hâlinden büyük zevk alıyormuş gibi sırıtıyordu. Birden gelen diğer vurma seslerini duyunca Karan'ın da Uraz'a eşlik ettiğini anladım.

"Lan! Ablam!" diye bağırıyordu.

Kapı artık kırılmak üzereydi. Vuruş sesleri azaldığında İlayda'nın sesi duyuldu:

"Sen yaparken sorun yok, değil mi Karan?"

Karan ise öfkeyle cevap verdi:

"Aynı şey mi, çiçeğim? O benim ablam! Seni de abin düşünsün ama!"

Mir'e baktığımda pantolonunu düzelten elleri durdu, kaşları çatıldı, çenesi seğirdi. "Şimdi siktim belanı!" diyerek bir hışımla kapıya yöneldi.

Kapının önünde durduğum için kollarımı açıp ona var gücümle sarıldım.

Allah'ım, çıldıracağım şimdi! Şu an olacak şey mi bu?

Neden tuttuğumu bildiği için kollarımı çözmeye çalışarak, "Bu sefer o şerefsizi kurtaramazsın," dedi.

"Dur, dur, Mir!" diyerek daha sıkı sarıldım ve birden zıplayarak bacaklarımı beline doladım.

Onu her türlü kıstırdığını fark edince şaşkın bir şekilde, "Lan, ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"O benim kardeşim!" dedim.

"Öptüğü de benim kardeşim!" diye çıkıştı.

"Ben de onun ablasıyım!" diye yükseldim.

"Sen benim sevgilimsin!" diye o da yükseldi.

"İlayda da onun sevgilisi ama!" dedim aniden, onun gibi durulup.

"Yani?" diye sordu, sesi sakinleşmişti.

"Yani İlayda isterse Karan da senin bana yaptıklarını ona yapabilir," dedim.

Bir anlık sessizlik oldu, sonra, "Sikerim! Ne haddine lan?" diye tekrar yükseldi ve yine benden kurtulmaya çalıştı.

"Sevgilim, lütfen ama!" diye yalvardım, neredeyse ağlamaklı bir sesle.

Yine durdu. "Karaca," dedi.

"Hı?"

"Şu an... çok kışkırtıcı bir pozisyondasın," dedi, sesi giderek kalınlaşıyordu.

Başımı eğip hâlimize baktım. Ben de neden içim yanıyor diye düşünüyordum. Olmayan mesafeden. Birbirine fazlasıyla değen yerlerden. Tam o sırada kapının arkasından gelen sesle irkildim.

"Karaca, bölmek istemem ama sizi duyuyoruz. Uraz'ın burnu kanamak üzere sinirden," dedi Duru.

Sanki basılmışız gibi hızla kucağından indim. Şimdi stresten bayılacağım!

"Geriye gitsene, hemen yapışıyorsun!" diye çıkıştım. Benimki de candı ve abimin elimden almasını istemezdim!

Mir, şaşkınca bana bakarak, "Ulan, sen atladın kucağıma!" dedi.

"Allah, kuru iftiralardan saklasın," dedim hemen, masum masum.

"Lan! Çıksanıza artık, valla kalbime inecek!" diye bağırdı Uraz.

"Bak şimdi, ben çıkıyorum. Sen de onu sakinleştirip geliyorsun. Ben sana zaman kazandırırım," dedim, fısıltıyla.

"Af buyur, neyi sakinleştireceğim?" diye sordu.

"Şeyi," dedim, anlamasını umarak.

"Neyi?"

"Mir, şeyi işte," dedim gözlerimi aşağıya kaydırarak.

O da gözlerimin izlediği yolu takip etti ve baktığı yerle birlikte gülümsemesi genişledi.

Niye sırıtıyordu şimdi bu? Bana döndüğünde gözlerinde muzır bir bakış vardı. "Onu ancak sen sakinleştirebilirsin," dedi. İçimde yanan volkanda bir patlama daha oldu. "Onu sakinleştirebileceğimi sanmıyorum," dedim. Sesim titriyordu.

"Korkma, göründüğü kadar tehlikeli değil," diye mırıldandı.

Cevap kapının arkasından geldi: "Ama ben göründüğümden daha tehlikeliyim!"

Uraz'ın bağırmasıyla birlikte kapıya bir tekme daha indi. Hep unutuyordum onu. "Burada kal," diyerek arkamı döndüm. Tam elimi kapıya atmıştım ki Mir hızla bileğimden çekti ve yüzünü bana yaklaştırarak dudaklarıma yapıştı.

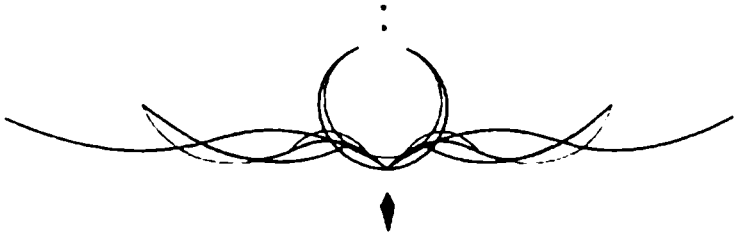
Anın büyüsüyle gözlerim kendiliğinden kapandı. Uraz kusura bakmasın ama çoktan unuttum bile onu.

Kudurdun kızım sen!

Elim ensesine gittiğinde, öpüşler sertleşti. Birbirimizin nefesine karıştık. Kapının önünde ise hâlâ Uraz'ın çıldırışları yankılanıyordu. En son Alper ve Duru, Uraz'ı tüm çırpınışlarına ve haykırışlarına rağmen kapıdan uzaklaştırdığında Mir de benden biraz uzaklaştı. Ama dudaklarımız hâlâ birbirine değiyordu.

Dudaklarını hafifçe dudağıma sürtüp, "Sana doyamıyorum," diye fısıldadı.

Gözlerine aşkla baktım. "Doyamaman beni mutlu eder," dedim ve tekrar öptüm onu. Karşılığını anında aldım.

KARACA

"Mir, gitme!" diye haykırdım. Bana gideceğini söylüyordu.

"Yapma bunu, biteriz, yapma!" Zincirlerden kurtulmaya çalışırken bomboş, taşlık bir arazide durduğumu fark ettim. Ayaklarımda prangalar vardı, kollarım ise iki yandaki zincirlere bağlıydı.

Sevdiğim adam karşımda duruyordu... Ama o benim Mir'im değildi. Çünkü benim sevgilim bana nefretle değil, aşkla bakardı.

"Seni hayatımda istemiyorum. Anla artık. Seni tanımıyorum ben." Sesi buz gibiydi. Kalbim korkuyla attı.

"Mir, benim," diye yalvardım. Beni unutması mümkün değildi. Ama gözlerindeki öfke daha da derinleşti. Belinden silahını çıkarıp doğrulttu.

O, Mir değildi. Mir bana silah doğrultmazdı. O, bana silah çekenlerin eceli olurdu.

"Sen benim sevdiğim adam değilsin!" diye bağırdım. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

"Artık değilim." Silahı kalbime doğrultup ateşledi.

Arazide silah sesi yankılandı. Ama hiçbir şey hissetmedim. Başımı kaldırıp ona baktığımda ben değil, o vurulmuştu. Kan, beyaz gömleğine hızla yayılıyordu. Dehşete kapıldım. Bu kez karnıma nişan aldı ve bir kez daha ateş etti. Yine hiçbir şey hissetmedim. Ama onun karın bölgesinden oluk oluk kan akıyordu.

"Mir!" diye çığlık attım.

Beni değil, kendini öldürüyordu.

"Yapma," diye yalvardım. Zincirlerden kurtulmaya çalışırken bileklerim parçalanmıştı ama acı hissetmiyordum. "Yapma, kendini öldürüyorsun, yapma!"

Elindeki silahı defalarca ateşledi. Vücudu kan içinde kaldı. "Yapma lütfen, yalvarıyorum, Mir!" diye haykırdım. Sonunda, silahı yere düşürdü. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, aynı anda zincirlerim çözüldü. Ama tam o anda vücuduma bıçak gibi bir ağrı saplandı. Ayakta durmakta zorlandım. Ağrıya aldırmadan ona doğru koştum. Kalbim ağzımda atıyordu. Önünde diz çöktüm. İkimiz de dizlerimizin üzerindeydik, birbirimize bakıyorduk.

"Mir," diye fısıldadım. Gri gözleri, yanağımdan süzülen gözyaşımı izledi. Gözbebekleri titredi. Kendi içinde bir savaş veriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu, sesi kısık ve titrekti.

"Benim, Karaca," dedim. Dudaklarım titriyordu. Beni hatırlamıyor muydu?

"Karaca," diye fısıldadı. Gözleri yere kaydı, hatırlamaya çalışıyordu. "Tanıdık geliyor gibi," dediğinde gözleri tekrar benimkilere kilitlendi.

"Mir, ben senin sevgilinim. Kalbinin hükümdarı," dedim belki hatırlar diye.

"Kalbimin hükümdarı..." Sesi kayboluyordu. Bir an sonra ağzından kan geldi. Şiddetle öksürdü. Ellerimle yüzüne akan kanı silmeye çalıştım.

"Seni tanımıyorum," dediğinde ellerim buz kesti.

"Tanıyorsun," diye inat ettim, başımı sağa sola sallayarak.

"Seni sevmiyorum."

"Hayır, seviyorsun."

"Bu dünya bize zindan olur," dedi gözlerime derin derin bakarken.

"Bu dünya seninle cennet olur bana," diye fısıldadım. Alnımı onun alnına yasladım. "Hatırla, Mir. Hatırla beni. Karaca..."

"Ka... ra... ca..." diye fısıldadı ve o an yana devrildi.

Onu tutmaya çalıştım ama aynı anda ben de yere yığıldım. İkimiz de cenin pozisyonunda, birbirimize dönük hâlde yerdeydik. Onun yüzü, benimkine çok yakındı ama onu hissedemiyordum. Ağzından durmaksızın kan akıyordu. Kalbim paramparça oldu. Dizlerimiz birbirine değiyordu ama dokunuşunu hissetmiyordum. Ellerimi kaldırıp ağzındaki kanı silmek istedim. Sanki felç geçirmiş gibiydim, hareket edemiyordum.

"Mir," diye fısıldadım.

Göz kapakları yavaş yavaş kapanıyordu. "Beni tekrar bulursan ölürüz," dedi zorla.

Bir damla yaş burnuma doğru süzüldü. "Asıl seni bulmazsam ölürüm," diye fısıldadım.

Onun kanı, çevremizi bir göl gibi sarıyordu. Tam o anda büyük bir fırtına koptu. Bizi birbirimizden ayırmaya çalışan bir hortum oluştu tepemizde. Zorlanarak elimi uzattım, karnımın dibine düşen elini yakaladım ve sımsıkı tuttum. Hiçbir kuvvet onu benden alamazdı.

"Gelme, Karaca. Yaşamak istiyorsan bir daha bana gelme..." dedi ve gözleri kapandı.

"Mir," diye fısıldadım. Gözlerim kapanıyordu. Hortum şiddetini artırdı. Tam ayaklarımızın dibine öfkeyle bir yıldırım düştü. Her şey bize karşıydı ama ondan asla vazgeçmeyecektim. "Uyu, Mir. Şimdilik uyu... Çünkü seni yine bulacağım ve bir daha benden gitmene izin vermeyeceğim..."

Kan ter içinde gözlerimi açtığımda beni sımsıkı saran kolları hissettim. Çığlık attım ama sonra burnuma tanıdık bir koku doldu. Hemen ardından kulaklarıma uykulu bir homurtu ulaştı.

"Ne oluyor lan?" Mir, aniden doğruldu. Şaşkınlıkla ona baktım. "Mir," diye fısıldadım. Onu durdurmalıydım. Her an silahına davranacakmış gibi görünüyordu.

Üstüne baktığımda yutkunmam kaçınılmaz olmuştu. Altında siyah kumaş pantolonu vardı ama üstü çıplaktı ve şu an sıkı kasları bana âdeta göz kırpıyordu. Dağınık saçları ve uyku mahmuru gözleriyle fazlasıyla çekici duruyordu. Gerçekten de ne oluyor lan?

Neden çıplaktı ve ne işi vardı yatağımda? Panikle gözlerim üzerimde dolaştığında, gece giydiğim siyah şort takımımın hâlâ yerinde olduğunu fark edip derin bir nefes aldım.

"Yavrum, neden çığlık attın?" diye sorduğunda yine gelip yatağa oturdu ve bana baktı.

"Senin ne işin var yatağımda?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Boş boş gözlerini kırpıştırarak, "Ne?" dedi.

"Mir, yatağımda diyorum, ne işin var?"

"Allah iyiliğini versin, ödüm koptu," dediğinde tekrar yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Sanki yıllardır burada ve benimle yatıyormuş gibi rahattı. Çıplak koluna vurup, "Hey!" diye seslendim ama birden elimi yakalayıp, beni kendine çekerek kollarının arasına aldığında afalladım.

"Gece seni görmeye geldim, ismimi mırıldanıyordun. Beni özlediğini düşünerek yanına uzandım ama kendimden geçmişim," diye açıkladı uykulu sesiyle.

Ölmemesi için ona seslendiğimi söylemedim. Sadece saçlarıma bir öpücük kondurduğunda kollarımla beline sarıldım. Normalde dün akşam yemekte bir arada olacaktık ama Alper bir sorun çıktığını söylemişti ve buluşmayı ertelemek zorunda kalmıştık. O yüzden akşam görüşememiştik.

"Hımm," diye mırıldandım.

"Hı hı," diyerek onayladı.

"Peki, neden beni görmeye geldin ve nereden girdin eve?" diye sordum.

"Seni özlediğim için geldim. Bu iki katlı eve tırmanarak çıktım çünkü şerefsiz abin veya şerefsiz Karan, sanki geleceğimi bilir gibi salon kapısını ve mutfak kapısını üst üste kilitlemişler," dediğinde güldüm.

"Yani beni görmek için mi bu kadar uğraştın?" diye sordum eğlenerek.

"Yok, abinin koynuna girmek için uğraştım," dediğinde kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

Uraz, son olaydan sonra villasından ayrılıp buraya taşınmıştı. Boş odalardan birini kendine ayırarak âdeta bir kraliyet odası hazırlatmıştı. Evet, Mir ve benim bir türlü odadan çıkamadığımız o olay...

"Dalga geçme," dediğinde çıplak göğsüne gülerek küçük bir öpücük kondurdum. Sıkı kasları bana âdeta bir şölen sunuyordu. Dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama meydana gelecek ateşli olaylar yüzünden kendimi tutmaya çalışıyordum. Sadece küçük bir öpücükle yetindim ama Mir'in zaten sıcak olan gövdesi daha da sıcaklaşınca yutkundum. Hapı yutmuştum. Ve şu an göğsüne yaslı olan göğüslerimin sütyensiz olduğunu hatırlayınca içim ürperdi. Aman Allah'ım...

"Güzelim," diye mırıldandı. Uykulu sesi artık buhar olup uçmuştu.

"Hı?" diye karşılık verdim.

"İçine bir şey giymemişsin. Gece işlemedi ama şu an böyle yapıştığın için beni tetikliyorsun," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı.

"Rahat edemiyorum," dedim ve ona daha çok sokuldum.

"Ben de," diye homurdanıp derin bir nefes aldı, ardından yine saçlarımdan öptü.

"Gitmen gerekiyor. Abim gece burada kaldı," diye mırıldandım.

"Yavrum, yanlış anlama ama abini bulmasaydın daha iyi olur gibiydi. Ne dersin?" dediğinde yanaklarımın içini ısırarak gülmemek için kendimi zor tuttum.

"O nedenmiş?" diye sordum.

"Çünkü bu it ortaya çıktığından beri sanki töre dizisi çekiyoruz. İstersen onu tekrar ortadan kaldırabilirim," dediğinde kahkaha attım.

Göğsünün hareketlenmesinden onun da güldüğünü anlayarak, başımı kaldırıp yüzüne baktım. Her gülüşünde olduğu gibi yine büyülendim.

"Hep gülmelisin," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

Yüzü zaten yakındı ama biraz daha yaklaştı. Bir eli boynumu sararken diğeri belimi kavradı. Beni biraz daha kendine çektiğinde dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu. İçim titredi.

Dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeyken, "Sen her şeyin ilkisin. Sen benim başıma gelen tek mucizesin," diye fısıldadı. Yüzümde bir gülümseme oluştuğunda, bu kez gülüşümün üzerinden öptü. "Sen benim gülüşlerimin tek sebebisin," diyerek alnımdan öptü. "Sen benim hayallerimin de ötesindesin," derken boynuma ilerledi. Her kelimesinde gülüşüm büyüdü ve ben yine ona âşık olduğum için kendimi şanslı hissettim.

Ona verecek böyle güzel cevaplarım yoktu. Sadece dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. Boynumda dolaşan eli ensemdeki saçlara gittiğinde, sertçe karşılık verdi. Hayat oydu, haberi yoktu. Mucize de, her şeyin ilki de yine oydu. Bu, ona verdiğim cevaptı işte.

Dudaklarının tadı o kadar güzeldi ki kopmak istemedim. Kollarımı boynuna doladığımda üzerime eğildi. Ensemdeki elini yastığa bastırıp hafifçe doğruldu. Belimdeki eli enseme giderken başımı yastıktan uzaklaştırdı. Alt dudağımı dudaklarının arasına kıstırdı,

incitmeden öptü. Ama sonra birden ısırınca dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Kendini zor tutuyordu. O yüzden bu yaptığına aldırmadım. Sonra ısırdığı yeri özür dilercesine öptü ve devam etti beni kendimden geçirmeye. Eli başımı tekrar yastığa yerleştirdiğinde, boşta kalan eli belime kaydı. Oradan bacağıma ilerledi. Yavaşça okşarken, bacaklarımı ayırıp arasına yerleşti. Dudaklarımdan başlayıp boynuma kadar indi. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde kendini bana bastırmasıyla inleyip elimde olmadan belimi havalandırdım. Boynundaki damarlar belirginleştiğinde ondan da hırıltılı bir ses koptu. Bir elim boynundan yavaşça süzülerek bilmem kaç kat olan kaslarının üzerinde gezindi. Vücudu gerildi. Dudakları tekrar dudaklarımın üzerine sertçe kapandı. Yine onun büyüsüyle başka bir evrene ışınlandım sanki. İçimde bir ateş vardı, bütün vücudumu kavuruyordu. Dudaklarım, kalbim ve kasıklarım yanıyordu resmen. İçimde ona karşı büyük bir ihtiyaç vardı ve bu beni kül etmek üzereydi. Dil darbeleri beni benden alırken kapının çalmasıyla nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Gözlerimiz birbirine kenetlenirken benimkiler telaşla irileşti ama onunki bıkkınlıkla devrildi.

"Sikeceğim artık bu piçi," diyerek üzerimden kalkıp yan tarafa attı kendini ama beni de tekrar kollarının arasına almayı unutmadı.

Ondan ayrılmaya çalışırken, "Mir, gitmen lazım," dedim ama bir bacağını bacaklarımın arasına yerleştirip beni daha sıkı tuttu. Başı boynumda kendine yer edinmişti. Dünya umurunda değil gibiydi.

"Boş ver, çalar çalar gider," diye mırıldandı.

"Saçmalama, kalk hadi," derken, "Saye, uyandın mı güzelim?" diyen Uraz'ın sesini duydum.

"Piç kurusu," diye homurdanan Mir'in ağzını ellerimle kapatıp, "Duş alıp geliyorum," diye seslendim.

"Acele et, kahvaltı hazır," dediğinde merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu.

Derin bir nefes alıp Mir'in göğsüne sakladım başımı. İkimiz de cenin pozisyonunda uzanıyorduk. "Yavrum," dediğinde, "Efendim?" diye cevap verdim. "Beraber duş alalım bence. Yorulmanı istemem, ben seni keselerim," dedi eğlenerek.

"Pamuğu da Uraz tıkar sana, ne dersin?" dedim gülerek.

"Hatırlatma şunu," diye homurdandığında zorla çıktım kollarının arasından.

"Hadi kalk, nasıl gideceksin?" diye sordum.

Büyük bir, "Of!" eşliğinde ayağa kalktı ve koltuğun üzerinde duran gömleğine uzandı. Evet, kaslarıyla vedalaşma vaktiydi.

Kollarını yavaşça gömlekten geçirirken ona doğru ilerledim. Ellerini düğmelere götürmeden, ondan önce davrandım ve iliklemeye başladım. Pürdikkat beni izliyordu. Yüzünde sevdiğim o gülüş vardı. Son düğmeyi de kapattığımda yüzüne baktım, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. Ama ayaklarımın yere basmasına izin vermeden, tek eliyle belimden yakalayıp yüzünün hizasında durdurdu beni.

"Öyle bir gün gelecek ki kimse senin yanından ayrılamama sebep olamayacak. Seninle uyuyup seninle uyanacağım. Bu sabah gibi ve o günden sonraki bütün sabahlar gibi," dedi. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ama bu kez minik değildi, baskındı. Tebessüm ettim. Beni yavaşça yere indirdi. Gömleğini pantolonunun içine yerleştirdi, ardından ceketini alarak kapıya yöneldi. Gözlerim irileşerek ona baktım.

"Mir!" diye seslenip kolunu tuttum. Yüzüme baktı, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Ama bir karar ver. Gideyim mi, yoksa kalayım mı?" diye sordu.

"Ben onu mu soruyorum? Neden kapıdan çıkıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıp, "Nereden çıkmam gerekiyor?" diye sordu.

"Nereden geldiysen oradan," diye cevap verdim, onun gibi kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri pencereye takılınca hemen kafasını sallayarak reddetti. "Olmaz."

"Neden?" diye sordum.

"Çıkana kadar kaç defa düştüğümü biliyor musun sen?" diye sorunca gülüşümü zorla bastırdım.

"Düştün mü?" diye sordum, tek kaşımı kaldırarak. Hiç de düşmüşe benzemiyordu.

"Hayır ama sürekli düştüğümü hayal ettim," dediğinde kahkaha attım.

Onu pencereye doğru sürüklemeye çalışırken, "Mir, saçmalama. Oradan çıkarsan abim görür," dedim.

"Karaca, vallahi düşerim bak," diyerek kendini kurtarmaya çalıştı ama izin vermedim. Uraz görürse ikimizin de canını okurdu.

"Bir şey olmaz, ben bakıyorum sana," dedim. Sanki akşam karanlığında çocuğumu ekmek almaya gönderiyordum. Pencereye vardığımızda vazgeçmem için masum masum bakıyordu.

"Hadi ama," dedim, küçücük pencereye kendini sığdırmaya çalıştı. Onu iterek zorla pencerenin dışına çıkardım. Bir süre bekleyip aşağıya baktı.

Aklıma gelen düşünceyle, "Mir," diye seslendim. Bana baktığında alnında oluşan küçük ter damlalarıyla karşılaştım. "Sen yüksekten mi korkuyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi. Yutkunarak tekrar aşağı baktığında, kahkahalarla gülmeye başladım. O, pencerede sıkışmış hâldeyken ben pervaza yaslanıp, karnımı tutarak gülmeye devam ettim.

"Karaca, bak, kapıdan çıkarım görürsün," diye tatlı bir tehdit gönderdi bana.

"Tamam, tamam. Ama akşam nasıl çıktın o zaman?" diye sordum.

"Seni düşünerek çıktım herhâlde. Yavrum, ben sırf uçağa binmeyeyim diye bir hafta araba yolculuğu yapmış biriyim," diye sitem ettiğinde içim eriyerek baktım ona.

Ellerimi yüzüne yerleştirip yanaklarını öperken, "Ya, seni yerim ama. Sen benim için en büyük korkunla mı yüzleştin gecenin bir vakti?" dedim.

Tam o sırada bir el silah sesi aramıza girdi.

Mir, "Siktir!" diyerek az kalsın geriye doğru düşecekti ama onu yakalarından tutarak çektim. O da sıkı sıkıya bana tutundu. Bir eli pencereye, diğer eli bileğime sarılmıştı.

Ve sonra Uraz'ın, "Ulan ırz düşmanı!" diye gürleyen sesiyle ikimiz de yutkunup aşağı baktık. Uraz, elinde silahıyla bize bakıyordu.

"Adamı düşürecektin! Ne yapıyorsun?" diye bağırdım sinirle.

"Adam zaten düşecek, merak etme sen!" diye aynı sinirle bağırıp kaşlarını çattı.

"Bana bak, Uraz. Eğer bu adam buradan düşerse yemin ederim seni bu pencerede sallandırırım!" diye bağırdım yine. Sevdiğim kuş olup uçacaktı az kalsın.

"Karaca, sinirlendirmesen mi?" diyen Mir'e baktım. Adam resmen ecel terleri döküyordu.

"Merak etme, bir şey olmayacak," dedim onu teselli ederken.

Gözleri tekrar aşağı kaydı, sonra bana bakarak umutsuzca onayladı.

"Lan Mir!" diye seslenen Uraz'a baktık ikimiz de. Az önce sinirliydi ama şimdi şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ne var lan?" dedi Mir öfkeyle. Sonuçta buraya çıkmasının sebebi Uraz'dı.

"Lan, sen nasıl çıktın oraya? Senin yükseklik korkun var?" diye sordu. O bile biliyormuş ama bende tık yoktu.

"Keyfimden değil herhâlde, piç kurusu! Senin yüzünden!" dedi aynı öfkeyle Mir.

Uraz birden sırıtmaya başlayınca silahını kaldırıp Mir'in ayağının hemen altına ateş etti.

"Lan!" diye kükredi Mir. Ben de aynı anda "Uraz!" diye bağırdım.

Hemen Mir'i tutup içeri çekmeye çalıştım. O da geri girmek için çabaladı ama adam Herkül gibiydi, şu an içeri girmesi imkânsızdı.

Allah'ım, sevgilim pencere kenarında asılı kaldı. Sen ona yardım et. Âmin.

Karan, Duru ve Beren dışarı çıkıp Uraz'a ne olduğunu sordular ama gözleri bizi bulunca kendilerini yere atıp gülmeye başladılar. Onlara kınayıcı bakışlar atmaktan başka bir şey yapamadık.

"Atla lan aşağıya! Yoksa bir dahaki kurşunu götüne yersin!" dedi Uraz kahkaha atarken.

"Lan, şimdi seni..." diye devam edecekti ki aklına gelen pozisyonla yutkunup bana baktı.

"Karaca?" dedi.

"Mir?" dedim ağlamaklı bir sesle. Götüne kurşun mu yiyecekti?

"Senin uğruna ölmek her zaman ilk tercihim olur ama pencere kenarında ve yüksekte olması maalesef son tercihim bile değil," dedi.

"Yani?" diye sordum.

"Yani, kusura bakma. Eğer bir yerim kırılırsa abinin belasını sikerim," dediğinde konuşmama bile fırsat vermeden aşağıya atladı.

Onun korkuyla bağırışına, benim korkuyla attığım çığlık karıştı. Adam resmen aşağı süzülerek uçtu.

"MİR!" diye çığlık attım ama sırtüstü yere yapışmasını görmek istemediğim için gözlerimi kapattım.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

Sonra, "Şimdi siktim belanı!" diye bağıran Mir'i duyunca gözlerimi açıp hemen ona baktım. Ayaklarının üstünde dimdik durarak Uraz'a bakıyordu.

Uraz, ben ve diğerleri ise şaşkınlık içinde ona bakıyorduk.

Oha.

"Lan?" dedi Uraz şaşkın şaşkın.

"Bismillahirrahmanirrahim, adamın içinden *Örümcek Adam* çıktı," dedi Beren şokla.

"Gel lan buraya!" diyerek Uraz'a doğru ilerleyen Mir'i görünce kahkaha attım.

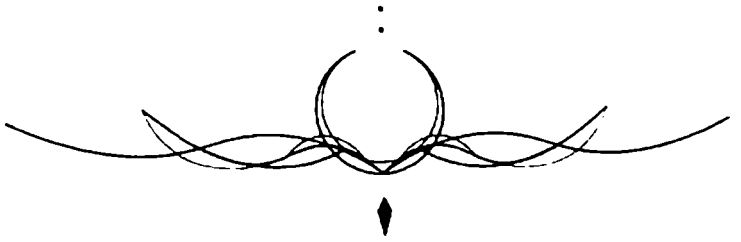
Uraz arkasına bile bakmadan bahçeye doğru koşmaya başlayınca Mir de arkasından fırladı.

"Onu ortadan kaldırmana izin veriyorum!" diye bağırdığımda Uraz bir an duraksadı ama Mir'i görünce, "Siktir!" diyerek kaçmaya devam etti.

"Saye! Abin burada ölümden kaçıyor, sen neler diyorsun?" diye bağırdı Uraz, eve doğru koşarken.

"Kesinlikle ortadan kaldıracağım, sevgilim!" diye bana cevap veren Mir de peşinden eve girdi.

Koşarak aşağı indiğimde Mir, Uraz'ı koltuğa yatırmış ve üstüne oturmuştu. Bizimkilerin yanına gidip onlara eşlik ederek kahkaha attım. Uraz, Mir'in ellerini tutmaya çalışırken, "Oğlum, şaka yaptım, valla bak! Dur lan!" diye çırpınıyordu. Mir de, "Kes lan! Öyle şaka mı olur?" diyerek daha da hırslanıyordu.

YAZARDAN

"Ama yeter artık!" diye isyan etti en sonunda Karaca.

"Sus kız," diyen abisi yüzünden somurtmaya başladı. Şu an hep birlikte kahvaltı yapıyorlardı ama Uraz, sofrayı zehretmeye niyetliydi.

Uraz sabah gözlerini fare sesiyle açmış, sonra da bağırarak aşağıya inip bütün evi inleterek herkesi uyandırmıştı. Fareden fazlasıyla tiksiniyordu. Şimdi ise Duru tarafından kahvaltıya çağırılan İlayda, Alper, Mert ve Mir sessizlik içinde onları dinliyordu.

"Gidiyoruz," diye tutturdu yine Uraz.

Israrla bu evden taşınmalarını, Karan'ı ve Beren'i de alıp kendi villasına gitmelerini teklif ediyordu ama Karaca kesin bir dille reddediyordu.

"Abi, saçmalama! Sen istiyorsan villana dönebilirsin ama ben evimi seviyorum," dedi Karaca kesin bir dille. İki katlı ve gayet şık olan evini seviyordu.

"Kızım, seni bunca yıl sonra bulmuşken nasıl bırakırım?" dedi Uraz birden.

Karaca, bu sözle dönüp ona baktı. Haklıydı.

Uraz yıllar sonra tutunacak bir dal bulmuştu ve ondan bir saniye bile ayrılmak istemiyordu. Zaten onun için evinden ayrılmış

ve kardeşinin yanına yerleşmişti. Mir, Uraz'a baktığında endişesini ve acısını görebiliyordu. Uraz'ı çocukluğundan beri tanıyordu ve neye ne tepki vereceğini çok iyi biliyordu. Endişesi Karaca'dan ayrılmaktı. Ya kardeşi birden ellerinden kayıp giderse? Karaca'nın düzeni bozulmasın diye onu kendi evine çağırmamış, kendisi buraya taşınmıştı.

"Uraz abi," diyerek Beren girdi araya.

"Söyle fıstığım," dedi Uraz.

"Beni yanlış anlama. Biz de sizin bir arada olmanızı çok isteriz, hele ki bunca sene birbirinizden ayrı kalmışken," dedi Beren buruk bir sesle. "Ama ablam bu evi bize yuva yapmak için çok uğraştı. Birden bırakması kolay olmayabilir," diye devam etti.

Uraz bir an dönüp Karaca'ya baktı. Sonra, "Evet, ablam bizim bir yuvamız olsun diye çok fedakârlık yaptı," diyen Karan'a döndü.

Herkes dikkatlice onları dinliyordu. Çünkü öz kardeş olmadıklarını herkes biliyordu ama nasıl bir araya geldiklerini kimse bilmiyordu.

"Ablam bizi bulduğunda ben yedi yaşındaydım, Karan ise sekiz yaşındaydı. Şu an hayatta olmamızın tek sebebi ablam," dedi Beren. Karaca kaşlarını çatarak, "Beren," diye uyardı.

"Kızma abla, herkes bizim kardeş olduğumuzu biliyor ama kimse gerçekleri bilmiyor," dedi Beren. Kendini zorlayarak tebessüm etti.

"Gerçek diye bir şey yok. Siz benim kardeşimsiniz," dedi Karaca anında.

"Evet, öyleyiz," diye onayladı onu Karan.

Beren'in boğazı sızlarken hayal meyal hatırladığı anılar canlandı gözlerinde. Ama hatırladığı her şeyde kesin olan iki kişi vardı: Karaca ve Karan. Onları o kadar çok seviyordu ki ikisinden birine bir şey olursa nefesi anında kesilirdi.

"Karan ve ben, bebekken yurda verilmişiz. Aynı yurtta kalıyorduk ama bir gün kaçtık... Yani kaçmak zorunda kaldık. Aslında kaçtığımız yurt değildi, Müdire Hanım'dı," dedi Beren. Gözleri doldu, dönüp yanında oturan Karan'a baktı. Karan da ona baktığında, Beren'in artık her şeyi anlatmak istediğini anladı ve konuşmayı devraldı.

"Beren benden bir sene sonra düşmüş o illet yere. Aslında o zamana dair pek bir şey bilmiyoruz ama orada bir abla vardı ve o, bize son gece her şeyi anlatmıştı. Beren yurda geldiğinde üç günlük bir bebekmiş. Onu getirip benim odamda bir beşiğe yerleştirmişler... Sultan Abla'nın anlattığına göre geldiğinde çok ağlıyormuş ama ben de o gün onun sesine dayanamayıp ağladığımda, benim sesimle susmuş," dediğinde buruk bir tebessüm oluştu yüzünde.

Herkes dikkatle onları dinlemeye devam etti. Beren'in gözünden bir damla yaş akınca Mert masanın altından hemen sımsıkı tuttu elini. Beren ona hiçbir şey anlatmamıştı, bu yüzden herkes gibi ilk defa duyuyordu. İçini, sevdiği kadın için tarifsiz bir acı kapladı.

Onların çocukluğunda bile sadece üç kişi vardı. Zaten onlar, aynı masalın öksüz çocuklarıydı: Karaca, Karan ve Beren.

Karaca'nın gözleri dolduğunda, Mir onu kendine doğru çekip şakağına bir öpücük kondurdu ve dinlemeye devam etti.

22 Sene Önce

"Bıktım bu kızın ağlamasından! Sustur şunu, Sultan!" diye bağırdı Esma Hanım.

Sultan, can havliyle bebeği kucağına aldı. Ağlamaktan çatlayacak hâle gelmişti. Daha üç günlükken düşmüştü bu illet yere. Esma Hanım, dönüp odadan çıktı. Bebek gelir gelmez başını şişirmişti.

Sultan Hanım, kucağındaki bebeği pışpışlarken boş bir oda aramaya başladı. Burası dört katlı bir yurttu ama her odası doluydu. İçinde bülyük bir ölke vardı. Çocuk yapıp çöp gibi ortaya atan in-

sanlara lanet ediyordu. Onun tek tesellisi, bu insanların asla Allah tarafından rahata kavuşamayacak olmalarıydı. Bebek artık nefes alamayacak hâle geldiğinde son bir umutla karşısına çıkan kapıyı açtı. İçeride tek bir çocuk kalıyordu: Karan.

Daha bir yaşında olmasına rağmen her şeye bomboş gözlerle bakıyordu. Simsiyah saçları ve aynı renkte gözleriyle fazlasıyla asi bir çocuktu. Sultan Hanım, bir an tereddüt etti. Karan, şimdiden bıkkın bir şekilde bakıyordu onlara. *Allah korusun, zarar vermesin,* diye düşündü. Oysa elindeki bebeğin, bu dünyada sırtını yaslayacağı iki dağdan biri olacaktı Karan... Haberi yoktu.

Karan'ın devlet tarafından tahsis edilmiş geniş bir beşiği vardı. Bebeğin çığlık çığlığa ağlamasına, Karan'ın gözleri dolarak karşılık verdi. Daha bir yaşındaydı ama turuncu saçlı, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yeşil gözlü ve ay tenli bebeğe dayanamayıp o da ağlamaya başladı. Sultan Hanım şaşkına döndü. Karan bir senedir buradaydı ama ağlamaya bile karşı bir bebekti. Doğru düzgün hiç ağlamazdı. Bebeği kollarına biraz daha sıkı sardı, sonra onunla birlikte Karan'ın yanına oturdu.

"Sen de dayanamadın, değil mi kara gözlüm?" diye sordu.

Sultan Hanım, Karan'a gözü gibi bakardı. Her hastalandığında başında bekler, geceyi sabah ederdi. Elli bir yaşında, mavi gözlü, hayatını bu yurttaki çocuklara adamış bir kadındı. Hiç evlenmemişti ama ona sorsanız bir sürü çocuğu vardı. Bu yurttaki tüm çocuklar onundu. Hepsiyle tek tek ilgilenirdi ama Karan onun için hep ayrıydı.

Karan ağlamaya devam ederken bebek birden sustu. Islak kirpiklerini kırpıştırarak, onu görmemesine rağmen Karan'a doğru başını çevirdi. Küçük ellerini havaya kaldırıp bir şeylere uzanmaya çalıştığında, Karan da sustu. Merakla parmağını uzatıp eline dokunduğunda, bebek pamuk gibi yumuşak elleriyle Karan'ın parmağına sıkıca sarıldı.

Hissetmiş gibi sıkıca tutundu.

Ve ondan sonra o eli hep sıkı sıkıya tuttu.

Karan o günden sonra hep onunla oyunlar oynadı, yaş aldıkça olgunlaştı. Yaşıtlarının yaptığı her şeyi onunla birlikte öğrendi. Odaları hiç ayrılmadı. Hatta ona ismini bile Karan vermişti. Karan'ın ilk söylediği kelime "Beren" olmuştu. Televizyonda gördüğü turuncu saçlı, yeşil gözlü bir kadının adıydı bu. Kadın ekranda konuşurken "Beren" kelimesi Karan'ın aklında kalmış, birden dilinden dökülüvermişti.

O gün yanlarında oturan Sultan Hanım, Karan'ın ilk kelimesi olarak bebeğe bu ismi verdi. Çünkü neden "Beren" dediğini çok iyi biliyordu. Televizyondaki kadını, kucağındaki bebeğe benzetmişti.

Yıllar geçti, huzurları bir gecede bozuldu. Çünkü Esma Hanım onları ayırmaya karar vermişti. Zengin bir aile, Beren'i evlat edinmek istiyordu. Esma Hanım, aralarındaki bağa değil, alacağı paraya bakıyordu. Bu yüzden teklifi hemen kabul etti.

Sultan Hanım her ne kadar karşı çıksa da Esma dinlememiş, onu itip kakmıştı. Karan, Beren'i sıkıca tutuyordu. Onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Onu asla bırakmam!" diye bağırarak Esma'nın karşısına dikildiğinde, yüzüne yediği tokatla yere düştü. Başı sertçe çarptı. Kaşından süzülen kan, yanağına doğru aktı. Sultan hızla ona doğru hamle yaptı ama Esma bu sefer onu da itti. "Bu bacaksız çok olmaya başladı," diyerek üzerine yürüdüğünde bu kez Beren, Karan'ın önüne geçti.

"Abimden uzak dur, cadı!" diye bağırıp Esma'nın bacağına bütün gücüyle tekme attı. Karan korktu. Beren'in zarar görmesini istemiyordu. Esma, olayın daha fazla uzayacağını anlayınca, "Bu son geceniz! Yarın bana zorluk çıkarmayı aklınızdan bile geçirmeyin!" diyerek odasına çekildi.

Sultan, Karan'ı kaldırmaya çalışırken Karan, Beren'in elini hızla tutup kapıya yürüdü.

"Karan!" diye seslendi Sultan, korkuyla. Karan, bir hışımla arkasını döndü. Küçücük bedeninde öfke, ateş gibi yanıyordu.

"Kardeşimle beni ayıramazsınız."

Sultan, panikle, "Tamam, dur, tamam..." diye mırıldandı.

Karan, gözlerinde yaşlarla ona baktı. Ne kadar sevse de Sultan'ın da onları ayırmak istemediğini biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Sultan, çaresizlik içinde ayağa kalktı. Onlara sırt çantaları hazırladı. Sahip olduğu bütün parayı çantalarına koydu. Soğuk hava yüzünden ikisini de sıkı sıkı giydirdi. Onları öptü. Kokladı. Ağlayarak sarıldı. Ve kimseye fark ettirmeden yetimhaneden çıkardı. Bir taksi çağırıp, şehrin en az tehlikeli yerine gitmelerini sağladı. Taksi yavaş yavaş uzaklaşırken Sultan, ardında bıraktığı çocuklar için ağladı.

"Allah'ım, sen onları iyi insanlarla karşılaştır. Öyle bir yuvaları olsun ki kimse onları ömür boyu ayıramasın. Sen onlara sırtlarını yaslayacak ve asla yıkılmayacak bir dağ gönder. Gönder ki hayat hep onlara gülsün," diye sessizce dua etti.

Eğer duasının anında kabul olduğunu bilseydi Esma Hanım tarafından dövülüp yetimhaneden kovulduktan üç ay sonra Karan ve Beren'in ne durumda olduğunu bilemediği için gözleri açık ölmek zorunda kalmazdı.

Ama duası kabul olmuştu. Allah, ikisine de öyle bir dağ nasip etmişti ki, sırtları asla yere gelmeyecekti.

Beren camdan dışarıya bakarken, "Karan nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Karan da bilmiyordu ama kız kardeşini korkutmak istemediği için söylemedi, onun yerine elleriyle küçük ellerini sıkıca tuttu.

"Bizi kimsenin ayıramayacağı bir yere," demeyi tercih etti.

Beren başını sallayarak onu onayladı. Onun için Karan ne diyorsa doğruydu.

Bir saat sonra taksi durduğunda, dönüp birbirlerine baktılar. Karan, Beren'in gözlerindeki endişeyi gördüğünde yutkunup tebessüm etti. Gücü şu an kimseye yetmezdi, bunu biliyordu. Ama ne pahasına olursa olsun kardeşini koruyacaktı. İkisi de taksiden indiğinde, kalabalık bir sokağa girdiler. Küçük adımlarla ilerlerken elleri sımsıkı birbirine kenetlenmişti.

"Oha, çok kalabalık," dedi Beren şaşkınlıkla.

Karan, "Beren, doğru konuş," diye uyarınca Beren gözlerini devirdi.

Karan, kardeşini kendine çekerek kimsenin ona temas etmesine izin vermedi. Ya önüne çekiyor ya da arkasına saklıyordu.

İlerlediler... İlerlediler... Daha tenha bir sokağa girdiklerinde adımları aynı anda durdu.

Beren, ona daha çok yaklaşırken, "Karan..." diye mırıldandı.

"Sessiz ol," diye mırıldandı Karan. Beren yutkunarak ileriye baktı.

Yaklaşık on beş çocuk vardı girdikleri sokakta. Hepsi ip gibi dizilmiş, korku içinde karşılarında duran adama bakıyordu. Karan da ürkmedi değil ama Beren için ifadesiz kalmaya çalıştı. Allah aşkına, adam korkulmayacak gibi değildi ki.

Uzun boylu, kel ve kalıplı bir adamdı. Ama asıl korkutucu olan, kaşından başlayıp çenesine kadar inen derin yara izi ve sol gözünü kapatan bandajdı. Yanında iki tane, on dört ya da on beş yaşlarında genç vardı. Diğerleri sekiz, dokuz ve on bir yaşlarındaydı.

"Yavaşça arkaya doğru adımla," dedi Karan, sesi neredeyse fısıltıydı. Burasının Beren için güvenli olmadığını anlamıştı. Bir adım geriye gittiler. Ama ikinci adımda ayağının altında duran pet şişeye basması, kesinlikle Beren'in suçu değildi. Sessiz sokakta ani-

den çıkan sesle adamların bakışları üzerlerine çevrildi. İkisi de göz göze geldi ve aynı anda korkuyla yutkundular.

Adam, karşısındaki iki küçük çocuğa bakarken sırıttı. İki çocuk, iki katı para demekti. Üstlerini başlarını süzdü. Eski kıyafetler içinde olduklarını görünce keyifli bir kahkaha attı.

"Yakalayın," dediği gibi yanında duran iki genç harekete geçti. Karan gelen tehlikeyi fark etmişti.

"Arkana bakmadan koş ve ikinci sokaktaki çöp tenekesinin arkasına saklan," dedi, sesi titremese de kalbi küt küt atıyordu. Beren duyduğu cümleyle Karan'a dönüp kaşlarını çattı. "Seni asla bırakmam," dedi, kesin bir dille.

İki genç adım adım yaklaşırken diğer çocuklar üzgün gözlerle bakıyordu onlara. Çünkü bu adamların eline düştüklerinde bir daha kurtulamayacaklarını biliyorlardı. Bizzat kendileri aynısını yaşıyorlardı. Kimisinin kolu alçıdaydı, kimisi tekerlekli sandalyedeydi.

"Beren, yanına geleceğim. Söz veriyorum. İkimizi aynı anda kolayca yakalarlar," dedi Karan, nefesini kontrol etmeye çalışarak.

Beren yutkundu. Gençlerin kendilerine yaklaşan gölgelerine baktı. "Söz mü?" diye sordu, gözleri doldu. Karan olmasa yaşayamazdı.

"Söz," dedi Karan.

Beren başını salladı ve arkasını döndüğü gibi hızla koşmaya başladı. Koşarken oldukça hızlıydı ve Karan bunu bildiği için onu önden göndermiş, güvenli bir yer bulması için zaman kazandırmıştı.

Gençlerden biri peşine düştüğünde, Karan hemen ayağının dibinde duran içki şişesini eline aldı. Yaşıtlarına göre uzun ve kalıplı bir çocuktu. Ama onu asıl cesaretlendiren şey, Beren'e olan sevgisiydi.

Bekledi, bekledi ve bekledi.

Genç, ona üç adım kadar yaklaştığında, Karan hızla elindeki şişeyi yüzüne savurdu. Şişe kaşına çarpınca genç adam durup inledi.

Ama bu sefer arkasından gelen genç hızla koşmaya başlamıştı. Karan'ın başka bir silahı yoktu. Bu yüzden arkasını dönüp kaçmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Gel buraya, bücür!" diye bağırdı genç.

"Sıkıysa yakala, bunak!" diye karşılık verdi Karan.

Beren kadar hızlı olmasa da koşuyordu. Adamı yeterli bir mesafe geride bıraktığında gözleri çöp poşetlerine takıldı ve hızla durdu. Arkasına baktığında adam hâlâ uzaktaydı. Bu yüzden poşetlere yönelip dar sokağın ortasına fırlattı.

"İğrenç," diye mırıldandı. Aklınca bir şeyler deniyordu ama elinden gelen fazla bir şey yoktu. En azından dağıttığı poşetler adamın yolunu kapatır, onu biraz oyalardı. Böylece Beren'i alıp buradan kaçabilirdi.

Tekrar koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra Beren'e tarif ettiği sokağa ulaştığında gözleri doğrudan çöp tenekesini aradı. "Beren?" diye seslendi ama cevap gelmedi. "Beren!" diye bu kez daha yüksek sesle bağırdı. Yine cevap alamayınca hızla çöp tenekesine yöneldi ama vardığında Beren yoktu.

İçi korkuyla doldu. Buraya gelmesini söylemişti. Neredeydi?

Arkasından gelen adım seslerini duyunca hızla döndü ama karşısındaki Beren değildi. Nefes nefese peşinden koşan gençti.

Karan adım adım geriledi. Aklı ne yapacağında değil, tamamen Beren'in nerede ve ne hâlde olduğundaydı.

"Şimdi nereye kaçacaksın bakalım?" diyen gence gözlerini dikti.

"Bir yere kaçmayacağım. Ama bu, yakaladığın için değil, içimden geldiği için... Çünkü sizin yüzünüzden kardeşimi kaybettim!" diye hırsla karşılık verdi.

Tam küçük boyuyla ona doğru bir adım atmıştı ki bir ıslık sesi duyuldu. İkisi de aynı anda sesin geldiği yöne döndü. Sokağın girişinde, karanlığın içinde biri vardı. Sırtını ve sol ayağını duvara yas-

lamış, başını eğmiş hâlde ıslık çalıyordu. Kafasındaki siyah şapka yüzünden yüzü görünmüyordu ama kalçalarına kadar inen saçları fazlasıyla dikkat çekiyordu. Islık çalarak başını kaldırıp onlara baktığında, birkaç yaş büyük bir genç ile karşısında duran çatık kaşlı çocuğu gördü. Küçük çocuğun çatık kaşlarına bakınca ıslığı bıraktı ve dudakları hafifçe kıvrıldı.

Sinirle, "Sen de kimsin?" diye sordu genç.

Duvara yaslanan kişi yavaşça doğrulup dimdik durdu.

Karan, ona dikkatlice baktı. En fazla üç ya da dört yaş büyük olmalıydı. Üzerindeki her şey siyahtı. Şapkası, ceketi, atleti, pantolonu, ayakkabıları... Her detay simsiyah.

"Ben mi?" dedi, sesi sert ve kendinden emin çıkıyordu. "Karaca," dedi ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Defol git buradan," dedi genç. Zaten yeterince vakit kaybetmişti, sinirliydi. Bir an önce çocuğu alıp dönmeliydi.

"Şöyle yapalım," dedi Karaca. "Çocuğu bırak ve git." Tam karşılarına gelip gözlerini Karan' çevirdi. "Arkama geç," diye emretti, buz gibi bir sesle.

Karan huysuzca kaşlarını çattı. "O nedenmiş?" diye sordu.

Karaca gözlerini devirdi. "Kardeşine gitmek istemiyorsan kalabilirsin tabii," dedi alayla.

Karan'ın gözleri irileşti. Bir an bile düşünmeden Karaca'nın arkasına geçti.

Bu ani hareket Karaca'nın hoşuna gitmiş olmalıydı ki hafifçe sırıttı. Ama genç ona doğru bir adım atınca ifadesi hemen ciddileşti.

"Sana defol git dedim," diye homurdandı genç. Elini kaldırıp kolunu yakalamak istedi ama Karaca ondan önce davranıp bileğini sertçe kavradı ve dışa doğru büktü. Acıdığını biliyordu. Babasının ona öğrettiği en önemli şeylerden biri, birini nasıl en etkili şekilde durduracağını bilmekti.

"Beni duymadın galiba," dediği anda boşta olan elini yumruk yapıp gencin yüzüne geçirdi.

Genç, kaşına gelen darbenin etkisiyle sendeleyip geriye tökezledi. Arkasını dönüp ona şaşkınca bakan çocuğa bakarak, "Hemen diğer sokağa git," dedi.

Karan, kızın onu korumak istediğini fark edince, "Sana yardım edebilirim," dedi.

Karaca, umursamaz bir şekilde, "Git buradan. Kardeşin orada. Onu al ve buradan uzaklaş," dedi.

"Hayır, sana yardım edeceğim," diye inatlaşan Karan'a gözlerini dikti ama tam o anda arkasına gelen sert bir darbe ile bir dizinin üzerine düştü. Kendini hızla toparladı ve döndüğünde, yüzüne gelen yumruktan son anda kaçındı. Sokak çocuklarının kendini korumak için dövüşe yatkın olduklarını biliyordu. Ama o da kolay lokma değildi.

Adım sesleri duyulduğunda Karan'ın gözleri hızla sese döndü. Gelen kişiyi görünce yutkundu. Az önce kaşını yardığı gençti. Hızla Karaca'ya yöneldiğinde Karan onun önüne geçti.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdığı anda bacağma tekme attı ama pek etkili bir darbe olmamıştı. Genç, karşısındaki bacaksızdan sıkılmış olacak ki az önce yediği darbelerin hıncını almak istercesine elini kaldırıp Karan'a tokat attı. Karan, gelen darbenin etkisiyle yere düştü. Gözleri doldu. Canı yanmıştı.

Genç, ona doğru bir adım daha attığında, önüne Karaca geçti. "Seni var ya..." dediği gibi çocuğun yüzüne sert bir kafa darbesi indirdi. Diğer çocuk yerde kıvranıyordu ama hızla toparlanıp arkadaşının yanına geçti. Karaca, Karan'ın kolundan tuttuğu gibi onu ayağa kaldırıp arkasına sakladı. "Sana git dedim. Hemen," diye fısıldadı Karan'a.

Karan yine, "Hayır," dediğinde Karaca derin bir nefes aldı. Sabır... O turuncu saçlı bücür, birden önüne çıkıp, "Abimin başı be-

lada" diye ağlayarak yalvarmasaydı, şu an burada olmazdı. Ama o küçük kıza baktığında ayakları bir türlü geri gidememişti. Yeşil gözlerinden akan yaşlar, içinde bir şeyleri koparmıştı. Hâlbuki babası onu içki almaya göndermişti ve hemen eve dönmesi gerekiyordu. Fakat hem koşarak gelirken içki şişesini kırmıştı hem de çok geç kalmıştı. Bu çocuklar için bir şeyler yapmasının bedelini, eve döndüğünde fena hâlde ödeyecekti.

"Yeter bu kadar! İkiniz de bizimle geliyorsunuz!" diyen genç, hızla Karaca'ya atıldığında, Karaca sol ayağıyla karnına sert bir tekme savurdu.

Genç, aldığı darbeyle geriye sendeledi. Diğeri ise hızla Karaca'nın yüzüne bir tokat indirdi. Karan'ın kaşları çatıldı. Önüne geçmeye çalıştı ama Karaca onu daha da arkasına sakladı. Karan, hızla etrafına bakındığında gözüne çarpan şeyle sırıttı. Bir anda Karaca'nın tutuşundan sıyrılıp hızla o tarafa koştu.

"Karan!" diye bağırdı Karaca.

Karan'ın adımları bir an durur gibi oldu ama geri dönmedi. Karaca, ikinci tokadı yüzüne yiyip yere düşerken, Karan yerde bulduğu içki şişesini eline aldı. Döndüğünde gördüğü manzara kanını dondurdu. Karaca yerde, sırtüstü uzanmıştı. Birinin elleri boğazını sıkıyordu. Diğeri ise karnına tekme atıyordu. Karan, hiç tereddüt etmeden ileri atıldı ve elindeki şişeyi Karaca'yı boğan gencin kafasında parçaladı. Genç, aldığı darbenin etkisiyle önce ellerini gevşetti, sonra gözlerinin önü kararadı ve Karaca'nın üzerine yığıldı.

Karaca can havliyle öksürerek nefes almaya çalıştı. Tam o sırada, diğer gencin Karan'a doğru yürüdüğünü gördü. Üzerindeki adamı iterek zorla ayağa kalktı. Karan, üzerine doğru gelen ve gözlerinden âdeta ateş fışkıran genç karşısında geri adım attı. Genç, bir elini Karan'ın boğazına sararak onu yere yatırdı. Karan, nefes alamıyordu. Baskı dayanılmaz hâle gelmişti. Genç, tam üstüne otur-

duğunda Karaca hızla ona doğru koştu. Ama ondan önce başka biri hareket etti. Ve Karaca'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

O kişi kesinlikle Beren'di. Elinde, nereden bulduğunu bilmediği kalın bir sopa vardı. Ve âdeta bir savaşçı gibi, "Allah Allah!" diye bağırarak koşuyordu.

Beren'in koşarak geldiğini gören Karaca da aynı hızla harekete geçti. Beren, elindeki sopayı gencin sırtına geçirdi. Ama pek kuvvetli değildi, o yüzden adam yalnızca hafifçe inledi. Fayda etmediğini anlayan Beren, bu sefer gencin sırtına atladı ve kafasını ısırdı! Genç, tek eliyle onu sırtından savurdu. Tam o anda Karaca yetişmişti. Hiç beklemeden gencin yüzüne tekmesini geçirdi. Genç, aldığı darbeyle Karan'ın üzerinden yuvarlandı. Ve son olarak, Beren'in fırlattığı sopayı kaptığı gibi yerde bağırarak yüzünü tutan gencin kafasında parçaladı.

Genç, bilinçsizce yere yığıldı. Beren, vakit kaybetmeden Karan'ın yanında diz çöküp ağlamaya başladı. Çünkü yüzü kızarmıştı ve ona bir şey olduğunu düşünmüştü. Hâlbuki, sadece bir an nefes alamadığı için yüzü kızarmıştı. Karaca, Karan ve Beren'i yerden kaldırırken derin bir nefes aldı. "İyi misin?" diye sordu Karan'a.

"İyiyim," dedi Karan, hâlâ nefesini dengelemeye çalışıyordu.

Karaca rahatladı. Sonra Beren'e bakıp, "İyi hamleydi," dedi. Beren ağlamayı bırakıp birden sırıtınca kızıl saçlarını geriye savurdu. "Ne sandın?" diye hava attı.

Üçü de kahkaha attı.

Karaca, yanlarından ayrılmak istemese de eve dönmesi gerekiyordu. Nereye gideceklerini sorduğunda, kaçtıklarını öğrendi. Bu çocukları burada bırakmaya el vermedi. O yüzden onları, ara sıra yardıma gittiği bir teyzenin evine götürdü. Şimdilik burada güvende olurlardı.

Tam evden çıkacakken, "Abla," diyen iki farklı ses duydu. Kaskatı kesildi. Arkasını döndüğünde, iki çocuk da minnetle ona bakıyordu. "Yine gelirsin, değil mi?" diye sorduklarında yutkundu.

"Gelemem," demek zorunda kaldı. Çünkü eve gittiğinde sağ mı, yoksa ölü mü olacağı belli değildi.

"Biz seni çok sevdik. Ne olur, yine gel," diyen Beren'e bakarken burnu sızladı. Kardeşi olsaydı... Ona "abla" deyip sever miydi acaba?

Cevap vermeden evden çıktı ve kendi cehennemine yürüdü. O gece, sırf içki almadı diye ölesiye dayak yedi ama ölmedi. Sürekli Karan ve Beren'in yanına gitti. Tabii ki babasının içip sızdığı o bir saatlik arada.

Onlara bakan teyze üç yıl sonra vefat ettiğinde, Karaca onları yalnız bırakmaktan korktu. Biriktirdiği parayla evin kırılan penceresini ve bozulan kapı kilidini tamir ettirdi. Babasından kurtulmak mümkün değildi. Onlara da bulaşmasını istemediği için bir gün gidiyor, iki gün gitmiyordu. Şüphelenmesini istemiyordu. Zaten gittiğinde de yalnızca evde ne varsa onlara götürmek ve iyi olup olmadıklarını öğrenmek içindi.

Karaca tam altı yıl o çocuklara uzaktan baktı. Beren ve Karan ona "abla" derken, o da onlara kardeş olmuştu. Kaldığı ev cehennemdi; kardeşi bildiği çocukların yanı ise cennet. Her gidişinde içini heyecan kaplıyor, dönüşte ise kasvetin ağırlığına gömülüyordu. Hayat, ancak kardeşlerinin yanında vardı.

Şimdiki Zaman

Beren ve Karan bildiklerini anlatırken, onları dinleyenler kimi yerde üzülmüş, kimi yerde de gülmüşlerdi.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu İlayda, merakla.

"İşte, ablam altı sene boyunca bize uzaktan baktı. Sonra bir gece kapımız çaldığında ikimiz de korktuk çünkü ablam geldiğinde bizi korkutmamak için hep ıslık çalardı. Ama o gece ıslık sesi duymamıştık," dedi Karan.

"Peki, kimmiş?" diye sordu Alper.

"Gelen yine ablamdı ama tanıdığımız ablam değildi. Yani, bizim yanımıza geldiğinde yaralarını saklamak için sürdüğü fondöten yoktu yüzünde," dedi Beren.

Herkesin bakışları Karaca'ya çevrildi. Karaca'nın boğazı sızladı. Yutkundu. O günü asla unutamıyordu. Ne çektiği o acıyı unutabiliyordu ne de kulaklarını sağır eden kardeşlerinin haykırışlarını.

"Bu ne demek?" diye sordu Uraz. Kardeşi, yaralarını saklamak zorunda kalacak kadar dayak mı yiyordu?

"Kapıyı açtığımızda ablam kan revan içindeydi. Yüzünden akan kanlardan bahsetmiyorum... Karnına saplı olan bıçaktan akan kandan bahsediyorum." Beren'in sesi titredi, gözyaşları süzüldü.

"Beren, sus." Karaca'nın sesi acıyla titredi. Hatırlamamaları gerekiyordu.

Uraz'ın kaşları çatıldı. "Saye?"

Karaca, ona merakla bakan gözlerden kurtulmak için elini sıkı sıkıya tutan Mir'in eline diğer elini yerleştirdi. Gözlerini yere kenetleyip olanları anlatmaya başladı.

"O gün babam beni birine satmak istedi."

Herkes buz kesti. Karan ve Beren bile bunu bilmiyordu. Karaca onlara hiç anlatmamış, neden bıçaklandığını hep saklamıştı. Mir, kaskatı kesildi. Tıpkı Uraz gibi.

"Ona karşı geldiğim için beni öldürmek istedi. Ama ikinci bıçak yarasından sonra kaçmayı başardım," diye devam etti.

Kızların gözleri dolarken, erkeklerin içi sızladı. Uraz hariç. Kardeşi bu kadar acı çekerken o neredeydi?

"Öldüğümü düşünerek beni bıraktı... Ama ölmedim. Ben de zaten öleceğimi düşündüğüm için son kez kardeşlerimi görmek istedim. Evden çıkıp yanlarına gittim. Kapıyı açtıkları gibi kan kaybından kendimden geçmişim." Sesi, bir fısıltı kadar kısıktı artık. "Sonra zaten Ferman Baba girdi hayatımıza," dediğinde başını kaldırıp tek tek herkese baktı. Kimisi acıyla bakıyordu, kimisi

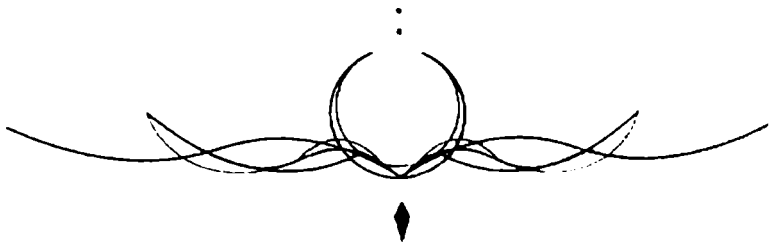
ağlıyordu. Ama Karaca birden tebessüm etti. "Neyse, kapatın artık bu konuyu." Sonra gözlerini Uraz'a dikti, kaşlarını çattı. "Evimden taşınmıyorum."

Uraz da dâhil herkes kahkaha attı. Onun ne yapmaya çalıştığını anlamışlardı. Ve ona uydular. Eski defterleri kapattılar, bugüne odaklandılar. Kahvaltı yaptılar. Sonunda Uraz'ı ikna ettiler. Ama Uraz burada kalmaya devam edeceğini ve evin acilen ilaçlanması gerektiğini söylediğinde, bu kez Karaca itiraz etmedi.

Beraber sohbetlerine devam ederken Karaca üzerinde yoğunlaşan bakışları hissetti. Başını çevirip sevdiğine baktı. Mir, her zamanki gibi aşkla ve gururla ona bakıyordu. Şakağına değen dudakları hissedince huzurla gözlerini kapattı.

"O kadar güçlüsün ki seninle hep gurur duyacağım," diye fısıldadı Mir.

Karaca, tebessüm etmekten başka bir şey yapmadı. Sadece, içinde biriken huzurla başını Mir'in omzuna yasladı ve aynı anda, güçlü kollar tarafından sarmalandı.

KARACA
2 Ay Sonra

"Hadi ama artık!" diye bağırdım sonunda. İki saattir bizimkileri aşağıda bekliyordum. Bugün, Mir ve diğerleriyle tanışmamızın üzerinden tam bir yıl geçmişti ve Alper bunu bir yemekle kutlamak istediği için dışarı çıkacaktık. Ama benden başka kimse hazır değildi.

"Geldik!" diyen Duru'nun sesiyle birlikte topuklu ayakkabı sesleri duyuldu ve sonunda bekleyişim bitti.

Duru, Karan ve Beren yavaş adımlarla merdivenden inerken ağzım açık bir şekilde onlara baktım. Neden bu kadar şık olmuşlardı?

Sence neden, Karaca?

İç sesim her zamanki gibi alaycıydı.

Duru sarı, Beren mavi bir elbise; Karan ise siyah bir takım giymişti. Sonra kendime dönüp baktım. Siyah, kısa bir etek ve uzun, siyah bir gömlek giymiştim. Gömlek eteğimin üstünü biraz kapatıyordu. Belime de kalın, deri bir kemer takmıştım. Saçlarım her zamanki gibi düz ve açıktı.

Ellerimi belime yerleştirerek, "Hayırdır, düğüne mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Ay, Karaca! Vallahi fenalık geçireceğim! Yemeğe gidiyoruz diye evin içinde giydiklerini giymek zorunda değilsin," dedi Duru, bıkkın bir ifadeyle.

Evet, haklıydı ama ben rahat olmayı seviyordum.

"Abla, üstündekiler fazla abartı olmamış mı? Sanki geçenlerde sade, siyah bir pijama takımı almıştın," dedi Beren gülerek.

"Abla, her ne kadar en güzel bulduğum kadın sen olsan da artık şu siyahtan vazgeçsen?" dedi Karan da.

"Ay, ne oluyor be? Niye hepiniz bana taktınız?" diye cırladım sonunda. Akşam akşam kafayı bana takmışlardı!

"Karaca, farkında mısın senin bir sevgilin var?" diye sordu Duru, ciddi bir şekilde.

Mir aklıma gelince istemsizce sırıttım. "Evet, var," diye cevap verdim.

Beren kahkaha atarken Karan dudaklarını birbirine bastırdı. Yavaş yavaş ben ve Mir'e alışıyordu.

"İşte, tam da bu yüzden kendine dikkat etmelisin," dedi Duru, kaşlarım kaldırarak.

Kaşlarımı çattım. "Neden?" diye sordum.

"Yemin ederim bayılacağım! Kızım, biraz cilveli olsana. Erkekler, kızların giyimine çok dikkat eder. Ve sen, erkek çocuğu gibi giyiniyorsun."

Duru'nun sözleriyle kaşlarım daha da havaya kalktı. Allah aşkına, hangi erkek etek giyer ki? Böyle düşünseydi, Mir bana söylemez miydi?

Kızım, kim söyler ki? Yavaş yavaş soğur ama dile getirmez. Hem Mir seni sevdiği için kaybetmemek adına hiçbir şey söylemez.

Haklılar mı acaba? Gerçekten beğenmiyor olabilir mi? Of, kafamı yine çorba ettiler!

"Yeter! Ben kendimden memnunum, memnun olmayan gidebilir."

Arkamı döndüm ama içim sıkıntıyla dolmuştu. Hayır... Memnun değilse bile gidemezdi. İzin vermezdim. Arkamdan homurdanma sesleri geldi ama dönüp bakmadım. Karan, yanıma gelip yü-

rümeye başladığında kolunu omzuma attı. Başımı kendine çekip saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Merak etme, abla. Mir seni bırakırsa bıraksın! Daha iyisini bulursun, boş ver! Hatta bence o senden ayrılmadan sen ondan ayrıl," dediğinde dirseğimi karnına vurup ondan uzaklaştım.

Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu!

"Ama abla..." diye inleyerek seslendi ama bakmadan kapıyı açıp dışarı çıktım. Onlarla birlikte gitmeyecektim. Kendi arabama bindim ve yola çıktım. Arkama baktığımda, onlar daha yeni evden çıkıyordu. Adrese doğru ilerlerken, aklım hâlâ bizimkilerin söylediklerindeydi.

Bunları düşünmem yanlış. Mir öyle biri değil. Düşüncelerle boğuşurken nasıl geldiğimi bile anlamadım. Yemek yiyeceğimiz yere varmıştım ve yine şık bir yerdi. Arabadan indiğimde bizimkiler de yeni varmıştı. Karan yine hız yapmış olmalıydı.

"Kızım, niye beklemiyorsun bizi?" dedi Duru arabadan inerken.

"Neden bekleyecekmişim? Hem ben sizin yanınıza yakışmam," diye trip atıp girişe doğru yürüdüm.

"Karaca, bekle!"

Duru, o topuklularla nasıl koştu bilmiyorum ama birkaç saniyede dibime girip kolunu omzuma attı.

"Karaca, benim ne demek istediğimi biliyorsun. Hem bana kalsa ben seni böyle daha çok beğeniyorum. Hem biliyorsun ki erkek olsam ilk sana..." diye devam edecekken, "Tamam, tamam, yine erkek moduna girme," diyerek tebessüm ettim. Bunun için ona kırılacak değildim.

İçerisi fazla kalabalık değildi, o yüzden Mir ve diğerlerini hemen bulmuştuk, onlar da bizi gördüklerinde ayağı kalktılar.

Mir, Uraz, Alper, Mert ve İlayda büyük bir masada oturuyorlardı. Yavaş adımlarla onlara doğru yürümeye başladık, herkes kendi

sevdiceğine bakıyordu. Uraz hariç. Onun gözleri benim ve Mir'in üzerinde dolaşıyordu.

"Bu ne güzellik," diyen Alper, Duru'nun elini öperek yerine oturttu. Onlara tebessüm ederek baktım.

Karan, İlayda'nın yanından geçerken fısıltıyla bir şeyler söyledi. Yaşasın, ağzı okuma yeteneğim! "Muhteşem görünüyorsun," demişti. İlayda, kırmızı, dizlerinde biten, kolları balon model bir elbise giymişti. Çok tatlı duruyordu.

Mert, hiç saklama gereği duymadan, "Kalbime indirmeye mi niyetlisin?" diye sırıtarak Beren'i kendine çekti. Ancak Karan'dan gelen ölümcül bakışla Beren hemen gülmeyi bırakıp Mert'ten uzaklaştı.

Herkes yerine oturduğunda, yalnızca Mir ve ben ayakta kalmıştık. Ona döndüğümde, gözlerinin başka bir yere odaklandığını fark ettim. Bakışlarım, onun baktığı yöne kaydı ve dudaklarımdaki gülüş soldu. Yan masamızda oturan, zümrüt yeşili, ultra kısa bir elbise giymiş, sarışın bir kadına bakıyordu.

Neden bakıyordu? Ve aklıma düşen soru beni daha da gerdi. Neden bana güzelliğimle ilgili bir şey söylemedi? Herkes birbirine iltifat etmişti.

"Mir," dedim, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Gözleri bana döndüğünde tedirgin görünüyordu. Ancak hemen ardından hafifçe tebessüm etti. "Hoş geldin, sevgilim," diyerek beni kendine çekip sarıldı.

Karşılık vermedim. Belki saçmalıyordum ama içime bir kere kuşku düşmüştü. Ve nereden bilebilirdim, ona sarılmadığım için pişman olacağımı? Benim karşılık vermediğimi anlayınca benden ayrılıp yüzüme baktı. "İyi misin?" diye sordu, şüpheyle.

"Evet, iyiyim," dedim ve hızla yanındaki sandalyeye oturdum. Çok geçmeden o da oturdu.

Kızlar yan yana, erkekler ise tam karşımızda oturuyordu. Sadece Uraz ve Mir başköşedeydi.

Biraz sohbet ettikten sonra siparişlerimizi verdik. Ancak benim içimdeki sıkıntı artıyordu. Çünkü Mir, sürekli o kadına bakıyordu. İçimi kırgınlık kapladığında gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Yanımda oturan Duru, "Sorun ne?" diye sordu. "Önemli değil," dediğimde üstelemek istedi. Alper, "Duru, gelir misin?" deyince ona döndü. Alper, Duru'nun elini tutarak ayağa kaldırdı ve herkesin görebileceği bir noktaya götürdü. Duru, şaşkınlıkla ona bakarken biz de merakla onları izliyorduk. Ve olanları anlamamız için Alper'in diz çökmesi yetti.

Alper, Duru'ya evlenme teklif edecekti.

Herkes tebessüm ederken Duru'nun gözleri dolmuştu.

"Belki birbirimizi geç bulduk ama erken kaybetmeyelim. Senden çok bir şey istemiyorum, sadece sıcak bir yuva ve o yuvanın içinde seni... Duru, sen izah edilmeyen duyguların en güzelisin," deyip derin bir nefes aldı. Alnında biriken terlerden ne kadar heyecanlı olduğu belliydi.

"Evlen benimle, Duru Saygın. Evlen ki sıradan olmadığımızı herkese kanıtlayalım."

Herkes ayağa kalkıp alkışladı. Karan ve Mert ıslık çalarken, Duru artık gözyaşlarını tutamıyordu. Hepimize tek tek baktı. Gözyaşları akarken bile mavi gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Sonra, Alper'e döndü.

"Evlenirim seninle, Alper Yüce. Başka bir evrende bile olsak, seni yine bulur ve yine evlenirim."

Ve böylece "evet" dediğini belli etti.

Restoranda alkış tufanı koptu. Garsonlar, ellerindeki konfetileri patlattığında, Duru Alper'i kaldırıp ona sımsıkı sarıldı. Umarım hep mutlu olurlardı Herkes tek tek onları tebrik ettiğinde, ben de Du- ·'a sarıldım. "Hep mutlu ol," diye fısıldadım kulağına.

"Darısı başına," dediğinde tebessüm edip ondan ayrıldım. Tek taşını heyecanla gösterdiğinde, kocaman olduğuna gerçekten ikna oldum.

Evet, Alper paraya kıymıştı. Yüzük basit değildi. Tek taşı kalp şeklindeydi ve halkası kıvrımlıydı. Muhteşemdi. Onu hep böyle mutlu görmek istiyordum.

Alper, Duru'nun gözyaşlarını elleriyle sildi. Sonra alnına derin bir öpücük kondurdu. Dudakları hâlâ alnındayken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Duru tebessüm edip, "Seni seviyorum," diye karşılık verdi. Kalbim sıcacık oldu.

Herkes tekrar yerine oturduğunda, Duru ve Alper yan yana oturdu. Alper, Duru'yu göğsüne çekip sarı saçlarını okşadı. Dönüp Mir'e baktığımda, hâlâ yan tarafa bakıyor olmasıyla içimde bir öfke dalgası yükseldi. Ne oluyordu bu adama?

"Mir," dedim, kaşlarımı çatarak. Bana dönüp, "Efendim?" dedi.

Başımla yan tarafı işaret ederek, "Kadını tanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri bir an kadına döndü, sonra tekrar gözlerime kilitlendi. Yutkundu, "Neden?" diye sordu.

Ne saklıyordu?

Sesimi mümkün olduğunca sakin tutarak, "Eğer arkadaşınsa ve tanıyorsan gidip selam ver," dedim. Sonra ona biraz daha yaklaşıp, "Yok eğer tanımıyorsan, gözlerine sahip çık. Yoksa ben kendime çıkamayabilirim," diye fısıldadım.

Omuzları gerildi. "Saçmalama, birine benzettim sadece," diyerek gözlerini kaçırdı. Uzatmadan, "Peki," deyip önüme döndüm.

İçimde devasa bir sıkıntı oluştu. Çünkü o da huzursuz gibi davranıyordu. Mir'in bir sıkıntısı vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Sadece bugünü güzel kapatmak istiyordum. Çünkü ne zaman yemeğe çıksak, bir sorun oluyordu. Ve ben, yine bir sorun çıkmasından deli gibi korkmaya başlamıştım.

Gözlerim tekrar Mir'e döndüğünde kaskatı kesildim. Çünkü gözleri dolmuş bir şekilde bana bakıyordu. Hemen elimi elinin üzerine koyup, "Mir, sorun ne?" diye sordum. Telaşlıydım. Derin bir nefes aldı, hızla etrafına bakındı ve tekrar gözlerini bana çevirdi. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp diğer elini de elimin üzerine yerleştirdi.

"Seni seviyorum, Karaca. Belki hayal ettiğin gibi değil... Ama hayal ettiğinden de fazla seviyorum."

Bu sözleriyle mutlu olmam gerekiyordu belki ama olamamıştım. Neden veda ediyor gibi konuşuyordu?

"Bana ne olduğunu anlat, Mir. İyi misin? Bir sorun mu var?" diye sordum endişeyle.

Tam o sırada, "Zemheri," diyen Uraz'ın telaşlı sesi duyuldu. Mir gözlerini benden çekip önce Uraz'a, sonra başka bir yere baktı. Ben de onun baktığı yöne döndüğümde, girişte bir ordu dolusu adam gördüm. Bu adamlar farklıydı. Hepsi siyah takım elbiseler içindeydi. Tam göğüslerinde, kalplerinin üzerinde sonsuzluk işareti olan kırmızı bir kurdele vardı. Ve gözleri... Bomboş bakıyorlardı. Hepsi sadece bizim masamıza odaklanmıştı.

Uraz ayağa kalktığında gözlerindeki endişe o kadar belirgindi ki... O endişe, Mir'e her baktığında daha da büyüyordu.

"Bana bak, Karaca," diyen Mir'in sesiyle gözlerimi ona çevirdim. Herkes ne olduğunu anlamak için birbirine bakıyordu. Fakat Uraz, Mir ve şimdi ayağa kalkıp adamlara doğru yürüyen Alper, neler döndüğünü biliyor gibiydi.

İçimde yükselen korkuyla, "Mir, neler oluyor? Bu adamlar da kim?" diye sordum.

"Sakin ol ve beni dinle," dedi. Sesi yumuşak ama gözleri tetikteydi. Sık sık kapıyı kontrol ediyordu. "Karaca, şimdi gitmem gerekiyor. Ama söz veriyorum döneceğim. Sadece... Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Onu anlamamı ister gibi bakıyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum, sesim titredi. İçim korkuyla doldu. Ne kadar süreceğini bilmiyorsa çok uzun sürecek demekti. O kadar uzun süre Mir'den ayrı kalamazdım.

"Bunu bilmemen gerekiyor. Hepimizin iyiliği için."

Gözleri tekrar doldu. Sanki bir şeyleri saklamak için kendini zorluyordu.

"Mir, hayır! Bana ne olduğunu söyle." Sesim keskin, bakışlarım kararlıydı. Eğer zarar göreceği bir durum varsa onu yalnız bırakmazdım.

"Mir, vakit vermeyeceklerini söylüyorlar," diyen Alper'in sesi duyuldu.

Bakışlarım hemen ona kaydı. Mir, aniden ayağa kalktı. Aklıma birkaç ay önce gördüğüm rüya gelince bütün vücudum dondu. Yerimde hareketsiz kaldım. Az önce Mir'in baktığı kadın, şimdi adamların yanında duruyordu. Onlara bir şeyler söyledi, sonra arkasını döndü ve tam gözlerimin içine baktı. Sonra tekrar arkasını dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

Mir önce İlayda'nın yanına gitti. İlayda, şaşkınlıkla, "Abi, neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey yok, fıstığım. Geleceğim, tamam mı? Alper abinin yanından sakın ayrılma. Ne derse yap," dedi, sonra sımsıkı sarıldı kardeşine. Saçlarını öperek ondan ayrıldı.

O sırada, iki adam bize doğru yürümeye başlayınca hızla ayağa kalktım. Mir'in yanına gittiğimde, Uraz diğerlerini eve göndermekle meşguldü. Duru hemen Karan, Beren, Mert ve İlayda'yı alarak Alper'in yanına geçti. Karan, İlayda'nın elini sıkı sıkı tutarak kendi yanına çekti. Mert de Beren'i. Bu anlık refleks bile, Mir'in Karan'a kısa ama derin bir bakış atmasına neden oldu. Sanki *onları buradan götür* der gibiydi.

"Abla, hadi!" diye seslendi Karan. Kıpırdamadım. "Gidin, Karan," dedim. O ise başını iki yana sallayarak reddetti. Alper, Duru'ya bir şeyler söylediğinde, o da bana baktı. Ama tekrar, "Gidin!" dediğimde, hızla uzaklaştılar.

Karan ve Beren zorluk çıkarmıştı ama Duru onları ikna ederek bir şekilde götürmeyi başardı. Şimdi geriye sadece ben, Mir, Uraz ve Alper kalmıştık. Onlara biraz daha yaklaşarak, Uraz ile Mir'in ortasında durdum. Alper, hemen arkamda yer aldı. Mir ve Uraz, yavaşça birbirine yaklaşıp beni geriye çektiler. Şimdi, omuzları birbirine değiyordu. "Zamanı geldi abi," diyen adama şaşkınlıkla baktım, neyin zamanı gelmişti?

"Daha vakit vardı, kimden emir alıp ailemin içine girdiniz?" dedi Mir sert bir sesle.

"Kimden emir aldığımızı biliyorsun, zorluk çıkarma, abi. Kurul toplandı," dedi adam.

Ne kurulundan bahsediyordu bunlar?

Kumral, ela gözlü ve yapılı bir adamdı konuşan. Buraya istemeyerek gelmiş gibiydi çünkü gözlerinde, Mir'e baktığında oluşan dev bir saygı vardı.

"Mir," diyerek öne çıkmaya çalıştım ama elini arkadan uzatıp elimi sıkıca tutunca durdum. *Yaklaşma,* diyordu.

"Dışarıda bekleyin," diyen Mir'in sözleriyle adamlar zorluk çıkarmadan uzaklaştılar. Mir, dönüp Uraz'a baktığında, "Şimdi ne olacak?" diye sordu Uraz.

Mir'in bana bakmamak için savaştığını fark ettim. Ne zaman gözleri bana değse hemen kaçırıyordu. "Ne olacağını biliyorsun ve ne yapacağını da," dedi Mir, gözlerini kaçırarak.

Uraz bir an bana baktı, kafasını sıkıntıyla sallayarak onu onayladı.

"Ama ben bilmiyorum," dedim sertçe. İkisinin arasına girerek Mir'in bana bakmasını sağladım.

"Karaca..." diye söze girdi ama izin vermedim.

"Neler oluyor? Nereye gidiyorsun? Kim bu adamlar?" diye sordum, gözlerimi onunkilere kilitleyerek.

Mir'in gözleri arkamdaki Uraz'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bunu sana söyleyemem. Beni anlamaya çalış. Geri döndüğümde her şeyi konuşacağız." Gözleriyle, "Lütfen, uzatma" diye yalvarıyordu.

"Mir," dedim yutkunarak. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Döneceğini söylüyordu ama gözlerindeki ifadeden, aslında öyle olmasını umduğunu anladım. "Özür dilerim," diye fısıldadı kulağıma. İçim acıyla burkuldu. Bir şey oluyordu.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordum, boğazım düğümlenmişti.

Derin bir nefes alarak, "Bilmiyorum," dedi. Saçlarımı kokluyordu. Kalbi hızla atıyordu. Ve gergindi.

"Mir," dedim tekrar. Sesim titriyordu. Benden hafifçe uzaklaştı. "Gitmem gerekiyor," dedi. Gözlerime bakıyordu ama içinde bir fırtına kopuyordu. Elini sımsıkı tutarak, "Gitme," dedim.

"Karaca, yapma böyle," dedi ama onun da gözleri dolmuştu. Yanağıma düşen yaşla ağladığımı yeni fark ettim. "Hayır! İçimde kötü bir his var, Mir. Bir şey olacak. Gitme!"

Kalbim, göğüs kafesime sert darbelerle vuruyordu. Gitmesini engellemem için haykırıyordu.

"Uraz," dedi Mir.

Uraz, kolumdan tutup beni kendine çekti. Çırpınarak, "Abi, bırak!" diye bağırdım.

Mir, elimi bırakıp Alper'e baktığında Alper ona iki adımda yaklaşıp sıkıca sarıldı. Gitmesini istemiyordu. Uraz, belime doladığı koluyla beni sıkıca tuttu. Korkum katlanarak büyüdü. "Mir!" diye haykırdım ama bana bakmadı. Onun yerine gözlerini sımsıkı yumdu.

"Mir, bana bak!" diye bağırdım öfkeyle. Alper ondan ayrıldığında, Mir arkasını döndü. Ama bir adım bile atmadı. "Mir, lütfen!" Sesim titriyordu, yalvarıyordum.

Sonra Uraz'a döndüm. "Abi, gitmesin!" diye fısıldadım. İçimdeki çaresizlik büyüdü. Giderse yapamazdım. Gözyaşlarım yüzümü yakarak süzülürken, Uraz'ın da göz bebekleri titredi. "Ağlama, Saye. Onun için de zor," diye fısıldadı.

"Geri dönecek mi, abi?" diye sordum bu kez.

Eğer, "Evet, dönecek," derse beklerdim. Ne kadar zaman geçerse geçsin beklerdim. Ama gözlerini kaçırdığında içime bir hançer saplanmış gibi oldu. Dünyam başımda yıkıldı. Mir ölüme mi gidiyordu?

"Hayır," diye fısıldadım dehşetle. Bakışlarım Mir'i bulduğunda onun da bana döndüğünü fark ettim. Sevdiğim gözleri ıslanmıştı. O da ağlamıştı. Gerçeği o da biliyordu.

"Mir, gitme," dedim çırpınarak.

Uraz'm tutuşu daha da sıkılaştı. Mir, boğazını temizledi ama arkasını döndüğünde içimdeki acı yerle bir oldu.

"Hayır!" diye haykırarak çırpınmaya başladım. Adım adım benden uzaklaşıyordu. "Mir!" diye bağırdım öfkeyle. Uraz'm karnına dirseğimi geçirdiğimde tutuşu gevşedi. Sonra ayağına bütün gücümle tekme attığımda beni bıraktı. Ve ben, ölüme yürüyen sevgilime doğru koştum. Onu yaşatmak için.

"Gitme!" diye bağırdım. Alper ve Uraz da peşimden koştu. Mir'in kolunu yakalayıp bana dönmesini sağladım. Sonra, kendimi kaybetmişçesine ona tokat attım. Başı yana düştü. Ellerim yakalarına yapıştı. "Bizden nasıl bu kadar kolay vazgeçersin?" diye haykırdım ağlayarak.

Gözlerini yumup yutkunduğunda, gözünden bir damla yaş aktı. Ve ben... O damlada boğuldum.

Hıçkırarak ağlamaya başladım. O an, gözlerini açtı. Gözlerinde acı vardı. Derin, dayanılmaz bir acı.

Kollarımı beline sararak, "Yalvarıyorum, Mir. Gitme," dedim. Sımsıkı sarıldım.

"Karaca, yapma," dedi kısık bir sesle. Başımı boyun girintisine gömdüm. O da her zaman yaptığı gibi yüzünü saçlarıma sakladı. Derin bir nefes aldım, hayat bulduğum kokudan. Sakalları saç diplerime hafifçe battı ama umurumda değildi.

"Gitme, yapamam, Mir. Yaşayamam."

Ağlamaktan nefesim kesiliyordu. O an saçlarıma bir damla gözyaşı düştü. Düştü ve düştüğü yeri yakıp geçti.

"Gitmem gerekiyor, sevgilim," dedi titreyen sesiyle.

"Gitme. Bana anlat. Bir yolunu buluruz. Ama ölüme gitme."

Göğsü titredi. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama daha sıkı sarıldım. "Güzelim, bırak hadi," dedi yalvararak.

"Bırakamam! Gidersen geri gelmeyeceksin," dedim. Bana, "Hayır, geleceğim," demeliydi. Onu kaybedemezdim. O, benim hayatımın en güzel yanıydı.

Elleriyle kollarımı çözmeye çalışırken, Uraz da arkadan belime sarılıp beni kendine çekti. "Hayır!" diye bağırdım, ama Mir benden zorla ayrılıp gözlerime baktı.

Gözleri... Beni bırakmak istemiyor gibiydi. Gri gözlerinin her zerresi hüzünle doluydu. Kirpikleri titredim. Gözleri buğulandı. İçim ateş gibi yanmaya başladı. Bütün uzuvlarım korkuyla uyuştu.

Ama pes etmedim.

Onu böyle kolayca kaybedemezdim. Daha fazla bakamadı, arkasını döndü ve hızla yürümeye başladı.

"Mir, gitme!" diye bağırdım. Durmadı. Öfkeyle haykırdım. "Affetmem seni! Yemin ederim, affetmem!" Durmadı. Onu durdurmanın yollarını ararken Uraz'ın tutuşundan kurtulmaya çalışıyordu. Uraz da, Alper de artık ağlıyordu. Bize ağlıyorlardı.

"Mir!" Yine durmadı. Tam kapıdan çıkacaktı ki boğazım yırtılırcasına, "Seni seviyorum!" diye haykırdım. Sesim sadece bir itiraf değil, bir çığlıktı. Beni terk etmesin diye atılan bir çığlık. O an, adımları birden durdu. Buradan bile kaskatı kesildiği belliydi. Bunu ona daha güzel bir anda söylemeyi hayal etmiştim. Ama ilk kez, ölüme gitmemesi için haykırarak söylemek zorunda kalmıştım.

"Seni seviyorum... Eğer şimdi gidersen yarım kalırız."

Başım, omzuma düştü. Yüzünü yavaşça bana çevirdi. Dudakları titriyordu. Sonra, çenesini sıkarak durdurmaya çalıştı ama titriyordu işte...

"Benden gidemezsin. Bulurum seni. Biliyorsun."

Onun dayanamayacağını biliyordum. Tam bir adım atmıştı ki bir el silah sesi duyuldu. Mir, hızla arkasına döndü. Dışarıda bekleyen adamlardan biri havaya ateş etmişti. Bakışları uyarı doluydu. Bu, net bir mesajdı.

Mir, yeniden bana döndü. Gözleri kanıyordu. "Beni sevmeye devam et," dedi. "Çünkü ben seni, son nefesime kadar seviyor olacağım, lübbetülayn."

Gözbebeğim.

Hıçkırarak ağlamaya devam ettim. İçim yanıyordu. Dünya başımda yıkılıyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi. Ve ben, sevdiğimi ölümün pençesinden kurtaramadım.

Sonra gözlerime son kez bakar gibi bakıp fısıldadı: "Virandır bağların gülleri viran, ölür mü dünyada dengini bulan?"

Başımı hızla sağa sola salladım. Cevabım netti. Ölmezdi. Eşini bu dünyada bulmuşken ölürsen sevdanın ne anlamı kalırdı?

Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Ve ben, o yaşlarda boğuldum.

Tebessüm etti. Sonra arkasını dönüp yürümeye devam etti.

'on adımında tekrar haykırdım. "Bulacağım seni! Duydun mu?

lacağım!"

Mir, gözden kaybolduğunda dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Uraz ve Alper de benimle beraber çöktü. İçim alev alev yanıyordu. Kalbim, acımasızca parçalanıyordu. Boğazım yırtılırcasına çığlık attım. Acı dolu haykırışım, yeri göğü inletti. Sonra omuzlarım sarsılarak ağlamaya devam ettim.

Mir...

Ne zaman dönecekti bana? Onsuz yapamazdım. Hayatımın merkeziydi, o olmadan nasıl yaşardım?

Hayat oydu.

Nefes oydu.

Yaşam oydu.

Şimdi ise ellerimde hiçbir şey kalmamıştı. Benim sevdiğim adam, gözlerimin önünde ölüme gitmişti. Ona zarar gelmesine nasıl dayanırdım? Nasıl nefes alırdım?

Birden gözlerimin önü karardı. Düşerken başımın yere çarpmasını engelleyen şey, Uraz'ın hızla başımı tutan eli oldu. Son duyduğum şey, "Saye," diye seslenen Uraz'ın sesi oldu.

Ve son sözümü söyledim: "Seni bulacağım, Mir."

Sonrası büyük bir karanlık ve boşluktu. Ne pahasına olursa olsun, kaç sene geçerse geçsin Mir Zemheri'yi bulacaktım.

Ama o, gittiği hâlinde olmayacaktı. Onu geri kazanmak için her şeyimi feda etmem gerekecekti. Bir saniye bile tereddüt etmeyecektim.

2 Sene Sonra

Karaca, son iki senedir olduğu gibi yine karşısına bakıyordu. Kolunda serum vardı, bakışları baygın bir şekilde tam karşısındaki tabloya kilitlenmişti. Ne zaman bu serumu taksa kendinden geçiyor, parmağını bile kıpırdatamayacak hâle geliyordu.

Gözleri yine o tabloya bakarken gözyaşlarını serbest bıraktı. Zira o tabloda, onu iki senedir hasretinden kavuran gözler vardı. Gri gözler...

Dermansızdı. "Bu gece son, Mir," diye fısıldadı. "Bu geceden sonra kurtuluyorum buradan," diye devam etti. Evet, Karaca'nın bu klinikte geçirdiği son gecesiydi. Saat tam 00.00'da mahkûmiyeti sona erecekti.

Son iki senedir bir klinikte tek başına kalıyordu. Onu ayakta tutan tek şey, içinde onlarca ilaç bulunan serumdu. Tablonun tamamını kaplayan gri gözlere, "Beni hissediyor musun?" diye sordu. "Ben seni hissediyorum," diye fısıldadı. Evet, onu hissediyordu. Zaten hayatta kalmasının tek sebebi buydu.

İki yıldır olduğu gibi yalnızca gri gözlere içini dökmeye başladı. "Sen gittikten sonra beni seven kimse kalmadı," dedi. Ailesinin ona yaşattıkları aklına geldikçe içi kan ağladı, boğazına yükselen acıyla ağzına sıcak bir sıvı doldu. Elinin tersiyle zorla sildiğinde, kan yanağına kadar bulaştı. "Gördün mü? Ailem beni nasıl tek başıma bırakıp bu odaya kapattı?" dedi ağlayarak. "Meğer beni gerçekten seven tek kişi senmişsin. Senden sonra yapayalnız kaldım ve bu dünyadaki en berbat şey bu," diye devam etti. "Abim bile bana acımadı," diye fısıldadı. Bu gerçek, nefes almasını bile zorlaştırıyordu. Gözleri, gri gözlerin her bir zerresinde dolaştı ama ona aşkla bakan gözleri bulamadı. Bu gözler bile artık ona yabancı gelmeye başlamıştı.

"Ya bana geri dön ya da seni bulmama izin ver," dediğinde, derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Anılar önce onu derin bir karanlığa sürükledi, sonra içine hapsederek boğmaya başladı. Karaca, zaman algısını bile kaybetmeye başlamıştı. Mir gittikten sonra toparlanamamış ve berbat bir hâlde buraya düşmüştü. Canını yakan şey, buraya düşecek kadar delirmesi değildi. Canını yakan, o istemeden ailesinin onu buraya yerleştirmesiydi.

Mir gittikten sonra dört ay boyunca her yerde onu aramıştı ama hiçbir iz bulamamıştı. Dört ayın sonunda eline bir video verildi. Ne

olduğunu bilmeden, belki Mir'den gelmiştir diye açtı. Ama video, Mir'den değil, onu elinde tutan kişilerden gelmişti.

Videoda gördükleri yalnızca kan, vahşet ve acıydı. Şüphesiz, hepsi Mir üzerinde deneniyordu. Kafasına bağladıkları kablolar ve verilen elektrik, vücudunu kesen bıçaklar, pense ile sökülen tırnaklar, kırbaç izleriyle dolu sırtı ve kalın bir iple boğmaya çalıştıkları boynu...

Mir'in çektiği acılar ve ıstırap içinde kıvranışları gözünün önüne geldikçe aklını kaybetmiş, delirmişti. Aylarca bu videolar Karaca'ya gönderilmiş ve sonunda istedikleri gibi onu delirtmeyi başarmışlardı. Videolar yedi ay boyunca gelmeye devam etti. Ailesi artık umudunu kesmiş ve Mir'in öldüğünü söylemişti. Ama Karaca inanmıyordu.

Gün geçtikçe çoğalan üzüntüsü önce aklını, sonra da kalbini elinden almıştı. Kim gelirse gelsin, kimseyi kabul etmiyordu. Ne sonradan bulduğu abisini ne de yıllardır kardeş bildiği kişileri... Çünkü onların Mir'le ilgili umutları tükenmişti.

Karaca, sabah gözlerini açtığında kendini daha güçlü hissetti. Hemen kalkıp hazırlanmaya başladı. Mahkûmiyeti bitmişti ve tekrar sevdiğini arama vakti gelmişti. Aceleyle eşyalarını sırt çantasına yerleştirip aynanın karşısına geçti.

Neredeydi eski Karaca? Mesela canlı olan o zifiri gözler neredeydi? Ya da kalçalarına kadar uzanan saçları? Gittikçe zayıflamış ve hayattan kopmuş görünüyordu. Saçları artık omuzlarına kadar incelmişti. Gözaltları morarmış, dudakları sigara yüzünden soluklaşmıştı.

Kaldığı yerde, onun deyimiyle "tımarhane"de sigara içmek yasaktı ama Karaca için imkânsız diye bir şey yoktu. Zira sigara dumanı da griydi ve o, gri gözleri hatırlatmak için her şeyi kullanabilirdi.

Kapısı açıldığında içeriye Sevgi girdi. Yani, iki senedir onunla ilgilenen genç kadın. Dudaklarını büzüp kırgın bakışlarını Karaca'ya yönelterek, "Bakıyorum da benden çabuk sıkılmışsın." d

"Alınma. Ben her şeyden sıkılmış durumdayım," diye soğuk bir cevap verdi Karaca.

"Yine siyahlar içindesin," diyerek bu sefer Karaca'nın üstünü süzdü. Karşısındaki kadın, hep simsiyah giyiniyordu.

"Beni anlatan tek renk bu çünkü," dediğinde, sırt çantasını tek koluna geçirip Sevgi'ye baktı. Tatlı ve iyi niyetli bir kızdı ama Karaca için artık kimse güvenilir değildi. "Sağ ol, her şey için," deyip kapıya yöneldi ve dışarı çıktı.

Koridorda yürümeye başladığında, iki senedir ilk defa burada kalan insanlara baktı. Kimi kendi kendine konuşurken kimisi de sadece boşluğa bakıyordu. Yadırgamadı. Çünkü iki senedir onun da yaptığı buydu. Yaşamayan bilmezdi.

Adımları onu yavaş yavaş dışarıya yönlendirdi. Kapının önüne çıktığında bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Derin bir nefes çekip dumanı içine hapsetti. Dumanı yavaşça dışarıya bırakırken yine gri gözler dumanın griliğinde belirdi ve bu, yüzünde küçük bir tebessüm oluşturdu. Üst üste sigaradan nefesler çekti ve yürümeye devam etti ama birden gördüğü kişiler ile adımları durdu.

Bir zamanlar "aile" dediği kişiler karşısında durmuş, ona gülümseyerek ve özlemle bakıyordu.

Uraz, Alper, Karan, Beren, Mert ve Duru...

İçlerinde iki kişi eksikti: Mir ve İlayda. Yani iki kardeş. Biri öldüğü için, diğeri ise ölenin yasını tutarak bu şehri terk etmişti. İlayda, ellerine geçen son videodan sonra İstanbul'u ve Karan'ı geride bırakarak memleketine, Rize'deki babaannesinin yanına yerleşmişti. Zira bu şehir ona yalnızca abisini ve acısını hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Karaca, hepsine tek tek baktı ama içi buz kesmişti. Hiçbir şey hissetmiyordu. Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı eline alarak avucunun içinde kıvırdı ve söndürdü. Onlara duyduğu sevgiyi ve özlemi de bir kapının ardına kilitlemiş, üzerine kat kat kilit

vurmuştu. Kapalı kapının ardındaki sevgi ve özlem çığlık çığlığa bağırırken yutkundu.

Onlar bizi terk etti. Onlar bizi umursamadı, diye defalarca içinden geçirdi.

Uraz ona doğru bir adım attığında bakışları önce saçlarına takıldı, ardından avucunda söndürdüğü sigaraya kaydı ve olduğu yerde durdu. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solarken bakışları buz kesti. Kardeşinin uzun saçları neredeydi? Ve... sigara mı içiyordu? İçi özlemle yanarken bir adım bile atamadı. Diğerleri de aynı durumdaydı. Karşılarındaki kadın kimdi? Tanıdıkları Karaca'dan eser yoktu.

Sadece Duru, hiçbir şeye aldırmadan sevinçle can dostuna koştu. Tam karşısında durduğunda gözleri doldu, genzi yanmaya başladı. Özlem ve hasretle kollarını kardeşine sardı.

Gözyaşları yüzünü ıslatırken, "Seni çok özledim, Karaca," diye fısıldadı.

Karaca'nın içindeki hisler haykırmaya başladığında beynine ağır bir darbe yedi. *Hayır, sakın karşılık verme,* diye telkin etti kendini. Ama ne kadar inkâr etse de özlemişti.

Karan ve Beren ağlayarak yanlarına vardığında, Duru ona karşılık vermeyen kollar yüzünden geriye çekilip Karaca'ya baktı. Karan ve Beren aynı anda, "Abla," diyerek sıkıca sarıldılar. Ama Karaca'nın soğuk bedeniyle karşılaştıklarında onlar da buz kesti.

Karaca, *büyümüşler,* diye geçirdi içinden. Karan kocaman bir adam gibi görünüyordu, Beren ise artık genç bir kadın olmuştu. Yüzleri olgunlaşmıştı ama bir o kadar da zayıflamış ve bitkin görünüyorlardı. Zaman, Karaca gibi onları da değiştirmişti.

Alper'le birlikte yavaş yavaş yanlarına doğru ilerlerken içi içine sığmıyordu Uraz'ın. Kardeşini bir anda bulmuş ama ansızın kaybetmişti. Bunun pişmanlığıyla yanarken yanlarına vardı. Karan ve Beren, Karaca'dan ayrılıp Duru'nun yanına geçti. Ardından Alper

Karaca'ya sarıldı. "Seni çok özledik," dedi ama diğerleri gibi o da karşılık alamadı.

En son Uraz'a sıra geldiğinde, tam karşısında durdu. "Saye..." dediğinde içi sızladı ve Karaca'ya doğru bir adım attı. Ama Karaca, bir adım geri çekildi.

"Sahte sevinciniz bittiyse çekilin önümden," dediğinde hepsi kaskatı kesildi.

Uraz bu tepkiyi bekliyordu. O yüzden, "Saçlarına ne oldu?" diye sordu. Bu soru içini kemiriyordu.

"Kestim," diye karşılık aldı.

"Sebep?" diye sordu bu sefer. Kardeşi, ona en çok yakışan şeylere neden kıymıştı?

"Seni ilgilendirmez," dedi Karaca ve yana kayarak yürümeye çalıştı. Ama Uraz, önüne geçip kolunu tutarak kaşlarını çattı.

"Ne demek ilgilendirmez? Ben senin abinim!" diye çıkıştı.

Karaca sinirle kolunu çekerek, "Abi mi?" diye sordu. "Sen, abi dışında her şey oldun bana!" diye sertçe çıkıştı.

Uraz'ın kalbi sızladı. "Saye..." dedi Uraz ama Karaca onu susturdu.

"Beni dinle, Uraz Yıldırım," dedi. Sesi sert ve soğuktu.

Uraz, kardeşinin öfkesini görüyordu ama onun iyiliği için ne yapması gerekiyorsa onu yapmıştı ve pişman da değildi. Birazdan işiteceği sözlere rağmen... Çünkü haklı sebepleri vardı.

"Sen benim abim falan değilsin," dedi Karaca. Gözleri doldu. "İki sene önce ölümden döndüğümde annemin söylediklerini anlatmıştım, hatırlıyor musun?" diye sordu. Sesinin güçlü çıkması için çaba harcıyordu ama acısı her tonuna yansıyordu.

"Eğer benim oğlumsa, senin yanında olacak. Ama babasının oğluysa, bırak gitsin," diyerek annesinin söylediği sözleri hatırlattı.

Uraz, Karaca'nın ne demek istediğini anladığında boğazı düğümlendi. "Saye..." diye fısıldadı ama Karaca ona doğru bir adım atar[illegible]aret parmağını kalbinin üzerine bastırdı.

"Sen, babanın oğlusun, Uraz Yıldırım," dedi acımasızca.

Uraz'ın kalbine binlerce ağırlık çökmüş gibiydi. Kardeşinin hayal kırıklığı dolu gözlerle söylediği bu cümle, korku içinde irkilmesine sebep oldu. *Ben, babam kadar acımasız değilim,* diye düşündü.

"Ben senin abinim!" diye inkâr etti.

Karaca, onun sarsılışını gördü ama durmadı. Gözlerini şaşkınlıkla kendisine bakan herkesin üzerinde gezdirdi ve ardından, "Siz de benim hiçbir şeyim değilsiniz!" diye bağırdı.

Karan ve Beren, acıyla ağlamaya başladı. Bu sözler kalplerine hançer gibi saplandı. Ablaları neredeydi?

"Karaca..." dedi Duru, korkuyla ona doğru bir adım attı. Ama Karaca elini kaldırarak onu durdurdu.

"Saçlarımı neden mi kestim?" diye sordu. Makası saçlarına vurduğu an gözlerinin önünden geçti, kalbi acıyla sıkıştı. "Çünkü, ben bu hayatta saçlarımı seven iki kişiyi de kaybettim!" diye haykırdı acıyla. "Annem öldü ama sevdiğim adam hâlâ yaşıyor. Ve ben, saçlarımın tekrar uzaması için onu bulacağım," dedi kararlılıkla. "Benim saçlarım, bir tek o gelirse uzar. Mir, beni severken saçlarımı da severdi. O dönerse saçlarım tekrar uzar," dedi ve geriye doğru bir adım atıp karşısında perişan hâlde duran insanlara baktı. "Ve siz... Bir daha asla karşıma çıkmayacaksınız." dedi. Her birine tek tek bakarak hızla yanlarından uzaklaştı.

Geçmişi ve anıları arkasından gözyaşlarıyla bakarken o, geleceğinin peşine düşerek yürüdü.

"O öldü!" diye bağıran Uraz'ın sesi, Karaca'nın adımlarını birden durdurdu. Ağzına mekanik bir tat geldiğinde bunun kan olduğunu biliyordu ama yutkunarak geri gönderdi. Anlamıyorlardı. Bu ihtimal, Karaca'yı her seferinde kanatıyordu.

Arkasını dönerek, "O yaşıyor," diye inkâr etti.

"Saye, güzelim, alışman lazım. O öldü," dedi Uraz, gözlerinden bir damla yaş süzülürken. Ona doğru bir adım atarak, "Ben üzülme-

dını mi sanıyorsun? Ben ağlamadım mı?" diye ekledi. "Üzüldüm! Günlerce, hatta aylarca ağladım!" diye haykırdı şiddetle. İçinde aylardır iki yangın vardı. Biri kız kardeşi için yanarken, diğeri ölen kardeşi için alev alev yanıyordu. Kız kardeşi, onun yaralanmadığını sanıyorsa büyük bir yanılgı içindeydi. "Sen buraya yattığından beri onu aradım! Ümidim tükendi, evet, ama senin için yine de aradım!" diye gürledi.

Bir kardeşini kaybetmişti, diğerini de kaybedemezdi. "Anla artık, Saye! Onu öldürdüler! Gördüm!" diye bağırdığında etrafı ölüm sessizliği kapladı. Karaca'nın tüm dertleri yağmur olup üzerlerine yağdı. Öyle ki hepsinin içi taş kesildi.

Alper'in gözyaşları artık serbest kalmıştı. İçindeki acı gün yüzüne çıktı. Aylardır kardeşinin ölümüne alışamamıştı. Bu yüzden, Karaca'yı en iyi anlayanlardan biri de oydu.

Karaca, duyduklarını bir an algılayamadı. Ne demişti? Gördüm mü?

"Sadece öldüğünü düşünüyorsunuz! Öldüğüne dair bir video gelmedi!" diye inatla karşı çıktı. Delirmiş olmalılardı! Mir'in nefes almadığını söylüyorlardı ama eğer bu doğruysa Karaca neden hâlâ onu hissediyordu?

"Geldi!" diyen Uraz'ın sesi, adımlarını ondan bağımsız olarak abisine yönlendirdi. Tam karşısında durduğunda, "Ne zaman?" diye sordu.

"Sen buraya gelmeden dört gün önce," dedi Uraz, gözlerini kaçırarak. Kardeşinin buraya yatmamak için nasıl çırpındığını hatırlayınca acıyla yutkundu.

Kardeşi buraya yatmayı umursamıyordu. Sadece, "Mir'i bulmadan olmaz, abi! Onu bulayım, söz veriyorum yatarım! Ama lütfen, onu bulduktan sonra beni buraya kapatın!" diye bağırıyordu.

Uraz ise onu asla bulamayacağını bildiği için kardeşinin çığlıklarına arkasını dönmüştü.

"Vidcoyu bana ver," dedi Karaca, görmeliydi.

"Hayır."

"Onu bana ver!" diye bağırdı Karaca, sesi titriyordu. "Uraz, gidersem beni bir daha asla bulamazsın. Yemin ederim, kendimi öldürürüm!" diyerek tehdit etti, Uraz'ı ikna etmeye çalıştı. Ama bu, onu sadece daha fazla korkutmaya yetti.

Uraz, yorgun bakışlarıyla, "Görürsen de ölürsün," diye fısıldadı.

Karaca ona hayal kırıklığı içinde bakarak, "Öyle olsun," dedi ve arkasını dönüp koşmaya başladı.

"Saye!" diye bağıran Uraz, peşinden koştu. Diğerleri de geri durmadı.

Karan, yarı korku yarı panikle, "Abla!" diye haykırdı. Ablaları yine onlardan ayrılmayacaktı, değil mi? Onu buradan alıp eski hayatlarına döneceklerdi, değil mi?

"Karaca, bekle!" diye bağıran Duru, Karaca'nın hızla bir taksiye binmesini engelleyemedi.

Uraz, tam kapıyı açmak için hamle yapmıştı ki taksi hızla uzaklaşınca öne doğru sendeledi. Ama durmadı, taksinin arkasından koşmaya devam etti. Bir daha olmazdı! Kardeşi olmadan yaşamak ona zulümdü.

Karaca, arabaya bindiği gibi şoföre ilerlemesini söyledi ve taksi hızla yola koyuldu. Arkasına dönüp baktığında, Uraz'ın perişan bir hâlde yere kapaklandığını gördü. Gözlerinden sessizce birer damla yaş süzüldü.

"Abi... onu bulmam lazım," diye fısıldadı.

Mir ölmüş olsaydı onu hâlâ hissedemezdi. Sevdiği adam onu bekliyordu. Taksi şoförüne adresi verip, iki sene önce görüştüğü kişinin yanına gitmeyi hedefledi. Mir'i o kişiyle birlikte bulacaktı. Ailesi onun öldüğünü söylüyordu ama gerekirse ölüsünü de bulacaktı. Yine de Karaca bir şekilde biliyordu: Sevdiği adam bir yerlerde

bekliyordu. Mir'e söz vermişti. "Seni bulacağım!" diye haykırmıştı ve bu uğurda iki senedir sabrediyordu. Ama artık sabrı tükenmişti.

Yaklaşık iki saatin sonunda, bir sokakta taksiden indi. Başına şapkasını geçirdi ve kapüşonlu ceketinin şapkasını da üzerine çekerek yürümeye başladı. Her adımda burnuna içki kokusu doluyordu, midesi bulandı. Cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi, yakıp yürümeye devam etti. Gri duman, gökyüzüne doğru süzülürken adımlarını hızlandırdı. Tekrar ağzına gelen mekanik tatla ağır bir şekilde yutkundu. Zira durumu iyi değildi ve Mir'i bulmadan ölmek istemiyordu.

Tam bir yıl önce, Karaca'ya bir teşhis konulmuştu ama kimsenin haberi yoktu. Çünkü yanında kimse yoktu. Bakıcısı, bayıldığını fark edip bir doktor çağırmış ve o gün Karaca'ya beyin tümörü teşhisi konmuştu. Artık ikinci evredeydi. Hiçbir şekilde tedaviyi kabul etmemiş, kimseye haber vermemişti. Aylardır kusma, baş ağrısı, bayılma, çift görme ve hatta bazen işitme kaybı yaşıyordu. Ama hiçbir şey onu tedaviye yöneltmiyordu.

O, artık ölümü kabullenmişti. Üzüldüğü tek şey, bazı şeyleri unutmaya başlamasıydı. Vücudunun çoğu yerini hissetmemeye başlamıştı. Hissetmek önemli değildi ama Mir'in tek bir anısını bile unutursa diye ödü kopuyordu. Zaten o tabloyu, unutmamak için başucunda tutuyordu. Tablo, kâğıttan yapılmıştı. Bu yüzden etrafındaki çerçeveyi sökerek yanına almış ve çantasına koymuştu.

Teşhisi ilk öğrendiğinde, bomboş bakmış ve hiçbir şey hissetmemişti. Ama doktorlar yanından ayrıldıktan sonra araştırmış, sonuçlarını okumuştu. Hiçbir şey içini sızlatmamıştı. Ama unutkanlık yapacağını öğrendiğinde... omuzları sarsılarak ağlamıştı. Korkmuştu o yüzden vakit kaybetmeden unutmaması gereken tek şeyi ağlayarak çizmişti.

Gri gözleri...

Çizim bittiğinde, o gece haykırarak, "Sen olsaydın, benim için korkar ve bir çare arardın!" diye ağlamıştı. "Bak, kimse yok yanımda! Sen yoksun yanımda!" diyerek yüreğini dağlamıştı. Sonrası kriz ve kan kusarak bayılmaydı. Tümörün normalde kan kusmaya neden olmadığı söylenmişti ama doktorlar, akciğere atması durumunda bunun gerçekleşebileceğini söylemiş ve yine tedavi için ikna etmeye çalışmışlardı. Fakat Karaca, test yaptırmalarına bile izin vermemişti.

Bacakları uyuşmaya başladığında, sonunda gelmesi gereken kapıya ulaşmıştı. Demir kapıya iki kere vurdu ve beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra içeriden, "Kimsin?" sorusu geldi.

"Gölge," diye cevap verdi.

Kapının arkasında kısa bir sessizlik oldu, ardından büyük bir gürültüyle kapı açıldı. Karaca, karşısındaki adama başıyla selam vererek içeri girdi. "Burada mı?" diye sordu, yürümeye devam ederken.

"Seni bekliyor," cevabını alınca adımlarını hızlandırıp içeri girdi. Burası sessiz bir konaktı ama sadece bir buluşma yeri olduğunu biliyordu. Görüşeceği adam fazla zeki ve güçlüydü.

Merdivenleri çıkarken duyduğu tek şey, kendi ayak sesleri ve nefesiydi. Siyah kapıya vardığında bacakları neredeyse tamamen uyuşmuştu. Beynine şiddetli bir ağrı saplandı. Derin bir nefes aldı, birkaç saniye soluklanmaya çalıştı, sonra kapıyı çalma zahmetine bile girmeden içeriye daldı.

Etrafı sadece mum ışıkları aydınlatıyordu. Odanın loşluğu ürpermesine sebep olurken alnında terler birikmeye başladı. Bunun sonunun nereye varacağını biliyordu. Bayılacaktı.

"Alex," diye seslendi, bitkin sesiyle.

"Delim gelmiş, hoş gelmiş," diyen coşkulu bir ses duyuldu.

Karaca rastgele bir koltuğa oturdu. Alex, masanın başında oturuyordu. Onu görmenin sevincini yaşamıştı ama Karaca'nın kendini

yorgunlukla koltuğa bırakmasını beklemediği için hızla ayağa kalkıp yanına geldi.

Sesini sakin tutmaya çalışarak, "Hey, sorun ne?" diye sordu.

Karaca, baygın bakışlarla cebinden çıkardığı reçeteyi ona uzattı. "Ben uyanmadan bu ilaçlarla bir serum yapıp bana enjekte etsinler," dedi kısık bir sesle.

Alex, şaşkınlıkla reçeteye baktı. "Bu da ne Karaca?" diye sorarken gözleri reçetede gezindi. Ama sonra Karaca'nın gözlerinin kapandığını fark etti. İçini tedirginlik kapladı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp, "Hey, neler oluyor?" diye sordu. Karaca'dan cevap gelmeyince hiddetle bağırdı: "Carlos!"

Carlos hızla içeriye girdiğinde, baygın kadını görmek beklediği bir şey değildi. "Patron, neler oluyor? O neden baygın?" diye sordu endişeyle.

Alex, sert bir sesle, "Çeneni kapa! Hemen reçetedeki ilaçları bul ve doktorun yanına git. Bir saat içinde serumu hazır etmezse onunla beraber kendine de bir mezar kaz!" dedi.

Carlos yutkundu. Vaktinin başladığını biliyordu. Hemen reçeteyi alıp hızla dışarıya çıktı.

Alex, Karaca'yı kucağına alarak koltuğa yatırdı. Üzerindeki ceketi ve başındaki şapkayı çıkardı, ardından ayakkabılarını çıkartarak yanına oturdu. "Ne oldu sana böyle?" diye fısıldadı. Saçları gittikçe kısalmış, göz altları çökmüş, dudakları morarmıştı. "Her şey iyi olacak, Karaca. Seni sevdiğin adama, dostumu da sevdiği kadına kavuşturacağım. Söz veriyorum," dedi yemin edercesine. Aklında, Mir'in ona söylediği o cümle yankılandı:

"Belki beni peşime düşecek kadar sevmiyordur ama ben ölürsem canın pahasına onu koruyacaksın. Bana bunu borçlusun. Ailesi onu asla yalnız bırakmaz ama sen yine de onun arkasındaki göz ol, benim canımı koru. Benim bu hayattaki en büyük çaresizliğim Karaca... Çünkü içimden bir ses, onun asla durmayacağını ve ölsem bile

buna sebep olanların peşine düşeceğini söylüyor. İşte sen, o anda bile onun yanında olacaksın. Bana söz ver Alex, benim kalbimin hükümdarını koruyacaksın, benim yuvamı dik tutacaksın."

Alex, o zaman tek bir cümleyle karşılık vermişti: "Söz veriyorum. Senin varlığını koruyacağım."

Ayağa kalktı, tekrar masaya oturdu. Gözleri dalgın bir şekilde Karaca'ya bakarken, yalnızca Mir'in yaşıyor olmasını diledi. "Onu sevdiğinden emin değildi. Hayatındaki en büyük yanılgı bu olabilir," diye mırıldandı. Oysa gördüğü, sevdiği adam uğruna delirecek kadar aşkına bağlı bir kadındı. "Yaşıyor ol, dostum... Yoksa ne onu buna ikna edebilirim ne de kendimi," diye fısıldayıp derin bir sessizliğe gömüldü.

Kolundaki saate baktığında, Carlos ve doktorun yalnızca on beş dakikası kaldığını gördü. Sıkıntılı bir nefes vererek arkasına yaslandı. O sırada Karaca, "Mir," diye inledi.

Alex'in genzi yandı ama bunu yutkunarak bastırdı. Hızla ayağa kalkıp dışarı çıktı. Temiz havayı derin bir nefesle içine çektiğinde, Carlos ve doktorun ona doğru koştuğunu gördü.

Ölüm, her şeyin en büyük korkusuydu.

"Abi, getirdim," diyen Carlos'un sesi duyuldu. Alex gözlerini devirdi. "Gördük, ahmak! Acele edin," diyerek arkasını dönüp yeniden Karaca'nın kaldığı odaya yöneldi.

Yürürken doktora, "Elindeki serumda hangi ilaçlar var? Bunlar hangi hastalık için kullanılıyor?" diye sordu.

Doktor endişeyle yutkundu. "Efendim, bu ilaçların bir arada kullanılmasına anlam veremiyorum," dedi çekinerek.

Alex durdu ve gözlerini ona dikti. "Ne demek bu?"

Doktor ecel terleri dökerken genç adamın gözlerine bakmaya cesaret edemedi. "Efendim... Verdiğiniz reçetede hem psikolojik ilaçlar var hem de..." dedi. Sesi titriyordu.

Alex bir adım daha yaklaşıp hiddetle, "Hem de ne?" diye sordu.

Doktor, yutkunarak zorla devam etti: "Tümör, efendim. Reçeteyi hastanede çalışan bir doktor arkadaşıma gönderdim ve bana, bu ilaçların birine tümör teşhisi konulmuşsa verileceğini söyledi."

Alex olduğu yerde donakaldı. "Tümör mü?" diye fısıldadı dehşetle.

"Evet, hem de ikinci evresinde bir hasta," diye mırıldandı doktor. "Bütün raporlarını inceledim. Tümör ikinci evreye geçmiş ve hiçbir tedaviyi kabul etmemiş. Üstelik kan kusma şikâyeti de var. Akciğere atma riski olduğunu söylemelerine rağmen yine de tedaviyi reddetmiş. Korkarım ki fazla zamanı yok... Ayrıca kimseye söylememeleri konusunda kesin bir dille uyarıda bulunmuş," dedi doktor. Sesindeki çekingenlik fark ediliyordu.

Alex ve Carlos aynı anda yutkundu.

İçeride yatan kadın, kan kusarak ölümle mi savaşıyordu?

Üstelik bunu kimseye söylemeden ve tek başına mı yapıyordu?

Alex'in içi öfkeyle sıkıştı. "İçeri girip hemen serumu tak!" diye emretti.

Doktor ve Carlos hızla içeriye girerken, Alex gözlerini kapattı. Şimdi ne yapacaktı? Karaca, sevdiği adamın ölümüne inanmadan onu arıyordu. Peki ya haklı çıkarsa? Eğer Mir gerçekten yaşıyorsa, bu sefer Karaca mı ölümle anılacaktı?

İki soru beynini kemiriyordu:

Mir öldü mü, yoksa yaşıyor mu?

Karaca ölecek mi, yoksa yaşayacak mı?

KARACA

"Bana neden gelmiyorsun?" dediğinde kendimi zorlayarak ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama yapamıyordum.

"Özür dilerim, bulacağım... Yemin ederim, seni bulacağım," dedim yalvararak.

"Karaca, ben ölüyorum," dediğinde kalbim korkuyla kasıldı.

"Hayır! Buna izin vermem!" diye bağırdım.

"Karaca, bana gel," diyerek elini uzattığında kendimi daha fazla zorladım. Her yerim ağrıyla dolarken alnımdan terler akıyordu.

"Bana gel artık!" diye şiddetle bağırdı.

"Geleceğim, Mir," dedim ama birden ayaklarımın bağı çözüldü ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Kalkmaya çalıştım ama bacaklarımı hissetmiyordum. Lanet olsun!

"Karaca!" diye kükreyince olduğumuz yerde büyük bir sarsıntı oldu. Toprak zeminde oluşan yarıkların arasından gözlerim onu buldu. Sesinin her zerresinde çektiği acıların izleri vardı. Karşımda, bembeyaz takım elbisesi içinde duruyordu ve bana çaresizce elini uzatıyordu. Ama ben kalkıp da gidemiyordum. Aramızdaki uzun mesafeye rağmen sürünerek gitmeyi ve ona sıkıca sarılmayı diledim.

"Mir, gelemiyorum... Lütfen, sen gel," dedim. Ellerim toprağı öfkeyle avuçlarken, "Gelemem, Karaca. Senin gelmen lazım. Gel, güzelim... Seni çok özledim," dediğinde genzim sızladı. Onun hasreti yıllardır beni kavuruyordu. Benim de ondan bir farkım yoktu. Arkasında devasa bir kapı oluştu ve siyah kapı iki yana açıldı. Mir, bir an arkasına dönüp kapıya baktı ve tekrar bana döndü. "Unutma, seni son nefesime kadar kalbimde taşıyacağım. Yüzüm başkasına gülse de içim hep sana kan ağlayacak," deyişi aklımın karanlık kuytularında yankılandı. Arkasındaki kapıdan çıkan kadınla taş kesildim. Restorandaki kadındı. Sarışın olan ve gözlerini bir saniye bile bizden çekmeyen kadın...

Yavaş yavaş bize doğru gelirken elindeki silahı gördüm. İkimize de acımasızca bakıyordu. Bu hâlimiz ona zevk veriyor gibiydi. Silahı fark edince, "Mir!" diye bağırdım. Kadın, Mir'in yanına geldiğinde elindeki silah birden kayboldu. Mir'in yanında dururken gözleri bendeydi. Gözlerime bakarak dudaklarını Mir'in k

yaklaştırdığında kaşlarım çatıldı. Toprağı sıkarken tırnaklarım kanıyor ve sızlıyordu ama içimdeki öfke, acısını bile hissettirmiyordu. Kulağına ne söylediğini bilmiyordum ama Mir'in bana bakarken gözbebeklerinin titrediğini görmüştüm.

İkisi de bana dönüktü.

Kadın, "Onu tanıyor musun, sevgilim?" diye sorunca ayağa kalkmayı denedim ama başaramadım. "Sevgilim" de ne oluyordu? Onun hayatındaki tek kişi bendim!

Gözlerim Mir'e döndüğünde tebessüm ettim. Elbette beni tanıyordu... Ama Mir'in az önceki özlem dolu gözleri şimdi hissiz bir hâl aldı.

"Hayır, tanımıyorum," dediğinde tebessümüm dudaklarımda sönüp kaldı. "Mir..." diye fısıldadım ama bana bakmayı reddedip yanındaki kadına döndü. "Tanıdığım ve sevdiğim tek kişi sensin, kalbimin hükümdarı," diyerek uzanıp alnından öptü. Dudaklarımın arasından yeri göğü inleten bir çığlık koptu. O anda gök, boşalırcasına üstümüze yağmur yağdırdı. İkisi de arkasını dönüp el ele gitmeden önce, Mir'in kalbinden akan kan, beyaz kıyafetini ele geçirmişti.

"Mir! Ben buradayım! Gitme!" diye bağırdım ama arkasını bile dönmedi. Sadece zihnimin derinliklerinde bir sözü yankılandı:

"Orada değil, içimdesin... Seni bekliyorum, Karaca. Gelip ikimizi de kurtarmanı bekliyorum. Hep bekleyeceğim..."

Kan ter içinde gözlerimi açtığımda nefes nefeseydim. Hemen doğruldum, kolumdaki ağırlıkla nerede olduğumu hatırladım.

Alex...

"Günaydın," diyen huysuz sese çevirdim başımı. Masada oturmuş, kollarını göğsünde bağlayarak bana bakıyordu.

"Ne kadar uyudum?" diye sordum, kısık sesle. Elimle alnımda oluşan terleri sildikten sonra kolumdaki serumu çıkardım.

"Bir gün," dedi Alex. Ona bakmadan başımı sallayarak onayladım. Son zamanlarda bayıldıktan sonra uzun süre uyumaya başlamıştım.

"Bakıyorum da şaşırmadın," dediğinde ayağa kalkıp karşımda durdu.

"Yorgun olmalıyım," diye cevap verdim. Ben de ayağa kalktım ve mavi gözlerine baktım.

"Yalan söylemeyi kes artık," dedi sinirli sesiyle. Derin bir nefes aldım. Çoktan her şeyi öğrenmişti, değil mi?

"Alex..." diye söze girecektim ki, "Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırınca irkildim.

Şaşkınlıkla ona baktım. Sakinleşmek için bir adım geri çekilip derin bir nefes aldı. Ellerini yumruk yaparak, "Tedaviyi kabul etmediğinde aklında ne vardı?" diye sordu dişlerinin arasından. "Mir'i bulduğunda hemen ölmeyi mi düşünüyordun?" dediğinde yutkundum.

Evet, Mir'i bulmak istiyordum ama acılarım artık dayanılmaz bir hâl aldığı için yaşamak istemiyordum. Son defa ona sarılıp, onu öpmek istiyordum. Ailemin ihaneti, bütün kemiklerimin kırılması kadar acı veriyordu. Üstelik Mir de yanımda yoktu ve yapayalnızdım. Kimsem kalmamıştı. Yaşamak istemiyordum. Mir'in ölme ihtimali yüzünden yaşamak için bir savaş vermemiştim.

"Bunları sonra konuşalım," dedim anlamasını umarak.

"Sonran varsa tabii," diye homurdanıp arkasını dönerek masaya yürüdü.

"Alex," dediğimde masaya oturmuş, çatık kaşlarıyla beni izliyordu. Hemen ayakkabılarımı giyip kapüşonlu ceketimi üzerime geçirdim. Her hareketimi dikkatle izlerken hâlâ kaşları çatıktı.

"Bir şey bulmanı istiyorum," dediğimde karşısına dikildim.

"Anladık, aptal. Mir'i bulmak istediğini tahmin edersin ki biliyorum," dedi gözlerini devirerek.

"Evet, asıl amacım o ama başka bir şey daha var," dedim.

Gözleri meraklı bir ifadeye bürünürken, "Ne gibi?" diye sordu.

"Bir video... Uraz'da bir video var, onu istiyorum," dedim yutkunarak. Evet, yalan ya da gerçek... O videoyu izleyecektim. Uraz'ın adını duyması, yerinde dikleşmesine sebep oldu. Kaşlarım kaldırdı.

"Ne var o videoda?" diye sordu merak dolu bir sesle.

"O video ya her şeyin başlangıcı olacak ya da sonu," dediğimde daha da meraklandığını görebiliyordum. Ama içinde ne olduğunu söylersem hastalığım yüzünden tereddüt edebilir ve videoyu benden saklayabilirdi.

"Nerede tuttuğunu biliyor musun?" diye sorduğunda çoktan telefonunu eline alıp bir şeyler yapmaya başlamıştı.

"Hayır ama gizli bir yerde sakladığını biliyorum. O videoya kimsenin ulaşamayacağı bir yerde," diye cevap verdim.

"Tamam, şimdi geç uzan ve ölmemeye çalış," dedi alay dolu sesiyle.

Bu sefer ben gözlerimi devirdim. "Alex, telefonumu da istiyorum," dedim.

Belki ona çok yük oluyordum ama Mir için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Küçümseyici ya da acınası bakışlara maruz kalsam bile pes etmeyecektim.

"Yeni bir tane alabil..." diyecek oldu ama hemen sözünü kestim. "Hayır, eski telefonumu istiyorum. O da Uraz'da."

Gözleri üzgünce bana bakarken başını salladı ve ayağa kalktı. "Merak etme, Karaca. Eğer yaşıyorsa onu bulacağız," dedi kesin bir dille.

"Öldüyse de bulacağız, Alex. Onun ölüsünü bile kimseye bırakmam. Bir daha ailemden kimseyi mezarsız bırakmam," dedim.

Gözleri yüzümün her detayında dolaştı. Bir şeyler sormak istiyor ama yutuyordu belli ki. "Elbette bırakmayız," dediğinde ona

minnet dolu bir bakış attım. Karşılığında ufak bir tebessüm bahşedip dışarı çıktı.

Derin bir nefes aldığımda omuzlarım çöktü. Sehpanın üzerindeki radyoyu açıp rastgele bir kanal seçtim. Koltuğa oturup başımı geriye yasladım, gözlerimi kapattım. Çalan şarkıyla birlikte acılarım yine baş gösterdi. İçimde yankılanan tek şey vardı: MİR.

"Eskiye dalıyor gözüm, dalmasın da ne yapsın?
Bugün günlerden o gün, sanki döndün, hayattasın."

Gözlerimin önünden geçen bir yıl... İlk karşılaşmamız... Dövüştüğüm günkü endişeli gözleri... Kaçırıldığımda beni kurtarmak için vurulması... Ve daha birçok anı...

"Bak, güneş batıyor işte. Bir gün daha yakınız.
Bu yağmur sensin işte. Oradasın, gökyüzünde."

Gittikçe yaklaşıyor muydum ona? Bu, ne güzel bir mucize olurdu.

"Aklıma düşüyor yüzün, gülümser gibi ayrılışın.
Artık sayılı zaman değil, müebbet yalnızlığım."

Bana baktığında gri gözleri ışıldardı, yüzüme bir mucizeye bakıyor gibi tebessüm ederdi. Son bakışı ve buruk tebessümü geldi gözlerimin önüne. Gözyaşım, kapalı gözlerimin arasından sıyrılıp şakağıma süzüldü.

Onu çok özlemiştim, annemden sonra ilk defa birini bu kadar özlemiştim.

"Kaç yıl oldu gideli, kaçıncı uykundasın?
Hangi rüzgâr aldı seni? Hâlâ üşütüyor beni."

Mir, neredesin? Hangi rüzgâr seni benden uzaklaştırıyor? İçim buz tuttu, Mir... Gelip ısıtamaz mısın? Yine "Kalbimin hükümdarı" diyerek öpüp sarılamaz mısın? Neden tedaviyi kabul etmediğimi sorup duruyorlar, Mir... Ama ben "çünkü Mir'in ölme ihtimali var!" diye haykıramıyorum. Ölürsen, ölürüm. Yaşarsan, seninle yaşlanırım.

"Aklıma düşüyor yüzün, gülümser gibi ayrılışın...
Artık sayılı zaman değil, müebbet yalnızlığım.
Aklıma düşüyor yüzün, gülümser gibi ayrılışın...
Artık sayılı zaman değil, çok çok yalnızım."

Gözlerime çöken ağırlığı dağıtmak için cebimden sigaramı çıkarıp ayağa kalktım. Odanın içindeki kasvet boğulmama sebep olurken siyah perdeyi çekip içeriye biraz ışık girmesini sağladım. Pencereyi açıp sigaramı yaktım. Tam o anda odanın kapısı açıldı ama kim olduğunu bildiğim için arkamı dönmeye gerek duymadım.

"Şu zıkkıma ne zaman başladın, lanet olası?" diyen Alex'in sert sesi bile gözlerimi dumandan çekmeme sebep olmadı. Kendisi küllüğe dönmüş bir adamdı zaten. Dumanın griliği dağılırken ortaya yine sevdiğim gözler çıktı... Sanırım iyice deliriyordum ama umurumda değildi. O videoda gerçekten Mir'in ölümü varsa delirmemem imkânsızdı zaten.

"Hey, aptal kadın! Kime diyorum ben?" diyen Alex'in sesiyle bir hışım arkamı döndüm.

"Ne var, Alex? Bir rahat..." diyecek oldum ama elimdeki sıcaklıkla birlikte parmaklarım istemsizce açıldı. Elime baktığımda gözlerim büyüdü. Ben daha tek duman çekmiştim, bu sigara ne ara bitti? Yere düşen, sadece izmariti kalmış sigaraya bakarken, "Tanrım, sanırım gerçekten deliriyorsun," diyen Alex yanıma gelip koluma bir sille çaktı. "Kendi kendine konuşuyor ve gülüyorsun," dediğinde bakışlarımı dehşetle ona çevirdim.

Gözlerinde derin bir endişe ve üzüntü vardı. Ben... deliriyordum.

"Alex, bana o videoyu getirmelisin," dedim yalvaran sesimle.

Eğer o videoda Mir öldüyse yapacak tek bir şeyim kalıyordu ve ondan sonra ölebilirdim. Ama o zamana kadar dayanmam gerekiyordu.

Kaşlarını çatıp, "O manyak abinin inine girmek kolay mı sanıyorsun?" dedi.

Uraz, benimle birlikteyken tehlikeli işlerden uzak ve sakin bir hayat sürüyordu. Hatta korumalarını bile bizden uzak tutuyordu. Ama duyduğuma göre, benimle Mir'in yokluğunda eski hâline dönmüş ve daha da tehlikeli bir adama dönüşmüştü. Hatta tehlikenin ta kendisi olmuştu.

Birkaç ülkede Mir'in kaçırılmasına sebep olanların eceli olmuştu. Mir'i almaya gelen adamların her uzvu, doğdukları ülkelere asılmıştı.

"Alex, lütfen... dedim. Gözlerim dolmuştu. Artık sabredemiyordum. Özlem duygusu her geçen gün kemiklerimi daha da kırıyordu.

"Merak etme. Video akşama elinde olacak," dediğinde derin bir nefes aldım.

Bu gece ya her şey bitecekti ya da yeniden başlayacaktı.

Artık bitiyordu.

Ya Mir'i bulacaktım ya da nefesini kesenleri.

İşte o zaman, Karaca kimmiş ve kan kusmasına rağmen neler yapabiliyormuş göreceklerdi.

Eğer Mir'e kıyıp onun nefesini kestilerse yemin ederim ki nefeslerini kesmem için yalvaracaklardı.

"Ama bir şartım var," diyen Alex'e çevirdim zifiri gözlerimi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yaşamanı," dediğinde kaşlarım düz bir hâl aldı.

Beni fazla düşünüyordu. "Alex..." diyecek oldum ama, "Dinle! Mir'i bulmak için yaşamalısın. Onu bulduktan sonra öleceksen ben bu işte yokum. Onun için çektiğin acıyla zor uğraşıyorum, bir de onun senin için çekeceği acıyla uğraşamam," demesi söyleyeceğim kelimeleri yutmama sebep oldu.

"Söz veriyorum... Eğer Mir yaşıyorsa çabalayacağım," dedim.

Bunu duyduğunda rahat bir nefes aldı. "Pekâlâ. Video geldikten sonra sağlam bir tedavi süreci seni bekliyor," diyerek arkasını döndü.

Alex odadan çıktıktan sonra pencereye yöneldim. Gökyüzüne baktım. Güneş aniden bulutların arkasına saklanınca hava kararda. Belki de akşam olduğunu fark etmemiştim. Zamana karşı yaşıyordum hep... Önce babam yüzünden zamanla savaştım, şimdi ise sevdiğim adam yüzünden.

Ben, zamana karşı savaşmaya mahkûmdum. Zaman, her saniyesinde canımı okuyordu ama pes etmiyordum. Zaman ne zaman duracaktı?

Babam yüzünden zamanı mağlup ettim. Peki ya sevdiğim adam yüzünden de edebilecek miydim? Zamanım dolmadan, sevdiğim adamı bulabilecek miydim?

Hava gittikçe kararırken yerimden hiç kıpırdamadım. Gözlerim hâlâ gökyüzüne takılıydı, içimde devasa bir sıkıntı büyüyordu.

Tam o anda kapı açıldı. Gelen kişinin kim olduğunu anlamamla gözlerimi yumdum. Alex, elinde bir flaş bellekle bana doğru adımladı. İlk defa bakmak istemedim. O video, benim sonum olabilirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu ama ben gözlerimi elindeki flaş bellekten çekemedim.

Korkuyordum.

Hem de fazlasıyla korkuyordum. Ellerimin ve bacaklarımın titremesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Alex masaya geçti, laptopu açıp flaş belleği taktı. Titreyen bacaklarımı zorlayarak ona doğru yürüdüm. Gözlerimin dolmasına, çenemin titremesine rağmen orada durup bekledim.

Önce siyah bir ekran belirdi... Sonra da daha önce gördüğüm o görüntü.

Mir.

Ellerinden zincirlenmiş bir şekilde ayakta duruyordu. Üstü kan içindeydi. Ayakta kalmasının tek sebebi, duvara zincirlenmiş kollarıydı. Çenemin titremesi arttı. Elim, kalbime ulaştı.

Yüzü... Üstü... Kan içindeydi. Gömleği, işkenceler yüzünden lime lime olmuştu. Ama en kötüsü, gözleri bomboş bir şekilde kameraya bakıyordu. Saçları ve sakalları uzamış, vücudu fazlasıyla zayıflamıştı. Göz altları siyah halkalarla kaplanmış, yüzü solmuştu.

Alex, dehşetle bana döndü. Böyle bir şey beklemediği kesindi. Kaskatı kesildiğini, taş gibi duran vücudundan anlıyordum. Dolu gözlerimi görmek, onun da gözlerini doldurdu. Elini kaldırıp bilgisayarı kapatmak istedi ama ben fısıldadım:

"Sorun değil... Alıştım."

Ne acıydı, "alıştım" demek. Ama evet, yedi ay boyunca beni buna alıştırmışlardı. Alex, yumruklarını sıktı. Sonra aniden ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Görmek istememesi onun tercihiydi ama benim böyle bir lüksüm yoktu. Çünkü sevdiğim adamı bu hâlde görmek acı da olsa... özlemiştim.

Onun yerine oturduğumda Mir, sanki ekranda benim olduğumu biliyormuş gibi yutkundu. Yanında kimse olmadığı belliydi. Kuruyan dudaklarını ıslatıp güçlükle konuştu. Sesi açtığımda, "Sevgilim," dedi hırıltılı sesiyle.

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Mir..." diye fısıldadım.

"Biliyorum, bu videoları sana gönderiyorlar. Ama üzülme, Karaca. Üzülme, bir tanem," dediğinde konuşmak bile ona acı veriyordu.

Benim sevdiğim adama nasıl kıydılar?

Gözbebekleri titredi. Yanağına süzülen gözyaşına rağmen burukça tebessüm etti. İçimdeki yangın, katlanarak arttı.

Kırgın bir ses tonuyla fısıldadı. "Canım acımıyor, sadece... sadece seni özledim. Hem de çok özledim.

"Ben de seni çok özledim, Mir," diye karşılık verdim. Ellerim, ona dokunmak ümidiyle ekrana uzandı.

"Evet, biliyorum... Sen de özledin." Öksürdü. Canı fazlasıyla yanmış olmalıydı, yüzünü buruşturdu. "Beni dinle, Karaca. Ne olursa olsun, kabulleneceksin. Anladın mı? Eğer ölürsem..."

Hayır...

Hayır, hayır...

Gözyaşlarım yüzünden artık ekrana bulanık bakıyordum. Başımı sağa sola salladım.

"Peşime düşmeyeceksin, Karaca. Ailenle birlikte güvende kalacaksın. Bana söz ver. Kendini tehlikeye atıp nefesimi daha da kesmeyeceksin."

Sesinde burukluk vardı. Mir ölmek istemiyordu. Bana söyledikleri saçmalıktı. Nasıl onu zalimlerin ellerine bırakırdım?

"Sevgilim... Bu dünyadaki tek varlığım... Arada bir aklına gelsem yeter. Ama ağlamak yok. Gülümseyeceksin."

HAYIR!

Bana bunları nasıl söylerdi? Hıçkırarak ağladım.

"Unutma... Bu aciz Mir, senin nefesinle yaşadı hep. Kaç ay oldu bilmiyorum... Ama hep aklımda olan sendin. Anla, Karaca. Benim canım, senin canının yanında hiçbir şey. Çünkü ben zaten senin nefesinle, senin canınla yaşıyorum. Özür dilerim... Daha fazla yanında kalamadığım için. Seninle ilgili hayallerime seni de ortak edemediğim için. Ben sana evlenme teklifi bile edemedim... Özür dilerim."

Başı öne düştü. Gözlerini benden sakladı.

"Hayır... Hayır, Mir... Hepsi gerçekleşecek! Pes etme, lütfen!"

Ağzımdan akan kanı silerken fark etmeden yanağıma bulaştırdım. Onunla beraber kanamak... böyle bir şeydi. Kalbim oydu. Ve şu an kanıyordu. Ellerim, kollarım... Onunla beraber bağlıydı. Gidemiyordum. Mir her ne kadar peşine düşmememi istese de beni bekliyordu. Biliyordum.

Omuzlarının sarsıldığını gördüğümde benim omuzlarım da sarsıldı. Islak gözleriyle tekrar kameraya baktı.

"Her veda, son kez sarılmayı hak eder. Ama ben sana sarılamıyorum, Karaca... Özür dilerim."

"Yapma, Mir!" diye bağırdım.

Benimle vedalaşamazdı. Buna hazır değildim. Anlamıyor muydu? Onsuz yapamazdım.

"Özür dilerim... Sana son kez sarılamadığım için... Seni son kez ısıtamadığım için... Ama bil ki ayrı olduğumuz günden beri ben de hiç ısınamadım, Karaca..."

Gözyaşları, yüzünde kuruyan kanı tekrar ıslattı. Sonra sustu. Çünkü kapının açılma sesi duyuldu. Tam o sırada Alex de içeriye girdi. Hiç iyi görünmüyordu. Ama ben gözlerimi Mir'den ayıramadım. Alex, arkamda duruyordu.

Mir'in bulunduğu yerde topuklu ayakkabı sesi yankılandı. Mir, baktığı yere nefret ve öfkeyle bakıyordu. Eminim, elleri bağlı olmasaydı o kişiyi parçalayabilirdi.

"Bana öyle bakmayı kes, Mir," diyen kadın sesi beni şaşırtmadı. Ama kameranın açısına giren kişiyle kaskatı kesildim.

Bu, restoranda ve rüyamda gördüğüm kadındı.

"Senden nefret ediyorum çünkü..." diye sinirle tısladı Mir.

Bu kadın hayatımızın neresindeydi? Ve neden sürekli karşımıza çıkıyordu?

Alex, destek olmak için elini omzuma koydu. O an fark ettim, ellerimi yumruk yapmıştım.

Kadın, alaycı bir sesle, "Ama üzüyorsun beni," dedi. "İnsan, eski dostuyla böyle konuşmamalı."

Kadın Mir'in karşısında durdu, ona doğru bir adım attı. O an Mir, zincirleri zorlayarak ona atılmaya çalıştı.

"Geber, sürtük!" diye tükürdü dişlerinin arasından.

Kadın hafif bir kahkaha attı. Sonra yüzünü kameraya çevirdi ve yüzündeki iğrenç sırıtışla bana bakmaya devam etti.

Gözlerindeki nefret ve kin...

Bu neydi?

"Hmm... Demek bir video daha, ha?"

Ama asıl darbe, kadının sonraki sözleriyle geldi. "Üzülerek söylüyorum ki bu son video, Karaca. Bir daha onu görmen mümkün değil."

Buz kestim.

Hayır.

Hayır, ona kıyamazlardı.

Mir de bunu anlamıştı. Gözleri kameraya döndü. Bana baktığında, gözlerinde yine o duygular vardı. Ama bu defa bir farkla. O da bunun son video olduğunu kabullenmişti. Gözbebekleri titredi. Yutkundu.

O an, kadının elindeki silahı fark ettim. "Hayır..." diye fısıldadım. Ama bu bir fısıltı değil, yakarıştı.

Kadın, başını çevirip bir yere baktı. "Ne dersin, patron? Yeterli mi bu kadar?" diye sorunca bir erkek sesi yükseldi: "Bitir işini. Çok uzadı."

Ayağa fırladım. Alex de kaskatı kesildi.

"Yapmayın! Hayır!" diye haykırdım.

Kadın, silahını Mir'e doğrulttu. O anda Mir sadece kameraya baktı. Boynunu dikleştirdi. Bu bir cesaret duruşu değildi. Mir korkuyordu.

"Bunu kamerayı kapattıktan sonra yap," diye fısıldadı. Gözlerinden ufak bir rüzgâr geçti. Beni düşündüğünü biliyordum. Görmemi istemiyordu. Görürsem durmayacağımı biliyordu. Delireceğimi biliyordu.

"Neden?" diye sordu kadın.

Mir'in sesi yalvarır gibiydi. "Görmesin, lütfen. Bir video daha izlemeye dayanamaz. Sevdiği birinin ölümüne bir kez daha bir videodan tanık olamaz."

Annemin ölümünü bir videoda izlediğimde yanımdaydı. Acımı görmüştü.

Kadın bir an kameraya baktı. Sonra tekrar Mir'e dönüp, "O hâlde bunu zevkle yapacağım," dedi ve silahı Mir'in kalbine doğrulttu.

Yerimde kaskatı kesildim. Mir, artık yalvarmanın boşuna olduğunu anladı. Tekrar kameraya baktı.

"Bakma, Karaca. Bakma... Bir daha dayanamazsın."

Ve o anda uğursuz bir kurşun sesi yankılandı.

Buradaysa yeri göğü inleten bir çığlık koptu. Benim çığlığım. Benim acım. Benim yasım.

"Hayır!" diye öyle bir bağırdım ki Alex hemen bana yönelip kollarımı tutmaya çalıştı. Ama durmuyordum.

Mir'in gözbebekleri titredi. Onu kalbinden vurmuşlardı. Sevdiğim adamı kanatmışlardı.

Mir, acıyla, "Seni seviyorum," dedi. "Bak... Son nefesime kadar sevdim."

Kalbinden oluk oluk kan akıyordu. Ellerim başıma uzandı. Sanki bütün suç onlarınmış gibi saçlarımı yoldum.

Alex, "Karaca, dur!" dese de durmuyordum. Dudaklarımdan feryatlar koparken adamların çoğu olduğumuz yere gelmişti.

"Mir! Gitme! Ölme, Mir!" diye haykırdım.

Mir'in gözleri kapanırken başı yana düştü. Dudaklarımdan bir çığlık daha koptu. Tırnaklarım, boğazımı parçalarken, "Hayır!" diye bağırdım.

Nefesim kesildi ve ekran kapandı. Dizlerimin üstüne düştüm. Çığlıklarım hiç susmuyordu.

Alex, "Doktoru çağırın!" diye gürledi.

Her şeyi bulanık görmeye başladım. Kulaklarım uğulduyordu. Kalbim kanıyordu. İçimde öyle bir acı vardı ki... Bütün vücudumu parçalamama rağmen acı hissetmiyordum. Çünkü bütün acı içimdeydi ve beni içten içe öldürüyordu.

"Karaca, bana bak! Sakin ol!" diyen Alex'in sesi, çok uzaklardan geliyordu.

Zamana karşı, bu kez ben mağlup olmuştum.

Bundan sonra durabilirdi. Çünkü benden sevdiğim adamı da almıştı. Önce annemi, sonra kardeşimi ve şimdi de kalbimi.

Bundan sonra zaman durabilirdi. Çünkü benden alacağı bir şey kalmamıştı. Ben artık zamana karşı savaşmayacaktım. Çünkü o, her şeyimi almıştı.

Kalp atışlarımın nasıl yavaşladığını hissettim. Artık durabilirdi. Nefesimin nasıl kesildiğini hissettim. Artık kesilebilirdi.

Çok uzaklardan bir ses yankılandı: "Doktor! Ağzından çok kan geliyor! Bir şey yapın!"

Ama artık ne duyabiliyor ne de görebiliyordum.

Zaman durmuştu.

Benim için de Mir için de.

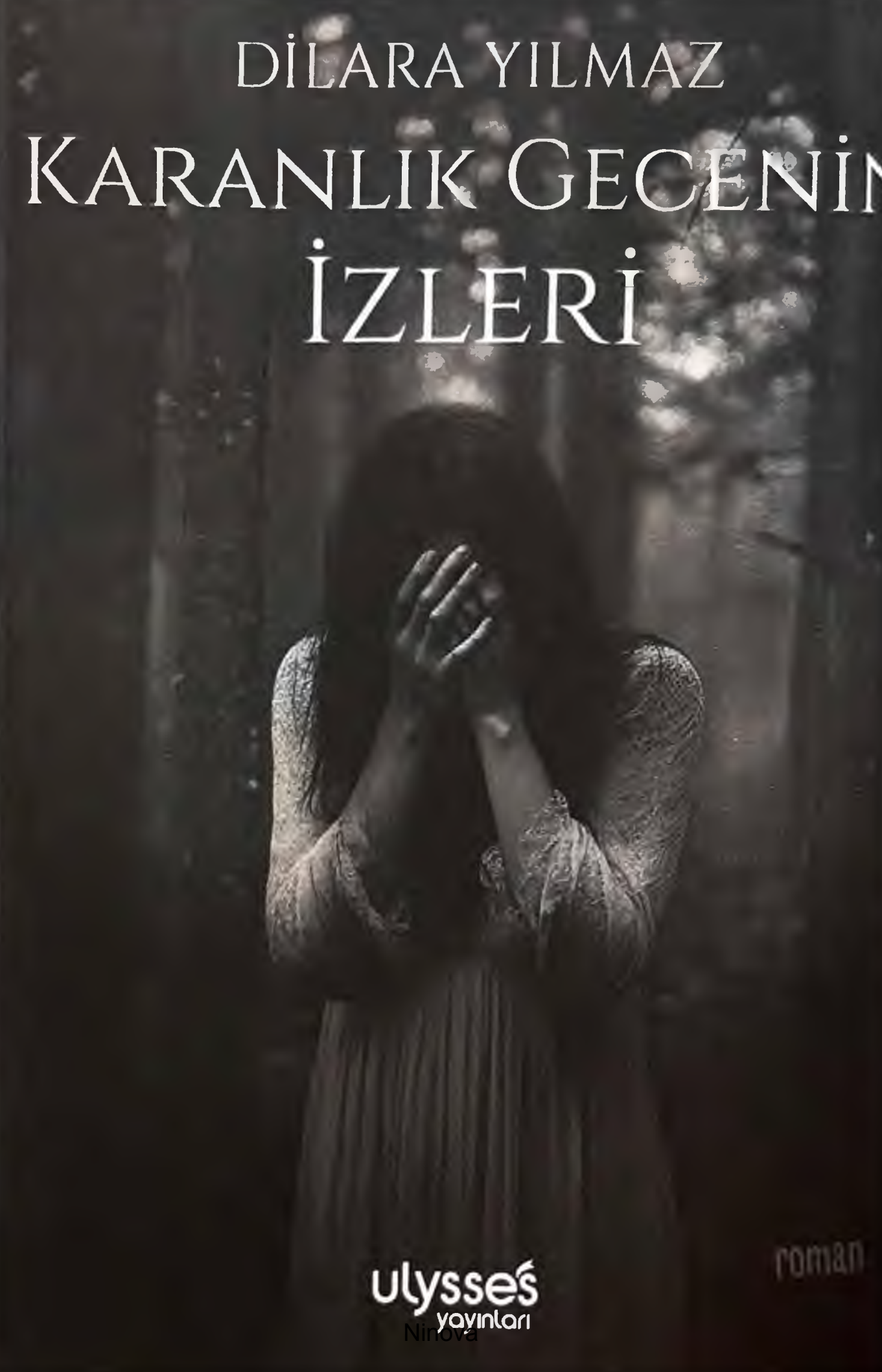
DEVAM EDECEK...

DİLARA YILMAZ

KARANLIK GECENİN İZLERİ

roman

ulysses yayınları

Ninova